

Giới thiệu Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu

Lục Thị có một vị tổng giám đốc vô cùng bận rộn. Lý do khiến hắn bận rộn không ngừng chính là ban ngày trêu chọc vợ yêu, ban đêm tiến hành công cuộc tạo người.

Ở trong mắt người đời anh là danh môn quyền quý nhưng không ai biết rằng đằng sau đó lại là bộ mặt của kẻ thê nô, cung phụng vợ như trời.

Giờ phút này, Mộ Niệm Đồng vô cùng hối hận nhưng đã quá muộn. Cô không ngờ vì bản thân phóng túng một đêm mà dẫn đến một con sói đói khát thân.

Cô chẳng những phải dạy dỗ tên đàn ông cặn bã, ra tay giúp người khác dạy dỗ tiện nữ mà còn bị người ta mượn danh nghĩa "bảo vệ" 24/24 để ăn cô một cách sạch sẽ.

Từ phòng tắm, phòng ngủ, phòng khách... Người đàn ông nào đó cũng tràn đầy tình lực, yêu cầu vô độ, khiến cô không thể nhịn được nữa, cương quyết phân rõ giới hạn:

"Từ hôm nay trở đi, anh phải giữ khoảng cách với tôi!" "Được, anh đồng ý giữ khoảng cách với em!" Người đàn ông tiến lại gần sát cô, lưu manh cười một tiếng: "Nhưng mà khoảng cách đó là con số âm..."

Vì một chuyện ngoài ý muốn, cô bị người ta hãm hại, không thể không biến mất khỏi thế giới của anh. Năm năm sau, đột nhiên có một đứa bé đáng yêu xuất hiện, đứng trước mặt anh, so so bả vai của mình nói: "Tôi không có cha, mẹ tôi nói, cô mẹ của cha tôi mọc còn cao hơn tôi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nằm trong kế hoạch trả thù

“Rào rào...”

Vừa mở mắt, Mộ Niệm Đồng mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm.

Trước mắt chậm rãi rõ ràng hơn.

Khi ánh mắt vừa dừng lại trước chùm đèn xa hoa trên trần nhà, Mộ Niệm Đồng vốn đang mơ màng buồn ngủ liền tỉnh táo ngay. Cô giật mình và sợ hãi ngồi bật dậy.

Không khí trong phòng tràn ngập thứ hơi thở kiêu kiêu, ám muội thường có sau khi quan hệ. Quần áo ném rải rác trên mặt đất và ở đầu giường: âm thầm chỉ ra ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại, đầu Mộ Niệm Đồng nhức nhối vô cùng, di chứng còn lại sau khi say rượu. Cô cắn môi, kéo chăn ra, thử cử động hai chân. Bỗng nhiên cô nhìn thấy những vết lấm tẩm màu đỏ trên chiếc khăn trải giường trắng xóa.

Ngay sau đó, một dòng chất lỏng ấm áp, chảy xuống từ giữa hai chân cô. Lại là máu.

Người Mộ Niệm Đồng cứng lại, đôi môi màu hồng phấn tái nhợt.

Suy nghĩ trở nên hỗn loạn, lòng rối như tơ vò. Cô cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua.

Trong mơ kí ức hỗn loạn, người đàn ông ghé vào bên tai cô thở dốc, hơi thở như hoa lan.

Đồng Đồng...

Đồng Đồng...

Hình ảnh khiến người đỏ mặt tím đập không ngừng hiện ra trước mắt, nối liền không dứt như đèn kéo quân. Mộ Niệm Đồng túm chặt lấy khăn trải giường...

Năm chữ “ngoại tình trong hôn nhân” hiện rõ trong đầu. Nó như một lời chú Kim Cô, không ngừng nhắc nhở cô đã làm chuyện gì.

Cô ngoại tình, với một người đàn ông xa lạ, mà ngay cả tên cũng không biết!

Trong đầu có một giọng nói bình tĩnh, không ngừng lặp lại câu: Mộ Niệm Đồng, chẳng phải đây là điều cô muốn sao?

Cô làm như vậy, chỉ vì muốn trả thù người đàn ông tàn nhẫn kia!

Đúng rồi!

Đúng vậy...

Tất cả, đều nằm trong kế hoạch của cô!

Mộ Niệm Đồng có chút quần bách đầy chần ra, cô xoay người định xuống giường thì ngừng lại; hai mắt nhìn chăm chăm vào viên thuốc tránh thai đặt trên tủ cạnh giường.

Trong khách sạn, thuốc tránh thai luôn được đặt ở nơi dễ nhìn thấy nhất.

Dù không có kinh nghiệm nhưng Mộ Niệm Đồng vẫn biết là sau khi làm chuyện đó thì phải uống thuốc tránh thai. Như vậy thì, cô có nên uống hay không?

Mộ Niệm Đồng vươn tay, run rẩy cầm lấy viên thuốc. Cô bất động vài giây mới hoảng loạn xé mở lớp vỏ ngoài. Một viên thuốc màu trắng rơi xuống lòng bàn tay. Lúc này, Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Cô hoảng sợ, tay run lên. Viên thuốc xuyên qua kẽ tay, rơi xuống giường.

Mộ Niệm Đồng bất an xoay người, theo bản năng cô túm lấy chăn che lên người mình.

Một người đàn ông cao lớn, thon gầy đi ra từ phòng tắm.

Mộ Niệm Đồng không tự chủ được mà nhìn anh.

Một người đàn ông lạ mặt, đẹp trai vô cùng.

Đây chính là người đã cùng cô xảy ra mối quan hệ xác thịt tối hôm qua. Anh chính là người đàn ông đầu tiên trong đời cô.

Anh mặc một chiếc áo tắm dài, càng làm nổi bật màu da bánh mật bóng loáng. Thân hình thon dài, rắn chắc, cơ bắp cân xứng và gợi cảm. Cả người anh đều tràn ngập lực lượng.

Một cơ thể hoàn mỹ không thể bắt bẻ, như một bức tượng điêu khắc của Hy Lạp. Sự xuất hiện của anh giống như một vị thần hiện ra trong thế giới của loài người.

Khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ khiến cả người và thần đều ghen ghét. Giờ đây, trong căn phòng mờ tối này, bóng ma che đi hơn phân nửa khuôn mặt ấy. Trong bóng tối, khuôn mặt có chút thâm trầm, lạnh lùng.

Mộ Niệm Đồng nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, người đã tỉnh lại, đang dựa vào đầu giường, hai tay túm chặt tấm ga giường để che lấy thân thể. Trong mắt anh, cô trông có vẻ lúng túng, bất an. Thấy như vậy, anh không khỏi nhếch lên làn môi mỏng.

Một đôi môi vô cùng gợi cảm. Giờ đây, khóe môi hơi nhếch lên một cách tà tứ, phác họa ra một nụ cười kiệt ngạo, cuồng dã và mang chút bất cần đời! “Em tỉnh rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tỉnh?

“Em tỉnh rồi à?”

Giọng nói của anh trầm thấp, từ tính vô cùng, giống như một vò rượu lâu năm: thom ngào ngọt và tinh khiết.

Mộ Niệm Đồng lấy lại tinh thần, ấp úng nói: “Ừ...Tôi...Tôi vừa tỉnh...”

Người đàn ông hơi nhíu mày, suy tư, “Em đang xấu hổ?”

“Tôi...”

Trong khi cô đứng ngồi không yên thì anh lại thân nhiên chẳng hề để ý. Sự đối lập đó càng khiến cô cảm thấy quẫn bách, bất an.

“Tối hôm qua, em, không như thế.” Người đàn ông, thông thả ung dung dùng khăn lông chậm rãi chà lau mái tóc ướt đầm. Anh bước đến cạnh giường, nhã nhặn ngồi xuống, hơi nghiêng về phía cô, cười tà mị.

“Nếu tỉnh, em có muốn đi tắm không?” Lời đề nghị đột ngột này khiến Mộ Niệm Đồng kinh hách.

Tắm rửa? Ngay cả nhìn mặt anh cô còn không dám thì làm sao cô có đủ can đảm để người trần truồng như thế này đi đến phòng tắm. Dù cho có vài bước chân cũng vậy.

“Không cần!” Mộ Niệm Đồng cảm thấy quẫn bách vô cùng, cô nhắm chặt hai mắt lại.

Cô hy vọng, một khi cô mở mắt ra thì anh sẽ biến mất ngay tức khắc!

Nhắm mắt làm cho thế giới trước mắt Mộ Niệm Đồng biến thành màu đen. Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng loạt xoạt rất nhỏ.

Mộ Niệm Đồng mở bừng mắt.

Không biết từ bao giờ anh đã ở gần cô như thế này. Lòng ngực vạm vỡ kia gần như kề sát mặt cô.

Khuôn mặt tuấn tú tinh xảo kia như ngay dưới mí mắt cô.

Người đàn ông cong môi, mỉm cười, một nụ cười làm mê hoặc tâm trí, “Thế thì, chúng ta tiếp tục chứ?”

“Tiếp tục?...”

Mộ Niệm Đồng hoàn toàn sững sốt, “Tiếp tục cái gì?”

Anh thân nhiên nói: “Tiếp tục việc mà tối qua chúng ta còn chưa làm xong.”

Nói xong, anh liền đè cô xuống giường.

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ, miệng há ra. Cô định cự tuyệt thì chưa kịp phát ra tiếng đã bị ngón tay của anh chặn lại. Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng ấn lên môi cô. Đầu ngón tay đẩy hai cánh môi cô ra.

Người đàn ông nhếch môi, đầu lưỡi từ từ vươn ra.

Anh cúi đầu, đầu lưỡi ảm áp xẹt qua khoe môi, dọc theo khe môi dò vào trong miệng Mộ Niệm Đồng.

“Ừm...” Mộ Niệm Đồng kinh hãi, hít vào một luồng khí lạnh. Chưa kịp thở ra lại bị nụ hôn sâu của anh làm cho không thể hít thở được.

Hai tay quơ loạn trên giường. Bất ngờ, cô quơ được viên thuốc tránh thai mà cô làm rơi trên giường lúc trước.

Người đàn ông nhìn thấy vậy liền dừng lại nụ hôn. Anh cầm lấy tay cô, nhìn chăm chăm.

Trong lòng bàn tay là một viên thuốc.

“Đây là cái gì?”

Anh nhíu mày nghi hoặc.

“Thuốc tránh thai à?”

Mặt Mộ Niệm Đồng đỏ bừng lên, “Đúng vậy...”

“Không cần uống.”

“Vì sao?”

Mộ Niệm Đồng nhíu mày nói tiếp: “Nếu không uống, lỡ như mang thai thì sẽ phiền phức lắm!”

Người đàn ông không nói gì, nhìn cô chăm chú một lúc lâu. Đột nhiên, anh cầm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng cắn lấy viên thuốc và giữ nó ở giữa hai hàm răng.

Anh cúi đầu, tiếp tục nụ hôn sâu, đồng thời cũng qua kẽ răng, anh đẩy viên thuốc vào trong miệng cô.

Một cách mớm thuốc vô cùng độc đáo và cũng ái muội một cách kỳ cục.

Nụ hôn chuyển dần từ môi lên tai. Anh ghé sát tai cô hơi thở như hoa lan, “Tối hôm qua, tôi thỏa mãn em, bây giờ, em phải thỏa mãn tôi. Nhỉ?”

“Không được...”

Người đàn ông ngậm lấy vành tai trắng như ngọc của cô, nhúu mảy, “Ừ?”.

“Đau...”

Môi Mộ Niệm Đồng run run nói: “Đau lắm...”

“Tôi sẽ nhẹ nhàng một chút.”

Ánh mắt người đàn ông dừng trên khuôn mặt tái nhợt của cô. Đột nhiên, anh ôm lấy cô, đầy chiếm hữu.

“Ừm...”

Người đàn ông đè cô xuống, hôn cô, chiếm giữ cô.

Mộ Niệm Đồng mê mang, tay cô cứ nắm lại mở ra. Lúc này, cô như một chiếc thuyền nhỏ đang trôi trên biển, chìm nổi lắt lư theo từng con sóng...

Trong dòng suy nghĩ hỗn loạn, ký ức quay ngược lại về tối một ngày trước....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kể thứ ba sinh non

Màn đêm buông xuống, trong thành phố đèn đuốc sáng trưng, có nơi ồn ào náo nhiệt, có nơi lại im ắng vắng lặng.

Văn phòng trong bệnh viện.

Mộ Niệm Đồng im lặng, nằm dài trên bàn. Chiếc áo blouse trắng trên người càng khiến cô có chút gầy yếu.

Dưới ánh đèn sáng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, giờ phút này, lại có chút tái nhợt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa vội vàng. Một y tá trực ban tiến vào, sắc mặt nôn nóng, “Bác sĩ Mộ. Một bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch vừa được đưa tới đây. Cô đi xem đi ạ!”

Nhìn trên người y tá lấm tấm vết máu, Mộ Niệm Đồng hơi nhăn trán. Cô có chút kinh ngạc.

Cô đi đến bên ngoài phòng giải phẫu. Bệnh nhân trên giường là một người phụ nữ mặc váy trắng, khuôn mặt trắng bệch, vằn vẹo vì đau đớn.

Vừa ngược mắt nhìn người nhà bệnh nhân, trái tim Mộ Niệm Đồng như ngừng đập. Người đàn ông im lặng đứng ở đầu giường.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ gặp lại Lục Tuấn Ngan trong tình trạng này.

Mộ Niệm Đồng nhìn xuống bệnh nhân. Dù cho lúc này, người phụ nữ có dáng vẻ chật vật, tinh thần hoảng hốt, nhưng cô chỉ liếc mắt một cái cũng nhận ra cô ta. Đây là Lý Mộng Na, thiên hậu đứng đầu trong giới giải trí hiện nay.

Bây giờ, hai người lại xuất hiện trước mặt cô trong tình trạng như thế này, thật buồn cười và đầy châm chọc.

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nghĩ, phải tàn nhẫn một chút.

Sao cô ta lại có tình mặc váy trắng chứ? Chiếc váy lúc này lại nhiễm một tảng lớn máu tươi, nhìn thấy ghê người. Chối mắt không? Châm chọc nhỉ? Còn anh ta, Lục Tuấn Ngan, im lặng đứng ở đằng kia, ánh mắt thản nhiên, khuôn mặt lạnh lùng.

Trên giường bệnh, người phụ nữ kêu rên không ngừng nhưng anh ta không nhìn dù cho chỉ là một cái liếc mắt. Giống như anh ta và người này không có quan hệ gì.

Mộ Niệm Đồng chừi thẳm. Hai năm chưa gặp người đàn ông này chẳng thay đổi chút nào, vẫn lạnh lùng và bất cận nhân tình.

Hôm nay, anh ta mặc một bộ tây trang thủ công, được cắt may vô cùng khéo léo, mang phong thái của một tình anh đứng đầu đất nước. Khuôn mặt anh tuấn, sắc sảo, như được điêu khắc.

Đặc biệt là đôi môi mỏng kia, lạnh lẽo như sương, nét tượng trưng của một kẻ bạc tình.

Bạc tình?

Nói vậy cũng không đúng lắm. Giữa anh ta và cô làm gì có “tình”?

Lục Tuấn Ngạn sinh ra trong một gia đình danh giá. Anh ta là ông vua của giới giải trí, là tổng giám đốc điều hành của Hà thị với giá trị con người lên đến hàng tỉ. Người đàn ông này chỉ cần phất tay có thể “làm mưa làm gió”. Bên người luôn có bao nhiêu là người đẹp vây quanh.

Còn cô, Mộ Niệm Đồng, là cô con gái quý báu của vị đại tướng nhà họ Mộ, một gia đình danh giá không kém.

Hai năm trước, hôn lễ của cô và anh ta đã đánh dấu cho sự kết hợp của hai dòng tộc đứng đầu hai lĩnh vực thương, chính. Trận hôn lễ này đã làm oanh động cả thủ đô.

Trong mắt mọi người, cô là “bà Lục”. Thân phận cao quý này không chỉ khiến người ngưỡng mộ mà còn làm người ghen ghét.

Nhưng có ai biết rằng, cuộc hôn nhân này chẳng khác gì án tù chung thân đối với cô.

Bà Lục ư?

Có trời mới biết là cô căm ghét cái thân phận này tới mức nào.

Cuộc hôn nhân này không bắt nguồn từ tình yêu trai gái, nó đơn thuần chỉ là một mệnh lệnh không thể cãi lại.

Mộ Niệm Đồng ngừng lại dòng suy nghĩ miên man. Cô tới gần giường bệnh. Người đàn ông thấy cô đi tới, chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, rất mau lại rời đi.

Chỉ một cái liếc này cũng đủ để cô biết được, qua hai năm không gặp, anh ta đã quên hình dáng của vợ mình, thậm chí cũng không nhớ được nơi mà cô làm việc.

Anh ta ngang nhiên đưa một người phụ nữ khác- một người phụ nữ đang đẻ non, tới bệnh viện này, tới lãnh địa của cô. Anh ta đang giẫm đạp lên lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của cô.

Hai năm, khoảng thời gian không dài cũng chẳng ngắn, lại đủ để làm hao mòn mọi mong đợi và tin tưởng của cô đối với cuộc hôn nhân này. Và cái liếc mắt kia lại chẳng khác gì một ánh nhìn đầy châm chọc đối với cô.

Nhưng cũng đúng thôi.

Anh ta và cô trên danh nghĩa là vợ chồng, có pháp luật làm chứng nên tất nhiên là “danh chính ngôn thuận”, nhưng buồn cười là...

Cuộc hôn nhân này chỉ có lợi ích và ràng buộc ích lợi, một tờ hôn thú. Ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lục Tuấn Ngạn, chúng ta ly hôn đi

Mộ Niệm Đồng bình tĩnh, thần nhiên kiểm tra bệnh án. Cô quyết định tiến hành phẫu thuật.

Cô đưa giấy xác nhận cho Lục Tuấn Ngạn. Ngón tay thon dài cầm lấy bút. Ngón tay này đã từng ký không biết bao bản hợp đồng có giá trị ngàn vàng. Anh ta ký tên giấy xác nhận, chữ ký như rồng bay phượng múa.

Cô vẫn luôn nhìn anh ta, nhưng anh ta lại chưa từng nhìn cô dù chỉ một chút.

Anh ta thật sự không nhận ra cô.

Mộ Niệm Đồng phẫu thuật xong liền biết, Lục Tuấn Ngạn đã sớm rời khỏi bệnh viện.

Đúng là một người bạc tình mà.

Cũng tốt. Không hy vọng thì sẽ không thất vọng.

Mộ Niệm Đồng nghĩ, cô còn rất may mắn vì cô không yêu người đàn ông vô tình đến đáng sợ này.

Giải phẫu xong, tâm lý bệnh nhân không ổn định.

Ở trong giới giải trí, một cô gái dù có ngây thơ trong sáng như thế nào thì một khi bước vào cái chảo dầu lớn này sẽ lạc lối, dù ít dù nhiều.

Quy tắc ngầm, danh tiếng, tiền tài, chính là những gì mà nữ nghệ sĩ sẽ gặp phải và mong muốn có được. Họ thấy người sang bắt quàng làm họ, muốn gả vào gia đình dòng dõi giàu có để đổi đời. Lý Mộng Na cũng không phải là ngoại lệ.

Lý Mộng Na có xuất thân không tốt. Vừa tốt nghiệp trung học đã gia nhập giới giải trí. Mặc dù không được thông minh nhưng lại hiểu rõ bản thân. Cô ta biết khuôn mặt này chính là lợi thế của mình, lại hiểu được phải lợi dụng ưu thế này như thế nào. Vì vậy cũng được coi là thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà diễn viên, thì có bao nhiêu thanh xuân đâu?

Cô ta phải tự tìm đường lui cho mình chứ.

Lý Mộng Na một lòng chỉ nghĩ tới việc gả vào gia đình danh giá. Nhưng ngay từ đầu cô ta đã đặt sai tiền cược.

Sự bạc tình của Lục Tuấn Ngạn đã phá vỡ giấc mộng “hào môn” của cô ta. Chẳng mấy chốc cái tin “phụng tử thành hôn”** sẽ bị truyền đến mọi người đều biết.

*phụng tử thành hôn: có con mới kết hôn. Trong này ý là nhân vật này muốn lợi dụng việc mang bầu để bước vào nhà họ Lục.)

Các tin tức về việc cô ta đẻ non sẽ trở thành đầu đề của các trang báo. Danh tiếng của cô ta sẽ bị tuột dốc không phanh.

Thế là hết.

Mộ Niệm Đồng cảm thấy bản thân thật buồn cười. Rõ ràng cô mới là người đáng thương nhất ở đây vậy mà giờ cô còn có tâm tư đi đồng tình một kẻ đi phá hoại hôn nhân của người khác?

Mộ Niệm Đồng không nghĩ tới, scandal này của Lý Mộng Na lại gây náo động đến như vậy. Ngay cả người nhà họ Lục cũng biết tin này.

Ông cụ Lục đang thoải mái an dưỡng tuổi già thì tin tức này truyền đến. Ông cụ tức đến phổi suýt nữa nổ tung!

Chuyện này xảy ra, làm sao ông có thể không giận được cơ chứ? Bởi vậy, ông cụ Lục gọi điện kêu Mộ Niệm Đồng tới nhà họ Lục. Vừa bước vào cửa lớn nhà họ Lục, từ phòng khách liền truyền đến tiếng mắng giận giữ của ông cụ.

“Kỳ cục! Thật sự kỳ cục! Ông luôn nghĩ rằng cháu và Đồng Đồng rất tốt, hóa ra mấy năm nay hai đứa đều đang lừa ông sao?”

Thần sắc Lục Tuấn Ngạn thản nhiên. Anh ta không nói gì dù để giải thích cũng lười. Ông cụ tức giận vô cùng, đưa tay gạt phăng chiếc bình hoa cổ trên bàn. Chiếc bình vỡ tan tành!

“Rốt cuộc thì người phụ nữ kia tốt ở chỗ nào? Chẳng qua là một con hát không hơn không kém. Cô ta cũng chỉ coi trọng gia tài của nhà họ Lục này! Nhà họ Lục và nhà họ Mộ môn đăng hộ đối. Đứa nhỏ Mộ Niệm Đồng này lại có tri thức hiểu lễ nghĩa. Làm sao lại không bằng con hát kia chứ?”

“Rốt cuộc thì cô ta là gì của cháu? Hay là cháu coi cô ta như vợ của mình?”

Người đàn ông thản nhiên trả lời: “Chưa từng.”

Mộ Niệm Đồng đi vào phòng khách đúng lúc nghe thấy hai chữ này. Cô nhìn thoáng qua thân hình cao lớn kia. Thật lâu sau cô chớp mắt, cười một cách nhả nhặn và ngao mạn nói: “Thật đúng lúc, ly hôn đi.”

Nghe thấy tiếng, ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông nhìn sang phía cô. Ánh mắt hai người chỉ chạm vào nhau trong giây lát. Đôi mắt của Lục Tuấn Ngạn hơi lướt qua kính ngạc, nhưng chẳng bao lâu sau lại trở thành lạnh lẽo.

Lục Tuấn Ngạn xoay người, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào cô, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói cái gì anh nghe rõ cơ mà.”

Mộ Niệm Đồng kiêu căng nói tiếp: “Lục Tuấn Ngạn, chúng ta ly hôn đi.”

Lúc này, ánh mắt cô vô cùng bình tĩnh, khuôn mặt thản nhiên lạnh nhạt, giọng nói bình thản vô tình; đã khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng Lục Tuấn Ngạn.

Bây giờ anh ta mới nhớ ra. Người đã làm phẫu thuật trong bệnh viện ngày hôm đó chính là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ta.

Lục Tuấn Ngan nhớ rõ biểu tình của Mộ Niệm Đồng lúc đó: kinh ngạc, thất vọng, giận dữ, và cuối cùng... là lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mộ Niệm Đồng, cô làm thật à?

“Cô muốn ly hôn với tôi?” Giọng nói của Lục Tuấn Ngan ẩn hàm sự uy hiếp.

Mộ Niệm Đồng cười như không cười: “Lục Tuấn Ngan, anh mang theo tình nhân của anh đến bệnh viện của tôi, phẫu thuật đẻ non đó cũng chính tay tôi làm. Anh xem tôi là cái gì chứ? Dù cho tôn nghiêm của tôi có không đáng một đồng, cũng không tới phiên anh tới dẫm đạp!”

Gần như phải dùng tất cả sức lực Mộ Niệm Đồng mới nói xong những lời này. Cô sợ để lộ ra sự yếu ớt trước mặt anh ta, nên nói xong cô liền xoay người vội vàng rời đi nhà họ Lục.

Về nhà, đẩy cửa ra chào đón cô không phải ấm áp mà là sự cô độc lạnh lẽo.

Mộ Niệm Đồng không bật đèn, cô co quắp ngồi trên sofa trong phòng khách, để mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Cuộc hôn nhân này, là một thất bại thảm hại.

Đêm nay, cô cứ ngồi khóc cho tới khi mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm tỉnh lại, Mộ Niệm Đồng đang nằm trên giường trong phòng ngủ, trên người là một chiếc chăn mỏng. Cô không biết tại sao mình lại ở trong phòng ngủ? Ai đã bế cô lên giường? Chẳng lẽ tối hôm qua anh ta đã tới đây?

Căn nhà này nằm ở trung tâm thành phố. Lục Tuấn Ngan mua nó sau khi kết hôn, nhưng chưa từng ở dù chỉ là một đêm.

Hai năm này, cô thay đổi không biết bao nhiêu là chìa khóa.

Tối hôm qua làm sao sẽ là anh ta?

Không phải anh ta, lại có thể là ai? Mộ Niệm Đồng tới bệnh viện.

Cả một ngày này cô không tài nào tập trung để làm việc được. Mỗi khi nhớ đến lời nói bạc tình của anh ta, trái tim lại đau đớn vô cùng.

Hai người chưa từng yêu nhau, anh ta lại dạy cho cô biết thế nào là hận.

Tan tầm, cô lái xe về nhà. Ngày hôm nay cứ lặng lẽ trôi qua như vậy. Vừa đẩy ra cửa nhà, hình ảnh trước mắt lúc này lại làm cô ngỡ ngàng.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, chiếc áo vét tùy ý ném trên sofa, mà trong phòng tắm lại truyền ra tiếng nước.

Mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng, cái mùi đặc trưng của Lục Tuấn Ngan tràn ngập trong phòng. Chỉ nghĩ một chút cô có thể nhận ra ngay.

Căn phòng vốn luôn vắng lặng nay cuối cùng cũng có chút sinh khí.

Mộ Niệm Đồng ngồi xuống sofa, chờ đợi. Một lúc lâu sau, cửa phòng tắm mở ra, Lục Tuấn Ngan mặc một chiếc áo tắm dài. Thân hình cao lớn hiện ra trước mắt cô.

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói: “Anh về đây làm gì?”

Lục Tuấn Ngan mặt vô biểu tình trả lời, “Thực hiện nghĩa vụ của người chồng.”

Mộ Niệm Đồng ngẩng ra một lúc, ngay sau đó cô cười lạnh một tiếng, “Lục Tuấn Ngan, chúng ta ly hôn rồi, thì lấy đâu ra cái chuyện “thực hiện nghĩa vụ” này?”

“Ly hôn à?” Lục Tuấn Ngan nhìn cô chằm chằm, trầm giọng nói, “Tôi không nhớ là mình đã từng ký hiệp nghị nào như thế!”

Mộ Niệm Đồng mở to mắt nhìn anh ta một lúc lâu. Bỗng nhiên cô đi vòng qua anh ta vào phòng, mở ra tệp giấy, cầm giấy ly hôn, đi tới đặt trước mặt anh ta. Cô còn rất chu đáo mà chuẩn bị sẵn một cây bút.

“Anh Lục, mời anh ký tên.”

Lục Tuấn Ngan ngây người vài giây rồi nhìn phía cô, lạnh lùng nói: “Mộ Niệm Đồng, cô làm thật đấy à?”

“Mời ký tên!” Mộ Niệm Đồng nhắc lại lần thứ hai.

Lục Tuấn Ngan nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đột nhiên gạt phăng cái bút mà cô đưa.

Hai mắt Mộ Niệm Đồng mở to, không đợi cô phản ứng, thân hình cao lớn của Lục Tuấn Ngan đã đè úp lại đây.

Cô trở tay không kịp ngã ngửa ra sofa. Lục Tuấn Ngan đè cô ở dưới người. Đôi mắt đen của anh ta tràn đầy giận dữ, trừng mắt nhìn cô, không để cô giải thích, liền muốn hôn cô.

Mộ Niệm Đồng giãy giụa kịch liệt, vừa đấm vừa đá anh ta.

Lục Tuấn Ngan chẳng thèm để ý. Anh ta đuổi tay muốn cởi áo cô, nhưng hôm nay Mộ Niệm Đồng mặc áo sơ mi nên có rất nhiều cúc áo. Lục Tuấn Ngan chẳng có nhiều kiên nhẫn để cởi từng cái cúc, anh ta trực tiếp xé rách chiếc áo, làm lộ ra bộ nội y màu trắng.

“Không cần!” Mộ Niệm Đồng hoảng sợ hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khiêu khích cô

Mộ Niệm Đồng cố hết sức chống đẩy, Lục Tuấn Ngan chẳng bận tâm, trực tiếp cởi luôn quần lót của cô, định cường chế chiếm lấy cô.

Mộ Niệm Đồng hoảng loạn, hét chói tai: “Lục Tuấn Ngan! Anh còn muốn giày xéo tôi đến mức nào nữa đây?”

Giọng nói khàn khàn, điên cuồng, gần như sắp hỏng mất!

Lục Tuấn Ngan sững sờ. Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt đen tràn đầy tình dục, súng đã lên đạn, lại bởi vì câu hỏi tuyệt vọng của cô mà dừng lại.

Anh ta cười một cách trào phúng và khinh miệt, “Cô lợi dụng việc ly hôn để uy hiếp tôi chẳng phải là vì thế này sao?”

Thái độ ngạo mạn, giống một vị vua đứng ở trên cao nhìn xuống thần dân của mình.

Mộ Niệm Đồng mở trừng đôi mắt đỏ au của mình nhìn anh ta, cô không muốn anh ta nhìn thấy sự yếu ớt của mình.

Lục Tuấn Ngan lại cười khinh rẻ nói: “Mộ Niệm Đồng, tôi cảnh cáo cô, đừng có chơi cái trò lạt mềm buộc chặt này! Tôi thực hiện nghĩa vụ làm chồng là đã dễ mắt đến cô rồi! Cô nghĩ là tôi muốn xem cái khuôn mặt nhìn là chẳng muốn ăn này của cô lắm sao?”

Giọng nói cao ngạo kia như đang bỏ thí thương hại cô vậy!

Cứ như muốn cô là vì cô đã cầu xin anh ta!

Mộ Niệm Đồng không thể nhịn được nữa.

“Bốp!”

Một cái tát như trời giáng vào mặt làm cho khuôn mặt đẹp trai kia nghiêng hẳn sang một bên!

Mộ Niệm Đồng giận dữ, trừng mắt nhìn anh ta rồi lạnh lùng nói: “Anh Lục, mời anh tự trọng!”

Lục Tuấn Ngan ngây ngẩn cả người. Khuôn mặt vốn cao ngạo kia nay tràn đầy âm ngoan. Lục Tuấn Ngan quay mặt lại, anh ta đưa tay sờ lên bên má nóng rát, lại cười lạnh một tiếng.

“Rượu mời không muốn lại thích uống rượu phạt!”

Nói xong những lời này, anh ta đứng dậy, cầm lấy áo khoác, vuốt phẳng, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Mộ Niệm Đồng run rẩy ngồi dậy.

Mãi cho đến khi anh ta rời đi được một lúc, cô mới co chân lại, hai tay ôm chặt đầu gối, nước mắt tuôn rơi. Nước mắt rơi như mưa, chẳng mấy chốc làm ướt cả sofa.

Cúi đầu nhìn xuống chiếc sơ mi bị xé nát trên mặt đất, Mộ Niệm Đồng không thể giả bộ mạnh mẽ được nữa. Cô đưa hai tay lên bịt mắt, khóc rống.

Vì sao lại đối với cô như vậy?

Bây giờ cuộc hôn nhân này chỉ còn trên danh nghĩa. Tại sao không ly hôn luôn đi, nhất đao lưỡng đoạn*, mệnh ai người ấy sống? (*: đoạn tuyệt quan hệ)

Vì sao đã không yêu cô, thậm chí cũng không cho cô chút hy vọng, lại còn trói buộc cô để tra tấn, dày vò và làm cho cô đau khổ?

Mộ Niệm Đồng thất hồn lạc phách đi vào phòng tắm. Cô đứng dưới vòi hoa sen, mở nước, để dòng nước ấm chảy qua thân thể đang lạnh như băng của mình.

Đêm nay, cô cố ý khóa cửa nhưng vẫn ngủ không yên ổn.

Trong lúc mơ màng, nửa ngủ nửa mơ, Mộ Niệm Đồng mơ hồ nghe thấy tiếng thờ đốc như có như không truyền từ ngoài cửa vào.

Mộ Niệm Đồng lập tức tỉnh lại, mở bừng mắt. Đợi sau khi hai mắt đã thích ứng với bóng tối, cô sờ soạng xuống giường, đi tới cửa. Đến khi đứng ở cửa thì cô mới nghe được rõ ràng tiếng thờ đốc đầy chậm chạp kia.

Người đàn ông thờ đốc, người phụ nữ khẽ kêu rên, hai người ôm nhau cọ sát, thanh âm càng lúc càng lớn.

“Ừ...”

“Ừ... Ngan, em muốn anh... Em muốn anh...”

Hành động vô cùng phóng đảng.

Trái tim Mộ Niệm Đồng như bị đông lại thành băng.

Giờ phút này, cô lại bình tĩnh đến lạ. Cô thỉnh thoảng mở cửa, lạnh lùng nhìn. Trong phòng khách lúc này chỉ bật một cái đèn tường, mờ mờ ảo ảo, giữa phòng là một đôi nam nữ đang ôm sát lấy nhau.

Người phụ nữ ngồi trên người người đàn ông, quần áo nửa kín nửa hở, nhún nhảy. Người đàn ông phía dưới, nửa người trên không mặc gì, đang chiếm lấy cô ta một cách mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đêm nay, cô một mình à?

Người phụ nữ này, cô không quen biết.

Mà người đàn ông sao? Chính là Lục Tuấn Ngan, người mà mấy tiếng trước vừa mới nghênh ngang rời khỏi đây.

Người chồng của cô!

Nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn ông ngược mắt, chạm đến đôi mắt lạnh nhạt của cô, khóe môi cong lên cười khiêu khích. Rồi lại như không nhìn thấy cô, coi cô như không khí, tiếp tục chiếm đoạt người phụ nữ bên trên.

Mộ Niệm Đồng đóng cửa lại, như muốn để cảnh cửa này ngăn cách cô với hiện thực.

Giây phút này, cô vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh như chưa bao giờ được bình tĩnh vậy. Trong chớp mắt, đầu óc như bị ma chướng, sinh ra một ý tưởng ác liệt vô cùng!

Cô muốn trả thù anh ta!

Cô muốn trả thù anh ta!

Cô muốn trả thù người đàn ông này!

Nghĩ vậy, Mộ Niệm Đồng đi đến trước tủ quần áo, cô thay một chiếc váy.

Cô mua chiếc váy này khi đi dạo trung tâm mua sắm mùa. Bình thường vì công việc, cô luôn trong tình trạng lười biếng, chưa bao giờ trang điểm. Cô chỉ mặc áo blouse hoặc quần áo thoải mái, rất ít mặc những bộ váy đẹp như thế này. Vì vậy dù mua nó về nhưng cứ luôn cất trong tủ, chưa từng dùng đến.

Lúc này, Mộ Niệm Đồng mặc chiếc váy, trang điểm nhẹ nhàng. Mở cửa lần thứ hai, cô bước ra ngoài với khuôn mặt không hề có biểu tình nào.

Hai người kia không ở trong phòng khách, nhưng mà, có tiếng nước truyền ra từ phòng tắm. Có lẽ màn chiến đấu này, đang tạm nghỉ trong chốc lát!

Mộ Niệm Đồng cắn chặt răng, giật phăng cửa, không quay đầu lại đi ra ngoài.

...

Thành phố lúc này, ồn ào náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng.

Quán bar BABI, âm nhạc đỉnh tai nhức óc.

Mộ Niệm Đồng ngồi một mình trên quầy bar, yên lặng uống rượu.

Cô không biết đã uống bao nhiêu ly rượu, đã lạnh lùng từ chối bao nhiêu người đàn ông muốn lại gần.

Vừa vào quán bar, cô liền kêu một loạt rượu.

Không quan tâm là loại rượu nào, chỉ cần là loại mạnh nhất, nặng nhất, cô đều không do dự mà uống một hơi cạn sạch!

Cô chẳng nhớ được là ngay mai cô còn phải đi làm đúng giờ.

Mộ Niệm Đồng uống rượu mà trong đầu lại không ngừng hiện lên hình ảnh khó coi vừa rồi.

Tiếng thở dốc của hai người kia vẫn luôn vang vọng bên tai, ngay cả tiếng nhạc chói tai này cũng không thể xua tan đi.

Mộ Niệm Đồng lại uống cạn một ly rượu, rồi đột nhiên đập mạnh chén rượu lên bàn.

“Choang!” Chén rượu vỡ tan tành, cũng làm cho những người bên cạnh giật mình.

Mọi người đều quay người nhìn lại đây. Mộ Niệm Đồng nghiêng ngả đứng dậy, vừa muốn xoay người thì từ bên cạnh truyền đến một giọng nói trầm thấp và từ tính vô cùng.

“Không uống thêm một chén sao?”

Trong khung cảnh ồn ào ảm ỉ như thế này, giọng nói trầm thấp nhưng trong suốt, giống như dòng suối trong núi sâu, trong vắt và hấp dẫn người nhìn.

Mộ Niệm Đồng không kìm được quay người lại. Cách một hàng ghế, một người đàn ông mặc sơ mi đen, yên lặng ngồi trên ghế. Ngón tay thon dài cầm ly rượu lắc nhẹ, cặp mắt phượng lười biếng mà mỉa mai.

Anh ưu nhã dựa vào cạnh quầy bar, dù chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen lại vẫn ngăn cản không được vẻ đẹp cũng như khí chất cao quý ấy.

Khuôn mặt anh có góc cạnh rõ ràng, từng đường nét khắc sâu, ẩn ẩn để lộ sự thần bí, ưu nhã lại không mất phong tình. Đôi môi hoàn mỹ gợi cảm vô cùng, làm người không kìm được muốn hôn lên.

Hơi thở trên người anh vừa gợi cảm lại mang chút cấm dục*. (*: cấm chế dục vọng, ngăn chặn lòng ham muốn)

Mộ Niệm Đồng nhũn mày, không biết có phải là vì quá say mà cô lại nhìn thấy có rất nhiều “anh” lúc này.

Người đàn ông bỗng nhiên đứng dậy, hơi nghiêng người tới trước mặt cô. Anh cúi xuống, nhìn đôi mắt cô đắm đắm, đôi môi hé mở, hơi thở như hoa lan, “Đêm nay, cô một mình à?”

“Ừ...”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tôi sẽ cho em nhiều hơn

Mộ Niệm Đồng rõ ràng đã say lắm rồi. Trong lòng cô lúc này, lại nổi lên cái ý tưởng đen tối kia, hai mắt sáng bùng lên như có ánh lửa trong đó.

Bây giờ người đàn ông kia chắc đang ôm người phụ nữ đó mà chìm trong mộng đẹp!

Cô cảm thấy quá bất công!

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà anh ta có thể, còn cô lại không?

Nghĩ vậy, Mộ Niệm Đồng cảm thấy gan mình lớn hơn một chút. Cô duỗi tay, chủ động túm lấy vạt áo anh, kéo anh tới trước mặt, mùi rượu thơm nồng đập vào mặt.

“Cũng có thể không phải một người, đúng không nhỉ?” Cô cười, mê hoặc tâm trí người. Dù cho người đàn ông có ý trí mạnh mẽ như thế nào cũng không thể ngăn cản được nụ cười này.

Đôi môi mòng của người đàn ông khẽ cong lên. Không giống như những người đàn ông thô lỗ khác mà vội vàng nhào tới, anh lại giống một thợ săn lão luyện, nhìn thấy con mồi sẽ không sốt ruột bắt lấy mà chậm rãi đợi con mồi mắc bẫy. Đã bắt là nhất định phải bắt được.

“Cô tên gì?” Anh ghé sát tai cô, thì thầm hỏi.

Mộ Niệm Đồng cong môi, “Mộ Niệm Đồng.”

“À? Mộ Niệm Đồng?”

Nghe thấy tên này, ánh mắt người đàn ông thay đổi, tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Anh đột nhiên giơ tay, cầm lấy một túm tóc nhỏ của cô, xoay tròn cuốn lấy. Anh cúi xuống, khẽ ngửi, hai mắt bỗng dưng mở to, chấy bùng lên một ngọn lửa.

Người đàn ông lại gần cô hơn nữa, trong tiếng nhạc ồn ào, anh ôm lấy cô kéo vào gần mình, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên. Lại cúi đầu, mê luyến mà hít sâu lấy hơi thở như lan phả ra từ miệng cô.

Anh cười, một nụ cười tà mị và mê hoặc, rồi bỗng nhiên há miệng, ngậm lấy đôi môi ướt át của cô.

Đây là một nụ hôn.

Lý trí còn sót lại trong đầu cố gắng nhắc nhở Mộ Niệm Đồng: cô đang hôn một người đàn ông mà cô không quen. Nhưng đồng thời phần còn lại trong cô không kháng cự nụ hôn này.

Rượu ngấm sâu trong người, kích thích loại hormone nào đó trong cô ngóc đầu làm loạn. Gần như là theo bản năng mách bảo, Mộ Niệm Đồng nhắm hai mắt lại, để mặc cho đầu lưỡi anh len theo kẽ môi, chui vào trong miệng cô. Nụ hôn càng sâu hơn.

Nhưng anh lại không làm sâu thêm nữa mà bứt ra lui lại.

Trong men say, Mộ Niệm Đồng mơ màng nhìn anh, ngây ngốc.

“Nếu thích, đêm nay, tôi sẽ cho em càng nhiều. Hử?”

Nhất thời Mộ Niệm Đồng có chút sợ hãi mà lui lại. Nhưng cô chợt nhớ lại cảnh tượng khó coi trong nhà, như bị ma xui quỷ khiến, cô ngẩng đầu, nhìn anh khiêu khích, “Được!”

...

Phòng Vip khách sạn.

Cửa vừa đóng lại, người đàn ông đã ép mạnh Mộ Niệm Đồng vào tường. Thân hình cao lớn, thon dài phủ lấy người cô. Hai thân thể phù hợp đến mức

hoàn mỹ. Đỉnh sát vào nhau, càng có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của đôi phương.

Trong phòng, độ ẩm không ngừng kéo lên, kéo theo nhiệt độ cơ thể cô càng trở nên nóng bỏng.

Trên đường tới đây, nội tâm cô đã đấu tranh vô cùng kịch liệt. Nhưng giờ này, khi đã trong phòng, cô hiểu được giờ chẳng còn đường lui nữa.

Trước mắt đang rơi vào tình thế giương cung bạt kiếm*. (*: tình huống khẩn cấp, muốn đánh nhau)

Mộ Niệm Đồng thở hắt ra, ngược mắt nhìn anh.

Người đàn ông thân nhiên đánh giá cô.

Từ những phản ứng vụng về này, anh biết được đây là lần đầu tiên của cô.

Lúc này, cô có chút hoảng loạn, chân tay luống cuống và không biết làm như thế nào.

Khuôn mặt tròn tròn, trắng như trứng ngỗng. Cô trang điểm rất nhẹ. Hai hàng lông mày cong cong, đường kẻ chỉ rất nhạt. Ánh mắt đen bóng, long lanh, ngân ngấn nước, rất đẹp.

Cô, không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy, nhưng mà, đôi mắt kia, giờ tuy có hơi sợ sệt nhưng vẫn cổ mở to, trừng lấy anh. Ánh mắt ấy như là đang phòng bị, đang trốn tránh càng gọi lên ý muốn tìm tòi chinh phục của anh.

Anh không nhìn được cong môi, tay nhẹ nhàng vuốt ve lấy eo cô, một tay khác thì chậm rãi, từ đằng sau vén lên váy cô...

“Đừng...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đừng chạm vào tôi!

“Không cần...”

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ lùi lại, rõ ràng cô không quen với loại đụng chạm này.

Cô đang sợ hãi.

“Đừng cử động.”

Giọng nói của người đàn ông có chút ám ảnh. Anh cúi đầu, cắn nhẹ môi cô. Bàn tay thò vào trong váy, lần lượt vuốt ve thăm dò. Đôi tay miết dọc theo xương quai xanh trắng ngần như ngọc, trượt dần xuống bầu ngực của Mộ Niệm Đồng.

“Đừng mà...”

Người cô run rẩy, thân thể cô vẫn luôn miễn cảm như vậy.

Giờ khi mũi tên đã trên dây rồi thì làm sao anh sẽ để cô lui bước được.

“Giúp tôi cởi ra nào.”

Hơi thở như lan, mê hoặc tâm trí cô.

Mộ Niệm Đồng thở hắt ra, vươn tay đi mở thắt lưng của anh. “Tách!” một tiếng, thắt lưng mở ra.

Người đàn ông bế xốc cô lên, áp cô sát vào tường hơn nữa. Hai cánh tay săn chắc, vững vàng đỡ lấy hông cô, buộc cô phải vòng chân áp vào hông anh. Đôi môi lạnh lẽo ngậm lấy môi cô, điên cuồng liếm mát. Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lâu càng mãnh liệt.

Lần tấn công này của anh, đã không còn sót lại chút gì sự thân nhiên lúc trước. Giờ đây, nó điên cuồng và hung mãnh hơn nhiều.

Mộ Niệm Đồng kinh hãi, theo bản năng giãy giụa. Lúc này cô mới ý thức được thực sự sắp xảy ra điều gì. Cô nôn nóng bắt an, vội vàng muốn lui bước. Trái ngược hoàn toàn với thanh âm phát ra từ miệng cô, rên rỉ và ngâm khê. Chà, chẳng lẽ là đang dục cự còn ngênh*? (*: vừa muốn cự tuyệt lại vừa

muốn mời)

Người đàn ông là một tay lão luyện. Anh hiểu rõ và rất thích những gì đang diễn ra trong cái đầu ngây thơ kia. Lúc đầu anh thân nhiên bình tĩnh chẳng qua là muốn dẫn dắt cô từng bước một rơi vào bẫy của anh, vào lãnh địa của anh. Sau đó anh sẽ thỏa thích trêu đùa cô, dụ dỗ cô, từng chút, từng chút một mà nở rộ trước anh, mà thân phục dưới thân anh.

Nụ cười yêu dị chậm rãi hiện lên trên khuôn mặt người đàn ông. Anh bế ngang cô lên, tiến gần đến bên giường. Mặc cho Mộ Niệm Đồng giãy giụa, anh thả cô lên giường và ngay lập tức dùng thân mình đè lên người cô.

Chiếm lấy cô.

Giây phút mà anh xuyên qua màng trinh của cô, đau đớn truyền khắp toàn thân. Mộ Niệm Đồng thất thanh kêu lên, giọng nói khàn đặc.

“Đau quá...”

Đôi mắt cô rom rớm nước.

Mơ hồ, cô chỉ còn thấy được khuôn mặt đẹp đẽ và cuồng dã của anh...

Đôi mắt đen sâu thẳm đó, như hút lấy linh hồn cô.

...

“Cô Mộ Niệm Đồng, cô có nguyện ý gả cho anh Lục Tuấn Ngạn làm vợ, sau này, khi giàu có cũng như lúc gian nan, khi khỏe mạnh cũng như lúc đau yếu đều yêu thương và tôn trọng nhau suốt đời...”

Mộ Niệm Đồng ngược mắt, nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô.

Lục Tuấn Ngạn mặc một bộ tây trang được cắt may khéo léo. Khuôn mặt đẹp trai ẩn trong bóng ma mờ tối của lễ đường, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô chăm chăm

“Tôi... Tôi không... Tôi không muốn...”

Nếu lại cho cô thêm một lần lựa chọn...

Mộ Niệm Đồng che lấy hai tai, “Tôi không muốn!”

Hình ảnh trước mắt vụn vỡ biến hình.

...

Lần thứ hai tỉnh lại, Mộ Niệm Đồng mở bừng mắt. Trước mắt như được phủ bởi một lớp sương mù, mờ ảo không rõ.

Trong lúc mê mẫn, một bàn tay xuất hiện, nhẹ nhàng xoa lấy trán cô. Mộ Niệm Đồng quay đầu lại nhìn. Trong bồn tắm rộng lớn, người đàn ông lười biếng dựa người vào cạnh bồn. Còn cô, đang ngồi trong lòng anh. Dòng nước ấm áp bao phủ hai người, nhẹ nhàng ve vuốt lấy làn da.

Mắt cô đã nhìn rõ được mọi vật.

Khuôn mặt đẹp trai của anh lúc này, ngay trước mắt cô. Mái tóc đen ướt đầm, yên lặng dán ở hai bên tai, cặp mắt phượng nhìn cô đầy suy ngẫm.

Trên người anh tỏa ra một loại hơi thở yêu dị mà những người đàn ông bình thường khác không có.

Yêu nghiệt!

Mộ Niệm Đồng rất ít dùng từ “yêu nghiệt” để hình dung một người đàn ông, nhưng hiện giờ không có một từ ngữ nào hợp với anh hơn từ này.

“Cuối cùng thì cũng tỉnh?”

Mộ Niệm Đồng lấy lại tinh thần, có chút không biết làm sao mà nhích người ra, giống như muốn cách anh xa một chút.

Người đàn ông cười khê, vươn tay ôm cô sát vào lòng.

“Vật nhỏ à, sao em chẳng chịu cố gắng chút nào thế? Lần nào cũng ngất xỉu.”

“Tôi...”

Mộ Niệm Đồng không biết làm sao, cô cắn chặt lấy môi mình.

Lúc này, anh lại đột nhiên ôn nhu hỏi cô, “Còn đau không?”

“Cái gì?”

Người đàn ông vươn tay, chạm vào nơi nào đó một chút, “Nơi này.”

“... Đừng chạm vào tôi!”

Mộ Niệm Đồng miễn cưỡng, co rúm người lại, chụp bay bàn tay anh, nước bắn tung tóe văng hết lên mặt anh.

“Sao lại không được chạm vào?”

Anh cười tà mị, rướn người, ghé sát vào tai cô, gần từng chữ, “Nơi này, từng cái chứa tôi, chẳng lẽ em quên rồi sao?”

“...”

Trái tim Mộ Niệm Đồng như bị cái gì chặn lại. Cô xấu hổ vô cùng, muốn đẩy anh ra. Anh lại túm chặt lấy tay cô, kéo cô trở lại.

“Phụ nữ mà không thành thật thì chẳng đáng yêu chút nào. Em rõ ràng thích tôi chạm vào em, đúng không nào?”

“Đừng nói nữa!”

Mộ Niệm Đồng không nhịn được nữa, cô hít mạnh một hơi, lắp bắp nói: “Quan hệ của chúng ta, kết thúc ở đây. Qua hôm nay, anh đừng dây dưa tôi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Cô ngẩng mặt, gần từng chữ, “Tôi đã kết hôn.”

Tôi hôm qua, chỉ là màn trả thù mà thôi!

Mọi quan hệ này nên đặt dấu chấm hết ngay bây giờ!

Mộ Niệm Đồng đứng lên, bước ra khỏi bồn tắm. Sau lưng cô, người đàn ông dựa vào cạnh bồn, lúm đồng tiền nở rộ, “Đồng Đồng, chúng ta còn sẽ gặp lại.”

Cô không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Sẽ.”

Người đàn ông lại tỏ ra vô cùng cố chấp. Không biết là anh đang cố ý đối nghịch với cô hay là cố ý muốn chọc tức cô? Anh trầm giọng nói: “Nhớ kỹ tên tôi, Lục Cảnh Kiều.”

“Vô nghĩa.”

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một cái rồi đẩy ra phòng tắm, đi thẳng ra ngoài.

Cô vội vàng mặc quần áo, như một binh sĩ trốn chạy, hốt hoảng rời đi khách sạn.

Cô điên rồi!

Cô chắc chắn là điên rồi mới làm chuyện điên rồ này!

Vì sao lại làm chuyện này cơ chứ?

Chỉ vì trả thù thôi sao?

Và rồi lợi dụng chính thân thể mình?

Quá ngu ngốc!

Tiếng nói của người đàn ông phảng phất như vẫn còn bên tai cô, “Đồng Đồng, chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tội qua cô đã đi đâu?

Đứng trước cửa nhà, Mộ Niệm Đồng mệt mỏi móc chìa khóa, mở cửa. Vừa mới đi vào vài bước, giữa hai chân cô đột nhiên truyền đến cơn đau như bị xé rách.

Cô nhớ lại hồi nhỏ, cô từng đọc truyện “nàng tiên cá”. Nàng tiên cá muốn biến thành người, cô ấy đã biến chiếc đuôi của mình thành chân của con người. Nhưng chính vì vậy mà cô ấy đã phải trả một cái giá rất lớn. Mỗi lần bước đi, cô sẽ phải chịu đau đớn như đang bước đi trên các lưỡi dao.

Bây giờ, chẳng phải cô cũng rất giống nàng tiên cá sao?

Vì trả thù anh ta mà cô cũng phải trả một giá lớn.

Vừa đóng cửa lại, sau lưng liền truyền đến giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông.

“Tội qua cô đã đi đâu?”

Mộ Niệm Đồng chẳng nói gì, cô bình tĩnh nhìn anh ta.

Lục Tuấn Ngạn, quần áo chỉnh tề ngồi trên sofa. Hôm nay anh ta không đi làm mà ở nhà đợi cô?

Chắc là tối hôm qua thấy cô bỏ đi mà không nói gì mới cố ý chờ cô về nhà để có thể đúng lý hợp tình mà hỏi tội cô?

Mộ Niệm Đồng ngoài cười mà trong không cười nhìn anh ta. Sau đó, cô lơ anh ta đi, xoay người định đi vào phòng làm việc để chuẩn bị đến bệnh viện cho kịp giờ làm.

Lục Tuấn Ngạn thấy cô coi mình như không khí thì khó chịu vô cùng.

Anh ta bước một bước dài xông lên trước, túm lấy cổ tay cô, giận dữ hỏi: “Tối hôm qua cô đã ở cùng ai?”

Mộ Niệm Đồng trào phúng cười, thân nhiên xoay người lại, bình thản nhìn anh ta. Cô lạnh lùng hỏi: “Tôi đi đâu, ở bên ai, thì có liên quan gì tới anh Lục?”

Vớ vẩn!

Cô lại dám đúng lý hợp tình như vậy hỏi lại anh ta?

Trong cơn giận dữ, Lục Tuấn Ngạn nói mà không lựa lời, “Mộ Niệm Đồng, tốt nhất là cô xem lại thân phận của mình đi! Cô là vợ của Lục Tuấn Ngạn này, có cưới hỏi đang hoàng. Việc chồng hỏi vợ đi đâu chẳng phải là lẽ thường sao?”

Mộ Niệm Đồng cười lạnh, “Lẽ thường cơ đấy! Lục Tuấn Ngạn, xin anh đừng như con chó điên cắn người không tha như thế. Anh nói đường hoàng thật đấy. Anh, người làm chồng, cặp kè với bao nhiêu phụ nữ ở ngoài kia. Thì vì sao, làm vợ mà chỉ có một đêm không về ngủ lại coi như mắc tội tày đình, không thể tha thứ? Anh không thấy nó lệch lạc quá à?”

Lục Tuấn Ngạn giận dữ, muốn quát cô dừng lại, lại bất ngờ nhìn thấy được những vết đỏ trên xương quai xanh của cô. Anh ta tập trung nhìn vào. Đó là dấu hôn!

Dấu hôn?

Anh ta không thể tin được mà trừng to mắt. Lửa giận trong mắt như sắp đốt cháy lấy toàn thân anh ta. Khuôn mặt âm trầm. Mưa gió sắp đến!

“Tối hôm qua, cô, cuối- cùng- là- đã- đi- đâu?”

Anh ta gần từng chữ hỏi cô, cố gắng kìm nén cơn giận. Nhưng giọng nói ngạo mạn đó lại chẳng khác gì như đang thăm vấn tội phạm.

Mộ Niệm Đồng nhìn theo ánh nhìn của anh ta tới xương quai xanh của mình. Thấy mấy dấu hôn kia, cô thân nhiên mỉm cười, “Tối hôm qua, tôi ở cùng một người đàn ông.”

“Đàn ông?”

“Đúng vậy, chúng tôi thuê phòng.”

Thuê phòng?

Cơn tức trong lòng Lục Tuấn Ngạn như muốn nổ tung ra.

“Ài?”

“Ài?”

Mộ Niệm Đồng cười, sự thân nhiên này của cô càng làm anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Xin lỗi, tôi cũng không biết tên của anh ta, chúng tôi chỉ là theo như nhu cầu mà thôi.”

Không biết tên?

Theo như nhu cầu?

Lục Tuấn Ngan tức giận đến bật cười.

Anh ta chưa bao giờ gặp tình huống như thế này trong đời. Người phụ nữ của anh ta, người mà anh ta đã cưới hỏi dang hoàng, thế mà lại phản bội anh ta, ngoại tình với một người đàn ông không biết họ tên, tình một đêm?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cũng dám phản bội tôi

Người vợ cưới hỏi dang hoàng của anh ta, thế mà lại dám phản bội anh ta, ngoại tình với một tên đàn ông nào đó không biết họ tên, một đêm mây mưa?

Về đến nhà lại còn thân nhiên như không và đường hoàng nói: “Chỉ là thuận theo nhu cầu!”

Mẹ nó chứ. Gặp quỷ đi thôi!

Thật không thể tin được!

Làm sao cô có thể nói một cách đường hoàng như vậy?

Lục Tuấn Ngan nhìn chăm chăm khuôn mặt thân nhiên của Mộ Niệm Đồng, nhìn như hồ rình mồi.

Trong mắt cô không có một chút xíu chột dạ mà là thân nhiên đến làm người giận sôi, thậm chí là đương nhiên?

Con giận trong lòng Lục Tuấn Ngan càng lúc càng lớn, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô cũng dám phản bội tôi?”

Khóe miệng Mộ Niệm Đồng run rẩy, “Thế này cũng gọi là phản bội sao? Anh lấy đâu ra trung thành trong cuộc hôn nhân này?”

Người Lục Tuấn Ngan cứng lại. Anh ta cố gắng kìm lại cơn giận sắp không khống chế nổi, kìm nén hỏi lại, “Cho nên, cô đang trả thù tôi?”

“Trả thù?”

Anh ta cười lạnh nói tiếp: “Chẳng lẽ không đúng sao? Cô đang trả thù tôi vì hai năm kết hôn này tôi luôn vắng vẻ cô, bỏ mặc cô ở nhà mà phòng không gối chiếu, hư không tịch mịch?”

Mộ Niệm Đồng tức giận đến mặt xanh mét.

“Hóa ra, cô cũng chẳng phải là một trinh tiết liệt nữ* như tôi đã nghĩ!”

*: người phụ nữ kiên trinh, luôn giữ gìn tiết hạnh của mình

Lục Tuấn Ngan cười đến ác liệt, “Rồi cũng sẽ có lúc cô không chịu được nỗi trống vắng này. Sao cô không trực tiếp nói với tôi. Chỉ cần cô mở miệng thì Lục Tuấn Ngan này sẽ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà mở lòng từ bi thỏa mãn cô!”

“Câm miệng!”

Mộ Niệm Đồng cười lạnh nói: “Anh Lục, đừng tự mình đánh giá cao bản thân như vậy! Tôi đâu có phải vì trả thù anh, chẳng qua là hưởng thụ cuộc sống một chút, không thể được à? Tôi hư không tịch mịch, ừ đây, tôi chẳng lẽ không biết tìm một người đàn ông vĩ đại hơn anh để lấp nỗi trống vắng này sao? Thời đại này, khôn sống mỏng chết*, anh không đủ vĩ đại thì tất nhiên sẽ có người khác thay thế anh!” *: khôn ngoan thì sống, ngu dại thì chết

“Cô...” Lục Tuấn Ngan bị cô chọc giận đến điên rồi.

Mộ Niệm Đồng chẳng để cho anh ta có cơ hội nói tiếp. Cô giật mạnh tay, thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta rồi ưu nhã nói: “Anh Lục, anh cũng thấy đây, bây giờ tôi đã ngoại tình, anh cũng chẳng muốn nhìn thấy mặt tôi. Tôi đề hiệp nghị ly hôn trên bàn trong phòng làm việc, anh ký tên đi. Cứ như vậy, anh sống cuộc sống của anh, tôi sống cuộc sống của tôi, chẳng liên quan gì với nhau nữa.”

“Hay cho câu không liên quan gì nhau!”

Khuôn mặt Lục Tuấn Ngan đỏ gay vì tức giận. Anh ta trừng mắt nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, “Cô muốn ly hôn như vậy tôi lại càng không muốn cô được như ý! Mộ Niệm Đồng, chỉ có tôi mới có quyền nói hai chữ “ly hôn”, cô đừng có mơ!”

“Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng tôi là chồng của cô! Là phụ nữ thì phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc*, cô không thấy là hành vi của mình đề tiện lắm sao?”

*: những chuẩn mực đạo đức của phụ nữ.

Mộ Niệm Đồng tức giận vô cùng, ngực cô phập phồng liên tục. Cô nhìn trừng trừng anh ta, đột nhiên bật cười, từng từ ngữ như châu ngọc thốt ra khỏi miệng cô, “Anh Lục, tôi có đề tiện thì cũng chẳng đến lượt anh nói.”

“Cái gì?”

“Anh nói như kiểu anh cao quý lắm? Nhưng mà thực tế thì sao? Anh còn không phải là một con ngựa giống suốt ngày động dục, chỉ là loài động vật suy nghĩ bằng “cái đờ”. Anh thì tha hồ mà đàn đúm bên ngoài lại không cho tôi tìm sung sướng à?”

Cô rõ ràng là đang khích tướng anh ta.

Lửa giận trong lòng không thể kìm nén được nữa, anh ta niết lấy cằm cô, túm lấy áo cô, ném lên sofa.

Giấy tiếp theo, người anh ta liền đè lên người cô.

Anh ta giận đến phát điên rồi!

Trong lòng không ngừng kêu gào thúc giục anh ta nhất định phải phá hủy khuôn mặt đáng giận của người người phụ nữ này.

Mộ Niệm Đồng sợ hãi kêu lên, “Anh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tự mình nghiệm chứng một chút

Mộ Niệm Đồng sợ hãi kêu lên, “Anh muốn làm gì?”

“Không phải cô nói cô ngoại tình sao?”

Lục Tuấn Ngan ác độc cười, “Ít nhất thì cũng phải để người chồng tôi đây nghiệm chứng một chút chứ?”

Mộ Niệm Đồng run giọng nói, “Tôi cảnh cáo anh, anh là đang cường bức trong hôn nhân đây! Là vi phạm luật hôn nhân! Anh dám động vào tôi thử xem!”

“Hả? Thế thì làm cô thất vọng rồi! Tôi từng tuổi này rồi mà chưa có ai dám uy hiếp tôi đâu đấy!”

Trong lúc giằng co, tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên.

Lục Tuấn Ngan nhận ra tiếng chuông này, nó đến từ di động của cô.

Anh ta hầm hừ buông cô ra, nhặt lấy chiếc di động nằm trên mặt đất, màn hình hiện ra chữ “cha”.

Anh ta đưa điện thoại cho cô.

Mộ Niệm Đồng cảnh giác nhìn anh ta chăm chăm một lúc, cô cẩn thận cảm lấy di động, nhìn thấy màn hình báo là cha cô liền nghe điện thoại.

“Alo, cha ạ?”

“Đồng Đồng, tối nay con có thời gian không? Hôm nay là sinh nhật của mẹ con, cùng Tuấn Ngạn về ăn bữa cơm đi!”

Môi Mộ Niệm Đồng run run, cô ngược lên liếc mắt nhìn Lục Tuấn Ngạn một cái. Cô rất muốn từ chối cha cô.

Nhưng mà, cha cô mà đã mời thì là thánh chỉ, là một mệnh lệnh không thể kháng cự.

Từ nhỏ đến lớn, cha cô luôn là người uy nghiêm không cho phép ai đối nghịch mình. Cô mím môi, ừm khuất “vâng” một tiếng, “Dạ cha. Máy giờ ạ?”

“7h. Nhưng tới sớm một chút đi, mẹ con nhớ hai đứa lắm.”

“Dạ được.”

Đầu bên kia, cha cô cúp máy.

Mộ Niệm Đồng ngẩng đầu, lại thấy Lục Tuấn Ngạn không biết từ khi nào đi vào phòng làm việc.

Cô đi đến cửa phòng, nhìn thấy anh ta đang đứng trước bàn làm việc, tay anh ta cầm lấy hiệp nghị ly hôn, đọc nhanh như gió.

Đột nhiên anh ta quay đầu lại nhìn cô, cười lạnh một tiếng, rồi rất thân nhiên mà xé hiệp nghị thành nhiều mảnh nhỏ.

Lục Tuấn Ngạn tinh bơ, tùy tay vung lên, những mảnh giấy như những bông tuyết bay la tả xuống đất.

Anh ta đi tới, khi đi ngang qua người cô, cúi đầu nhìn xuống, giọng nói đùa cợt, “Xem ra tôi đã đánh giá cao cô! Dù vậy, tôi cũng muốn nói cho cô biết, trò chơi của chúng ta mới chỉ bắt đầu mà thôi!”

Nói xong, anh ta dùng vai huých mạnh vai cô, nghênh ngang rời khỏi.

Mộ Niệm Đồng đứng sững tại chỗ rất lâu, ngay cả hít thở cũng gần như không có.

...

6h tối.

Mộ Niệm Đồng trở về nhà họ Mộ.

Vừa đi tới cửa đã thấy trong phòng khách to như thế chỉ có mình cha cô, Mộ Nhân Hậu, đang ngồi trên sofa đọc báo.

Nói là đọc nhưng chẳng khác gì như đang thẩm tra giấy tờ. Trên người cha cô có một loại khí tràng đặc biệt của quân nhân, uy nghiêm và lạnh lùng. Dù đang ngồi trên sofa lưng ông vẫn thẳng tắp. Mặc cho bây giờ ông đã lớn tuổi nhưng không khó nhìn ra tư thế oai hùng của ông lúc còn trẻ.

Nhà họ Mộ là một dòng dõi quân nhân. Ông nội cô là một vị tướng có địa vị vô cùng hiển hách. Sau khi chiến tranh kết thúc, ông được nhà nước trao tặng quân hàm trung tướng. Cha cô cũng theo chính như ông nội, hiện giờ 50 tuổi, ông đã lên tới cấp thiếu tướng.

Mẹ của cô, Hoắc Tĩnh, là chủ tịch thị ủy của thủ đô. Nhà họ Mộ bây giờ cũng đủ để cho không ít người phải ngưỡng mộ và tôn kính.

Mộ Nhân Hậu thấy cô về đây một mình có chút kinh ngạc.

“Sao con về một mình thế?”

“Lục Tuấn Ngạn... có việc, nên không về được.” Mộ Niệm Đồng vội vàng tìm cớ.

Mộ Nhân Hậu nhíu mày, ông nhảy bén phát hiện xưng hô của cô với chồng rất xa lạ.

“Con cùng nó kết hôn hai năm rồi sao còn xưng họ xa lạ như vậy?”

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra nhưng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cha, con muốn ly hôn với anh ta

“Con sao vậy? Cứ mắt hờn mắt vía như thế!” Mộ Nhân Hậu không khỏi có chút bất mãn.

“Cha!”

Mộ Niệm Đồng cô lấy can đảm, dò hỏi: “Con có chuyện muốn nói với cha, chuyện quan trọng ạ.”

“Chuyện gì?” Mộ Nhân Hậu có chút ngoài ý muốn, “Con nói thẳng đi.”

“Vào phòng làm việc rồi nói được không cha?”

Mộ Nhân Hậu trầm tư một lúc lâu rồi đặt tờ báo sang một bên, đi hướng phòng làm việc.

Mộ Niệm Đồng thấy vậy liền ngoan ngoãn đi theo ông.

Cửa vừa đóng lại, Mộ Nhân Hậu xoay người nhìn cô, “Con muốn nói với cha chuyện gì?”

“Cha...” Mộ Niệm Đồng siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi rồi nói: “Con muốn ly hôn với Lục Tuấn Ngan!”

Biểu tình trên mặt Mộ Nhân Hậu cứng lại, ngàn tính vạn tính, hiển nhiên là không nghĩ tới cô sẽ nói chuyện này.

Khuôn mặt ông sầm lại, sắc mặt âm u lạnh lẽo. Ông nhíu mày, trầm giọng nói: “Đồng Đồng, con lớn bằng này rồi đâu còn là trẻ con nữa? Đừng lấy chuyện này để làm trò đùa.”

“Cha.” Mộ Niệm Đồng gượng cười nói: “Con không nói đùa, con nghiêm túc mà cha...”

Mộ Nhân Hậu đột nhiên giận dữ đập mạnh lên bàn, giọng nghiêm khắc, quát lớn: “Cha lệnh cho con rút lại những lời vừa nói!”

“... Cha, vì sao?” Mộ Niệm Đồng run giọng nói, “Con...”

“Thật kỳ cục! Đúng là không thể tưởng được. Mộ Niệm Đồng, con có biết ly hôn ý nghĩa cái gì hay không? Con có biết rằng nếu con làm như vậy thì sẽ bị người ta khinh thường. Mới kết hôn hai năm liền ly hôn, còn ra thể thống gì nữa?”

Mộ Nhân Hậu là một người đàn ông theo chủ nghĩa phong kiến, dù thời đại đã thay đổi nhưng bản thân ông vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt những quan niệm truyền thống ngày xưa, máy móc vô cùng.

Trong mắt ông, người đàn ông bỏ vợ là vì người vợ không tuân thủ bổn phận.

Mà phụ nữ mà đưa ra ly hôn thì là ương ngạnh khó bảo.

Là kinh thế hãi tục*.

*: việc đi ngược quy tắc làm người kinh hãi.

“Nếu chuyện con muốn nói là chuyện này thì câu trả lời của cha là không! Không bàn cãi nữa!”

Mộ Niệm Đồng tức giận vô cùng nhưng lại mỉm cười nói, “Cha! Cha có biết là hai năm nay con đã sống như thế nào không? Con kết hôn với Lục Tuấn Ngan, hữu danh mà vô thực, cuộc hôn nhân này đã sớm chỉ là danh nghĩa mà thôi! Cha là cha con, chẳng lẽ lại không quan tâm chút nào tới cảm giác của con sao? Anh ta không yêu con, con cũng chẳng yêu anh ta, hôn nhân như vậy thì còn cố giữ để làm gì ạ?”

“Con có từng cố gắng không?” Mộ Nhân Hậu hỏi lại.

Mộ Niệm Đồng giật mình sững sốt.

“Con có thật lòng chăm lo cuộc hôn nhân này không? Con có tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của người vợ không?”

Bổn phận của người vợ...

Tim cô run lên một chút.

Nghĩ đến việc cô đã ngoại tình liền cảm thấy năm chữ “bổn phận của người vợ” này như đang chế nhạo cô.

Mộ Nhân Hậu tất nhiên là không biết được Mộ Niệm Đồng đang nghĩ gì trong đầu, ông hừ lạnh một tiếng rồi nghiêm khắc nói: “Trên đời này, không có cuộc hôn nhân nào hoàn mỹ cả.”

“Con không có chút tình cảm nào với anh ta.”

“Cảm tình có thể bồi dưỡng! Con chỉ là không chú tâm mà thôi!”

Mộ Nhân Hậu dừng lại một chút, rồi nói thêm một câu: “Cha là vì tốt cho con!”

Nói xong, ông xoay người muốn ra phòng làm việc, nhưng mà vừa cầm lấy tay nắm cửa thì sau lưng lại truyền ra tiếng nói của Mộ Niệm Đồng, “Hôn nhân là của con, sao mọi người lại có quyền quyết định? Vì sao lại qua loa như vậy? Vì được nở mày nở mặt, vì mặt mũi mà cha gả con cho một người đàn ông con chưa từng gặp gỡ sao? Chẳng lẽ chỉ vì anh ta là cháu đích tôn của nhà họ Lục, gả cho anh ta chẳng khác nào gả cho vinh hoa phú quý, như vậy chính là vì tốt cho con? Như thế chính là vì hạnh phúc của con? Nói sao mà đường hoàng!”

“Láo xược!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiệc gia đình nhà họ Lục

“Láo xược!” Mộ Nhân Hậu xoay người trách mắng. Lời cô nói rõ ràng đã chọc giận ông. Ông trừng mắt nhìn con gái của mình, giận không kìm được, hỏi lại, “Cái gì là hạnh phúc? Tuấn Ngan có gia thế tốt, nhà họ Lục lại là gia đại nghiệp đại, có bao nhiêu người xưa như xưa vịt muốn trèo cao mà không được? Còn con? Lại không biết ơn! Chẳng lẽ là muốn kết hôn với một nghiệt chủng không rõ lai lịch? Đây mà là tình yêu? Đây mà là hôn nhân? Đây mà là hạnh phúc à?”

Trông mặt Mộ Niệm Đồng co rút lại, tức giận phản bác, “Cha, Thiếu Khanh không phải là nghiệt chủng!”

Mộ Nhân Hậu tức giận đến thờ hồn hển, “Cha đã từng nói là không được phép nhắc lại cái tên này!”

Mộ Niệm Đồng cắn chặt môi, ngậy người nhìn theo cha cô. Ông Mộ giận điên lên, ông đẩy rèm cửa rồi bước ra ngoài.

Mộ Niệm Đồng vừa tức giận vừa tủi thân. Cô siết chặt nắm đấm, người run lên bần bật.

Mộ Nhân Hậu vừa đi, Hoắc Tĩnh liền đi tới. Nhìn thấy Mộ Niệm Đồng đứng ngây tại chỗ bà liền đi tới trước mặt cô, “Mộ Niệm Đồng, mẹ vừa thấy cha con từ phòng làm việc đi ra, trông ông ấy tức giận lắm. Con chọc tức ông ấy à?”

“Mẹ...” Mộ Niệm Đồng hít sâu một hơi rồi cười chua xót, “Mẹ, duy trì một cuộc hôn nhân chỉ trên danh nghĩa thì có ý nghĩa gì?”

Khuôn mặt Hoắc Tĩnh tràn đầy kinh ngạc. Bà cũng đoán được vì sao mà hai cha con cãi nhau, nhưng mà, bà không nói gì.

Bởi vì ngay cả bà cũng không thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng được.

Bữa tối hôm nay, ba người đều có tâm sự riêng.

Nhất là Mộ Niệm Đồng, cô yên lặng ăn cơm, nhai cơm mà như nhai nến.

Mộ Nhân Hậu nhìn cô như vậy lại tức giận, ăn mới được một nửa ông liền đứng dậy, quăng đĩa bỏ đi, để lại hai mẹ con còn đang suy nghĩ miên man.

Hoắc Tĩnh đau lòng nói: “Đồng Đồng, cha con cũng là vì tốt cho con! Gả con vào nhà họ Lục cũng là vì thế. Con có biết là có bao nhiêu người cầu mà còn không được không? Con...”

“Con no rồi, mẹ.”

Mộ Niệm Đồng bỗng nhiên đứng dậy, cười buồn bã, “Cha mẹ giết tình yêu của con rồi lại nói là vì tốt cho con. Mẹ... Mẹ không thấy là cha mẹ tàn nhẫn lắm sao?”

Nói xong, cô cầm lấy túi xách, chặt vật rời khỏi.

Mộ Niệm Đồng mắt hờn mắt vía về nhà.

Trong nhà lúc này lạnh tanh.

Cô như cô hồn đã quỵ lắc lắc đi vào phòng ngủ, ngồi ở trên giường. Cô cảm thấy bản thân chẳng khác gì một cái xác không có hồn.

Ngày hôm sau.

Mộ Niệm Đồng đi làm.

Cô như thường ngày làm việc đến trưa thì nhận được điện thoại của ông cụ Lục.

“Đồng Đồng à, tối mai cháu có rảnh không?”

Đối với ông cụ Lục, cô luôn tỏ ra kính trọng.

Từ khi gả cho nhà họ Lục, ông cụ Lục luôn yêu thương cô, coi cô như cháu ruột.

Phản ân tình này cô luôn ghi nhớ trong lòng.

“Ông nội, có chuyện gì sao ạ?”

“Có chuyện quan trọng. Tối mai cháu cùng Tuấn Ngan nhớ sớm về tham gia tiệc gia đình đấy.”

Tiệc gia đình.

Lại là tiệc gia đình.

Mộ Niệm Đồng trong lòng phiền muộn và rối rắm vô cùng.

Cuộc hôn nhân của cô và Lục Tuấn Ngan từng làm oanh động cả thủ đô. Nhưng mà cuộc hôn nhân khiến người ngưỡng mộ ghen tị này chỉ là trên danh nghĩa.

Gần đến giờ tan tầm, Mộ Niệm Đồng vẫn còn tập trung viết luận văn.

Ngoài hành lang bỗng nhiên truyền đến những tiếng hô đầy kinh ngạc.

“Ôi trời ơi, đẹp trai quá.”

“Ủa? Người đàn ông này nhìn quen quá, đó chẳng phải là người đưa cô diễn viên nổi tiếng sảy thai đến đây sao...”

“Suyt...! Không thể truyền chuyện này ra đâu. Nghe nói cô diễn viên kia cho viện trưởng không ít tiền để bưng bít đấy. Cô mà lỡ miệng lộ ra để viện trưởng biết thì chết cả bọn cho coi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đừng đụng vào tôi, bản

Nghe thấy tiếng bàn tán bên ngoài, người Mộ Niệm Đồng cứng lại. Cô ngẩng đầu, giấy tiếp theo liền thấy Lục Tuấn Ngan xuất hiện ở cửa trong bộ tây trang phẳng phiu. Anh ta còn cố ý gõ cửa rồi nhướn mày hỏi: “Bác sĩ Mộ, tôi đi vào được không?”

Phía sau là một đám y tá hộ sĩ vây quanh anh ta, họ tò mò cứ liếc mắt liên tục nhìn cô và Lục Tuấn Ngan, xì xào bàn tán quan hệ giữa hai người.

“Niệm Đồng, cô biết anh chàng này à?”

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói: “Không biết.”

Nói xong, cúi đầu, viết tiếp luận văn.

Lục Tuấn Ngan thân nhiên đánh giá cô, đột nhiên cong môi cười giống như đang trêu đùa ai đó. Anh ta đi vào văn phòng, bước đến bên cạnh cô và hơi cúi người xuống, “Tôi tới đón cô tan tầm.”

Mộ Niệm Đồng chẳng hề phản ứng, khuôn mặt nghiêm trang, ánh mắt chăm chú, nhưng không phải đặt trên người anh ta.

Như người không quen biết.

Lục Tuấn Ngan liếc mắt nhìn nhóm y tá hộ sĩ bên ngoài rồi quay lại nhìn cô đầy nghiến ngấm, nhỏ giọng hỏi: “Bệnh viện không biết quan hệ của chúng ta à?”

Mộ Niệm Đồng cứng người lại.

Lục Tuấn Ngan nhích lại gần cô rồi thỉnh thoảng ôm lấy vai cô, “Bà...”

Mộ Niệm Đồng nhủ thầm, đứng bật dậy cắt ngang câu xưng hô sắp sửa thoát ra từ miệng của anh ta. Cô túm chặt lấy cổ tay anh ta kéo ra một góc trên hành lang.

Mộ Niệm Đồng quay phắt lại, mắt trừng lớn. Cô không kìm được nói: “Lục Tuấn Ngan, rốt cuộc thì anh muốn thế nào?”

“Hả? Ái chà, hóa ra cô cũng biết tức giận cơ đấy? Tôi cứ nghĩ là cô sẽ luôn giữ cái bộ mặt chết lặng này.”

Lục Tuấn Ngan nhích lại gần cô, một khoảng cách tràn đầy ám muội. Mộ Niệm Đồng thậm chí còn có thể ngửi được mùi hương tươi mát sáng khoái trên người anh ta.

Nước hoa Dior Homme Cologne*.

*: nước hoa nam của hãng Dior ra mắt năm 2013

Một mùi hương đầy mê hoặc.

Mộ Niệm Đồng bắt đầu cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Nhìn cô bứt rứt không yên như thế Lục Tuấn Ngan càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng.

Cái mà người phụ nữ này gọi là “ngoại tình” chẳng qua chỉ là nói bừa để trả thù anh. Chứ yếu đuối như cô làm sao có can đảm làm ra chuyện kia với một người đàn ông xa lạ.

Không thể nghĩ ra là một phụ nữ yếu đuối thế này lại dám dùng thủ đoạn đê tiện như thế kia?

Có phát sinh quan hệ với người đàn ông khác hay không thì chỉ cần thử một lần là biết ngay, không phải sao?

“Tôi mai có tiệc gia đình. Tôi đến đây là để nhắc cô nhớ, đóng vai người vợ cho tốt vào, hiểu không?”

Mộ Niệm Đồng nghe anh ta nói như nghe một chuyện cười lớn của thế kỷ, “Đóng vai? Anh coi hôn nhân là cái gì? Đóng phim à? Hay là trò đóng giả gia đình của bọn trẻ con?”

“Ồ, chúng ta không phải vẫn đang luôn luôn diễn hay sao?”

“Dù có là diễn, thì anh có bao giờ nhập diễn đâu.”

“Thì từ bây giờ trở đi tôi sẽ nhập diễn.” Lục Tuấn Ngan cười đầy ôn nhu, “Đến lúc đó, tôi cũng sẽ đóng tốt vai diễn ông chồng hoàn hảo này.”

“Đóng tốt kiểu gì?”

“Đêm nay, cả tôi và cô sẽ về nhà họ Lục ở.”

“Cái...”

“Đây là lệnh của ông nội.”

Lục Tuấn Ngan giơ tay cuốn lấy một lọn tóc của cô, cuốn tròn nó trên đầu ngón tay, thản nhiên nói: “Ông nội hy vọng nhanh có chất trai. Cho nên, là vợ tôi thì cô phải thực hiện nghĩa vụ hợp pháp của một người vợ chứ nhỉ? Phải mau chóng giúp cho nhà họ Lục nối dõi tông đường, đúng không?”

Mộ Niệm Đồng nhìn tay anh. Ngón tay thon dài trắng tấp, đốt ngón tay rõ ràng.

Bàn tay này làm cô ghê tởm không thôi. Chính bàn tay này đã siết chặt vòng eo của người phụ nữ kia, trước mặt cô trình diễn màn đồng cung đáng kinh tởm tới tởm đó.

Thật kinh tởm!

Mộ Niệm Đồng hất văng tay anh ta ra, “Đừng đụng vào tôi, bẩn!”

Chương 16: Bà Lục à, xin bà chú ý tác phong

Lục Tuấn Ngạn bị hất văng tay, người hơi run lên vì kinh ngạc. Ánh mắt anh ta dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Bản?”

Cô dám dùng từ này hình dung anh ta?

“Không đúng à?”

Mộ Niệm Đồng cười lạnh, “Lục Tuấn Ngạn, bàn tay này đã chạm qua bao nhiêu phụ nữ thì chắc anh nhớ rõ chứ? Anh có tư cách gì mà đụng vào tôi?”

Lục Tuấn Ngạn đột nhiên đưa tay ôm lấy eo cô, kéo mạnh cô vào trong lòng. Anh ta hơi cúi đầu, ghé sát vào mặt cô, xấu xa cười.

“Mộ Niệm Đồng, đừng tự coi mình cao quý như thế! Tôi là chồng cô, nếu tôi mà không có tư cách thì còn ai có tư cách ở đây?”

Mộ Niệm Đồng giận đến mức nghẹn lời, đang định nói gì đó đáp trả anh ta thì đằng sau truyền đến tiếng một người đồng nghiệp.

“Niệm Đồng!”

Mộ Niệm Đồng theo bản năng đẩy mạnh Lục Tuấn Ngạn ra.

Xoay người thì thấy một đồng nghiệp của cô, Hàn Tĩnh Y, đang vừa đi vừa nói: “Hết giờ rồi! Nhớ quẹt thẻ đấy*!”

*: hình thức điểm danh cho nhân viên, quẹt thẻ hay ấn dấu vân tay khi đi làm và ra về.

Đang nói thì cô ta dừng lại.

Hàn Tĩnh Y ngẩn ra nhìn người đàn ông đang đứng cạnh Mộ Niệm Đồng. Sau đó cô ta giật mình tỉnh lại, chỉ dám nhìn liếc mắt một cái khuôn mặt lạnh lùng của Lục Tuấn Ngạn rồi mờ mịt hỏi: “Niệm Đồng, ai thế này?”

Lục Tuấn Ngạn vừa muốn mở miệng thì Mộ Niệm Đồng không lạnh không nóng nói: “Người nhà bệnh nhân, tới hỏi thăm thôi.”

“...” Lục Tuấn Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi.

Người phụ nữ này!

Thật là lạnh lùng làm người tức đến lộn ruột!

Hàn Tĩnh Y nhìn anh ta một lúc lâu rồi thành linh nhận ra liền kêu lên, “Đây không phải là người đàn ông đưa Lý Mộng Na tới làm phẫu thuật đẻ non sao...”

Ánh mắt người đàn ông lạnh căm căm, nhìn chằm chằm cô ta như một lời cảnh cáo ngầm.

Hàn Tĩnh Y nhận ra bản thân đang nói gì liền lập tức ngậm miệng. Sau đó, cô ta vội vàng nói câu: “Tôi đi trước đây, không quấy rầy hai người nữa!”

Nói xong liền rất nhanh biến mất, vô tung vô ảnh.

Lục Tuấn Ngạn cầm lấy tay cô, Mộ Niệm Đồng ngay lập tức muốn giãy ra.

“Cô mà muốn để cho cả cái bệnh viện này biết thì cứ tiếp tục, xấu mặt đâu chỉ mình tôi.” Lục Tuấn Ngạn uy hiếp nói.

Mộ Niệm Đồng phải hít sâu mấy lần mới bình tĩnh lại được.

Anh ta cầm tay cô, dắt cô tới chỗ đậu xe bên đường rồi mở cửa bên ghế phụ cho cô.

Mộ Niệm Đồng bối rối, nghi hoặc hỏi: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

“Tiệc gia đình ngày mai,” Lục Tuấn Ngạn lên xe, mở máy, nhìn cô ý vị sâu xa, “Cô định cứ mặc khó coi như thế này mà tham dự à?”

“...”

Khuôn mặt của Mộ Niệm Đồng đỏ bừng vì tức.

Bộ blouse trắng này thì khó coi ở chỗ nào?

Bình thường cô rất lười, không có việc gì thì chỉ toàn ở nhà. Tủ quần áo của cô chỉ có quần áo đi làm, quần áo ở nhà và vài bộ quần áo bình thường khác. Đúng là không có bộ nào dùng cho dịp đặc biệt cả.

Lục Tuấn Ngan lái xe, đưa cô tới một studio tạo hình*.

*styling studio, nơi trang điểm, làm tóc,...

Xe dừng lại, anh ta xuống xe, đi vòng qua ghế lái phụ, mở cửa và vươn tay trước mặt cô.

Mộ Niệm Đồng thần nhiên liếc anh ta một cái, rồi nhìn như không thấy hành động này của anh ta và tự mình xuống xe.

Lục Tuấn Ngan không hề tức giận, anh ta đưa tay cầm lấy tay cô.

“Buông tay!”

“Không buông!”

Mộ Niệm Đồng cắn chặt răng, “Sao trước nay tôi lại không biết anh mặt dày như thế nhỉ?”

“Hả? Thật không?”

Lục Tuấn Ngan vẫn không giận lại còn cười nói: “Có lẽ sau này cô sẽ còn biết tôi mặt dày hơn thế nữa cơ!”

“Anh!”

Lục Tuấn Ngan bỗng đưa một ngón tay lên môi, “Suyt! Bà Lục à, người ta đang nhìn bà đây, xin bà chú ý tác phong của mình một chút, nhĩ?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nghịch tập, đại mỹ nhân!

Mộ Niệm Đồng nhìn theo ánh mắt anh ta liền thấy cửa studio. Nhân viên cửa hàng ngay lập tức tiến ra đón chào. Họ tươi cười nói: “Chào anh Lục!”

Nhóm nhân viên nhìn lướt khắp người Mộ Niệm Đồng, tò mò thân phận của cô.

Lục Tuấn Ngan là khách quen ở đây, anh ta thường xuyên đưa bạn gái tới đây chọn lễ phục.

Bạn gái của anh ta hầu hết là con gái nhà giàu có thuộc giới thượng lưu, nếu không thì cũng là diễn viên hay người mẫu nổi tiếng.

Người phụ nữ này nhìn qua chẳng có gì đặc biệt.

Trên người mặc bộ đồ blouse trắng, khuôn mặt không trang điểm.

Các đường nét trên khuôn mặt cô rất tinh xảo nhưng vì hai ngày này nghỉ ngơi không tốt, khuôn mặt có phần xám trắng và không sức sống. Nếu ném cô vào trong một đoàn người thì chắc chắn sẽ chẳng có ai nhìn lần đầu tiên mà nhận ra cô.

Ánh mắt của cậu Lục từ khi nào lại trở nên...

Kém như vậy?

Cửa hàng trưởng vừa cười vừa nói: “Anh Kiều, anh có gì phân phó không ạ?”

“Giúp cô ấy chọn mấy bộ lễ phục cho ra dáng một chút, tiện thể cũng đổi luôn kiểu tóc nào hợp với cô ấy.”

Lục Tuấn Ngan hí hóp mắt nhìn mái tóc dài bị buộc thành đuôi ngựa trên đầu Mộ Niệm Đồng.

Người phụ nữ này mà trang điểm và ăn mặc khác một chút không biết sẽ thế nào?

Anh ta có chút chờ mong.

Nhân viên cửa hàng lập tức vây quanh Mộ Niệm Đồng.

Mộ Niệm Đồng có chút mâu thuẫn và muốn kháng cự lại, nhưng vị cửa hàng trưởng kia lại rất khéo nói. Cô ta hướng dẫn và tư vấn cho cô từng chút một, sau đó khéo léo mời cô vào phòng thử đồ.

Một nhân viên trong cửa hàng mời cô ngồi xuống một chiếc ghế đặt trước tấm gương trang điểm lớn. Cô ta thả tóc cô xuống, vuốt ve xem chất tóc của cô.

Một nhân viên khác lại không kìm tò mò mà hỏi cô: “Quý khách, thật ra thì cô và anh Lục có quan hệ gì thế ạ? Tôi thấy hai người thân mật lắm!”

Mộ Niệm Đồng không trả lời mà hỏi lại: “Lục Tuấn Ngan hay đưa phụ nữ tới đây đúng không?”

“Vâng! Anh Lục hay đưa bạn gái tới đây chọn lễ phục...”

“Mỗi lần là một cô khác nhau chứ gì?”

“À... Có khi là con gái nhà giàu có thuộc tầng lớp thượng lưu, có khi là...”

Cô nàng nhân viên trẻ tuổi còn chưa kịp nói xong thì đã bị vị cửa hàng trưởng kia trùng mắt ngăn lại. Cô ta mỉm cười nhìn cô, nói: “Xin lỗi quý khách, bàn tán chuyện riêng tư của khách hàng là vi phạm quy định của cửa hàng chúng tôi!”

Mộ Niệm Đồng không nói gì nữa.

Cô cũng lười để ý.

Quy trình trang điểm vô cùng phức tạp và phiền phức, nào là rửa mặt, thoa nước hoa hồng, thoa kem dưỡng da, dùng kem lót, kem nền, phấn nền, kem che khuyết điểm...

Mất cả nửa tiếng mới xong công đoạn làm da mặt.

Sau đó là đến trang điểm mắt.

Mộ Niệm Đồng ngồi im để người ta trang điểm. Cô chịu phối hợp như thế là vì buổi tiệc tối mai không thể qua loa được.

Chuyên viên trang điểm vừa trang điểm mắt xong cho cô liền kinh ngạc không thôi. Người phụ nữ này thoạt nhìn thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng không ngờ trang điểm xong lại xinh đẹp đến kinh người như vậy!

Bình thường Mộ Niệm Đồng chẳng quan tâm đến việc bảo dưỡng, trang điểm thì càng không.

Thời đại học, cô từng là hoa hậu giảng đường bên y khoa từng lẫy lừng một thời. Nhưng kể từ khi ra trường và bắt đầu đi làm trong bệnh viện thì không được như xưa nữa. Cô thường xuyên bị gọi dậy lúc nửa đêm vì những ca bệnh gấp, thường xuyên phải tăng ca. Đối với một bác sĩ thì khái niệm ngày đêm lại mơ hồ vô cùng, thậm chí có thể nói là đảo điên. Vì quá bận rộn như vậy mà Mộ Niệm Đồng không có thời gian để bảo dưỡng.

Nhưng nói cho cùng thì Mộ Niệm Đồng còn trẻ, làn da của cô chỉ cần chăm sóc một chút lại sẽ trở lại như xưa.

Có thể nói làn da và khí sắc của cô lúc này chính là nguyên nhân làm giảm đi vẻ đẹp của cô.

Trang điểm xong, Mộ Niệm Đồng xoay người. Tất cả nhân viên đều ngây ngốc nhìn cô.

Trời ơi, đúng là một đại mỹ nhân.

Khác biệt một trời một vực!

Mộ Niệm Đồng nhìn lướt qua đám người, cô nhíu mày hỏi: “Quần áo ở đâu?”

“Ồ... Ở đây ạ!” Một nhân viên cửa hàng cầm một bộ lễ phục tới.

Mộ Niệm Đồng cầm lễ phục vào phòng thử đồ, bắt đầu thay đồ.

Chương 18: Kinh diễm mọi người

Mộ Niệm Đồng cầm lễ phục vào phòng thử đồ, bắt đầu thay đồ.

Nhân viên cửa hàng đứng ngây ra như tượng nhìn chăm chăm vào Mộ Niệm Đồng khi cô bước ra, thật làm người kinh diễm không thôi.

Mọi người đều cảm thấy xấu hổ. Đúng là đừng nên nhìn mặt mà bắt hình dong. Thật không ngờ người phụ nữ lồi thối lệch thẹo này lại có một sắc đẹp làm mê lòng người đến như vậy.

“Thưa cô, bộ lễ phục này do chính tay anh Lục chọn. Ánh mắt của anh ấy vô cùng độc đáo. Nó rất hợp với cô!”

Nhân viên cửa hàng nhìn cô và khen không dứt miệng.

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra.

Anh Lục?

Sao cơ? Bộ lễ phục này là anh ta chọn?

Mộ Niệm Đồng cúi xuống nhìn bộ đồ cô đang mặc trên người, chẳng biết vì sao lại bỗng nhiên thấy nó bản lạ thường, cô vội vàng muốn cởi ra.

Nhưng nhân viên cửa hàng đâu biết cô cảm thấy gì, họ kéo lấy cô ra bên ngoài phòng hóa trang.

Mộ Niệm Đồng đứng trong vòng vây của nhóm nhân viên, như chúng tinh phùng nguyệt, cô đi theo họ ra ngoài. Nhưng vừa đi ra liền nghe thấy giọng nói nũng nịu của một người phụ nữ, “Anh Lục, sao anh lại ở đây? Trùng hợp quá!”

Mộ Niệm Đồng sững sờ.

Giọng nói này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc đến cực điểm.

Quen thuộc là bởi vì cô đã từng nghe qua.

Mộ Niệm Đồng ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Mộng Na vừa ngồi xuống chiếc sofa mà Lục Tuấn Ngạn đang ngồi. Cô ta cứ nhích tới nhích lui để dựa sát vào người anh ta.

Cô ta thân mật mà khoác lấy cánh tay anh ta, nũng nịu nói: “Anh Lục, sao mấy ngày nay anh không tìm em? Em nhớ anh muốn chết!”

Giọng nói nũng nịu đó khó chịu vô cùng.

Người phụ nữ này chẳng hề xa lạ.

Ngày hôm đó, cô trực ban. Đêm hôm khuya khoắt, Lục Tuấn Ngạn đưa một phụ nữ mặc váy trắng và trên người đầy máu đến bệnh viện của cô. Cô ta đề non. Hình ảnh lúc đó quả thật khắc sâu vô cùng.

Lý Mộng Na là diễn viên dưới quyền Lục Tuấn Ngạn.

Sau đêm hôm đó, công ty anh ta đã dùng danh nghĩa quyên tặng từ thiện mà đưa cho bệnh viện một khoản tiền lớn để bùng bít.

Dù có như thế thì người trong bệnh viện cũng không thể giữ kín như bưng được. Họ một truyền mười, mười truyền trăm tin đồn: Lý Mộng Na cố ý mang thai đứa con của Lục Tuấn Ngạn và hy vọng dùng đứa bé này để uy hiếp, buộc anh ta phải ly hôn. Từ đây cô ta có thể một bước lên mây. Ai mà ngờ Lục Tuấn Ngạn lại ác độc như thế, anh ta đã tự mình chặt đứt mộng tưởng hào huyền của cô ta.

Đến nay vẫn chưa người biết được nguyên do mà Lý Mộng Na sinh non. Cô chỉ nhớ mang máng là khi Lục Tuấn Ngạn đưa cô ta tới bệnh viện, khuôn mặt của anh ta lạnh lùng vô cùng. Giống như là dù cô ta có chết hay sống thì anh ta cũng chẳng quan tâm.

Lý Mộng Na chân ướt chân ráo bước vào làng giải trí, lúc đó cô ta không có chỗ dựa. Bao năm nay không biết là đã có bao nhiêu scandal về cô ta.

Nghe nói, cô ta bước vào được giới giải trí là thông qua quy tắc ngầm. Và để có được địa vị như ngày hôm nay đều là do cô ta chăm chỉ “bồi ngủ”.

Anh ta chẳng lẽ lại thích loại phụ nữ tuy đẹp nhưng tầm thường như thế này sao?

Nói thẳng ra là – dơ bẩn.

Đột nhiên Mộ Niệm Đồng cảm thấy Lục Tuấn Ngạn thật hạ giá.

Cô vừa xoay người thì Lục Tuấn Ngạn nhìn thấy cô, “Đứng lại!”

Mộ Niệm Đồng dừng bước, quay đầu lại.

Lý Mộng Na cũng nhìn thấy cô, nụ cười nịnh nọt trên mặt cô ta lập tức cứng lại. Cô ta nhìn từ trên xuống dưới Mộ Niệm Đồng, ánh mắt từ tìm tòi nghiên cứu biến thành địch ý.

Đối lập với ánh nhìn của Lý Mộng Na, Lục Tuấn Ngạn nhìn thấy cô liền sững sờ, và rồi ngay lập tức tràn đầy kinh diễm.

Hóa ra, người phụ nữ này trang điểm xong lại đẹp như vậy.

Lý Mộng Na nhìn thấy vẻ kinh diễm trong mắt anh ta liền ghen tị vô cùng. Cô ta nũng nịu nói: “Tuấn Ngạn, em muốn bộ lễ phục trên người cô ta.”

“Đừng càn quấy.”

“Em muốn!”

Lục Tuấn Ngạn bực mình trừng cô ta một cái, cô ta liền an phận.

Lý Mộng Na là người thức thời và xem ánh mắt người ta rất chuẩn. Cô ta biết một khi Lục Tuấn Ngạn tức giận thật thì sẽ cô ta sẽ không sống yên được.

“Đi tới đây cho tôi xem!” Lục Tuấn Ngạn ngẩng đầu, ra lệnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vợ gặp kẻ thứ ba

“Đi tới đây cho tôi xem!” Lục Tuấn Ngạn ngẩng đầu, ra lệnh nói.

Anh ta ra lệnh không có nghĩa là Mộ Niệm Đồng sẽ nghe theo.

“Bộ này tôi không thích, đổi bộ khác.”

“Không thích?”

Lục Tuấn Ngạn không vui hỏi: “Vì sao?”

Mộ Niệm Đồng ngoái đầu lại, nói chậm rãi từng chữ một, “Vi anh đã chọn nó. Tôi mặc thấy chán ghét vô cùng.”

Lục Tuấn Ngạn ngây người. Khuôn mặt anh ta trầm xuống. Lời nói đầy khiêu khích này quả thật chọc anh ta tức giận.

Lý Mộng Na bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, “Hừ! Người phụ này chẳng biết điều chút nào. Đây là vật cưng mới của anh à?”

Loại phụ nữ này mà cũng xứng ư?

Cô ta đứng dậy, đi đến trước mặt Mộ Niệm Đồng, nhìn chăm chú khắp người cô, cẩn thận đánh giá, cuối cùng cũng nhận ra cô.

“Ôi, cô không phải là bác sĩ phẫu thuật hôm đó sao?” Khuôn mặt Lý Mộng Na xanh mét.

Không phải vì cái gì khác mà là vì lúc đó, Mộ Niệm Đồng phẫu thuật rất thô bạo, không hề nhẹ nhàng chút nào. Cô ta có cảm giác là người phẫu thuật cho cô ta là kẻ có tâm lý vẩn vơ.

Đau...

Đau đến toàn thân tê liệt, đau đến mức cô ta sẽ không bao giờ quên được.

Lúc đó Lý Mộng Na đau đến chết đi sống lại nhưng Mộ Niệm Đồng vẫn thản nhiên như không, động tác đều đều như máy. Thấy mặt cô ta tái xanh vì đau đớn cô thậm chí còn đưa túi thai vừa được lấy ra tới trước mặt cô ta, ý vị sâu xa nói: “Cô có muốn lưu chút gì đó làm kỉ niệm không?”

Lúc đó Lý Mộng Na bị tiêm thuốc tê nên muốn chửi cũng chẳng chửi được.

Rất biến thái!

Bác sĩ đều vô cảm như vậy sao?

Nhưng mà sao cô ta lại ở đây?

Lý Mộng Na bắt đầu suy nghĩ miên man.

Sẽ không phải là sau khi phẫu thuật cô ta đã dùng chiêu trò nào đó câu dẫn Lục Tuấn Ngạn chứ?

Trong giới giải trí, Lục Tuấn Ngạn có thể nói đã viết lên một thần thoại.

Anh ta đã thành lập “công ty truyền thông và giải trí Thiên Thánh”, đã đào tạo biết bao nhiêu ngôi sao nổi tiếng.

Không biết bao nhiêu phụ nữ muốn có được anh ta, số lượng phụ nữ muốn lên giường với anh ta cũng không thể đếm được.

Người phụ nữ này nhìn là biết có ý đồ xấu xa!

Nghĩ vậy, Lý Mộng Na càng thêm cảnh giác, cô ta cười nói: “Không nghĩ tới cô lại giỏi như thế! Đúng là đủ loại chiêu trò! Muốn quyến rũ anh Lục sao? Sao cô không nhìn lại bản thân đi! Loại người dễ tiện thấp hèn như cô mà dám dây dưa không dứt anh Lục...”

Lý Mộng Na vừa nói vừa giơ tay định tát Mộ Niệm Đồng.

Lục Tuấn Ngạn lại chẳng hề có ý ngăn lại.

Mộ Niệm Đồng túm chặt lấy cổ tay cô ta. Dù Lý Mộng Na đi giày cao gót cũng không cao bằng cô. Vì vậy khi cô nhìn cô ta sẽ tạo cảm giác nhìn từ trên cao xuống.

“Cô này, hình như cô hiểu lầm cái gì thì phải?”

Bị dây dưa không dứt không phải anh ta mà chính là cô mới đúng!

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng cười định nói tiếp lại vì Lục Tuấn Ngạn đi tới mà dừng lại.

“Mộng Na, anh quên giới thiệu với em! Cô ấy là vợ của anh, em phải gọi cô ấy là “bà Lục”! Hay là – mợ chủ nhà họ Lục.”

Anh ta lại quay sang nói với Mộ Niệm Đồng, “Niệm Đồng, đây là Lý Mộng Na, nghệ sĩ trong công ty anh.”

Biểu tình trên mặt Mộ Niệm Đồng cứng lại.

Khuôn mặt của Lý Mộng Na nhăn nhó, khó coi vô cùng.

Cô ta nhìn Mộ Niệm Đồng rồi lại quay sang nhìn Lục Tuấn Ngạn, không thể tin được nói: “Nhưng mà... Cô ta chính là người đã phẫu thuật cho em hôm đó...”

Không thể tin được!

Nếu người phụ nữ này chính là bà Lục mà mọi người đồn đãi thì vì sao Lục Tuấn Ngạn lại dám đưa cô ta tới bệnh viện của cô để phẫu thuật sảy thai?

Thật mỉa mai làm sao!

Thả nào hôm đó cô thô bạo như vậy, hóa ra là vì...

Giật mình và kinh hãi không chỉ có Lý Mộng Na.

Tất cả nhân viên trong cửa hàng lúc này đều khiếp sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phương diện kia của anh ta không được

Tất cả nhân viên trong cửa hàng lúc này đều khiếp sợ vô cùng.

Ôi trời ơi, hóa ra đây chính là “bà Lục” trong tin đồn!

Trường hợp trước mắt quả thật làm người chần động!

Thân phận của Lý Mộng Na là gì thì ở đây không ai không biết cả. Chỉ là người ta không nói toạc ra mà thôi. Bây giờ vợ gặp kẻ thứ ba, có khác gì là sao chổi va vào địa cầu cơ chứ?

“Hóa ra người phụ nữ này chính là bà Lục... cô ta cũng giỏi thật đó. Không giỏi thì làm sao chịu được chồng mình ăn chơi đàng điếm như vậy? Chẳng lẽ cô ta không biết là số phụ nữ anh ta ngủ có khi tới nửa cái giới giải trí này sao? Thế mà giờ vẫn còn mặt mũi đứng ở đây?...”

“Nhưng mà... Tôi nghĩ là cô ta có ản tình. Nghe nói hôn nhân của họ là hôn nhân lợi ích. Cái loại mà có làm sao thì cũng phải nhịn đó...”

“Đáng thương quá... Nếu chồng tôi mà cặp kè với nhiều phụ nữ như vậy thì thà tôi tự tử cho xong...”

“Nhưng mà...”

“Cái nón xanh trên đầu cô ta nhiều lớp như vậy mà không thấy xấu hổ sao?...”

Tiếng xì xào bàn tán xung quanh chẳng khác gì những lời chế nhạo đối với Mộ Niệm Đồng.

Cô siết chặt nắm đấm, nhìn trừng trừng Lục Tuấn Ngan, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lục Tuấn Ngan, anh giảm đập tôn nghiêm của tôi có thấy vui không?”

Lục Tuấn Ngan cười xấu xa, anh ta nắm lấy cằm cô, nghiêng người tới gần, “Rất vui. Tôi chỉ muốn xem nét mặt cô khi bị nhục nhã thôi mà.”

Ở người khác trong mắt, khoảng cách giữa hai người vô cùng thân mật, ám muội như thù thì thù thì nói lời yêu thương.

Thực chất thì toàn là khói thuốc súng, chiến tranh sắp nổ ra.

“Bà Lục à, tôi nói rồi mà, tôi sẽ cho bà thấy tôi còn có thể mặt dày hơn thế nào.”

Mộ Niệm Đồng đứng yên lặng một lúc lâu, rồi cô đột nhiên cười lạnh, quay sang nói với Lý Mộng Na, “Cũng thật khó cho cô khi vẫn phải ân cần hầu hạ anh ta, nịnh bợ anh ta! Có lẽ vì nổi tiếng thì cũng không cần phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục tới mức độ đó chứ, nhỉ?”

Nói xong, cô mỉm cười rồi thản nhiên tung ra một câu kinh thiên động địa, “Cô không biết là phương diện kia của anh ta không được à?”

Mọi người khiếp sợ!

Cái gì?

Bà Lục nói là ngài Lục đây không được?

Đùa à?

Mặt Lục Tuấn Ngan tái mét.

“Kết hôn bao nhiêu năm rồi mà tôi vẫn còn là xử nữ. Như thế chứng tỏ điều gì?”

Mộ Niệm Đồng cười tươi rói, “Ngay cả một tầng giấy mỏng mà đâm không thủng thì người đàn ông này... Tôi thêm mà coi trọng anh ta.”

Mọi người ồ lên.

Trời ạ!

Người phụ nữ này đang nói thật?

Lục Tuấn Ngan không được?

Hỏi sao mà kết hôn hai năm rồi mà không có lấy một đứa con. Hóa ra là vì nguyên nhân này.

“Cô...” Lục Tuấn Ngan hung ác nhìn cô.

Người phụ nữ điên này nói linh tinh cái gì vậy?

Lý Mộng Na tất nhiên là sẽ không tin những lời này, công phu trên giường của Lục Tuấn Ngan như thế nào cô ta biết rõ ràng, vì cô ta đã thử qua không biết bao nhiêu lần cơ mà. Nghĩ vậy cô ta bật thốt ra: “Chuyện đó là không thể, công phu trên giường của tổng giám đốc Lục rõ ràng rất...”

Mới nói được một nửa Lục Tuấn Ngan liền trừng mắt nhìn cô ta.

Rõ ràng Mộ Niệm Đồng đang cố ý kích tướng, thế mà cô ta cũng mắc bẫy được.

Lý Mộng Na nhận ra bản thân nói lộ liền ngậm luôn miệng lại.

Mọi người trong cửa hàng đều có thể đoán được mối quan hệ giữa Lý Mộng Na và Lục Tuấn Ngan. Nhưng không có chứng cứ để chứng minh đây là sự thật.

Bản thân Lý Mộng Na lại luôn không nói thẳng ra, có ai hỏi thì âm ừ ba phải, vừa không thừa nhận lại không phủ nhận. Là nghệ sĩ, có một số việc không thể nói thẳng ra được. Chuyện này mà bị chứng thực thì sẽ có bao nhiêu người chửi bới cô ta. Danh dự của cô ta cũng sẽ không còn.

Nhân viên cửa hàng vừa nghe lời buột miệng của Lý Mộng Na liền khinh bỉ nhìn cô ta.

Hóa ra Lý Mộng Na lại mặt dày như vậy?

Mộ Niệm Đồng nghe vậy hỏi lại: “Hà? Công phu trên giường của anh ta như thế nào? Cô thử rồi à?”

“Tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kẻ thứ ba tức giận

"Tôi..."

"Thì ra là đã tự mình thử qua! Thật bất ngờ, cô lại đi xen vào cuộc hôn nhân của người khác, lần đầu tiên tôi gặp kẻ thứ ba hung hăng ngang ngược như vậy đây! Dù sao thì tôi cũng là vợ cả, nhìn thấy tôi không những không khách khí một chút, lại còn điều võ dương oai, thật sự không sợ bị sét đánh à?"

Biểu cảm trên mặt Lý Mộng Na cứng đờ: "Cái gì..."

"Không phải là thật sự thích anh ta đấy chứ?"

Mộ Niệm Đồng có chút bất ngờ, lại nhú mày: "Cũng phải, dù sao thì người không có kỹ thuật biểu diễn lại có quan niệm sống méo mó giống như cô, muốn nổi tiếng nếu không dựa vào việc lên giường thì cũng là dựa vào việc quỳ liếm, vì lợi ích, cũng không tiếc xen vào cuộc hôn nhân của người khác, làm kẻ thứ ba chen chân vào, cũng không biết nếu Fan hâm mộ của cô biết chuyện này, một Lý Mộng Na băng thanh ngọc khiết ở trước màn ảnh, lại ngầm có một hành vi phóng đãng như vậy, không biết sẽ có suy nghĩ như thế nào."

Từng chữ từng chữ như châu ngọc của cô, thật sự đã mang khuôn mặt giả tạo của Lý Mộng Na xé nát.

“Nếu cô đã nói như vậy, nếu hôn nhân của hai người chỉ là trên danh nghĩa, vậy thì tại sao cô lại không rời khỏi tổng giám đốc Lục?”

“Sau đó thì tác thành cho các người?”

Mộ Niệm Đồng bất đắc dĩ cười một tiếng: "Ngược lại tôi nghĩ rằng, ai lại muốn cuộc sống tốt đẹp của mình bị trói buộc bên một người đàn ông rác rưởi như vậy? Thỏa thuận ly hôn cũng đã viết, nhưng làm thế nào anh ta cũng không chịu ký tên, muốn tôi phải ly hôn thế nào đây.”

"Im miệng!"

Rốt cuộc Lục Tuấn Ngan cũng không thể nhịn được nữa.

Lý Mộng Na cũng nhảy dựng lên, tức giận chỉ về phía cô: "Không cho phép cô nói xấu tổng giám đốc Lục như vậy! Anh ấy căn bản không kinh khủng

như cô nói!"

“Nói đỡ cho anh ta như vậy đúng là làm khó cô rồi, dù sao thì, bây giờ cô được nở mày nở mặt như vậy, toàn bộ đều là nhờ một tay anh ta nâng đỡ cô lên! Cô đã thích anh ta như vậy, không bằng có lòng tốt, khuyên bảo anh ta thật tốt, đừng cứ như một miếng thuốc cao da chó quần lấy tôi không buông, mau ký vào thỏa thuận ly hôn nha? Loại đàn ông này, không để anh ta lau sạch cơ thể thì cũng là ân đức lớn lắm rồi!”

Lục Tuấn Ngan tức tới mức mặt cũng trở thành màu đen.

Lý Mộng Na cắn hận nói: “Cô nói vậy bực gì đó!? Rõ ràng cô chỉ là loại tàn hoa bại liễu, Tổng giám đốc Lục vốn nhìn cô chướng mắt! Cô nhìn lại bản thân thật kỹ xem, có điểm nào có thể so sánh với tôi, đánh đồng với tôi? Cô vốn không bằng tôi!”

"Đúng."

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng không chút thay đổi gật đầu, trên mặt không chút gợn sóng nói, “Đã sớm nghe nói, Lý Mộng Na là dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên, ra mắt người mẫu, thi đấu hoa hậu Hồng Kong, ngủ với giám khảo cấp cao, ngủ với nhà đầu tư, người ta dùng kỹ thuật biểu diễn chống lên một mảnh trời, cô dựa vào việc ngủ cũng có thể ngủ ra tiếng tăm lớn tới như vậy. Cô luôn dễ dàng có được những thứ mình muốn như vậy, khó trách người ta lại nói cô không đơn giản.”

Ngừng lại một chút, trong đôi mắt như một mảnh chết khô của Lý Mộng Na, cô gật đầu, nói đúng trọng điểm “Da mặt của cô dày như vậy, tôi thật sự không bằng cô. Nếu cùng so đo với cô, tôi sợ sẽ làm bẩn thanh danh của tôi.”

"Cô...!"

Chút lý trí cuối cùng của Lý Mộng Na rốt cuộc cũng mất đi, giống như kẻ điên mà nhào về phía cô.

"Người phụ nữ đề tiện này! Cô câm miệng lại cho tôi! Im miệng!"

Mộ Niệm Đồng vội vàng lùi lui sau một bước.

Lục Tuấn Ngan là người đầu tiên phản ứng lại so với Mộ Niệm Đồng, một tay kẹp chặt ở cánh tay của Lý Mộng Na, kéo một cái, hất cô sang một bên, quát lớn: “Cô định làm gì? Trước mặt công chúng như vậy, nổi điên làm gì?”

"Tuấn Ngan!"

Lý Mộng Na vô cùng ủy khuất mắt rưng rưng nhìn cô: “Anh không nghe thấy sao, vừa rồi cô ta làm nhục em như thế!”

"Lời nói thật sự rất khó nghe."

Mộ Niệm Đồng cười lạnh một cái, nhìn bốn phía, Mấy người này, mỗi người một vẻ mặt nhưng lại đều cùng nhìn về phía cô.

Có cười trên nỗi đau của người khác...

Có miệt thị xem thường...

Có suy đoán đánh giá...

Có thương tiếc đồng tình...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sao vậy? Chột dạ sao?

Có suy đoán đánh giá...

Có thương tiếc đồng tình...

Mộ Niệm Đồng nhìn vào ánh mắt của từng người một, nhàn nhạt kéo kéo khóe môi, thoải mái nói, “Trước khi mọi người kết hôn, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, nếu cần, phải xem thử công phu trên giường của người đàn ông. Tôi lấy thân phận của người đi trước nói cho các người biết, sau khi kết hôn rồi mới biết chồng của mình không được, cái cảm giác này, chẳng khác nào thù hận quả(1).”

(1) Thủ hạt quả: Sống một mình thờ chồng chết.

Nói xong, cô cười lạnh, cũng không thèm quan tâm tới Lục Tuấn Ngan đang ngây ngốc tại chỗ cũng như là biểu cảm phức tạp của Lý Mộng Na, cô cầm lấy áo khoác của mình trên ghế sofa, ngay sau đó cũng không thèm quay đầu lại mà rời đi.

Cô cố ý ngẩng đầu ưỡn ngực lên, cố gắng che dấu chặt vật trong lòng.

Vừa rồi cô nói ra những lời khiến cho người khác phải kinh hãi như vậy, chắc chắn rằng đó chính là một con dao hai lưỡi đâm Lục Tuấn Ngan bị thương đồng thời cũng đâm chính bản thân một cách tàn nhẫn.

Cô chưa từng cảm thấy chán nản như thế này.

Chao đảo đi trên đường, cô thật chẳng khác nào cô hồn dã quỷ, không biết làm sao, không biết đi đâu.

Nhà, không thể quay về.

Lục Tuấn Ngan nhất định sẽ về nhà.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu.

Cô thật sự không còn sức để mà đáp trả.

Khách sạn?

Bước chân của cô đột nhiên dừng lại, xoay người ngẩng đầu lên bảng hiệu đèn neon sáng lấp lánh của Mansion hotel.

...

Quầy lễ tân khách sạn, trước cái nhìn chăm chú của nhân viên lễ tân, Mộ Niệm Đồng có chút lo lắng mò tìm khắp người, đột nhiên cô kêu lên một tiếng, thẻ căn cước cô để trong túi xách, mà túi xách, cô lại để quên trong căn phòng vừa này.

Trên người chỉ có duy nhất một cái áo khoác, không còn bất kỳ cái gì khác.

Điện thoại di động, túi tiền, chìa khoá, thẻ căn cước, đều nằm trong túi xách.

"Không chứng minh thân phận được thì không thể thuê phòng, bởi vì đây là khách sạn năm sao, quản lý rất nghiêm ngặt." Lễ tân khách sạn tốt bụng giải thích.

Mộ Niệm Đồng thoáng cô đơn, nhưng tay phải dúi trong túi quần áo đột nhiên móc phải cái gì.

Là một cái thẻ.

Cô cảm ra, phía trên có một chuỗi số điện thoại được viết bằng mực đen.

...

"Bíp —— bíp —— "

Ba tiếng vang lên, điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Giọng nói đàn ông đầy từ tính vang lên đầu điện thoại bên kia.

"Đồng Đồng."

Mộ Niệm Đồng bất giác hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô bất giác nhìn bốn phía, hơi chột dạ nhíu mày, ngay sau đó lại nắm chặt điện thoại di động.

Cô không có điện thoại di động, cho dù là muốn xin giúp đỡ từ đồng nghiệp, bạn bè, cũng không nhớ rõ số điện thoại.

Chỉ là số điện thoại của anh lại vừa khéo xuất hiện trong túi tiền của cô.

"Làm thế nào anh biết đó là tôi?"

"Trực giác của người đàn ông."

Người đàn ông cười một tiếng, khi anh cười, dù là trong điện thoại, đều lộ ra mấy phần mê hoặc lòng người.

“Tôi... Tôi muốn thuê một phòng trong khách sạn, nhưng trên người tôi lại không mang theo túi tiền và thẻ căn cước, cũng không mang theo điện thoại di động, anh... Anh có thể giúp tôi thuê một căn phòng không?”

“Ừm? Khách sạn nào.” Người đàn ông không đồng ý ngay lập tức, nhưng có thể thấy là cũng không có ý từ chối.

Mộ Niệm Đồng khó khăn nói ra tên khách sạn.

Đột nhiên cô có cảm giác, việc lựa chọn nhờ anh giúp ta giúp đỡ, có chút không ổn.

Có thể là do ngoại trừ số điện thoại của anh ra, không còn bất kỳ số điện thoại của ai khác.

"Tôi sẽ ở đại sảnh chờ anh."

"Làm sao em biết tôi nhất định sẽ tới."

"Trực giác của người phụ nữ."

Người đàn ông cảm thấy thú vị, khẽ cười, hơi thở mang theo mấy phần từ tính, lại càng khiến nhịp tim của người khác bị cảm dỗ hơn.

Mộ Niệm Đồng vội vàng nói: “Anh với tôi nên giữ một khoảng cách, có được không? Cứ... Cứ xem như là không biết tôi trông như thế nào!”

Người đàn ông trầm mặc trong giây lát, bỗng dưng cười khê: “Sao vậy? Chột dạ sao?”

"Tôi..."

Mộ Niệm Đồng chỉ la lên một tiếng rồi nghẹn lời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Không nhìn ra được anh muốn làm gì?

"Tôi..."

“Tôi nhớ là, em đã kết hôn rồi.” Người đàn ông chuyển đề tài: “Nói như vậy, đêm qua hai chúng ta, xem như là trộm —— tình ——?”

Oanh ——

Trong đầu Mộ Niệm Đồng lập tức bùng nổ, cảm giác như sét đánh bên tai!

“... Anh, đủ rồi, đừng nói nữa, có cần phải liên tục nhấn mạnh như vậy không?”

"Hai mươi phút."

Người đàn ông nói rồi, cúp điện thoại.

Mộ Niệm Đồng kinh ngạc nhìn điện thoại bị cúp, cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân, bên trong là bộ lễ phục bó sát người, bên ngoài khoác lên một cái áo khoác, cách phối hợp thật sự có chút kỳ lạ.

Vội vã rời đi, vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Mười lăm phút sau, anh đã xuất hiện.

Mặc dù chỉ là một buổi tối, nhưng đối với cô mà nói, dung mạo của anh, thật sự khó mà phai mờ.

Lục Cảnh Kiều không ăn mặt giống tối hôm qua.

Một chiếc áo len màu đen, quần dài thẳng tắp, một đôi ủng ngắn màu đen.

Kiểu dáng của chiếc áo len màu đen càng tôn lên khí chất của anh.

Cổ áo cao, làm hiện lên đường cong cổ vai duyên dáng như con thiên nga đen của anh.

Tại sao người đàn ông này lại có thể, sở hữu một đường cong xinh đẹp như vậy.

Thật không thể tin được.

Vì vậy cho nên dù cách nhau rất xa, cũng có thể dễ dàng nhìn thấy hai đường cong như hai đoạn ngọc bích, từng chiếc rõ ràng.

Nửa phút đồng hồ sau, làm xong thủ tục nhận phòng, Lục Cảnh Kiều cầm lấy thẻ phòng, quay người đi về hướng thang máy, nhấn vào công tắc, cửa thang máy đóng lại.

Mộ Niệm Đồng ra về bình tĩnh đi đến cửa thang máy, nhìn những con số đang nhảy trên thang máy, đi đến lầu tám, thang máy dừng lại, sau đó hạ xuống lầu một.

Cửa thang máy mở ra, cô bình tĩnh đi vào trong thang máy, ấn vào lầu tám, vừa đóng cửa ở trên lại, trái tim cô lập tức nhảy lên nhanh chóng, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chắc hẳn lúc này Lục Tuấn Ngạn đang tìm cô khắp nơi đây?

Cô ở trước mặt tất cả mọi người, nhục nhã anh ta như vậy. anh ta nhất định chỉ hận không thể bẻ cổ cô ra.

Ngày mai có bữa tiệc gia đình ở nhà họ Lục, cô có nên tham dự hay không?

Ở trước mặt nhiều người như vậy, Lục Tuấn Ngạn sẽ có loại biện pháp nào, để làm cho cô khó chịu?

Ngay lúc cô còn đang rối ren suy nghĩ, thì thang máy đã tới lầu tám, cô lập tức đi ra cửa: “Đinh” một tiếng, cửa vừa mới mở ra, cô chuẩn bị bước ra ngoài, thì một cánh tay thon dài đã duỗi vào, mạnh mẽ đẩy cô vào trong thang máy.

"A..."

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ la lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng được rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đột nhiên ngẩng đầu lên, thì đột nhiên lại nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai trí mạng đang phóng to lên trước mặt cô.

"Anh —— "

Mộ Niệm Đồng còn chưa kịp mở miệng, Lục Cảnh Kiều đã dồn cô vào trong góc thang máy, đưa tay ra: “bịch” một tiếng, thu hẹp cô vào trong một thế giới nhỏ bé, tay kia thuận tiện nhấn xuống tầng “38”.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy đóng lại.

Cứ như là hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Mộ Niệm Đồng ngược mắt lên, nhịp tim đột nhiên đập nhanh lên, lúc này cô mới phát hiện ra, người đàn ông này lại cao đến như vậy, vậy nên cô phải hơi ngược lên một chút.

Đôi môi mỏng của Lục Cảnh Kiều hơi nhếch lên, đôi mắt đẹp hạ xuống, ánh mắt lưu manh quan sát trên mặt của cô, ngón tay thon dài đột nhiên sờ lên khuôn mặt của cô.

Khoảng cách rất gần, hai hàng lông mi dài càng thêm mấy phần ma mị.

Bất an, khẩn trương, nường nượp kéo tới.

"Anh... Anh muốn làm gì?"

Lục Cảnh Kiều nghe thấy như vậy, không khỏi nhú mày: “Đồng Đồng, em ngu ngốc đến mức nào, không nhìn ra được tôi muốn làm gì?”

“Đừng gọi tôi là Đồng Đồng!” Mộ Niệm Đồng không thể nhịn được nữa: “Lục Cảnh Kiều, từ bây giờ trở đi, giữ một khoảng cách với tôi, được chứ?”

Lục Cảnh Kiều nhướn chân mày một cái: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ý loạn tình mê

Lục Cảnh Kiều nhường chân mày một cái: "Được."

Anh đáp ứng một tiếng, khiến cho Mộ Niệm Đồng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, vừa lơ lửng cảnh giác một chút, thì đã nhìn thấy anh càng lần tới gần cô, dáng người cao gầy dong dong gắt gao dính sát vào, cho tới khi cơ thể cùng cô và anh khớp lại một cách hoàn mỹ.

Bị ngăn cách bởi một lớp quần áo mỏng, cô có thể cảm thấy rất rõ sự biến hóa trên mỗi vị trí trên cơ thể anh ta.

"Anh..."

Chết tiệt!

Người đàn ông này không phải đã đáp ứng sẽ giữ khoảng cách với cô rồi sao?

"Tôi đã đáp sẽ giữ một khoảng cách với em." Lục Cảnh Kiều đột nhiên lưu manh cười một tiếng: "Nhưng mà khoảng cách đó là con số âm."

"..."

Khoảng cách là số âm?

"Cái gì gọi là khoảng cách là số âm..."

Mộ Niệm Đồng nghe đến đầu óc mù mờ, nhưng một giây sau đó, cô cảm thấy bàn tay của anh đang thăm dò ở phía sau, ngay sau đó, ngón tay thon dài như ngọc kia đột nhiên đâm vào cô.

"A —— "

Trong cơn hoảng loạn, Mộ Niệm Đồng đột nhiên đưa tay đẩy anh ra, ánh mắt ác liệt: "Đừng làm loạn!"

Lục Cảnh Kiều lại không di chuyển một chút nào trước sự kháng cự của cô, ngược lại càng ngang ngược khiêu khích cô.

Thân hình cao lớn của anh, như một ngọn núi đứng chắn ở trước mặt của cô, mặc kệ cô có chống cự như thế nào, anh vẫn không lung lay một chút nào.

Cô rốt cuộc cũng thẹn quá hóa giận: "Anh muốn làm gì?"

Vậy mà người đàn ông xấu xa này vẫn thong thả như cũ, nghiêm trang trả lời: "Không phải em hỏi cái gì gọi là khoảng cách là số âm sao?"

"..."

"Là cái này."

Đây chính là cái mà anh ta bảo là khoảng cách là số âm!?

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Cảnh Kiều ghé vào bên tai của cô, nhẹ giọng nói, "Không muốn để người khác trông thấy. thì đừng lộn xộn, hửm?"

"Anh điên rồi sao? Đây là thang máy!"

"Thang máy ở đây không có gắn camera."

Nếu không, anh cũng không dám làm càn như vậy.

"Lục Cảnh Kiều, xin anh hãy tôn trọng tôi một chút!" Mộ Niệm Đồng hít vào một ngụm khí lạnh nói.

Anh hà hơi ra hơi ngược lại: "Em vội vã gọi điện thoại cho tôi như vậy, không phải là muốn tôi à."

"... Tôi không có!"

"Nguy hiểm." Lục Cảnh Kiều mở nhẹ lên cánh môi của cô một cái, chậm rãi nói, "Đã trễ như vậy rồi, hẹn một người đàn ông tới khách sạn, chỉ đơn giản là muốn thuê một căn phòng?"

"..."

"Con mồi đã được đưa tới tận cửa rồi, một người đàn ông bình thường, sẽ có lí do để từ chối sao?" Lục Cảnh Kiều nhếch môi: "Không. Đồng đồng. Tối nay, em chạy không thoát đâu."

Nói xong, anh không để ý đến sự chống cự của cô, cúi đầu hôn cô.

nhịp tim đập loạn lên, suy nghĩ rối loạn, ý loạn tình mê.

Cô kháng cự lại theo bản năng, giãy dụa, tránh né, trong lúc phản kháng, răng môi hai người va va chạm chạm, càng làm cho khóe môi của cô dập ra nhiều dấu vết nhỏ.

Một mùi vị ngọt tanh nhanh chóng tràn ra giữa răng và môi.

Nhưng người đàn ông này từ đầu tới cuối đều thờ ơ, vẫn tập trung hôn đến mê muội, cứ như một con Vampire, giống như đang hưởng thụ nó vậy.

"A..."

Mộ Niệm Động bị anh hôn đến đầu óc mù mịt, tay chân rã rời, không còn chút sức lực để mà chống cự lại.

"Đỉnh".

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra.

Toàn bộ thế giới như rộng rãi sáng sủa hẳn ra.

Lục Cảnh Kiều rút cuộc cũng buông cô ra, đột nhiên cầm lấy tay của cô, kéo cô ra khỏi thang máy.

Mộ Niệm Đồng cảm thấy toàn thân đều bị tiêu hao.

Có tức giận, bất lực.

Cô cúi đầu xuống, nhắm mắt đi theo anh. ngay cả sức lực để giãy dụa cũng không có.

Cô cảm thấy, trong trò chơi này, cô mãi mãi là tự rước lấy nhục.

...

Phòng số 3819.

Lục Cảnh Kiều quét thẻ, đẩy cửa phòng ra, ôm cô đi vào bên trong, đóng cửa, dễ dàng khóa lại, động tác như nước chảy mây trôi, một mạch làm xong.

Lúc này Mộ Niệm Đồng đột nhiên phản ứng, cô xoay người lại nhìn vào cánh cửa phía sau đã bị khóa chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi còn tưởng, em vẫn còn chút dư vị

Một sự tuyệt vọng chưa từng có bao vây lấy cô.

Cô ý thức được rằng lúc này cô đang là con thú bị nhốt, phản ứng đầu tiên chính là—— muốn rời khỏi người đàn ông nguy hiểm này.

Cho dù là ngủ đầu đường xó chợ...

Cũng không thể rơi vào tay anh ta được.

Mộ Niệm Đồng cắn răng, lập tức đưa tay mở cửa, nhưng lại không thể mở ra được.

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói sâu kín của người đàn ông: “Không có thể mở khóa của tôi, em không thể đi được.”

Cô đột nhiên quay người lại, thì nhìn thấy Lục Cảnh Kiều vẻ mặt không mấy tập trung đi vào phòng khách, đưa tay mở đèn lên, lập tức hững hờ đi đến trước cửa sổ sát đất.

“Rào” một tiếng, ấn vào công tắc trên bảng điều khiển, màn cửa tự động đóng lại, che lại cảnh đêm phồn hoa bên ngoài cửa sổ.

Anh lười biếng xoay người lại, hai tay vòng trước ngực, dáng vẻ thành thoi nghiêng người dựa trước cửa sổ, nhìn về phía cô, lưu manh nhếch môi: “Con mồi đã rơi vào tay tôi, có lý nào tôi lại để em chạy mất? Hà?”

Mộ Niệm Đồng bất giác đề phòng: “Anh muốn làm gì?”

“Không cần phải nhìn chằm chằm tôi một cách thận trọng như vậy.”

Lục Cảnh Kiều nhú mày, đối với sự cảnh giác quá mức của cô có chút xem thường: “Quý ông không thích chơi mạnh.”

“...” Những lời nói rõ ràng của anh, làm chân mày của cô nhú chặt lại.

“Anh cũng coi là một quý ông sao?”

Cô không khỏi không châm biếm: “Nói anh là mặt người dạ thú, tôi còn còn tin một chút.”

Mộ Niệm Đồng đột nhiên giơ tay ra trước mặt anh, lạnh lùng nói, “Đưa thẻ của cho tôi.”

“Thế nào?” Không phải em nói, em không còn chỗ nào để đi sao?”

Cô chán ghét nói, “Cho dù tôi có ngủ đầu đường xó chợ, cũng sẽ không ở lại chỗ này của anh!”

Muốn dùng lạt mềm buộc chặt?”

Lục Cảnh Kiều bỗng cười một tiếng: “Rất thú vị, tôi thích.”

Mộ Niệm Đồng bị thái độ bất cần đời đó của anh chọc giận.

“Tôi không có tâm trạng để đùa giỡn với anh như vậy!”

“Một cú điện thoại, hẹn tôi đến quán rượu, một câu, lại phải nghênh ngang rời khỏi, Đồng Đồng, em thật tùy hứng.”

“Tôi chẳng qua chỉ muốn anh thuê giúp tôi một phòng, nhưng anh...”

Nhưng anh ta coi cô là cái gì?

Lục Cảnh Kiều nhú mày, dường như rốt cuộc cũng hiểu ra ý định của cô, trong mắt có chút mất mát.

“Thì ra, là tôi tự mình đa tình? Tôi còn tưởng, em vẫn còn chút dư vị.”

“Dư vị cái gì?” Mộ Niệm Đồng không hiểu.

Anh cười một cách bí hiểm, ngay sau đó chậm rãi đến gần cô, tới khi đến trước mặt cô mới dừng chân, cơ thể hơi nghiêng tới trước, chỉ hân không thể đánh sát trên người cô.

"Tôi nghĩ là em vẫn còn rất dư vị việc tôi hôm đó!"

Mộ Niệm Đồng choáng váng như bị sét đánh!

Người đàn ông xấu xa này, tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy bằng một biểu cảm bình tĩnh như vậy?!

“Tôi là người đàn ông đầu tiên của em.” Anh đột nhiên nói, cũng không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Có một số việc, mặc dù anh không phải là một cao thủ tình trường, nhưng cũng có thể cảm nhận được.

Cơ thể của cô, chặt tới mức khiến anh phát đau!

Sau đó, lại là cảm giác sung sướng đến khắc vào xương tủy!

Cảm giác sung sướng đó khiến cho cả linh hồn như muốn bốc cháy lên, khiến anh khắc sâu trong trí nhớ.

Lục Cảnh Kiều giữ lấy mặt của cô, thờ ơ hỏi: “Em thích loại cảm giác đó sao?”

"Cái gì..."

“Cảm giác bị tôi chiếm hữu.”

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng thay đổi: “Đủ rồi!”

Người đàn ông này đúng là một sinh vật không biết xấu hổ!

“Tôi phải đi.”

Mộ Niệm Đồng tức giận nói.

“Muốn đi khỏi đây, có thể, chỉ là, tôi có điều kiện!”

Anh đột nhiên cắt ngang sự tức giận của cô.

Mộ Niệm Đồng giật mình, liếm liếm đôi môi khô khốc, sau đó hỏi: “Điều kiện gì?”

Lục Cảnh Kiều thờ ơ mà chơi đùa thẻ ra vào trong tay, tung lên giữa các ngón tay, rồi bất ngờ kẹp trong kẽ hở, lông mày anh tuấn của anh khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp dễ dãi yêu dị lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Làm tôi hài lòng mới thôi

Lục Cảnh Kiều thờ ơ mà chơi đùa thẻ ra vào trong tay, tung lên giữa các ngón tay, rồi bất ngờ kẹp trong kẽ hở, lông mày anh tuấn của anh khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp dễ dãi yêu dị lạ thường.

Anh ghé sát tai cô thì thầm, hơi thở như hoa lan —— “Làm tôi hài lòng mới thôi.”

—— Làm anh ta hài lòng mới thôi?!

Đây là thể loại điều kiện gì!

Mộ Niệm Đồng hừ lạnh: “Vô sỉ!”

Lục Cảnh Kiều xấu xa mỗ một ngum lên môi của cô, không để ý tới sự phản kháng của cô, trêu chọc cắn lên môi của cô: “Người nào vô sỉ?”

“...”

Ánh mắt của anh đột nhiên hạ xuống trên người của cô.

Trên người cô là một bộ lễ phục, lộng lẫy, thanh lịch, nhưng trong mắt của anh, lại có chút thấp kém không chịu được.

Cô không nên mặc cái này.

Cổ áo mở rộng, **** ẩn ẩn hiện hiện, vòng eo tinh tế cũng hiện ra rõ ràng.

Vóc dáng của cô như thế nào, trong lòng của anh rõ ràng nhất.

Vào lần đầu tiên gặp mặt ở quán Bar, ánh đèn u ám không chịu được, cô mặc một chiếc váy dài, mặc dù kiểu dáng rất đơn giản, nhưng lại lộ ra mấy phần tiên khí, tự nhiên thoát tục.

“Lễ phục này là do em mua?”

Mộ Niệm Đồng vô thức nói ra: “Không phải...”

Ách...

“Là do chồng của em mua.”

Lục Cảnh Kiều rất nhanh đã đưa ra kết luận, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét.

Bộ lễ phục này, thật sự rất thô tục!

Vừa nghĩ tới đây là đồ của người đàn ông đó, anh liền không thể nào chấp nhận được bộ lễ phục này ở trên người cô thêm một giây phút nào nữa!

Một giây sau, bàn tay của anh đã nắm lấy váy của cô, ngay sau đó, chỉ nghe thấy “Xoèn xoẹt” một tiếng, chiếc váy đã dễ dàng bị anh xé rách.

“Anh làm gì vậy?!”

Mộ Niệm Đồng thấy hành động thô bạo đó của anh, trong lòng kinh hãi, Lục Cảnh Kiều lưu manh nhếch môi, phớt lờ sự chống cự trên mặt cô, đột nhiên nắm lấy vai của cô, hướng mặt cô vào trong tường đè lại, cơ thể cao lớn đi lên từ sau lưng của cô.

Phòng tuyến cuối cùng của thành trì phía sau bị tấn công chiếm đóng.

"Không muốn!"

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Không phải anh nói, anh sẽ không chơi mạnh!?"

Khoé môi của Lục Cảnh Kiều phác họa ra một nụ cười mười phần ác ý, chậm rãi nói, “Tôi hối hận rồi!”

Một giây sau đó, từ sau lưng của cô, anh xâm nhập vào sâu bên trong!

Mộ Niệm Đồng gắt gao cắn chặt môi, nhin không được ngậm nga một tiếng, rất nhanh, cô đã ý thức được bản thân mất không chế, trong sự sỉ nhục, cô lập tức mạnh mẽ đem toàn bộ âm thanh kia đè xuống cổ họng.

“Kêu lên đi!”

Lục Cảnh Kiều không hài lòng sự đè nén đó của cô, lại càng hoành hành ức hiếp cô nhiều hơn: “Tôi thích nghe.”

“Đừng...”

Anh càng điên cuồng chiếm hữu cô.

Tấn công quá sức mãnh liệt, làm cho cô không thể chịu nổi nữa, tay chân đều mềm nhũn ra.

Anh lập tức ôm ngang cô lên, nặng nề đặt lên giường.

Một đêm kiều diễm

Cuối cùng cô ở trong lồng ngực của anh, không chịu được muốn hóa thành một vùng nước xuân, rốt cuộc vẫn không còn một chút sức lực nào để mà đẩy dụa.

Trong ý thức mịt mù, Mộ Niệm Đồng chỉ lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt đẹp đến ma mị của Lục Cảnh Kiều, liên tục muốn mở đôi mắt đang muốn nhắm lại của cô, dần dần hóa thành một mảnh hoang vu.

Trong ý thức mờ mịt, Mộ Niệm Đồng chỉ lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai và mê người của Lục Cảnh Kiều lác lư trước cặp mắt vừa muốn nhắm vừa muốn mở của cô, dần dần hóa thành một mảnh hoang vu.

...

Ngày hôm sau, lúc Mộ Niệm Đồng thức dậy, vì có màn cửa che lại nên trong phòng rất tối, màn cửa dày tới mức không có một chút ánh sáng lọt vào.

Nhưng mà, nhìn xuyên qua khe hở của màn cửa, có thể lơ mơ nhìn ra, trời đã sáng rồi.

Đã là giờ nào rồi? Cô không có một chút khái niệm nào.

Trang trí xa lạ, làm cho cô có chút không không phân biệt được thế giới này.

Cô đang ở đâu?

Mộ Niệm Đồng đột nhiên nhớ lại chuyện tối qua.

Nhất là khi hơi thở làm cho người ta phải đỏ mặt tim đập kia của Lục Cảnh Kiều đang quanh quẩn vang lên bên tai của cô, cô lập tức kinh sợ và đột ngột bật dậy khỏi giường, những dấu vết trên cơ thể đau nhức, không lúc nào không nhắc nhở cô về tất cả mọi chuyện đã phát sinh đêm qua, chân thực đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không thể nhận được nữa

Mộ Niệm Đồng cảm thấy nhục nhã, lại càng tức giận!

Cô chưa từng thấy người đàn ông xấu xa đến vậy!

Sau một lúc mới lấy lại bình tĩnh, cô lấy tay đỡ trán, lại trợn mắt lên.

Cũng không biết biết là ô đã ngủ bao lâu, tối hôm qua khi mà anh ta ngừng lại, cô đã sớm không chịu nổi mà choáng váng ngủ thiếp đi, tỉnh dậy từ trong giấc mơ như kéo dài bất tận, đầu đau đớn không thôi, có lẽ là do ngủ quá lâu.

Mộ Niệm Đồng xoa xoa trên mí mắt, nhìn sang bên cạnh, chỉ còn là một chỗ trống.

Người đàn ông đó, cũng không biết là bỏ đi lúc nào, cũng không đánh thức cô dậy.

Chết tiệt!

Cô lại nhìn đồng áo quần lộn xộn ở dưới giường, trên mặt nóng đến không chịu được.

Cô tự chế giễu bản thân, cô còn muốn giữ lại chút xấu hổ cuối cùng này.

Anh ta xé rách lễ phục của cô, cô nên mặc cái gì để ra ngoài đây!?

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên nhìn thoáng qua kệ áo, treo trên đó là một bộ lễ phục mới tinh, ánh mắt cô không nhận được mà nhìn thẳng, cắn răng xoay người bước xuống giường, đi đến trước giá treo quần áo, mới phát hiện ra đây là một bộ lễ phục mới, chỉ là nhãn hiệu đã bị tháo ra, đồng thời cũng được kỹ càng ủi qua.

Là anh ta sao?

Là người đàn ông đó mua cho cô sao?

Cho nên, anh ta định dùng bộ lễ phục này để lấy lòng cô, để đền bù cho cô!?

Buồn cười nhất chính là, cô lại không thể không nhận ân huệ này của anh ta!

Mộ Niệm Đồng đưa tay sờ qua chất vải, chất liệu được sử dụng rất tốt, được làm bằng tơ tằm, kiểu dáng nhìn cũng rất đẹp, phong cách điển hình của con nhà danh giá, thực nữ hướng nội, xinh đẹp tao nhã..

Trên mặt bàn còn được bày biện đồ trang điểm, đều là các loại có tên tuổi lớn, cô đi tới nhìn thoáng qua, lại phát hiện nhiều loại đồ trang điểm cô đều không phải rất quen thuộc.

Phấn lót Armani, nước chăm sóc da Guerlain, son môi TF., thậm chí còn có cả mặt nạ SKII...

Vừa nhìn liền biết giá cả không rẻ, tất cả đều chưa được mở ra.

Mộ Niệm Đồng một môi đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt, sau đó liền đi vào trong phòng tắm, tắm sạch lại bằng nước nóng, thay một bộ quần áo, ngồi trước gương chuẩn bị trang điểm, đột nhiên phát hiện ra trên chiếc cổ trắng nõn của cô, những dấu hôn đỏ thắm xen lẫn vào nhau...

Sắc mặt của Mộ Niệm Đồng lập tức trở nên trắng bệch!

Người đàn ông này!!

Sẽ không phải là cố ý đi?!

Cái này gọi là gì?!

Đây gọi là khiêu khích!?

Phấn lót căn bản không có hiệu quả, Mộ Niệm Đồng hoảng loạn nghĩ, buổi tối còn có buổi tiệc gia đình ở nhà họ Lục, nhất định phải làm xong chuyện này trước, phải dùng kem che khuyết điểm che hết những dấu vết này lại.

Nghĩ tới đây, cô lập tức tùy tiện thu thập lại một chút, cầm lấy áo khoác lên, rồi vội vã về nhà.

Vừa mở cửa đi vào, Mộ Niệm Đồng bất thành linh nhìn thấy Lục Tuấn Ngan cả đêm chưa từng nhắm mắt đang ngồi trong phòng khách.

Sắc mặt của anh ta u ám ngồi một góc trên ghế sofa, nhìn vô cùng khốn đốn, cũng không biết anh ta đã ngồi ở đó bao lâu, có thể nhìn ra anh ta cả đêm chưa từng chớp mắt một chút, mí mắt thâm quầng, vô cùng dày đặc.

Mộ Niệm Đồng lại nghĩ tới một màn xảy ra tới hôm qua, cố gắng không chú ý tới anh ta, yên lặng không một tiếng động đi vào phòng ngủ.

Nhưng cho dù tiếng bước chân rất nhỏ vẫn làm kinh động tới anh ta!

Lục Tuấn Ngan lập tức tỉnh giấc, đột nhiên mở mắt ra, đã nhìn thấy cô quay về, vừa mới đứng lên, thì nghe thấy “Rầm” một tiếng cửa đóng lại!

"Mộ Niệm Đồng!!"

Người phụ nữ vô liêm sỉ này!

Rốt cuộc anh ta cũng không chịu được nữa, nổi giận hét lớn!

Tối hôm qua, sau khi cô rời khỏi phòng làm việc liền không có chút tin tức nào, điện thoại và túi tiền cũng không mang theo, chìa khóa tùy thân cũng không mang theo.

Lúc đầu anh ta không để ý, cứ cho là cô nhất thời tùy hứng, tới khuya thì sẽ biết mà về nhà!

Anh ta đã nghĩ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cô còn muốn làm càn đến thế nào?

Thế nhưng anh ta đã ở trong nhà một lòng chờ đợi, cực khổ đợi mấy tiếng, đợi cho đến khi trời sáng, vẫn đợi cô trở về!

Mà anh ta, lại chẳng khác nào gặp phải ma chướng, lại cứ như một một tên ngốc chờ đợi cô!

Trời vừa rạng sáng, cô vẫn chưa quay về, tim của anh ta rốt cuộc cũng trở nên rối loạn, ra khỏi nhà, tìm cô ấy trên đường phố, còn tưởng cô giống như cô hồn đã quỷ mà lang thang trên đường phố.

Thế nhưng dọc đường lái xe tìm cô, lại giống như mò kim đáy bể.

Thậm chí anh ta còn qua nhà họ Mộ, nói bóng gió để tìm hiểu, có thể thấy là Mộ Niệm Đồng căn bản không có quay về nhà họ Mộ.

Mộ Nhân Hậu nhìn thấy Lục Tuấn Ngan cực ít xuất hiện trước mặt ông đột nhiên tìm tới nhà, lại còn đến một mình, cứ tưởng là vợ chồng cãi nhau, liền tục hỏi han.

Lục Tuấn Ngan đành phải qua loa cho xong, nói hai người rất tốt, chỉ là cũng biết được, Mộ Niệm Đồng không có tới đây!

Nếu không phải không phá được mật khẩu điện thoại của cô, thì anh ta nhất định sẽ tìm toàn bộ số điện thoại trong danh bạ, gọi tới cho từng người một!

Trời đã sáng!

Anh ta rốt cuộc cũng không chống đỡ được nữa, xụi lơ trên ghế sofa, nhắm mắt lại chớp mắt một chút.

Vậy mà, thật vất vả tới gần bốn giờ chiều, cô cuối cùng cũng quay về, nhưng anh ta lại được nghênh đón bằng sự lạnh lùng và thờ ơ, cũng không thèm liếc mắt nhìn anh ta một cái, trực tiếp đi vào phòng ngủ!

Đối với anh ta, lại càng không dòm ngó tới!

Chẳng lẽ lại xem anh ta như không khí hay sao!

Lục Tuấn Ngan cuối cùng cũng mất khống chế!

Tối qua anh ta đi khắp nơi tìm cô, bây giờ mãi mới chờ đến lúc cô quay về, lại lập tức xông vào phòng ngủ, chẳng lẽ lại có chuyện gì mờ ám ở bên trong,

có tạt giặt mình hay sao!?

Anh ta đột nhiên đứng dậy, đi về phía phòng ngủ, Mộ Niệm Đồng vốn đã khóa trái cửa lại.

Đi vào phòng ngủ, cô liền đi tới trước bàn trang điểm, vội vàng lục tung lên, rốt cuộc cũng tìm được dung dịch che khuyết điểm.

Vừa lấy ra, chỉ nghe “Loảng xoảng” một tiếng!

Lục Tuấn Ngan thoáng cái đã đem cửa đá ra!

Sức mạnh của người đàn ông, đặc biệt đáng sợ, càng đáng sợ hơn chính là, máu trong người của Lục Tuấn Ngan dâng trào lên rồi, vì vậy liền đem cánh cửa đập hỏng!

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ đến giật bắn người, nhìn thấy Lục Tuấn Ngan nổi giận đùng đùng đi tới, mạnh mẽ cầm lấy tay của cô, anh ta dùng sức rất lớn, cứ như là muốn bóp nát tay cô vậy!

“Lục Tuấn Ngan, anh buông tay ra cho tôi!

Mộ Niệm Đồng liên tục giãy dụa.

Lục Tuấn Ngan vẫn không buông tay ra.

“Tôi hôm qua cô đã đi đâu!?”

“Anh quản tôi làm gì?!”

Mộ Niệm Đồng cố gắng hất tay của anh ta ra, lạnh lùng nói: “Hôm qua tôi về nhà!”

"Về nhà? Về nhà nào!?" Lục Tuấn Ngan gắt hỏi đến cùng.

"Còn có thể là nhà nào!? Tất nhiên không phải là nhà của anh rồi! Là nhà của tôi! Nhà họ Mộ!"

Mộ Niệm Đồng dường như có ý chọc giận anh ta, kiêu như: “Tôi về đây làm gì!? Ở đây cũng không phải nhà của tôi! Lý Mộ Ng Na đâu, tôi qua không phải hai người rất anh anh em em sao? Bây giờ anh tới đây dây dưa tôi làm cái gì!?”

“Cô nói dối!”

Lục Tuấn Ngan nắm lấy trọng điểm trong câu nói của cô: “Hôm qua tôi đã về nhà họ Mộ, cô vốn không có trong nhà họ Mộ!”

"A."

Mộ Niệm Đồng chột dạ xoay đầu lại, mặc dù lời nói dối bị vạch trần, có hơi xấu hổ một chút, nhưng đối với người đàn ông này, cô cũng không có một cảm giác tội lỗi nào.

Dựa vào cái gì mà anh ta có thể đi quá giới hạn, còn cô lại vô duyên vô cớ bị cấm sùng!?

Cô cả đêm không về, anh ta liền làm ra vẻ công chính buộc tội cô?!

Bỏ mẹ nó cái phẩm chất phụ nữ đi?

Thấy bộ dạng xem thường của cô, thậm chí là thái độ thờ ơ không chú ý của cô, Lục Tuấn Ngan lại càng nóng nảy hơn, anh ta hung dữ nhìn chăm chăm cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô không được chơi đùa quá mức! Là một người vợ, buổi tối không về nhà ngủ, rốt cuộc thì cô muốn làm càn tới mức nào!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tôi chịu đựng anh đủ rồi

Mộ Niệm Đồng bướng bỉnh trả lời một cách mà mai: “Không liên quan gì tới anh!”

“Cô——!”

Ánh mắt của Lục Tuấn Ngan càng lúc càng dữ tợn, vậy mà đợi đến nửa ngày, ánh mắt của anh ta đột nhiên rời trên lễ phục trên người cô, vừa rồi lúc vào cửa, anh ta vốn không chú ý!

Trên người cô, cần bản không phải là bộ anh ta chọn ngày hôm qua!

Anh nhớ rất rõ kiểu dáng lễ phục mà ngày hôm qua anh đã chọn cho cô!

Bởi vì đó là do anh ta lựa chọn một cách tỉ mỉ!

Nhưng mà bộ trên người cô rõ ràng không phải!

Trong sự ngạc nhiên và nghi ngờ, ánh mắt của Lục Tuấn Ngan lần nữa hướng lên trên, cuối cùng, bị mấy dấu hôn trên cổ của cô hấp dẫn!

Giống như sáng hôm đó khi cô quay về, trên cần cổ của cô, được cất giấu dưới mái tóc đen, cũng là những dấu vết mập mờ như vậy!

Chẳng lẽ!?

Cô thật sự dám đi quá giới hạn!?

Thật sự dám đi ra ngoài tìm đàn ông ở ngoài!?

Lục Tuấn Ngan bị sự nghi ngờ này kích thích tức giận đến không thể kiềm chế được!

Anh ta chỉ vừa nghĩ tới, người phụ nữ này ở dưới thân của người đàn ông khác uyển chuyển hầu hạ, một cổ tức giận vì bị phản bội bốc lên ngàn ngạt, chỉ muốn tự tay phá hủy cô!!

“Đây là cô đang muốn khiêu khích tôi!?”

Lục Tuấn Ngan đột nhiên bóp lấy mặt của cô, ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm vào những dấu vết mập mờ trên cần cổ của cô, là da thịt trên người cô đều có cảm giác nóng bỏng!

"A... Anh..."

“Mộ Niệm Đồng, cô thật sự dám phản bội tôi?! Một lần lại một lần, khiêu khích vào điểm mấu chốt của tôi!?”

Lục Tuấn Ngan thật hận không thể phá hủy cô!

Mộ Niệm Đồng không nói lời nào, nhưng lại không có ý định nhượng bộ!

Cô cứ như thế cố gắng mở to hai mắt nhìn, đánh trả lại ánh mắt đáng sợ của anh ta, giống như đang giằng co với anh ta một cách không có tiếng động!

Ánh mắt đó như đang nói, anh có thể làm, tôi lại không thể làm!?

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Lòng trung thành là nguyên tắc giữa vợ và chồng, anh là người đầu tiên phá vỡ nguyên tắc đó!”

"Câm miệng!"

“Vì cái gì mà anh có thể quang minh chính đại ôm ấp những người phụ nữ khác, tôi lại không thể ôm những người đàn ông khác

Mộ Niệm Đồng nói một cách đương nhiên, “Anh có thể thích làm gì thì làm, cũng đừng hòng ép buộc tôi!”

"Cô ghen!?"

Trong mắt Lục Tuấn Ngan lóe lên một sự sắc bén kỳ dị, lại vì cái suy nghĩ này mà cảm thấy có chút hưng phấn!

"Ăn dấm!?"

Mộ Niệm Đồng cười lạnh một tiếng: “Lục Tuấn Ngan, anh đang kể chuyện cười gì vậy?! Từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân này, tôi đối với anh vốn không có một chút tình cảm nào! Chẳng qua là, tôi làm theo bốn phận của tôi, tôi là vợ của anh, tôi liền tuân thủ bốn phận của mình! Nhưng là anh hết lần này tới lần khác chạm vào điểm mấu chốt của tôi, như vậy, tôi cũng không ngại để cho anh khắc cốt ghi tâm ném trái qua bị phản bội rồi cuộc có hương vị gì!”

“Cô ——!”

Anh ta vừa muốn nổi giận, thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên cắt ngang cục diện giương cung bạt kiếm này.

Lục Tuấn Ngan đột nhiên buông cô ra, nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến âm thanh trách cứ của ông cụ Lục, “Tuấn ngan nè! Bao giờ thì con và

Đồng Đồng mới quay về? Thời gian đã không còn sớm nữa rồi! dù sao thì con cũng nên canh trước thời gian mà quay về, giúp đỡ chuẩn bị một chút!

"Con..."

Lục Tuấn Ngan hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói: "Tụi con lập tức đến ngay!"

"Được rồi!"

Ông cụ Lục không hề biết vào lúc này, giữa hai người đầy mùi thuốc súng, cười ha hả nói: “Nhớ để Đồng Đồng ăn mặc đẹp một chút!”

Cúp điện thoại, Lục Tuấn ngan hưng hăng liếc cô một cái, ngay sau đó nói, “Tối nay có bữa tiệc gia đình, tôi cảnh cáo cô, an phận một chút cho tôi, ít nhất thì cũng phải có chừng mực một chút! Còn những món nợ này, tôi sẽ từ từ tính toán với cô!”

"Tôi không đi."

"Cái gì?"

"Tôi không quay về!"

Mộ Niệm Đồng cười lạnh: "Lục Tuấn Ngan, tôi chịu đựng anh đủ rồi, ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đừng nhắc đến chuyện này!

Lục Tuấn Ngan đầu tiên cười lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên cầm lấy cổ tay của cô, hung hăng kéo tới, thoáng cái đã kéo cô đến trước chân.

“Không cần nói lại cái vấn đề cũ mèm này với tôi! Mộ Niệm Đồng, từ “Ly hôn” này, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện đặt ở ngoài miệng!”

nói xong cũng không thêm chú ý tới sự phản kháng của cô, Lục Tuấn Ngan đã dắt cô ra cửa.

"Lục Tuấn Ngan, anh điên rồi!?"

"Lục Tuấn Ngan, anh buông tay ra cho tôi! Buông tay!!!"

Mộ Niệm Đồng không ngừng giãy dụa, thế nhưng Lục Tuấn Ngan vốn không chú ý tới sự chống cự của cô, đi tới gara, cứng rắn nhét cô vào ghế lái phụ.

Cô vừa muốn đứng dậy, cơ thể của Lục Tuấn Ngan đã thò vào trong xe, cơ thể cao lớn đột nhiên chắn trên khung cửa.

“Mộ Niệm Đồng, tôi cảnh cáo cô, an phận một chút cho tôi, tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu.”

Nói xong, anh ta kéo dây an toàn, cài lại cho cô.

Người đàn ông này!

Bây giờ, mà còn thắt dây an toàn giúp cô!?

Mộ Niệm Đồng gắt gao cắn chặt môi, lại thấy anh ta đóng sầm cửa xe lại, sau đó vòng qua đầu xe đi đến ghế lái, khởi động xe.

Cô lập tức mở cửa xe, nhưng anh ta đã nhanh hơn cô một chút, khóa cửa xe lại.

"Oanh —— "

Động cơ xe thể thao giống như dã thú gào thét, cũng giống như đang biểu đạt cho tâm trạng tức giận của anh ta lúc này!

Anh ta đột nhiên giẫm vào chân ga, chiếc xe lập tức như tên rời khỏi cung, bắn ra ngoài!

Mộ Niệm Đồng bị cú đẩy mạnh mẽ vào lưng làm cho cô kinh hãi đến mức không thở nổi!

Nhưng mà có người đàn ông kia ngồi bên cạnh, cô đương nhiên sẽ không để lộ sự kinh sợ, ra vẻ bình tĩnh, bí mật, nhưng lại lo lắng nắm lấy dây an toàn.

Lục Tuấn Ngan dẫm chân ga, lái ra khỏi gara, tuy nhiên, từ kính chiếu hậu, nhìn thấy bộ dạng đến chết không sợ của cô, không biết tại sao, phản ứng này của cô, thật sự có chút đáng yêu!

Ngay cả, cảm giác phiền muộn dưới đáy lòng cũng đã vơi đi một chút!

Người phụ nữ này, cũng không quá nhàm chán!

Có đôi khi, cũng khiến cho người khác có cảm giác thương yêu!

Cũng có lẽ là do biểu cảm này của cô khiến người khác quá mức yêu thương, nên con tức giận của Lục Tuấn Ngan đã biến mất không thấy tăm hơi!

Xe đưa một đường gầm vang, nhanh chóng chạy về nhà lớn của nhà họ Lục.

Sau khi chiếc xe dừng lại, Lục Tuấn Ngan xuống xe.

Mộ Niệm Đồng cũng đẩy cửa xe ra, vẻ mặt vẫn u ám như cũ, khó mà tiêu tán hết.

"Tối."

Lục Tuấn Ngan đưa lòng bàn tay về phía cô: "Ông muốn gặp cô."

Mộ Niệm Đồng một mặt khó chịu xoay người, làm bộ muốn đi.

Lục Tuấn Ngan lập tức đuổi theo, không thể không giữ lấy tay của cô, giật cô về.

"Mộ Niệm Đồng, đừng làm theo cảm tính nữa, hà?"

"Không phải là học từ anh sao?!" Mộ Niệm Đồng trả lời một cách mỉa mai.

Ánh mắt của Lục Tuấn Ngan lạnh lại, trầm giọng hỏi: "Cái miệng nhỏ nhắn này của cô, lại có những cái gai dài như vậy! Lại hùng hổ dọa người như vậy!"

"Lục Tuấn Ngan, anh buông tay ra, tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo anh, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu đó của anh nắm lấy tay tôi!"

Mộ Niệm Đồng coi như thỏa hiệp một bước, đưa ra điều kiện.

Lục Tuấn Ngan nhin rồi lại nhin, cuối cùng buông tay ra.

Nơi ở của tổ tiên nhà họ Lục nằm ở một trang viên của vùng Tùng Giang, tọa lạc tại một vùng đất quý có phong thủy, dựa núi cạnh sông, phong cảnh như tranh, cảnh sắc khiến người khác vui vẻ.

Có tin đồn, nơi này mỗi tấc đất đều là tấc vàng, một tòa trang viên ở đây, dự tính không dưới mấy tỷ. Nhưng không có ai hiểu rõ, phần sản nghiệp này đều vền vẹn thuộc quyền sở hữu của nhà họ Lục.

Phong cách kiến trúc của sân nhà họ Lục là kiểu Trung Quốc cổ.

Đình đài lầu các, hòn non bộ cùng nước chảy, hành lang dài gấp khúc nối với nhau, tạm thời không tính vườn hoa ở sau và hồ bơi ngoài trời, chỉ cần hành lang với chín khúc này cũng đủ để cô đi đến chuột rút cả chân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chuẩn bị bữa tiệc

Đình đài lầu các, hòn non bộ cùng nước chảy, hành lang dài gấp khúc nối với nhau, tạm thời không tính vườn hoa ở sau và hồ bơi ngoài trời, chỉ cần hành lang với chín khúc này cũng đủ để cô đi đến chuột rút cả chân.

Cảm giác này, giống như vào trong cung điện, nhưng thật ra cũng chẳng kém gì, không phải trong lòng cô, ông cụ Lục chính là hoàng đế cao cao tại thượng sao?

Trước đây nghe cha nói, bối cảnh nhà họ Lục lớn, cực kỳ giàu có rộng rãi, mà mẹ đẻ của Lục Tuấn Ngan là Lâm Ngọc còn là cô chủ của một nhà giàu

có.

Trong đó, còn có một chút chuyện cũ.

Lục Khải Chi, cũng chính là cha của Lục Tuấn Ngan, trước kia có yêu sâu đậm một cô gái bình thường, nhảy vào lửa tình.

Tuổi trẻ dồi dào, không quan tâm ông ta có hôn ước với nhà họ Lâm, càng không quan tâm nhà họ Lục trên dưới đều phản đối, kiên quyết cùng cô gái kia bỏ trốn, làm ông cụ Lục tức chết!

Đương nhiên, sinh ra trong nhà quyền quý, sao có thể hợp với cuộc sống của người bình thường.

Hơn nữa ông cụ Lục ngáng chân không ít, đoạn tình cảm này, cuối cùng vẫn là đau khổ mà chết đi!

Lục Khải Chi trở về, theo nguyên tắc của ông cụ Lục, kết hôn với Lâm Ngọc, nhưng sau khi kết hôn, mọi lúc đều chống lại ông cụ Lục, ông cụ chỉ đồng ý ông ta lại cứ đi hướng tây!

Cho đến sau này, ông biết được mối tình đầu của mình đau khổ chết, là ông cụ ở bên trong ngáng chân, thậm chí tuyên bố muốn chấm dứt quan hệ với nhà họ Lục, có thể thấy, năm đó Lục Khải Chi căm hận ông như thế nào.

Cho tới hôm nay, đều canh cánh trong lòng với cha, hàng ngày vẫn lấy công việc đi công tác, rất ít về nhà.

Mộ Niệm Đồng còn chưa thấy qua ông một lần.

Lúc trước Mộ Niệm Đồng và Lục Tuấn Ngan, cũng là hôn nhân thương mại.

Dáng vẻ Mộ Niệm Đồng thật sự xinh đẹp, xuất thân danh giá ở nhà họ Mộ, năm đó đội mai mối đến cửa để đập cửa.

Nhưng mất Mộ Nhân Hậu cũng chẳng thêm liếc qua.

Nhà họ Mộ và nhà họ Lục năm xưa có chút giao tình, bởi vậy, trước hôn ước này, cũng là ông cụ Lục gật đầu đồng ý!

Ông cụ Lục đối với Mộ Niệm Đồng, cũng khá thích!

Đứng ở phòng khách, Mộ Niệm Đồng dầm trên tấm thảm quý báu, vẻ mặt lạnh lùng.

Cô ngồi trên sofa được một lúc, ngồi nghịch ngón tay, đánh giá phòng khách, bên tai nghe thấy giọng nói dịu dàng của phụ nữ.

“Tuấn Ngan, con trở lại rồi sao?”

Cô ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng nói, liền thấy một người phụ nữ gương mặt xinh đẹp ra chào đón.

Nhìn qua trẻ như vậy, gương mặt chăm sóc rất tốt, nhiều lần cũng mới hơn ba mươi tuổi, rõ ràng hàng ngày quan tâm chăm sóc.

Dù không trang điểm vẫn ung dung cao quý, nhưng mỗi cái nhấc tay, liền lộ khí chất uy nghiêm cao quý.

Phong thái này, cũng chỉ có những người phụ nữ trong giới thượng lưu mới có.

Trên mặt Lục Tuấn Ngan lạnh nhạt không có chút biểu cảm nào, nhàn nhạt gật đầu. “Mẹ.”

Lúc Lâm Ngọc gả cho Lục Khải Chi mới có 21 tuổi, sinh được một đứa con duy nhất là Lục Tuấn Ngan này, ông cụ cực kỳ yêu quý, cũng vì vậy nên mẹ vinh nhờ vào con, cho bà ta địa vị không thể lay chuyển trong nhà họ Lục.

Cũng nói tới, nhà họ Lục quan trọng địa vị, bởi vậy theo truyền thống ngày xưa, chỉ cần phụ nữ gả vào nhà họ Lục đều mang họ Lục.

Lúc trước khi gả vào nhà họ Lục, ít nhiều sẽ nhớ nhà họ Mộ, bởi vậy không lấy họ chồng.

Lâm Ngọc đi đến trước mặt anh ta, thấy quần áo anh ta hơi loạn, tiến lên một bước đang muốn vuốt tay.

Mộ Niệm Đồng cũng đi theo không tình nguyện kêu một tiếng, “Mẹ.”

Lâm Ngọc nhìn thoáng qua cô, không khỏi kinh ngạc trừng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Công cụ sinh con

Con bé này, mấy ngày không thấy, càng ngày càng lạ!

Có lẽ là do trang điểm, nên trong ấn tượng của bà ta, so với gương mặt bình thường hàng ngày kia của con dâu có chút đẹp hơn!

Trên mặt bà ta chỉ hơi kinh ngạc, nhưng vài giây sau liền trở lại dáng vẻ kiêu ngạo.

“Ồ, trang điểm một chút, cuối cùng cũng có thể nhìn!”

Lâm Ngọc mở miệng, vẫn cực kỳ kiêu ngạo.

Mộ Niệm Đồng đương nhiên hiểu, bà già này, vẫn luôn không thích cô!

Đơn giản là, từ khi kết hôn đến nay, bụng cô vẫn không có động tĩnh!

Cũng bởi vì chuyện này, trên dưới nhà họ Lục, có thành kiến với cô không nhỏ, nếu không phải ông cụ Lục che trở, cũng không biết Lâm Ngọc sẽ ngáng chân cô như thế nào.

May mắn, từ khi kết hôn, vẫn ở tại chung cư trung tâm thành phố, cũng không lo Lâm Ngọc tới kiếm chuyện.

Lục Tuấn Ngan nói, ông cụ Lục muốn bọn họ chuyển về nhà họ Lục, cô lại không muốn.

Cô chỉ muốn ly hôn với Lục Tuấn Ngan, vợ chồng này, rất khó duy trì.

Nhưng cô băn khoăn một việc, sau khi ly hôn, lại không biết đối mặt với cha như thế nào.

Nhưng đã ly hôn đâu?

Chỉ là công cụ sinh con, cô sẽ cố gắng làm.

Nhưng trong lòng cô rõ ràng, kết hôn lâu như vậy, nguyên nhân vẫn không có con, là bởi cô và Lục Tuấn Ngan còn chưa có làm chuyện vợ chồng.

Anh ta chưa từng chạm vào cô.

Sao có thể sẽ có con.

Nhưng quan hệ của bọn họ, nhà họ Lục không biết.

Lâm Ngọc lại càng không biết, con trai của bà ta vẫn chưa động vào cô, bởi vậy, còn tưởng rằng, lý do bụng Mộ Niệm Đồng không có động tĩnh, là nguyên nhân cơ thể.

Như vậy sao được!?

Nghiệp lớn nhà họ Lục, từ trên xuống dưới, đều một lòng hy vọng Mộ Niệm Đồng có thể vì nhà họ Lục nối dõi tông đường, sinh con cái, tốt nhất là sinh một nam một nữ, đủ một chữ tốt, may mắn.

Nối dõi tông đường, chuyện này đặt lên người con dâu, nhất định là nhiệm vụ có một không hai.

Sau khi Lâm Ngọc sinh Lục Tuấn Ngan cho Lục Khải Chi, thân phận liền như thuyền gặp nước, khó có thể thay đổi!

Có thể nói, sinh con cái, liền lập tức có địa vị trong nhà họ Lục!

Mộ Niệm Đồng nghe Lâm Ngọc nói như vậy, trong lòng tất nhiên không thoải mái, nhưng không so đo với bà ta.

Lâm Ngọc thấy cô biết điều, hừ lạnh một tiếng, quay lại hỏi Lục Tuấn Ngan, “Tắc đường sao?”

“Không tắc.”

“Vậy sao về muộn như vậy?”

Lâm Ngọc oán giận một tiếng.

Lục Tuấn Ngan không đáp, chỉ là nhàn nhạt hỏi: “Ông đâu? Ở phòng sách?”

“Ừ! Đang nói chuyện với cha con ở phòng sách. Gần đây cơ thể ông cụ không tốt lắm, con cũng mau vào xem?”

Bà ta nói, xong lại nhẹ nhàng trách, “Tuấn Ngan, buổi tối ngày mai con có thời gian hay không? Mẹ có mấy lời muốn nói với con, nhưng con nói nhiều việc, tối nay hiếm khi con trở về, con ở lại với mẹ một chút. Con đúng là, cả ngày bận việc công ty, nhưng cũng nên suy nghĩ việc nối dõi tông đường một chút!.....”

“Mẹ muốn nói với con chuyện gì?”

Lâm Ngọc há miệng thờ dốt, mấy lời muốn nói cũng đành thôi, ánh mắt đánh giá liếc Mộ Niệm Đồng một chút, ánh mắt chèn ép.

Cảm nhận được ánh mắt bà ta dựng trên người mình, Mộ Niệm Đồng cảm thấy sự sắc bén, liền có chút không thoải mái, đứng lên, nói, “Con đi vệ sinh.”

Nói xong, liền đi về phía phòng vệ sinh.

Đợi Mộ Niệm Đồng đi, lúc này Lâm Ngọc không kiêng nể gì mà mở miệng, “Tuấn Ngan, tại sao lại thế này? Tại sao bụng cô ta một chút động tĩnh cũng không có!? Không phải con đồng ý với ông, cố gắng để ông được bế chất trai sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Không phải là con của con

Mẹ muốn nói với con, chính là chuyện này?”

“Lâu như vậy chưa động tĩnh, không lẽ là mẹ, không thể hỏi một chút?” Lâm Ngọc không cho là đúng nói, “Tuấn Ngan, con cũng cố gắng thu hồi tâm tư! Suốt ngày, cũng chỉ lo giữ cái công ty giải trí kia, có thể có bao nhiêu!? Gia nghiệp nhà họ Lục nhiều như vậy, con lại mặc kệ không hỏi! Con không biết, ông con vì chuyện của tập đoàn, buồn thối ruột! Ông lớn tuổi, đã nên nghỉ ngơi, đã không còn sức nữa! Một lòng trông cậy vào con có thể giúp đỡ. Con dứt khoát ném cái công ty đó sang một bên, gia nhập và tập đoàn tài chính của nhà mình sớm một chút để thích ứng! Dù sao, tập đoàn này cũng là sản nghiệp của con! Con nên quan tâm nhiều một chút!”

“Mẹ, tại sao lại nhắc đến chuyện này?”

Lục Tuấn Ngan có chút không kiên nhẫn.

Lâm Ngọc đối với phản ứng của anh ta, không khỏi có chút buồn bực, “Dáng vẻ của con với cha con sao lại giống nhau như vậy!? Ông ta không quan tâm, con cũng không quan tâm, đến lúc đó, ông con cho người ngoài đến tiếp quản công ty, ta xem con lúc đó làm sao!”

Bà ta cố ý hù dọa anh ta.

Lục Tuấn Ngan lại không để bụng, “Đề tài này nên một vừa hai phải.”

“Được! Chúng ta quay trở về vấn đề con cái.”

Giọng nói Lâm Ngọc đột nhiên trở nên hùng hổ dọa người, “Bụng Niệm Đồng vẫn luôn không có động tĩnh, có phải cô ta không thể sinh hay không!? Tuy nói, cô ta xuất thân cao quý, nhưng cũng không biết trước khi kết hôn ước, có phải cô gái không đứng đắn hay không! Mẹ vẫn quên không hỏi con, con bé thân với Từ Chi sao?”

“..... Mẹ hỏi cái này làm gì!?”

“Nếu không phải cô ta thân với Từ Chi, mẹ sẽ tìm mọi cách, điều tra cô ta khi còn đi học, có chuyện không sạch sẽ hay không!”

Có thể đi đến bước này, không thể không nói, Lâm Ngọc có một chút thủ đoạn.

Lục Tuấn Ngan có chút không kiên nhẫn nói, “Nhà họ Mộ giáo dục nghiêm khắc, chuyện mẹ lo lắng, căn bản không xảy ra!”

“Vậy sao tới bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, rốt cuộc là vấn đề của ai?”

“Mẹ.....”

Lâm Ngọc liền nói, “Con đừng nói với mẹ, là vấn đề của con! Mẹ biết không có khả năng! Mẹ cảm thấy, vấn đề hẳn là ở vào cô ta! Nếu không thể sinh,

ly hôn sớm một chút, cưới lại một lần nữa! Gà mái không thể đẻ trứng, giữ lại còn có ích gì!?”

Lời bà ta nói, thật sự rất cay nghiệt, làm cho Lục Tuấn Ngạn cũng có chút bực.

“Mẹ, đủ rồi, đừng nói nữa.”

“Mẹ còn không phải là muốn tốt cho con!? Nếu là cô ta vẫn không thể sinh, con giữ một người vô dụng như vậy, không phải sẽ chậm trễ cả đời!?”

Lâm Ngọc nói, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên nói, “Đúng rồi, mẹ nhớ ra rồi! Vấn đề này, nhất định không ở con! Trước đây mẹ nghe nói, không phải con làm một cô gái lớn bụng sao? Tuy rằng cô ta là ngôi sao, không thể tới cửa, nhưng, đã có con, cũng không thể để lưu lạc! Dù à con riêng, cũng không quan trọng. Đứa bé có thể giữ lại! Còn về cô gái kia, đừng tiền đuổi đi là được?!”

Lục Tuấn Ngạn liền bước đi, không nghĩ để ý tới.

Lâm Ngọc lại theo từng bước, “Con nên suy nghĩ một chút vấn đề hương khói đi!”

“Đó không phải con của con.”

“..... Cái gì!?”

Mặt Lâm Ngọc biến đổi bảy màu, “Con.....”

“Mẹ, cô gái có thai trong giới giải trí, không phải là con của con. Phụ nữ trong giới giải trí, phần lớn không sạch sẽ, chính cô ta cũng không biết là con của ai, còn muốn lừa gạt con?”

Sau đó Lục Tuấn Ngạn, cười lạnh một tiếng, “Mẹ cho rằng con mắt của con trai mình thấp như nào, sẽ coi trọng một cô gái thấp hèn như vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tiệc gia đình sóng gió (1)

Đặc biệt là tạo hình tối hôm qua.

Mộ Niệm Đồng trang điểm tỉ mỉ, đứng chung với Lý Mộng Na, dáng vẻ thanh tú không dính chút bụi, làm Lý Mộng Na càng thêm tâm thương.

Lâm Ngọc để kinh ngạc trong lòng.

Lục Tuấn Ngạn lạnh lùng cười, tránh khỏi bà ta chạy lên lầu, để lại một câu nói lạnh lùng, “Về sau việc riêng của con, người không cần nhọc lòng.”

Lâm Ngọc có chút không cam lòng, lập tức đuổi theo, vẫn lải nhải nước cò đó, “Con đó.....”

Trong một góc, Mộ Niệm Đồng chậm rãi đi ra, cô ngược mắt, theo nhìn bóng dáng hai người trên lầu, trong lòng lại một mảnh đau đớn.

Thì ra, ở trong mắt Lâm Ngọc, cô chỉ là dụng cụ sinh đẻ?!

Cô có năng lực hay không, cô không biết.

Nhưng cô biết, ở trong mắt Lâm Ngọc, giá trị của cô, là dùng để sinh một đứa con cho nhà học lục!

Tâm của cô, một mảnh lạnh hoàn toàn!

May mắn chính là, cô và Lục Tuấn Ngạn không có tình cảm vợ chồng, càng không có quan hệ vợ chồng, may mắn chính là, cô không có con với anh ta, không bị anh ta buộc chặt.

Cuộc hôn nhân này của Mộ Niệm Đồng, bắt đầu như thế nào.

Nhưng cô quyết tâm, nếu Lục Tuấn Ngạn không chịu ly, vậy, cô sẽ thu thập chứng cứ anh ta ngoại tình.

Mặc dù là có một màn ly hôn kịch liệt, cô nhất định phải ly hôn!

.....

Tiệc gia đình tổ chức vào 7 giờ tối.

Lục Tuấn Ngạn giúp Lâm Ngọc chuẩn bị bữa tiệc, nên cũng không quan tâm đến Mộ Niệm Đồng.

Cô tùy ý đi lại trong vườn, lúc đi ngang qua cửa, thấy không ít nhân vật nổ tiếng đã tới.

Cho đến 7 giờ, cửa lớn nhà họ Lục mở ra, đoàn xe hiếm liền đi tới.

Chạy băng băng, Audi, Porsche.....

Đủ để thấy thanh danh lớn.

Tiệc gia đình lần này, không đơn giản là chỉ mời người của nhà họ Lục, còn mời những đồng bọn trên thương trường của tập đoàn Lục thị.

Trừ việc đó ra, còn mời những gia đình lớn có cảm tình với nhà họ Lục, cũng mời.

Nghe bữa tiệc đã chuẩn bị xong.

Tơ lụa màu vàng trải trên bàn, cốc thân dài chyen dành cho những loại rượu hiếm.

Hoa quả, bàn ăn, món tráng miệng, đầy đủ mọi thứ.

Mộ Niệm Đồng đi vào bữa tiệc, đúng lúc gặp ông cụ Lục bên trái hai là Lâm Ngọc và Lục Tuấn Ngạn từ từ đi xuống tầng.

Vừa thấy cô, sắc mặt ông cụ giãn ra vài phần, cười vẫy tay với cô.

Mộ Niệm Đồng ngoan ngoãn đi tới, miệng ngọt ngào mà gọi một tiếng, “Ông!”

“Ừ!”

Ông cụ cầm tay cô, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của cô, nhíu mày, “Đồng Đồng! Vừa rồi con đi đâu vậy?”

“Đúng vậy. Bữa tiệc rất nhanh sẽ bắt đầu, cũng không thấy đến đã bắt tay!” Lâm Ngọc ở một bên hờn dỗi.

Mộ Niệm Đồng nhíu nhíu mày.

Sao cô phải đi bắt tay?

Đều sống một đời khổ, không lẽ muốn cô giống như người hầu sai đi qua đi lại?

“Con đi dạo ngoài vườn một vòng, hoa đều nở, cảm thấy thích, nên đi dạo vài vòng.”

“Tốt, tốt!”

Ông cụ gật gật đầu, không quên quở trách Lâm Ngọc vài câu, “Con bé chỉ đi dạo quanh vườn, con ít nói vài câu!”

“Vâng.....”

Lâm Ngọc cúi đầu.

Cô biết tính tình ông cụ.

Lục Đình Hách, hai mươi tuổi, lên làm chủ tịch tập đoàn Lục thị, sấm rền gió cuốn, quản lý quyền sinh tử, trải qua nhiều gió tanh mưa máu, thủ đoạn, không phải thế hệ hời hợt bây giờ có thể bì được!

Nhưng, tuổi lớn, tính tình buông lỏng một chút, ở trong mắt Mộ Niệm Đồng, bình thường hầu như là một ông lão ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tiệc gia đình sóng gió (2)

Các nhân vật nổi tiếng tụ tập, bữa tiệc liên chính thức bắt đầu.

Lục Đình Hách mang theo Lâm Ngọc, Lục Tuấn Ngan cùng Mộ Niệm Đồng phía sau.

Tham gia bữa tiệc như vậy, Mộ Niệm Đồng cũng không tình nguyện tam gia.

Chỉ là, Mộ Nhân Hậu cũng sẽ tham gia.

Bởi vậy, nghĩ đến mặt mũi của cha, phải cố làm ra vẻ, Mộ Niệm Đồng cũng phải ép mình, diễn với Lục Tuấn Ngan một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Từ nhỏ đến lớn Mộ Niệm Đồng, người cô sợ nhất, chính là Mộ Nhân Hậu, không gì sánh nổi. Từ nhỏ, Mộ Nhân Hậu cực kỳ nghiêm khắc đối với cô.

Trong lớp của Mộ Niệm Đồng, học tập, Mộ Nhân Hậu bắt cô, luôn phải đứng thứ ba lớp.

Nếu bị loại khỏi vị trí thứ ba, dù có cách 0.5, ông cũng sẽ phạt cô thật nặng.

Thậm chí vào vào buổi tối cực rét, Mộ Niệm Đồng bị phạt quỳ gối trong sân, lạnh đến cả người cứng đờ, cũng không dám lên tiếng.

Trong lòng kính sợ Mộ Nhân Hậu, đã ăn sâu bén rễ, khắc sâu trong xương cốt.

Bởi vậy, chỉ cần Mộ Nhân Hậu nói gì, cô đều như phụng chỉ.

Cô có chút ngại người đi theo sau Lục Tuấn Ngan, gặp người mỉm cười, một dáng vẻ dịu dàng, giống như vợ hiền có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Nhưng mà, Lục Tuấn Ngan rất nhanh phát hiện, dù cô đứng cạnh anh, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần.

Đi đến một chỗ ít người, anh ta đột nhiên xoay người, cầm lấy cổ tay cô.

Mộ Niệm Đồng sợ hãi, theo bản năng muốn tránh thoát.

Lục Tuấn Ngan lại cười, nắm cổ tay cô thật chặt.

“Dù là diễn kịch, cũng nên diễn trọn bộ, không phải sao?”

Nói xong, anh ta kéo tay cô đi, bắt cô khoác tay anh ta, nói giọng dĩ nhiên, “Vợ chồng hạnh phúc thật sự, cũng không phải kiểu này.”

“Hạnh phúc?”

Mộ Niệm Đồng không khỏi cảm thấy buồn cười, “Đúng là đủ châm chọc!”

Lục Tuấn Ngan ngoài cười nhưng trong không cười mà cảnh cáo, “Ông nói, bữa tiệc tối nay có rất nhiều khách quý, hơn nữa muốn tuyên bố một chuyện quan trọng! Cô không nên ở trong trường hợp như vậy, xui xẻo tìm tôi!”

“Ồ. Tôi cần cho anh mặt mũi?”

“Mộ Nhân Hậu nhất định sẽ tới.”

Mộ Niệm Đồng không khỏi nhíu mày, “Mộ Nhân Hậu? Anh xưng hô như vậy với cha vợ?”

Lục Tuấn Ngan nghe vậy, không bực tức với cô, ngược lại cảm thấy đáng suy nghĩ.

“Cô ngoài miệng nói vậy, chống lại biểu hiện của tôi? Nhưng trên thực tế, đang thừa nhận tôi là chồng của cô?”

“Anh.....”

Mộ Niệm Đồng lại không lời gì để nói.

“Tuấn Ngan!”

Lâm Ngọc bỗng nhiên đi tới, ôm lấy cánh tay Lục Tuấn Ngan, cười nói, “Bác Cao đã lâu không thấy con, con nhanh đi lên gặp một chút?”

“Biết rồi!”

Lục Tuấn Ngan gật đầu, liền dắt tay Mộ Niệm Đồng đi.

Mộ Niệm Đồng theo bản năng mà tránh ra.

Ánh mắt Lâm Ngọc, nhìn thấy một loạt này, còn tưởng rằng hai người đang làm loạn gì đó, làm mẹ Lục Tuấn Ngan, đương nhiên là hướng về con trai mình!

Bà hừ lạnh một tiếng, lập tức nói, “Không cần phải mang Niệm Đồng đi!? Tránh bác Cao lại hỏi, tại sao lâu như vậy không có một đứa con, lại không biết nên làm thế nào!”

Nói xong, Lâm Ngọc liếc xéo cô một cái.

Ánh mắt bà ta liếc tới, khiến Mộ Niệm Đồng cảm thấy dường như trên mặt đau mình cũng bị đau.

Cái bà già này, rõ ràng đang làm cho cô khó xử!

Bà ta cho rằng cô không có khả năng mang thai, bởi vậy, dồn sức chèn ép cô!

Ngoài mặt Mộ Niệm Đồng thờ ơ, nhìn Lâm Ngọc kéo Lục Tuấn Ngan rời đi, trong ngực lại có một chút hỗn loạn, khó để nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chán ghét

Khi bụng cô đang đầy ắp ức không có chỗ trút giận, phía sau lại truyền đến tiếng nói vô cùng chói tai.

“Há? Đúng là khách ít đến nha! Mộ Niệm Đồng, ngon gió xấu xa nào thôi cô đến đây vậy?”

Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng nói vô cùng chói tai, lông mày không khỏi nhíu lại, chậm rãi xoay người.

Lục Hàm Vân đã đứng sau lưng cô, cô ta mặc bộ váy tao nhã, trang điểm vô cùng đậm, rõ ràng là cô gái hai mươi tuổi, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bà chủ ung dung quý phái.

Cô ta vừa nâng ly chân dài, vừa dùng ánh mắt vô cùng chán ghét đánh giá cô, trên mặt là khinh miệt không thêm che giấu một chút nào!

Lục Hàm Vân, em gái Lục Tuấn Ngan, xếp hạng lão yêu trong nhà, là con gái nhỏ của Lâm Ngọc.

Không biết có phải là mẹ con cùng huyết mạch hay không, Lục Hàm Vân đối với người chị dâu là cô đây, rõ ràng không để ở trong mắt!

Cô nhìn ra được, Lục Hàm Vân đối với Lục Tuấn Ngan, chắc là vì cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, cho nên tình cảm vô cùng thân thiết, ‘anh trai’ dài ‘anh trai’ ngắn, nhưng mà đối với cô mà nói, lại như đối đãi với người ngoài.

Mà chính mình, rõ ràng là chị dâu của cô ta.

Cô vẫn còn nhớ rõ lúc trước lúc kết hôn, mới vừa bước vào cửa lớn nhà họ Lục, Lục Hàm Vân vừa thấy cô, không nói một câu vui vẻ chúc mừng, mà vô cùng châm chọc nói, “Tôi còn tưởng rằng chị dâu tương lai của tôi ăn khói lửa nhân gian nhiều bao nhiêu, kết quả là, còn không phải là một người bình thường, cũng không biết mặt hàng như vậy, sao lại làm anh trai tôi say mê đến chết mê chết mệt!”

Ánh mắt bài xích đó, giống như thân phận của cô là người ngoài xâm nhập vào nhà họ Lục.

Cô rất ít khi về nhà họ Lục.

Nhưng mỗi lần về nhà họ Lục, nhất là ngày lễ ngày tết, một khi gặp phải Lục Hàm Vân, tuyệt đối không tránh được bị châm chọc khiêu khích.

Miệng Lục Hàm Vân vô cùng độc, không biết học đâu ra nhiều từ ngữ trau chuốt châm chọc người khác như vậy, nói vài ba câu là có thể đâm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô.

“Sao thế? Không cam lòng à?”

Lục Hàm Vân lạnh lùng châm chọc, “Mẹ tôi nói không sai, một con gà mái không để được nói ra đáng cười biết bao nhiêu! Tôi nói rồi, cô nên biết từ sớm thân thể của cô không được? Nếu không có biện pháp sinh đứa bé, chạy tới gây tai họa cho anh trai tôi là có ý đồ gì?”

Mộ Niệm Đồng trông thấy cô ta, chỉ muốn làm như không nhìn thấy cô ta, xoay người muốn rời đi.

Không ngờ Lục Hàm Vân đó lập tức chạy lên trước, hung dữ đẩy mạnh cô, đi lên trước, ngăn cản đường đi của cô.

“Chị dâu, cô thấy tôi, sao bộ dạng lại khiêm tốn như vậy?”

Lục Hàm Vân vừa chán ghét vừa đánh giá cô từ trên xuống dưới, thấy lễ phục cô mặc trên người, ánh mắt càng lúc càng độc ác.

Không vì lý do nào khác.

Cái váy Mộ Niệm Đồng mặc trên người là bộ váy Chanel mùa xuân số lượng có hạn.

Cái gì gọi là số lượng có hạn, đó chính là không phải cô có tiền là có thể mua nổi.

Hơn nữa số lượng có hạn này chỉ có một số đo, cái váy này được may theo người mẫu có dáng người cao gầy.

Nói cách khác, cũng chỉ có Mộ Niệm Đồng vừa cao vừa gầy như vậy, mới có thể mặc bộ lễ phục đến buổi tiệc này.

Lục Hàm Vân nghĩ đến có thể bộ lễ phục này là Lục Tuấn Ngan mua cho cô, trong lòng ghen tị không thôi!

Cô ta vẫn luôn ghen tị với Mộ Niệm Đồng, chiếm lấy toàn bộ Lục Tuấn Ngan, cũng không phải cô ta có bệnh yêu anh trai, mà từ nhỏ đã cùng lớn lên với Lục Tuấn Ngan, nên tình cảm vô cùng thân thiết.

Bỗng nhiên xuất hiện một người chị dâu, mà người này lại là Mộ Niệm Đồng, tính tình lạnh lùng cao ngạo, không biết lấy lòng, bởi vậy tất nhiên là Lục Hàm Vân không muốn gặp cô!

Lại đánh giá lần nữa, bỗng nhiên Lục Hàm Vân phát hiện dấu vết ái muội trên cổ cô, càng cảm thấy chói mắt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp nhau lần nữa!

Cho dù cô dùng kem che khuyết điểm che giấu, nhưng có một số dấu vết quá sâu, cô đi hơi vội, có nhiều chỗ vẫn rõ ràng như cũ.

Đương nhiên là Lục Hàm Vân suy đoán rằng, người chị dâu của cô ta vì củng cố địa vị của mình ở nhà họ Lục, cố gắng “tạo người”, lúc này mới để lại những dấu vết này!

“Kết hôn đã bao lâu rồi, trong bụng vẫn không có động tĩnh gì, tôi xin khuyên cô, vẫn nên để trái tim nguội lạnh đi! Nếu cô không thể sinh thì sớm ly hôn với anh tôi đi, đừng chiếm lấy danh phận bà Lục cô không có đủ tư cách giữ lấy này, thực sự làm người ta chán ghét.”

Lục Hàm Vân lại nói những lời như kim châm vào trái tim người khác.

Mộ Niệm Đồng nghe vậy, lại giận quá thành cười, “Không có tư cách sao? Ý của cô là, tôi gả đến nhà họ Lục, ‘trách nhiệm’ duy nhất là sinh con cho anh trai cô sao?”

Nhất thời Lục Hàm Vân không ngờ cô sẽ đối chọi gay gắt đến vậy.

Phải biết rằng trước đây, cho dù cô ta khiêu khích châm chọc thế nào, cho đến bây giờ Mộ Niệm Đồng chỉ im lặng không nói, dùng im lặng để đối phó, cho dù cô ta nói ra những lời khó nghe, cô cũng giả bộ không liên quan đến mình.

Không ngờ hiện giờ, vậy mà trên thân thể cô cũng có sắc nhọn, còn biết trả lời một cách mỉa mai!

“Cô có ý gì?”

Lục Hàm Vân cảm thấy rất buồn cười, “Tôi nói sai rồi sao?”

“Đây là thái độ của cô đối với trưởng bối sao? Hàm Vân, tôi là chị dâu cô, cho nên mong cô chú ý thái độ nói chuyện của mình, đừng có mà dĩ hạ phạm thượng!”

Dĩ hạ phạm thượng, đúng là đủ sắc bén!

Lục Hàm Vân lạnh lùng nói, “Mộ Niệm Đồng, cô có thân phận gì? Dĩ hạ phạm thượng sao? Ai thấp ai cao? Trong lòng cô còn chưa hiểu rõ sao? Có cần tôi phải nói với cô không? Cô thấp tôi cao!”

Nói xong, cảm xúc của cô ta kích động, tiến lên một bước, dùng tay đẩy mạnh vai cô.

Mộ Niệm Đồng không ngờ ở trước mặt mọi người cô ta sẽ ra tay, bất ngờ không phòng bị, thân thể lao đảo về phía sau!

Ngay lúc trong lòng cô tràn đầy bất ngờ, trước mắt bao người, nhất định là cô sẽ ngã mạnh xuống đất, sau đó như Lục Hàm Vân mong muốn, làm trò cười cho mọi người - -

Một giây sau, cô được một đôi tay có lực đỡ lấy.

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ, nâng mắt, lại đối diện với đôi mắt phượng thâm thúy, đuôi mắt xếch lên, giống như hàm chứa ý cười, quấy rối trái tim người khác, lại lộ ra vài phần bất cần đời!

Nhưng đôi mắt này thực sự làm cô hoảng sợ không nhỏ!

Đêm qua, trong căn phòng tối tăm, bức màn bị gió nhẹ thổi lên, ánh trăng chiếu qua cửa sổ vào trong phòng.

Được ánh trăng tôn lên, là đôi mắt như thế này, chứa đầy ý cười xấu xa, thâm sâu chiếu vào đáy mắt cô, lưu lại dấu vết trong đáy lòng cô!

"Anh..."

Là anh?

Là người đàn ông xấu xa đó!

Lục Hàm Vân cũng bị một màn đột ngột này dọa sợ.

Vừa rồi toàn bộ lực chú ý của cô ta đều tập trung vào Mộ Niệm Đồng, trong lúc này lại không phát hiện ra, phía sau Mộ Niệm Đồng có một người đàn ông từ lúc nào!

“Lại gặp mặt.”

Người đàn ông cười, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Ba chữ ngắn ngủi, trong hoàn cảnh ồn ào, lại vô cùng rõ ràng truyền vào tai cô!

- - Lại gặp mặt!

Cùng với câu nói ái muội này, giống như có thứ gì đó trong đầu cô nổ mạnh ra chùm ánh sáng trắng, vô cùng đẹp mắt!

Vô số đoạn ngắn nhỏ tiến vào trong đầu cô!

Cô ngơ ngẩn nhìn anh ta, bên tai giống như vang vọng những lời anh ta nói!

...

“Vật nhỏ, sao không khỏe như vậy? Mỗi lần làm đều ngất đi.”

...

“Vì sao không thể đừng vào?”

...

“Nơi này đã từng chứa đựng tôi, chẳng lẽ em quên rồi sao?”

...

“Đồng Đồng, chúng ta sẽ gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại

“Đồng Đồng, chúng ta sẽ gặp lại.”

...

“Nhớ kỹ tên của tôi, Lục - - Cảnh - - Kiều.”

...

Lục Cảnh Kiều sao?

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Mộ Niệm Đồng kinh hãi không hiểu, cô đâu còn lo lắng duy trì phong thái của mình, đôi mắt lập tức mở thật to, nhìn anh ta khó có thể tin.

Giống như anh là thiên thần từ trên trời giáng xuống!

Thiên thần sao?

Ví dụ này không đúng lắm, người đàn ông này, tuyệt đối không có một chút quan hệ với thiên thần!

Anh là ác mộng của cô!

Toàn thân Mộ Niệm Đồng không ngừng run run, cô nhìn thoáng qua anh, thấy anh vô cùng bình tĩnh, đôi mắt híp lại, giống như lần đầu tiên gặp cô, tự nhiên bình tĩnh.

Nhưng mà trong bình tĩnh, lại lộ ra khiêu khích như có như không.

Không thấy một chút dấu vết, ẩn chứa chút ái muội, không cần nói cũng biết.

Nhất là đôi môi của anh, càng làm cho trái tim cô đập nhanh hơn.

“Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.”

Môi anh bật ra những lời này, lập tức đôi môi mỏng khẽ cong lên, dịu lấy cô.

Mộ Niệm Đồng miễn cưỡng dựa vào anh gắng sức đứng dậy, nhưng khi cô đứng thẳng dậy, liếc nhìn bốn phía, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt khác thường từ bốn phương tám hướng, cô lập tức chột dạ hất tay người đàn ông ra!

Nhưng mà một lát sau, bỗng nhiên cô mới ý thức được, phản ứng của cô có bao nhiêu gay gắt, có bao nhiêu khả nghi, ánh mắt của cô né tránh, nghĩ cũng không cần nghĩ, lúc này mặt cô tuyệt đối rất đỏ giống như vẽ loạn một tầng son vậy!

Căn bản không có người biết quan hệ của bọn họ đâu nhỉ?

Cô hoàn toàn có thể coi như không quen biết anh, tao nhã nhờ anh dịu dờ đứng thẳng dậy, mỉm cười, gật đầu, còn nói một tiếng cảm ơn, rồi lạnh lùng lướt qua.

Nhưng mà phản ứng của cô lại có vẻ vô cùng chột dạ!

Chột dạ đó là vì cô thật sự quá khẩn trương rồi!

Tôi nay là tiệc nhà họ Lục.

Bữa tiệc gia đình này, vậy mà lại gặp người đàn ông không nên gặp lần nữa, còn dùng tư thế ái muội như vậy, giọng nói từ tính lại khiêu khích vẫn vang vọng bên tai cô như trước, nghĩ đến đủ chuyện xảy ra giữa bọn họ...

Mộ Niệm Đồng cảm thấy đầu mình rất nặng khó có thể nâng lên.

Một lúc sau, cô nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lại phát hiện, ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh không có dừng ở trên người cô.

Đôi mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào Lục Cảnh Kiều.

Anh mặc tây trang được cắt may khéo léo bởi nhà thiết kế nổi tiếng, làm nổi bật lên dáng người cao gầy của anh.

Anh không phải là người đàn ông vô cùng gầy, nhưng có lẽ là vì quá mức cao lớn nên dễ nhìn thấy, thế cho nên khó có thể thu lại khí chất, cùng với hành động giờ tay nhấc chân của anh, biểu lộ ra không thể nghi ngờ!

Thậm chí anh còn cao hơn Lục Tuấn Ngan một chút.

Không ít cô chủ nhà giàu, nhân vật nổi tiếng khó có thể dời mắt khỏi anh!

Đơn giản là vì người đàn ông này đẹp trai đến mức khiến người ta tức giận, thực sự làm người ta kinh diễm rồi!

Đôi mắt phượng hẹp dài, mày kiếm thâm thúy nhếch lên, ngũ quan thâm thúy, tuấn tú đẹp trai, vừa giống như được vẽ một cách tinh xảo, lại giống như tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh tế!

Lúc này, không thể không hoài nghi tính công bằng của chúa tạo ra thế giới.

Sao có thể có một người đàn ông hoàn mỹ như vậy nhỉ?

Rực rỡ đến mức làm người ta khó có thể nhìn thẳng.

Anh xuất hiện kinh động tất cả mọi người, tất nhiên cũng bao gồm Lục Tuấn Ngan!

Nhất là tư thế vừa rồi Lục Cảnh Kiều ôm Mộ Niệm Đồng, rơi vào trong mắt anh ta, thấy thế nào cũng chướng mắt!

Lục Tuấn Ngan vừa muốn đi về phía anh, trong đôi mắt ông cụ lóe lên ý cười vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Con riêng nhà họ Lục?

Lục Tuấn Ngan vừa muốn đi về phía anh, trong đôi mắt ông cụ lóe lên ý cười vui mừng.

“Cảnh Kiều, con đã đến rồi! Cha đợi con rất lâu rồi!”

Lục Cảnh Kiều vô cùng tự nhiên dời mắt khỏi người Mộ Niệm Đồng, nhìn Lục Đình Hách, mỉm cười.

“Ông Lục, thật có lỗi, tôi đến muộn.”

Mộ Niệm Đồng vô cùng kinh ngạc ánh mắt của anh có thể thay đổi nhanh như vậy, rất ướt át bản thiêu, thậm chí giống như không quen biết cô!

Cô quá đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, cho nên chưa từng phát hiện, trên mặt Lục Đình Hách vì xưng hô “Ông Lục” này, bắp thịt trên mặt hơi giật giật!

Dường như không hài lòng với xưng hô này lắm!

Lục Tuấn Ngan không ngừng đánh giá qua lại giữa Lục Cảnh Kiều và Lục Đình Hách.

Không phải vì cái gì khác, mà vì lông mày Lục Cảnh Kiều và ông cụ thật sự có vài phần giống nhau!

Anh ta bắt đầu phỏng đoán thân phận của Lục Cảnh Kiều.

Nhưng mà người cũng yên lặng suy nghĩ thân phận của anh, còn có Lâm Ngọc.

Trong khi hai người đều có nghi vấn, ông cụ đã đi tới chỗ Lục Cảnh Kiều, giờ tay nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay anh nói, “Cảnh Kiều à, nếu đã về nhà họ Lục, xưng hô này, có phải nên thay đổi hay không? “Ông Lục” nghe rất xa lạ? Làm trái tim của cha không thoải mái lắm!”

Lục Cảnh Kiều im lặng không nói, không có bất luận thái độ gì, chỉ là trong đôi mắt lộ ra lạnh lùng, nếu không nhìn cẩn thận một chút, e rằng khó có thể phát hiện.

Trước mặt bao người, Lục Đình Hách ôm người anh, đi tới trước đài, lập tức mỉm cười, nâng một ly rượu đỏ lên, vui tươi hơn hờ nói, “Sở dĩ hôm nay tôi

cử hành bữa tiệc long trọng như vậy, mở tiệc chiêu đãi các vị khách quý, chủ yếu vẫn là có một việc muốn chính thức tuyên bố với mọi người!”

Mọi người nghe vậy, đưa mắt nhìn trước đài, đánh giá Lục Đình Hách và Lục Cảnh Kiều, tò mò chuyện Lục Đình Hách sắp tuyên bố, rốt cuộc là chuyện gì!

“Ông nội...”

Lục Tuấn Ngan hơi do dự mở miệng nói.

Lục Đình Hách tròn mắt nhìn anh ta, ý bảo anh ta đứng im sang một bên, lập tức ánh mắt lại chuyển sang nhìn mọi người, mỉm cười, tiếp tục mở miệng tuyên bố, “Tôi chính thức giới thiệu với mọi người một chút, Cảnh Kiều, con trai ở bên ngoài của tôi! Là sinh viên tài giỏi tốt nghiệp đại học chính quy Havard ở Mĩ! Hiện giờ con tôi về nước, chủ yếu là vì tôi gọi thằng bé về, hi vọng thằng bé có thể tiếp nhận chức vụ ở tập đoàn tài chính Lục thị, tiếp nhận chức vụ giám đốc điều hành kiêm tổng giám đốc tập đoàn tài chính!”

“Xi xào - -”

Tất cả mọi người xôn xao.

Lục Tuấn Ngan và Lâm Ngọc hoảng sợ, dù sao bọn họ đều không có nghĩ tới, Lục Đình Hách luôn miệng nói muốn tuyên bố một chuyện vô cùng quan trọng, lại là chuyện như vậy?

Lục Cảnh Kiều?

Con trai ở bên ngoài sao?

Đây không phải là tuyên bố con riêng bên ngoài à?

Trong đáy lòng Lâm Ngọc âm thầm nghĩ, đầu ông cụ bị hỏng rồi sao, một đứa con riêng không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, với thân phận này mà nói, ông cũng dám giới thiệu trước mặt tất cả khách khứa.

Khách khứa đến đây đều là nhân vật nổi tiếng, có bối cảnh hơn người!

Không phải chuyện này sẽ làm cho nhà họ Lục xấu hổ sao?

Lâm Ngọc vội vàng đi đến bên cạnh Lục Đình Hách, oán trách, “Cha, cha hồ đồ rồi sao? Ngoại trừ có một đứa con trai là Lục Khải Chi ra, cha còn có con trai nào nữa đâu? Chắc là cha uống rượu, uống đến mức quên hết mọi chuyện rồi?”

Lục Tuấn Ngan nhìn Lục Cảnh Kiều, bỗng nhiên chạm vào ánh mắt lạnh nhạt như sương của anh, không hiểu sao trong đôi mắt lạnh lùng của anh, Lục Tuấn Ngan cảm nhận được chút địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Một câu như sét đánh

Lục Đình Hách quát Lâm Ngọc, “Con đừng có mà quấy rối! Cha uống không nhiều lắm, quên chuyện gì hay không, không đến lượt con chỉ trò! Sao thế, tưởng cha hồ đồ rồi, cho nên con trai của mình đều không thừa nhận?”

“Cha à... Đang ở trước mặt mọi người, cha tuyên bố cho người ngoài quyền điều hành nhà họ Lục, không thích hợp lắm đâu?”

Lâm Ngọc tận tình khuyên bảo, hướng dẫn từng bước.

Lục Đình Hách không cho là đúng.

Đối với Lục Tuấn Ngan, trái tim ông đã nguội lạnh rồi, sợ dĩ gọi Lục Cảnh Kiều quay về, hoàn toàn là vì công việc trên dưới tập đoàn tài chính, ông đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Lục Tuấn Ngan không làm ông bớt lo.

Nhưng mà Lục Cảnh Kiều lại khác.

Mặc dù thằng bé trẻ tuổi, nhưng lại có thiên phú trong buôn bán, có cái đầu thông minh, thằng bé tuyệt đối ưu tú hơn Lục Tuấn Ngan.

Giao công việc ở Lục thị cho anh, tất nhiên là Lục Đình Hách yên tâm 100%!

“Mười mấy năm qua, Cảnh Kiều vẫn luôn sống ở nước ngoài. Sở dĩ tôi chưa nói, là vì muốn bảo vệ thằng bé!”

Lục Đình Hách dừng một lát, lại nói: “Tôi biết chưa chắc cái nhà này sẽ hoan nghênh thằng bé! Nhưng mà tuổi của tôi đã cao rồi, quản lý một tập đoàn tài chính lớn như vậy, đã không chịu nổi gánh nặng! Gọi thằng bé trở về, cũng xuất phát từ tư tâm của bản thân! Nhưng mà coi như là bồi thường cho thằng bé, hai mươi mấy năm qua, vào hôm nay, cho thằng bé danh phận này!”

Ông tuyên bố với mọi người, “Lục Cảnh Kiều, thằng bé là con trai của Lục Đình Hách tôi! Sau này mong các vị đang ở đây chi giáo nhiều hơn!”

Mộ Niệm Đồng nghe vậy, hoàn toàn kinh sợ rồi!

Cô từng nghĩ tới, tương lai bọn họ sẽ lấy phương thức gì, trường hợp gì gặp lại nhau lần nữa.

Cô nghĩ, nhất định sẽ cảm thấy hoảng hốt lo sợ, thậm chí là xấu hổ chột dạ.

Nhưng mà tuyệt đối chưa từng nghĩ tới, vậy mà anh sẽ có phong thái và thân phận như vậy, trong tình huống không dự đoán được xuất hiện trước mặt cô.

Mới vừa rồi, rõ ràng Mộ Niệm Đồng thấy rõ môi anh mấp máy - - “Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.”

Sao anh biết?

Chẳng lẽ từ lúc mới gặp, anh đã biết thân phận của cô?

Sao anh lại biết?

Mộ Niệm Đồng nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy suy nghĩ rất loạn, cô cố gắng bình tĩnh, nhưng lại càng mâu thuẫn hơn!

Dứt bỏ những nghi vấn rối loạn này, đối với thân phận của anh, cô ngạc nhiên nghi ngờ trong lòng.

“Con trai ở bên ngoài” sao?

Đây là Lục Đình Hách giải thích thân phận của anh.

Nhưng Mộ Niệm Đồng nhìn ra, giải thích như vậy, không có bao nhiêu vinh dự lắm!

Con riêng sao?

Dựa theo vai vế, nếu thật sự là con riêng của Lục Đình Hách nuôi ở bên ngoài, như vậy anh là chú út của - - Lục Tuấn Ngan?

Chú?

Cả người Mộ Niệm Đồng đều đã cứng đờ hóa đá, biểu tình trên mặt đã khó có thể tự nhiên rồi!

Cô cảm thấy tin tức này lập tức đánh cô vào trong hẻm băng vạn trượng, cả hơi thở cũng đã đông cứng lại, thậm chí cô không biết nên thở tự nhiên như thế nào!

Lục Tuấn Ngan ở một bên lại càng cau mày sâu hơn.

Anh ta cũng không biết người “Chú” xa lạ này.

Đây tính là cái gì?

Bỗng nhiên ông nội gọi đứa con riêng trên dưới nhà họ Lục không biết trở về, còn ở trước mặt nhiều khách khứa như vậy, tuyên bố người ngoài này tiếp nhận chức vụ trong tập đoàn tài chính Lục thị!

Tổng giám đốc sao?

Giám đốc điều hành?

Chuyện này có ý nghĩa là có quyền lợi rất lớn!

Sao anh ta có thể yên tâm, giao quyền lợi quan trọng như vậy cho người ngoài được?

Nhất là Lâm Ngọc, trên mặt đều sắp đông lại thành băng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đứa bé còn nhỏ không hiểu chuyện

Sắc mặt Lâm Ngọc trắng bệch, đồng thời vô cùng căm ghét Lục Cảnh Kiêu đột nhiên xuất hiện!

Thực ra bà ta biết, trước đó ông cụ có con riêng, nhưng Lục Đình Hách giấu đứa con riêng này rất kín.

Ban đầu bà ta đã tra ra được khuôn mặt đứa nhỏ này, nghĩ tuyệt đối không thể để đứa bé này trở thành chứng ngại vật của con trai bà ta.

Nhưng bà ta còn chưa kịp xuống tay, đứa nhỏ này đã được mang đi, sau đó bà ta tìm hiểu như thế nào, đều không tra ra được một chút tin tức của người này.

Chỉ biết là ông cụ có một đứa con trai khoảng hơn hai mươi tuổi, một mình lớn lên ở nước Mỹ.

Bà ta vốn hoài nghi bữa tiệc lần này, ông cụ nói có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, rốt cuộc là chuyện gì.

Lâm Ngọc vốn đoán chắc là ông cụ muốn tuyên bố, cho Lục Tuấn Ngan kế thừa vị trí tổng giám đốc, tiếp nhận công việc trong tập đoàn.

Nhưng bà ta chỉ đoán đúng một nửa.

Lục Tuấn Ngan không ăn nói khép nép giống Lâm Ngọc, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Anh ta không phục nói, “Tiếp quản công việc trong tập đoàn tài chính sao? Chỉ dựa vào anh ta, một đứa con riêng?”

“Láo xược!”

Lục Đình Hách quát lớn, “Tuấn Ngan, không được vô lễ! Cảnh Kiêu là chú của cháu, dựa theo vai vế, cháu phải gọi thẳng bé là ‘chú’, không được không biết lớn nhỏ!”

“Chú sao?”

Lục Tuấn Ngan liếc mắt nhìn Lục Cảnh Kiêu đầy khinh bỉ, cười lạnh lùng, “Ông nội, ông đang nói đùa sao? Muốn cháu nhận anh ta là chú, nằm mơ đi!”

Lục Đình Hách tức giận đến mức bắp thịt trên mặt giật giật không ngừng.

Lục Cảnh Kiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ông, mỉm cười nói, “Ông Lục, đừng tức giận, đứa bé còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Đứa bé còn nhỏ?

Không hiểu chuyện?

Mọi người ở đây vụng trộm che miệng cười.

Lời này, không thể nghi ngờ là nhục nhã rất lớn đối với Lục Tuấn Ngan!

Dựa theo vai vế mà nói, tuy trên danh nghĩa Lục Cảnh Kiêu là chú của anh ta, nhưng tuổi hai người không kém nhau nhiều lắm.

Nghe được một câu từ người không muốn gặp nhất, phôi Lục Tuấn Ngan sắp nổ tung vì bị chọc giận!

“Anh là người ngoài, không đến lượt anh ở đây nín kéo làm thân! Tôi nói cho anh biết, tôi vĩnh viễn sẽ không nhận anh là chú! Anh là đứa con riêng đê tiện nhất, đừng có mà đến nhà họ Lục làm mất mặt xấu hổ!”

Nhất thời bầu không khí lạnh ngắt như tờ.

Lục Cảnh Kiêu nghe vậy, nằm ngoài dự đoán của mọi người anh cũng không lộ ra cảm xúc tức giận, từ đầu đến cuối vẫn duy trì mỉm cười ưu nhã thỏa đáng, không lạnh không nhạt.

Lục Đình Hách tức giận đến mức suýt nữa bùng nổ.

Lâm Ngọc thấy tình hình không đúng, lập tức tiến lên an ủi cảm xúc của Lục Tuấn Ngan, “Tuấn Ngan, không được hồ đồ, dù sao ở trong tình cảnh này, ít nhất con cũng phải nể mặt ông nội một chút! Không phải sao?”

“Mặt mũi, mặt mũi... Ông nội đâu cần mặt mũi nữa, mang cả người ngoài về nhà họ Lục!”

Lục Tuấn Ngan trợn mắt với Lục Cảnh Kiều một cái, “Anh là nỗi nhục của nhà họ Lục, không thể phủ nhận!”

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt xanh mét của Lục Đình Hách, xoay người nghênh ngang rời đi.

Khách khứa kinh hãi tránh ra một con đường đi cho anh ta, anh ta không quay đầu lại, cho dù Lục Đình Hách quát lên với anh ta, bảo anh ta quay lại, anh ta cũng không dừng bước, sập cửa rồi đi.

‘Rầm’ một tiếng - -

Bầu không khí lại khôi phục lạnh ngắt như tờ lần hai khiến trái tim người ta sợ hãi.

Mộ Niệm Đồng nâng mắt, lại trông thấy vẻ mặt Lục Cảnh Kiều không thay đổi đứng ở đó, yên lặng nhấp một ngụm rượu, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng, tao nhã như một bức tượng.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của cô, người đàn ông yên lặng nâng mắt, trong đôi mắt phượng có một loại mệnh mệnh như lưu ly nhìn thẳng mắt cô.

Cô lập tức chột dạ quay đầu đi, xoay người, vội vàng lên tầng.

Ánh mắt Lục Cảnh Kiều vẫn nhìn theo cô, ái muội không hiểu.

“Cảnh Kiều à, con đừng chấp nhặt với Tuấn Ngan! Thằng bé còn nhỏ, không hiểu chuyện! Những lời thằng bé nói, con đừng để ở trong lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cô nên gọi anh là chú

“Cảnh Kiều à, con đừng chấp nhặt với Tuấn Ngan! Thằng bé còn nhỏ, không hiểu chuyện! Những lời thằng bé nói, con đừng để ở trong lòng!”

Lục Đình Hách lập tức tiến lên, miệng khi đóng khi mở, vừa giống như muốn nói gì đó, hoặc giống cố gắng lấy lòng anh.

Dù sao, là ‘chúa cứu thế’ của tập đoàn tài chính Lục thị, Lục Cảnh Kiều trở về nhà họ Lục, không có ý nghĩa giống bình thường.

Nhưng mà Lục Đình Hách nói cái gì, anh chưa từng nghe lấy một câu.

Trong mắt anh chỉ có bóng dáng Mộ Niệm Đồng vội vàng rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng của cô biến mất trên cầu thang, lúc này Lục Cảnh Kiều mới phục hồi tinh thần lại, xoay người, nhìn thoáng qua Lục Đình Hách ăn nói khép nép như lấy lòng anh, chân mày hơi giương lên, lập tức nói, “Ông Lục, tôi có thể đi dạo tùy ý không?”

Lục Đình Hách nghe xong, vội vàng nói, “Ừ! Cũng đúng, nếu con trở về rồi, nên quen thuộc trong nhà hơn! Cha đã sai người giúp việc chuẩn bị phòng cho con rồi, để cha bảo người đưa con...”

Lục Cảnh Kiều ngắt lời ông ta nói, “Không cần, tôi tự mình đi được.”

Nói xong, anh đi dọc theo cầu thang lên trên, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tươi cười trên mặt Lục Đình Hách trở nên cứng ngắt trong chớp mắt.

Lục Cảnh Kiều xa lạ và lạnh nhạt với ông ta, không phải là ông ta không cảm nhận được.

Nhưng không có biện pháp.

Bây giờ tập đoàn tài chính Lục thị còn đang cố mà sống sót, không thể nghi ngờ anh là cứu binh cuối cùng ông ta có thể nghĩ đến, mời anh về Lục thị là vì có thể cứu Lục thị đang rơi vào một vùng hỗn loạn, thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Lâm Ngọc buồn bực không thôi.

Lục Hàm Vân lại càng buồn bực hơn, đi đến bên cạnh Lâm Ngọc, tức giận than thở, “Mẹ! Mẹ xem, khi nào thì một người ngoài dám điên cuồng ngang ngược ở trong nhà họ Lục như vậy! Thái độ đó của anh ta đúng là không kiêng nể gì cả, thực sự coi mình là người nhà họ Lục sao? Con sẽ không nhận

anh ta!”

Tiếng nói của cô ta không nhỏ.

Lục Đình Hách nghe thấy lời cô ta nói, nhú nhú mày xoay người lại, nhìn cô ta đầy sâu xa, bỗng nhiên lạnh lùng nói, “Hàm Vân, nếu cháu mở miệng nói không suy nghĩ nữa, ông sẽ nhốt cháu ở trong phòng!”

Lục Hàm Vân vừa nghe Lục Đình Hách lại thiên vị anh, lại càng ầm ức không thôi, “Ông nội!”

“Câm miệng cho ông! Không được nói nữa! Hai anh em các cháu, cho dù chỉ có một đứa có thể không thua kém một chút, sẽ không có cục diện như vậy!”

Lục Đình Hách nói xong, xoay người, kìm nén cảm xúc tức giận, chống gậy đi vào trong nhóm khách khứa.

Lâm Ngọc cũng trừng mắt với Lục Hàm Vân một cái, “Có đôi khi, tốt nhất là đừng nên nói quá nhiều, cẩn thận họa từ miệng mà ra!”

Lục Hàm Vân không cam lòng giậm chân, cuối cùng không nói gì nữa.

...

Tầng hai.

Mộ Niệm Đồng không yên lòng đẩy cửa phòng khách ra, cô đóng cửa lại, bật đèn, đi tới trước gương, nhìn mình bên trong gương.

Lễ phục cắt may khéo léo, làm nổi bật lên tao nhã của cô.

Ánh mắt người đàn ông xấu xa rất lợi hại, tùy tiện chọn một bộ lễ phục, có thể phù hợp với khí chất của cô đến vậy, quan trọng là, số đo của bộ lễ phục lại vừa với cô đến vậy!

Trái tim, bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Chắc là lúc làm chuyện đó, anh hiểu rõ tường tận toàn thân cô từ trên xuống dưới?

Nghĩ đến nguyên nhân này, mặt Mộ Niệm Đồng lại đỏ như sắp rỉ ra máu!

Lục Cảnh Kiều là chú Lục Tuấn Ngạn, như vậy cũng là chú trên danh nghĩa của cô.

Cô phải gọi anh một tiếng “Chú” mới đúng!

Anh bao nhiêu tuổi rồi?

Bất chợt Mộ Niệm Đồng nghĩ đến bối cảnh của người đàn ông này, vậy mà cô hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí anh bao nhiêu tuổi, cô đều không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cái gọi là vai vế và tình cảm!

Nói như vậy, vậy mà cô xảy ra quan hệ với chú trên danh nghĩa của cô?

Nghĩ tới đây, Mộ Niệm Đồng hết hồn, mặt đỏ tai hồng, nghĩ đến cô làm trái với luân thường đạo lý, còn xảy ra quan hệ với chú chồng mình, cô cảm thấy mình giống như là bị ném vào trong biển lửa, nóng rực, cả người sắp biến thành tro tàn!

Từ lần đầu tiên nhận ra anh, cô luôn cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Lúc ấy đầu đều đã mơ màng, cái gì cũng không phản ứng kịp.

Nhưng mà người đàn ông đó, lại biểu hiện bình tĩnh như vậy, thậm chí ngay cả kiêng dè cơ bản cũng không có, còn đỡ lấy cô, thâm sâu ngóng nhìn cô, không kiêng kị chút nào!

Vì sao anh có thể duy trì biểu tình bình tĩnh như vậy!

Chẳng lẽ anh không nhận ra cô sao?

Không có khả năng.

Anh mấp máy môi nói, “Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.”

Cô liền biết, chẳng những anh đã nhận ra cô, thậm chí đã sớm biết thân phận của cô!

Không thể tưởng tượng nổi!

Lúc ấy vì Lục Tuấn Ngan, thậm chí Lục Đình Hách không có chính thức giới thiệu thân phận của mình với Lục Cảnh Kiều, nếu không, cô thật sự không biết nên làm như thế nào, nên đối mặt với người đàn ông đó thế nào!

Ngay lúc cô vô cùng rối bời, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó, có người gõ cửa.

Cô hoảng sợ, nâng mắt hỏi, “Ai vậy?”

Không ai trả lời cô.

Mộ Niệm Đồng cảnh giác đi tới cửa, vụng trộm mở ra một khe hở nhỏ, nhưng mà một giây sau, người đàn ông ở ngoài cửa theo khe hở lách vào, thân hình anh cao lớn, giống như một con gió, khiến người ta không thể tránh được!

Cô kinh ngạc một lúc.

Khi người đàn ông tiến vào, thuận tay khóa trái cửa lại, về mặt bình tĩnh xoay người lại, nhìn về phía cô, trên khuôn mặt tuấn tú, nhất thời ý cười thâm thúy vài phần.

“Đồng Đồng, chúng ta lại gặp mặt.”

Mắt Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của anh, trong đôi mắt lóe lên nghiền ngẫm và xấu xa, cô sợ hãi lùi về phía sau.

Cô lùi về phía sau, anh lại tiến lên trước, từng bước ép sát.

Lục Cảnh Kiều vừa đến gần cô, vừa không kiêng nể gì đánh giá thân thể cô, lập tức hài lòng gật đầu, “Bộ lễ phục này, vô cùng thích hợp với em.”

Mộ Niệm Đồng nhủ thầm, bỗng nhiên eo chạm vào cạnh bàn trang điểm, không thể lùi được nữa.

Lục Cảnh Kiều ép sát cô, hai tay chống lên mặt bàn sau lưng cô, vây cô ở bên trong, cúi đầu, đôi mắt xấu xa không chút để ý đánh giá cô.

“Xem ra, ánh mắt của tôi không tệ.”

“...”

“Chỉ là...” Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều đánh giá trang điểm trên mặt cô, hơi nhếch môi, “Có người nói với em hay không, em không trang điểm càng xinh đẹp hơn.”

“Anh...”

Đầu Mộ Niệm Đồng lùi ra sau, nhưng mà người đàn ông này giống như cố ý bắt nạt cô, xấu xa tiến sát mặt cô, hà hơi như lan gọi tên cô, “Đồng Đồng...”

Hơi thở của người đàn ông phảng phất bên tai cô.

Má cô lập tức nóng lên, vô cùng nóng.

“Không được gọi tên này!”

Cô thẹn quá thành giận, đối với xưng hô cô cùng thân thiết của anh, vô cùng phản cảm.

Hoặc là chán ghét.

Chán ghét mình và người đàn ông này, đã xảy ra quan hệ!

Càng chán ghét mình chính là, ngay lúc đó lúc ấy, vậy mà cô lại trầm luân vào trong đó!

Hiện giờ nghĩ lại, có thêm vài phần cảm xúc ảo não!

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, nhíu mày, giọng điệu không đứng đắn, “Ừm, không gọi em là Đồng Đồng, vậy gọi em là gì được đây?”

“...” Mộ Niệm Đồng giật mình.

Anh nhếch môi, hỏi lại, “Dựa theo vai vế, em nên gọi tôi một tiếng chú, nhưng dựa theo tình cảm, có phải tôi nên gọi em một tiếng bảo bối hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Rõ ràng là em trêu chọc tôi

“Dựa theo vai vế, em nên gọi tôi một tiếng chú, nhưng dựa theo tình cảm, có phải tôi nên gọi em một tiếng bảo bối hay không?”

Chân tay Mộ Niệm Đồng bắt đầu luống cuống!

Dựa theo vai vế, cô nên gọi anh một tiếng chú sao?

Dựa theo tình cảm, anh nên gọi cô một tiếng bảo bối sao?

Trong chớp mắt mặt cô vô cùng nóng!

“Lục Cảnh Kiều, anh đã biết từ sớm tôi là vợ Lục Tuấn Ngan, đúng hay không?”

Cô suy nghĩ lại, khi mới gặp, cho dù cô say rượu đến mơ màng, nhưng mà vẫn có thể nhớ rõ như cũ, khi cô nói ra tên mình, trong đôi mắt anh lóe sáng một chút.

Anh biết thân phận của cô.

Lục Cảnh Kiều trầm ngâm một lát, không chút để ý nhếch môi lên, “Biết thì thế nào? Không biết thì thế nào?”

Cuối cùng Mộ Niệm Đồng không thể nhịn được nữa, thẹn quá thành giận nâng mắt, nhìn thẳng mắt anh, gần từng chữ, “Anh có biết cái gì gọi là liêm sỉ hay không?”

“Liêm sỉ sao?”

“Tôi là vợ cháu anh đó!”

Mộ Niệm Đồng lại nhắc lại thân phận mình lần hai, “Nếu anh biết thân phận của tôi, còn...”

Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều ngắt lời cô, “Em đang hỏi tôi, lên giường với cháu dậu có cảm giác gì sao?”

“...”

Anh nói thẳng ra, cách xa với tưởng tượng của cô, anh nói càng rõ ràng hơn.

“Vẫn chưa thỏa mãn. Chỉ là, có chút bất ngờ, kết hôn hai năm, vậy mà Lục Tuấn Ngan không chạm vào một ngón tay của em.”

Lưng Mộ Niệm Đồng cứng đờ, lại càng cảm thấy không chịu nổi và nhục nhã.

Lục Cảnh Kiều dừng một lát, anh lại nhìn cô, giọng nói hơi trầm thấp, “Em thì sao?”

Anh vừa hỏi vừa càng đến gần cô hơn, mùi nước hoa thanh nhã trên người anh nhẹ nhàng bay vào mũi cô.

Nước hoa Amami của nam.

Mùi hương này khác với mùi hương trên người Lục Tuấn Ngan.

Nhưng mà rất dễ chịu, khiến người ta mê muội.

Mộ Niệm Đồng ngửa ra sau, nghiêng mặt đi, không dám nhìn thẳng anh.

“Cái gì?”

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, trêu chọc cô, “Xây ra quan hệ với chú của chồng mình, rốt cuộc là có cảm giác gì?”

Bùm một tiếng - -

Giống như có thứ gì đó trong đầu cô nổ mạnh!

Lúc này, hai người cách nhau rất gần.

Khuôn mặt tuấn tú của Lục Cảnh Kiều gần ngay trước mắt cô, hơi nóng trên đôi môi không ngừng lướt nhẹ qua gương mặt cô, bởi vì bầu không khí vô cùng ái muội, nhất thời tim cô đập như sấm, hai tay lại càng không biết nên đặt đâu cho tốt!

Vấn đề của anh, thực sự quá mức thăng thần, chỉ nghe một cái, liền giống như tiêu hao hết tất cả sức lực của cô, cô cảm thấy xấu hổ, lại càng làm cô khó có thể nhìn thẳng mắt anh!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại, “Cảm giác gì? Lục Cảnh Kiều, anh đến tìm tôi, chính là vì hỏi vấn đề vô liêm sỉ này sao?”

“Vô liêm sỉ?” Lục Cảnh Kiều nghe xong, có chút bất mãn, “Ừm... Tôi nhớ rõ, lần đầu tiên, là em chủ động nhiều hơn một chút. Giữa nam nữ, em tình tôi nguyện, sao có thể gọi là vô liêm sỉ?”

“Tôi...”

Nhất thời Mộ Niệm Đồng nghẹn lời.

Anh lại từng bước ép sát, “Em mới nếm thử hương vị làm t*nh, chẳng phải lúc đó vô cùng hưởng thụ sao?”

Không biết vì sao, người đang ông đứng yên trước mặt cô, trong phòng ánh sáng hơi tối, nhưng mà anh vẫn làm cho người ta có cảm giác áp bách.

Không thể khinh thường!

Rõ ràng là anh nói năng tùy tiện như vậy, nhưng lại làm cô khó có thể kháng cự.

Tim đập, nhất định là vì anh đến gần, không tự chủ được đập nhanh hơn!

Lục Cảnh Kiều cúi đầu, gờ tay giữ chặt lấy gáy cô, không để cô lùi lại, buông mắt xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy lỗ tai như ngọc của cô - -

“Đồng Đồng, là em trêu chọc tôi trước, sao lại là tôi vô liêm sỉ? Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vì anh mà nổ rộ

Đây là phòng khách, lúc có yến tiệc, sắp xếp cho khách nghỉ ngơi ở đây.

Cô chỉ cảm thấy không khí bữa tiệc quá mức áp lực, đi lên hít thở không khí, không ngờ tới người đàn ông này dám trắng trợn xông vào, ở chung một phòng với cô.

Chẳng lẽ anh không sợ bị người ta nhìn thấy sao?

Chẳng lẽ anh không biết chột dạ sao?

Nhờ đâu, Lục Tuấn Ngạn đi lên tầng, phát hiện ra thì sao?

Sao anh có thể không kiên nhẫn như vậy!

Mộ Niệm Đồng cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng mắt anh.

Giống như khiêu khích, người đàn ông đến gần cô hơn một chút nữa, thân thể dán sát vào thân thể cô, không hề có khoảng cách.

Mộ Niệm Đồng hít vào một hơi khí lạnh, nhắc nhở anh lần hai, “Lục Cảnh Kiều, nơi này là nhà họ Lục, dưới tầng còn có nhiều khách khứa như vậy,

chẳng lẽ anh...”

“Em không có gọi tôi là chú.” Lục Cảnh Kiều ngắt lời cô nói.

Mộ Niệm Đồng kinh ngạc nhìn anh, không biết anh nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì.

“Em gọi thẳng tên của tôi, lúc nhìn thấy anh, ánh mắt ái muội như vậy, chẳng lẽ, em không muốn thử một lần nữa, tối hôm qua...”

“Anh câm miệng!”

Mộ Niệm Đồng sắp hít thở không thông rồi!

Trái tim đập vô cùng nhanh, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực!

Cô vụng về muốn giải thích: “Lúc trước tôi... Là vì, căn bản không biết anh là chú của Lục Tuấn Ngan! Nếu tôi biết, sẽ không... Sẽ không...”

Lời nói còn lại, cô lúng túng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Lục Cảnh Kiều tốt bụng nói giúp cô, “Không loạn luân với chú của mình sao?”

“...”

Đối với lời nói thẳng của anh, quả thực Mộ Niệm Đồng hận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Sao anh có thể thân nhiên nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy?”

Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều vươn tay, dùng lực kéo cô vào trong lòng mình, không để ý kháng cự trong mắt cô, nhẹ nhàng cắn vào khoe môi cô.

Kề sát khoe môi cô, anh gần từng chữ xấu xa, “Tôi không chỉ có thể nói, tôi còn có thể làm.”

“Anh...”

Mộ Niệm Đồng còn chưa kịp mắng xong, bỗng nhiên cảm thấy phía dưới hơi mát.

Một tay của người đàn ông xấu xa này vén vẩy cô lên, thuận thế thăm dò vào, thăm dò vào khu vực nào đó.

Cảm giác nhạy cảm, hít thở không thông.

“Thích loại cảm giác này không?” Giọng nói của anh mỉa hoặc, mê hoặc lòng người.

Thân thể của cô căng cứng, dùng lực đẩy anh, nhưng mà không biết, cho dù cô dùng hết tất cả sức lực, đối với anh mà nói, căn bản nhỏ bé không đáng kể!

Muốn chạy trốn, lại không có chỗ có thể chạy trốn!

Tay phải của anh, giống như gông xiềng vậy, khóa chặt cô ở trong ngực, không để cô chạy thoát!

“Lục Cảnh Kiều!”

“Đúng vậy, gọi tên của tôi.”

Lục Cảnh Kiều xấu xa hà hơi như lan, “Tôi thích nghe em gọi tên của tôi.”

Mộ Niệm Đồng buồn bực mắng, “Lục Cảnh Kiều, anh vô liêm sỉ!”

“A, không phải em thích vô liêm sỉ của anh sao?”

Người đàn ông nói, cúi đầu, nhắm mắt lại, không kiêng nể gì gửi hơi thở đôi môi như lan của cô.

Trong lúc gần gũi, cô nhìn thấy rõ ràng lông mi như cánh bướm màu đen của anh, vừa dài lại rậm, làm nổi bật lên đôi mắt thâm thúy mê người của anh.

Bỗng nhiên anh mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đồng Đồng, em biết không? Tôi rất thích em.”

Mộ Niệm Đồng ngẩn người, lại nghe anh nói, “Thích bộ dạng em ở dưới người anh, uyển chuyển hầu hạ.”

Quyến rũ, xinh đẹp.

Giống như một đóa hoa mềm mại, vì anh mà nở rộ!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Muốn tôi giữ bí mật, phải trả giá thật nhiều

Mộ Niệm Đồng vô cùng kinh hãi, căn bản không có thời gian suy nghĩ về những lời anh nói, anh đã hôn lên môi cô.

Khóe môi anh hơi lộ lạnh lẽo, nhưng mà khóe miệng vì hơi thở nóng bỏng, chạm vào cô, giống như nham thạch nóng chảy, nhất thời vô cùng nóng bỏng!

Cô lùi bước theo bản năng, quay đầu đi, kháng cự lại anh.

Người đàn ông không cho phép cô kháng cự, nắm lấy cằm cô, ngón tay thon dài chạm vào cánh môi đỏ sẫm mềm mại.

Cô không trang điểm đậm lắm, phấn lót nhàn nhạt, trang điểm mắt với màu hoa đào, làm nổi bật lên đuôi mắt cô lại càng quyến rũ hơn.

Nhưng mà trang điểm nhạt như vậy, phối với màu son môi đậm, tăng thêm vài phần diễm dứa lờ lợt!

Bởi vì nụ hôn của anh, màu đỏ trên đôi môi cô bị phai đi một nửa.

Mái tóc lộn xộn, một sợi tóc dính vào đôi môi đỏ mọng của cô, lại càng lộ vẻ quyến rũ.

Cô dùng ánh mắt hung dữ trừng anh, rõ ràng là xấu hổ giận dữ, phần nộ, nhưng mà rơi vào trong mắt anh, giống như có thêm chút thẹn thùng, muốn nói mà ngừng!

Từ chối của cô, lại rõ ràng như vậy.

Lục Cảnh Kiều nhìn cô, đuôi mắt mỉm cười, vô cùng phong tình, giống như trên đầu cô.

“Không cần thiết phải dối lòng như vậy.”

“Rốt cuộc anh có mưu đồ gì?” Mộ Niệm Đồng ép hỏi, “Tôi không có trêu chọc anh nữa, vì sao anh vẫn từng bước ép sát tôi?”

“Duy trì quan hệ như vậy, chẳng lẽ không tốt sao?”

Lục Cảnh Kiều nhíu mày, hỏi lại.

“Duy trì quan hệ như vậy sao?”

Mộ Niệm Đồng bị lời nói của anh làm cho kinh hãi, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Anh điên rồi sao? Anh và tôi... Anh có thân phận gì, chẳng lẽ anh không thấy rõ sao?”

Lục Cảnh Kiều lại trả lời, “Tôi có thân phận gì, tôi hiểu rõ hơn em.”

“...”

Anh thấy ánh mắt cô né tránh, chột dạ không thôi, không khỏi cảm thấy thú vị.

“Huống hồ, làm đã làm rồi, không chỉ có một lần, em đang sợ cái gì.”

“Tôi...”

Cô càng lúc càng hoảng sợ.

“Nhìn em chột dạ như vậy, lúc trước là em ngoại tình trong hôn nhân... Sao thế, lại hối hận rồi à?”

Mộ Niệm Đồng lườm anh.

Người đàn ông này, từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài, bị nhiễm tư tưởng cởi mở ở nước ngoài, nhưng cô hoàn toàn không thể tiếp nhận cách nghĩ của anh!

Lúc trước cô ngoại tình... Là vì nhất thời phần nộ, nhưng sau này lý trí lại, lại cảm thấy cách nghĩ của mình như vậy, thực buồn cười ngay thơ.

Vì trả thù, lại làm mất đi trong sạch của mình.

Càng đáng giận chính là, còn trên chộc phải một người như vậy!

Cô đã dự tính tất cả mọi chuyện rồi, cô sẽ ly hôn với Lục Tuấn Ngạn.

Nhưng ly hôn, quyết không thể hành động không suy nghĩ.

Cô phải âm thầm thu thập chứng cứ ngoại tình của... Lục Tuấn Ngạn, sau đó tùy cơ ứng biến.

Bởi vậy, trước đó - -

Mộ Niệm Đồng nói với anh, “Lục Cảnh Kiều, xem như tôi cầu xin anh, chuyện này, hi vọng anh giữ kín như bưng với mọi người!”

Lục Cảnh Kiều lười biếng ‘a...’ một tiếng, khoảng cách gần như vậy, thậm chí cô nhìn thấy anh cười, khóe môi cong lên độ cong xấu xa.

Anh hỏi lại, “Dựa vào cái gì?”

Cô ngó ra!

Anh nhìn về phía cô, trong đôi mắt đầy sâu xa, giọng nói từ tính, giống như hướng dẫn cô từng bước, “Đồng Đồng, em muốn tôi giữ bí mật, phải trả giá nhiều một chút.”

Mộ Niệm Đồng đẩy mạnh anh ra, “Lục Cảnh Kiều, anh đừng có mà quá đáng!”

Nói xong, cô không ngoảnh đầu lại nhìn sắc mặt anh, đi thẳng tới cửa.

Nhưng vừa mới đi tới cửa, ngăn cách bởi cánh cửa, cô chợt nghe tiếng trầm thấp giận dữ của Lục Tuấn Ngạn, “Cô nói cô nhìn thấy cô ta đi vào phòng này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chột dạ, khẩn trương

“Cô nói cô nhìn thấy cô ta đi vào phòng này sao?”

Giọng Lục Tuấn Ngạn lập tức kinh động đến chỗ cô!

Tay Mộ Niệm Đồng nắm tay nắm cửa cứng đờ, về mặt kinh hãi, nhất thời toàn thân đều cứng ngắc, không thể động đậy!

Anh ta... Anh ta ở ngoài cửa sao?

Ngay lúc cô vô cùng kinh hãi, ngoài cửa vang lên tiếng người giúp việc.

“Đứng, cậu chủ, tôi tận mắt nhìn thấy mợ chủ với một người đàn ông một trước một sau vào phòng này.”

Lục Tuấn Ngạn nhú mày, có chút bất ngờ, hoài nghi hỏi, “Người đàn ông nào?”

Người giúp việc không trả lời được, chỉ tình cờ nhìn thấy, không có nhìn rõ lắm.

“Người này tôi không nhận ra được! Chỉ là, mợ chủ và một người đàn ông xa lạ vào phòng, tôi nhìn thấy vô cùng rõ ràng.”

Ngoài cửa, Lục Tuấn Ngạn tức giận hừ lạnh một tiếng, đi về phía cửa phòng, giờ tay nắm lấy tay nắm cửa.

“Rắc rắc.”

Da đầu Mộ Niệm Đồng tê rần, trong chớp mắt đại não trống rỗng, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân đi lên, trên lưng hiện lên một tầng mồ hôi lạnh!

Làm sao bây giờ?

Vậy mà anh ta muốn mở cửa tiến vào...

Cô gấp đến mức, trán lập tức chảy ra mồ hôi lạnh!

Nghĩ đến nếu anh ta vào phòng, thấy bộ dạng cô và Lục Cảnh Kiều ái muội không rõ, nhất định sẽ sinh nghi!

Nếu truyền ra ngoài, bị cha biết được, cô không biết nên tự bào chữa thế nào!

Làm sao bây giờ?

Ngoài cửa, Lục Tuấn Ngạn vặn mở cửa, mới biết cửa bị khóa lại rồi.

Lúc Lục Cảnh Kiều đi vào, cố ý khóa trái cửa.

Bởi vậy nếu không có chìa khóa, anh ta sẽ không vào được.

Nhưng dù vậy, Mộ Niệm Đồng vẫn hoảng sợ không ít!

Ngay lúc cô vô cùng sợ hãi, phía sau, đột nhiên Lục Cảnh Kiều đi tới, nghiêng người về phía cô, đè cô lên trên cánh cửa.

Cô xoay người lại, còn chưa kịp trút phần nộ trùng anh một cái, một giây sau, môi mỏng của Lục Cảnh Kiều đã chạm vào môi cô.

Cánh môi lạnh lẽo, lộ ra chút dấu vết hơi lạnh.

Mới đầu anh hôn như chuồn chuồn lướt nước, dịu dàng một chút, chạm vào đôi môi thơm của cô.

Nhưng mà hôn càng ngày càng sâu, cuối cùng hôn đến say mê, mê muội, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở khóa miệng cô, muốn càng sâu, càng nhiều ngọt ngào của cô.

Mộ Niệm Đồng kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Phía sau, ngăn cách cánh cửa, Lục Tuấn Ngạn xoay xoay tay nắm cửa, nhưng mà không thể mở ra được, anh ta dùng tay gõ cửa liên tục.

“Cốc cốc - -”

“Mộ Niệm Đồng, mở cửa!”

Cánh cửa hơi rung, làm gáy cô run lên!

Cô “ùm” một tiếng, có chút không biết làm sao!

Cô gơ tay đẩy Lục Cảnh Kiều ra, nhưng mà cho dù cô dùng lực như thế nào, thân hình cao lớn của anh vẫn không di chuyển.

Anh hôn không nhanh không chậm, lúc khẩn trương như vậy, anh còn có thể hôn không chút để ý, tao nhã bình tĩnh.

Giống như mình đang khiêu vũ trong nhóm quý tộc, khiêu vũ xong, hôn môi lãng mạn.

Nhưng lúc này, bọn họ không phải ở trong vũ hội, hơn nữa cô cũng không phải là bạn nhảy của anh!

Người đàn ông này, điên rồi sao?

Mộ Niệm Đồng hạ quyết tâm, cắn mạnh xuống!

Răng môi cắn môi mỏng của anh, không cố kỵ chút nào, rất nhanh, một chút vị tanh tràn đầy răng môi.

Lục Cảnh Kiều giống như mất cảm giác đau đớn, lại không có tránh né, trái lại càng hôn sâu hơn, chậm rãi mở mắt ra nhìn cô.

Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng vào mắt anh, thâm thúy như ngọc lưu ly, mê hoặc người khác!

Làm cho người ta không kim lòng nổi roi vào ma chướng của anh.

Một giây sau, anh lại hơi nhếch môi lên, thêm chút máu tanh, nụ hôn càng sâu hơn!

“Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Anh đùa với lửa!

Lục Cảnh Kiều giống như khiêu khích vậy, cũng cắn mạnh môi cô.

Ngay sau đó, Mộ Niệm Đồng chỉ cảm thấy khóe môi có chút đau đớn, cô đau đớn không khỏi hừ một tiếng, hai người răng môi chạm nhau, mùi máu tanh càng lúc càng đậm.

“Anh...”

Cô tức giận trừng anh, dùng ánh mắt nói: Anh điên rồi sao?

Lục Cảnh Kiều lại trả lời bằng ánh mắt thâm thúy.

Ngoài cửa, Lục Cảnh Kiều thấy mãi mà không có người trả lời, cũng dần dần mất hết kiên nhẫn, dùng lực gõ cửa.

“Mở cửa!”

“...”

“Mộ Niệm Đồng!”

Anh ta lại gọi tên cô!

Anh ta biết cô ở trong phòng!

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ hít thở không thông, hoảng hốt đến tột cùng.

Lục Cảnh Kiều cười xấu xa, hỏi cô, “Có phải cảm thấy vô cùng kích thích hay không?”

“...” Cô tròn tròn mắt, “Kích thích cái gì?”

“Chồng đứng ngoài cửa, nếu anh ta mở cửa tiến vào, trông thấy vợ của mình và chú mình ở bên cạnh nhau, ái muội không rõ, sẽ có biểu tình gì?”

Lục Cảnh Kiều dừng một lát, bỗng nhiên cười thâm thúy, “Em không tò mò sao?”

Tò mò sao?

Tò mò cái quỷ ấy!

Nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định Lục Tuấn Ngan sẽ có ý định giết chết cô!

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại, “Anh cảm thấy đùa giỡn tôi như vậy, rất thú vị sao?”

“Đây sao gọi là đùa giỡn được chứ?”

Lục Cảnh Kiều không cho là đúng, “Chỉ vì tôi rất thích em, không kìm lòng nổi.”

Không kìm lòng nổi sao?

Hay cho một câu không kìm lòng nổi!

Anh là đang đùa với lửa đó!

Chẳng lẽ anh không sợ dẫn lửa thiêu thân sao?

Ngoài cửa, Lục Tuấn Ngan thấy bên trong cánh cửa mãi mà không có động tĩnh gì, không khỏi sinh nghi, xoay người hỏi người giúp việc, “Tôi hỏi lại cô một lần nữa, cô chắc chắn cô không nhìn lầm đấy chứ?”

“Cậu chủ, tôi thật sự không nhìn lầm! Tôi thề với trời!”

Người giúp việc lập tức giơ tay lên thề, vừa rồi cô ta nhìn thấy Mộ Niệm Đồng vội vàng đi vào trong. Ngay sau đó, một người đàn ông khác cũng tiến vào trong phòng.

Vì ‘lập công’, cô ta lập tức chạy đi báo cáo, dẫn Lục Tuấn Ngan đến đây.

“Chắc chắn bên trong có người! Nếu không, sao cửa lại khóa trái như vậy?”

Người giúp việc nói, cười một cách ái muội, lập tức lại nói, “Cửa khóa trái, nói lên bên trong có người! Nhưng mà mãi không mở cửa, cũng không biết vì sao, cậu chủ, nguyên do trong này, tôi cũng không biết được! Chỉ là, mợ chủ có thân phận gì, sao có thể ở cùng một phòng với người đàn ông khác được? Trong này luôn luôn có điểm khó hiểu...”

Cô ta cố gắng thổi gió, lửa giận trong lòng Lục Tuấn Ngan càng dâng lên, nhận định Mộ Niệm Đồng ở bên trong, liền hỏi, “Phòng này có chìa khóa không?”

Nếu dùng chìa khóa, mới có thể mở cửa từ bên ngoài!

Người giúp việc lập tức nói, “Có, có! Chỉ là phải tìm một lát!”

Lục Tuấn Ngan ra lệnh, “Tôi canh cửa, cô nhanh chóng đi lấy chìa khóa đến đây!”

Dạ.

Người giúp việc vội vàng rời đi.

Bên trong cánh cửa, Mộ Niệm Đồng nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, không khỏi hoảng sợ!

Cô dùng lực đẩy Lục Cảnh Kiều, lờ mờ anh một cái, đề thấp giọng nói, “Lục Cảnh Kiều, làm sao bây giờ? Nếu để anh ta tiến vào, nhất định sẽ cho rằng quan hệ của hai chúng ta...”

“Cho rằng cái gì?”

Lục Cảnh Kiều dù bận vẫn ung dung hỏi lại, “Cho rằng hai chúng ta...”

Mộ Niệm Đồng cắn chặt răng, xấu hổ mở miệng.

“Cho rằng hai chúng ta yêu đương vụng trộm sao?”

Lục Cảnh Kiều không khỏi nhếch môi, bật cười, “Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không có yêu đương vụng trộm sao?”

“...”

Mặt cô càng lúc càng đỏ hơn, hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Quyến rũ tận xương

Một giây sau, Lục Cảnh Kiều không nghe nữa kè sát cô lần hai.

Toàn thân cô đều đã căng chặt đến mức đau đớn!

Bởi vì cái tay làm loạn, cô không thể lùi, không thể tránh, lại càng không dám vùng vẫy kịch liệt, sợ gây ra động tĩnh, làm cho người đàn ông ngoài cửa chú ý.

Thấy cô cắn chặt răng, run rẩy, anh cầm lấy một sợi tóc đen của cô, quấn quanh đầu ngón tay, ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá vẻ mặt hoảng sợ của cô, bỗng dưng, cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ vòng đôi môi cô.

Một đường lướt qua, dấu vết ái muội, làm cho mỗi lỗ chân lông của cô đều co rúm không thôi.

“Không cần kìm nén.”

Anh nói.

“Tôi thích nghe tiếng của em.”

Quyển rũ tận xương, nhớ mãi không quên.

Cô hít sâu lần hai, hít một hơi khí lạnh, nhìn lại nhìn, ăn nói khép nép: “Lục Cảnh Kiều, xem như tôi cầu xin anh. Nếu Lục Tuấn Ngan tiến vào phát hiện chúng ta ở cùng một phòng, tôi thật sự không dám tưởng tượng, anh ta sẽ làm ra hành động điên cuồng gì.”

Người đàn ông cười lạnh nhạt, nắm lấy cằm cô, vẻ mặt có vẻ bình tĩnh.

“Tôi nói rồi, cầu xin tôi, phải có điều kiện.”

Mộ Niệm Đồng chớp mấy mắt, “Điều kiện gì?”

Anh trầm ngâm một lát, nhíu mày, “Tôi còn chưa nghĩ ra.”

“...”

“Chỉ là, nghĩ xong rồi tôi sẽ nói cho em. Em phải đồng ý với tôi.”

Về mặt anh vẫn tựa tiểu phi tiểu như cũ.

Mộ Niệm Đồng tự xưng là hiểu được ý người khác qua lời nói và sắc mặt, nhìn biểu tình của người khác, có thể suy đoán ra được cách nghĩ chân thật của người đó.

Nhưng mà đối với Lục Cảnh Kiều, cô dùng hết mọi cách, cũng không hiểu được rốt cuộc anh suy nghĩ cái gì.

Người đàn ông này, rốt cuộc có đạo hạnh gì, dưới tình huống như vậy, đều ‘gặp nguy không loạn’, thậm chí còn có thể che dấu cách nghĩ chân thật một cách hoàn mỹ như vậy, làm cho người ta khó có thể đọc được tâm tư của anh.

Cô không nói gì thêm, trong mắt là đấu tranh đan xen, cô không muốn đồng ý với điều kiện còn chưa biết.

Ngay lúc cô do dự, bỗng nhiên người đàn ông giơ tay, ngón tay thon dài khẽ kéo lễ phục trên vai cô xuống, lộ ra đầu vai trắng nõn không tỳ vết.

Ngoài cửa, bước chân của người giúp việc truyền qua cánh cửa vào lỗ tai cô.

“Cậu chủ, đã tìm được chìa khóa rồi!”

Hơi thở của Mộ Niệm Đồng cứng lại, bởi vì quá khẩn trương cho nên khuôn mặt đỏ bừng, cô nắm lấy tay Lục Cảnh Kiều, hung dữ trừng anh!

...

Người giúp việc tìm tất cả, không dễ dàng gì mới tìm được chìa khóa chạy đến đây, đưa cho Lục Tuấn Ngan.

“Cậu chủ, là chìa này!”

Lục Tuấn Ngan nhận lấy chìa khóa, xoay người đối mặt với cửa lớn đóng chặt, tay nắm chặt thành quyền, lập tức cắm chìa khóa vào. Chìa khóa cắm vào trong lỗ.

Anh ta còn chưa vận tay nắm cửa, bỗng nhiên cửa được mở ra từ bên trong.

Ngực Lục Tuấn Ngan cứng lại, ngẩng đầu, nhìn Lục Cảnh Kiều dựa vào bên cạnh cửa, bộ dạng lười biếng tao nhã.

Anh đứng ở cửa, chỉ mặc áo sơ mi trắng tinh, ngậm một miếng thuốc ở trong miệng, khói thuốc bay ra, từng đợt từng đợt dày.

Lục Tuấn Ngan vô cùng bất ngờ, sắc mặt vô cùng xanh mét.

“Sao lại là anh?”

“Vì sao không thể là tôi?” Lục Cảnh Kiều không chút để ý hỏi lại.

Lục Tuấn Ngan hừ lạnh một tiếng, “Là khách, không đợi chủ nhân cho phép, tự ý tiến vào phòng của chủ nhà, hình như không được lễ phép lắm!”

Mở miệng nói chuyện, tràn ngập địch ý.

khách, nhìn như lễ phép, thực ra ý ở ngoài lời, Lục Cảnh Kiều là người ngoài, anh ta là chủ nhân.

Lục Cảnh Kiều hít một hơi, môi mỏng khẽ mở, khói bay về phía Lục Tuấn Ngan, bay vào mặt anh ta.

Lỗ mũi, giống như đang khiêu khích.

Sắc mặt Lục Tuấn Ngạn càng đen hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cho rằng anh bắt kẻ thông dâm

Sắc mặt Lục Tuấn Ngạn càng đen hơn.

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng nghiêng đầu, thường thức gương mặt biến thành màu đen của anh ta, cúi đầu cười, “Là cháu, anh hoan nghênh chú mình như vậy sao?”

Lời nói của anh, đối với Lục Tuấn Ngạn mà nói, quả thực là nhục nhã rất lớn!

Giống như một con sư tử bị xâm phạm lãnh địa, toàn thân để lộ ra khí thế như hổ rình mồi!

Mà lúc này, anh ta không thêm so đo với Lục Cảnh Kiều, Lục Tuấn Ngạn đẩy mạnh anh ra, đi vào phòng.

Đèn trong phòng sáng trưng, đầy mùi khói.

Ánh mắt Lục Tuấn Ngạn tìm kiếm mỗi góc trong phòng, không phát hiện ra bóng người khả nghi.

Anh ta xoay người, nhìn người đàn ông thanh thần ung dung đang đứng ở cửa.

Bộ dạng Lục Cảnh Kiều thân nhiên tự nhiên, không chột dạ như trong tưởng tượng của anh ta.

Người giúp việc nhắm mắt theo sát Lục Tuấn Ngạn, nhìn đồng nhìn tây, không phát hiện ra Mộ Niệm Đồng ở trong phòng.

“Hà?”

Cô ta gãi đầu, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vừa rồi rõ ràng là cô ta nhìn thấy Mộ Niệm Đồng đi vào phòng này, sao lại biến mất rồi?

Không thể nhảy từ cửa sổ xuống được.

Lục Cảnh Kiều hơi nhăn mày, “Anh đang tìm cái gì thế?”

Lục Tuấn Ngạn xoay người, nhìn anh chăm chú, cố tình gây sự, “Mộ Niệm Đồng đâu?”

“Mộ Niệm Đồng?”

Trong ánh mắt anh lộ ra nghi ngờ.

“Anh đừng giả ngu với tôi!”

Lục Tuấn Ngạn hừ lạnh một tiếng, “Cô ta là vợ của tôi, anh biết cô ta mà! Trong tiệc tối, hai người cũng chạm mặt nhau, rõ ràng là anh biết cô ta, che giấu giấu cái gì? Hay là trong lòng anh có quỷ?”

“A... Nhớ rồi.”

Lục Cảnh Kiều lạnh nhạt nhún mày, lập tức ung dung nói, “Tuấn Ngạn, đừng nên hồ đồ, không biết chuyện, còn tưởng rằng anh đang bắt gian.”

Giọng nói trầm ổn, chững chạc, giống như trưởng bối thành thực nghiêm túc, nhưng gương mặt của anh vẫn trẻ hơn Lục Tuấn Ngạn.

Cũng không biết, rốt cuộc Lục Cảnh Kiều bao nhiêu tuổi, có thể còn kém hơn anh ta vài tuổi.

Lục Tuấn Ngạn không quen nhìn anh bày ra bộ dạng trưởng bối, lạnh lùng đưa gạt, “Tôi cũng không có nhận anh là người nhà họ Lục! Anh cho rằng chỉ dựa vào mấy câu nói của ông nội, là có thể tùy tiện bước vào nhà họ Lục sao? Vớ vẩn!”

Lục Cảnh Kiều nói, “Cũng không phải là tôi muốn trở về, là ông nội anh ăn nói khép nép, mời tôi về nhà họ Lục.”

“...”

Lục Tuấn Ngan tức giận trừng anh.

Lục Cảnh Kiều lại thần nhiên nói, “Ai bảo đứa cháu trai quần áo là lượt của ông ta, cả ngày chỉ canh giữ ở công ty giải trí, không quan tâm chuyện lớn chuyện nhỏ trong tập đoàn tài chính, anh cho rằng, tôi vui vẻ tiếp nhận cục diện rối rắm này sao?”

“Anh nói cái gì?”

Lục Tuấn Ngan giống như nghe được một truyện cười, nói, “Đừng nói giỡn! Anh nghĩ rằng tôi không biết tâm tư của anh sao? Nhất định là anh mơ ước tài sản nhà họ Lục, bởi vậy mới muốn nhanh chóng trở về, muốn tranh tài sản với tôi!”

Lục Cảnh Kiều im lặng không nói nữa.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cửa sổ truyền đến chút động tĩnh.

Lục Cảnh Kiều cảnh giác nhìn về phía cửa sổ.

Lục Tuấn Ngan cũng nhạy cảm nghe thấy được chút động tĩnh nhỏ này, thấy trên mặt anh có chút cảnh giác, còn tưởng rằng là chốt dạ, quay đầu, rõ ràng phát hiện sau rèm cửa sổ sát đất, hình như có người.

“Là ai ở đó? Mau ra đây!”

Trong một góc tối tăm, Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng nổi giận, gần như chốt dạ nộ vũ khí đầu hàng rồi!

Nhưng mà cô nhớ lời vừa rồi Lục Cảnh Kiều nói với cô - - “Anh ta sẽ không phát hiện ra em, bất luận là có chuyện gì, đừng đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cô bị ai sai khiến?

Cô cắn cắn môi, trong lòng đầy bất an, sợ run mà nhắm hai mắt lại.

"Đi ra!" Lục Tuấn Ngan lần thứ hai lên tiếng, thấy không hề có động tĩnh, anh ta cắn chặt hàm răng, bước nhanh vọt tới.

Mộ Niệm Đồng căng thẳng đến hít thở không thông, nghe thấy bước chân Lục Tuấn Ngan bước nhanh tới, sợ tới mức ngừng thở!

Ngay tại lúc này, Lục Tuấn Ngan bỗng nhiên dùng sức giơ tay vén rèm cửa sổ ra.

Lại trông thấy một con mèo bị động tác của anh ta mà hoảng sợ nhảy dựng lên, nhảy lên cửa sổ, khản trương đến nỗi lông cả người dựng đứng lên.

Không có ai!?

Là một con mèo?

Có lẽ là do cửa sổ mở, mèo chui vào từ ngoài cửa sổ.

"Meo!"

Con mèo kia nhìn chằm chằm anh ta, vô cùng cảnh giác đối với việc "Xâm phạm" của anh ta.

Lục Cảnh Kiều ở phía sau cười lạnh, có vẻ hết sức giễu cợt.

Về mặt Lục Tuấn Ngan suýt nữa không nhận được, anh ta mạnh mẽ xoay người, gắt gao trừng anh.

"Rốt cuộc Mộ Niệm Đồng ở đâu?"

Lục Tuấn Ngan lửa giận ngút trời mà truy hỏi đến cùng, "Cô ta ở đâu!?"

"Tuấn Ngan, cô ấy là vợ của anh, không phải của tôi."

Lục Cảnh Kiều lãnh đạm như thường mà cong môi, "Xem ra, tin đồn tình cảm vợ chồng giữa cậu chủ Lục và vợ mình không hòa thuận, cũng không phải tin đồn nhảm!"

"Anh!"

Lục Tuấn Ngan bị nói một câu, á khẩu không trả lời được, cơ mặt anh ta run rẩy một lúc, lập tức nói: "Câm miệng! Cái gì mà không hòa thuận? Tin đồn gì? Anh là ai, hôn nhân của tôi, còn chưa đến lượt một người ngoài khoa tay múa chân đâu."

Lục Cảnh Kiều nhướn mày, thần nhiên nói, "Tôi cũng không có hứng thú khoa tay múa chân với hôn nhân của anh."

Nói xong, anh liền xoay người lấy áo khoác trên giá, về mặt lưỡi nhấc nghênh ngang rời đi.

Anh đi rất tự nhiên, không có chút đáng về chốt dạ nào.

Lục Tuấn Ngan bị chọc giận mà không có chỗ nào phát tiết, anh ta xoay người, cắn chặt răng hết sức, giống như đi ra từ núi lửa, hung hăng nện xuống một quyền lên cửa tủ quần áo.

Người làm đứng bên cạnh khiếp sợ mà quan sát anh ta, thật cẩn thận nói, "Cậu chủ, có cần gọi người đến lục soát lại không, biết đâu, có người đang trốn ở một góc nào đó trong phòng!"

"Câm miệng!"

Lục Tuấn Ngan không vui mừng, "Không phải là cô mong chờ vợ tôi ngoại tình đấy chứ?"

Người làm quá sợ hãi, vội vàng giải thích, "Cậu chủ, tôi không dám nghĩ như vậy!"

Cô ta thật sự tận mắt nhìn thấy mà!

Chẳng qua là muốn tranh công nhận thưởng, thế nào mà vào trong miệng anh ta, lại thành cổ tình bối mớ đầu!

Một lát sau Lục Tuấn Ngan tỉnh táo lại, ý thức được mình vừa rồi quá xúc động, thế mà lại bị kẻ dưới nói mấy câu, liền mất đi lý trí.

Làm trò trước mặt người làm, một màn hung hăng này của anh ta, không phải khiến người ta chê cười sao?

Nếu người làm không giữ mồm giữ miệng, một truyền mười, mười truyền trăm, ồn ào làm nhà họ Lục gà chó không yên, đây tin đồn.

Việc xấu trong nhà, cũng không thể để người ngoài biết!

Vì thế, anh ta quay qua chất vấn, "Cô khẳng định không nhìn lầm!? Vợ của tôi làm sao lại đi cùng một tên đàn ông lạ mặt đi vào cùng một phòng!?"

"Tôi..."

Người làm trợn trừng mắt, có chút không rõ lắm, "Tôi không có..."

"Có phải cô bị ai sai khiến, đến chia rẽ tình cảm của tôi với vợ chủ không!?"

"Cậu chủ... Tôi..." Người làm sợ tới mức luống cuống chân tay, nhất thời đã đâm lao thì phải theo lao, dưới ánh nhìn giận dữ của Lục Tuấn Ngan, lập tức sửa miệng nói, "Có lẽ là tôi không để ý mà nhìn nhầm! Cậu chủ... Anh yên tâm, chuyện này, tôi nhất định giữ bí mật tuyệt đối, sẽ không truyền ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Người đàn ông thâm sâu khó lường là nguy hiểm nhất

Lúc này Lục Tuấn Ngan mới vừa lòng, có thâm ý khác nói, "Sau này nói năng, cũng không thể nói lung tung! Về sau không được lại bịa đặt nữa, nếu trên dưới nhà họ Lục có tin đồn nhảm, tôi sẽ hỏi một mình cô!"

"Vâng, vâng..."

Người làm cúi đầu, không dám rêu rao.

Lúc này Lục Tuấn Ngạn mới vừa lòng, xoay người rời đi.

Thẳng đến lúc người làm rời đi, cửa phòng được đóng chặt, Mộ Niệm Đồng trốn trong tủ quần áo vừa rồi bị Lục Tuấn Ngạn nện một quyền, rốt cục cũng thò ra một hơi.

Cách một ván cửa, cô giống như có thể tưởng tượng được dáng vẻ tức đến sùi bọt mép của Lục Tuấn Ngạn.

Không thể không nói, Lục Cảnh Kiều đúng là cao thủ chơi trò tâm lý, lại còn là một người đàn ông nhạy bén.

Anh cố ý hút một điếu thuốc, lợi dụng mùi thuốc, che dấu mùi của cô còn lưu lại trong phòng.

Trên người cô xịt một chút nước hoa, vậy mà anh còn cẩn thận ngửi tới điểm này.

Đợi sau khi Lục Tuấn Ngạn vào phòng, biểu hiện của anh ung dung thoải mái, không chút bối rối, sau thế nhưng lại dùng thủ đoạn dương đông kích tây, đem ánh mắt Lục Tuấn Ngạn vốn dĩ chú ý tới tủ quần áo, hấp dẫn sang nơi khác.

Cuối cùng, rời đi trước, còn ý vị thâm trường mà nói bóng gió, làm trò trước mặt người làm, anh ta mà biểu hiện vợ chồng không hòa thuận ra ngoài sợ là không ổn.

Lục Tuấn Ngạn cũng rất nhanh nhận ra được điểm này, lúc này mới cảnh cáo với người làm.

Mãi cho đến lúc khẳng định không có người quay lại, Mộ Niệm Đồng mới cẩn thận đẩy cửa ra, chui ra từ trong tủ quần áo, bởi vì trốn trong góc một lúc lâu, tóc có chút hơi lộn xộn, cả người nhếch nhác.

Cô áo nảo xoa mày, cũng không biết vì sao chuyện lại biến thành cái dạng này.

Lục Cảnh Kiều này, không phải cứ như vậy quẩn luyến cô chứ?

Ngực cô cứng lại, trong lòng có chút bất an.

Đối với người đàn ông này, cô căn bản không hiểu rõ được, không biết cuối cùng mục đích của anh là gì.

Anh quá mức thâm sâu khó lường.

Người đàn ông thâm sâu khó lường là nguy hiểm nhất.

Mộ Niệm Đồng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Đơn giản sửa sang lại mình một chút, sửa lại tóc, cô đi xuống tầng, nhìn về phía phòng tiệc, thấy khách khứa cũng đã rời đi được khoảng bảy phần.

Cô liếc mắt một cái là nhìn thấy Lục Cảnh Kiều, anh đang đứng bên cạnh Lục Đình Hách, đi đến chào hỏi mỗi một quan khách.

Lục Đình Hách uống lên chút rượu, hứng thú rất cao, nói chuyện thăng thán với quan khách, lại vui tươi hơn hờ giới thiệu cho họ Lục Cảnh Kiều, đứa con mà ông tự hào.

Mà Lục Cảnh Kiều vẫn giữ tư thế ung dung bình tĩnh, lưng thẳng tắp, giống như sinh ra đã tôn quý, giống như anh mới là người thừa kế chân chính của nhà họ Lục.

Trước đó, Lục Tuấn Ngạn được công nhận là người nối nghiệp của nhà họ Lục.

Nhưng mà, anh ta lại giống đại đa số các cậu ấm của tập đoàn khác, không hứng thú mấy với chuyện tài chính nội vụ của tập đoàn, ngược lại sa mình vào giới giải trí, về chuyện xấu của anh ta, chưa bao giờ là số ít.

So với anh ta mà nói, quả thật Lục Cảnh Kiều là cậu chủ tiêu chuẩn khiêm tốn, thân sĩ đúng mực.

Nhưng mà đây chẳng qua chỉ là bề ngoài.

Mộ Niệm Đồng lại rất hiểu, che dấu bằng gương mặt ôn tồn lễ phép, là một tâm tư khó nắm bắt.

...

"Đồng Đồng, tôi thích dáng vẻ dịu dàng hầu hạ của em, khi ở dưới thân tôi."

...

"Phát sinh quan hệ với chú của mình, là cảm giác gì?"

...

Những lời nói ghê rợn của anh, giống như vọng ở bên tai.

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng kinh hãi đến trắng bệch, bỗng dưng, thấy Lục Cảnh Kiều hơi nghiêng người đến, nhướn mày, đuôi mắt lướt qua chỗ cô đang đứng.

Hai mắt chạm nhau giữa không trung, không hẹn mà gặp.

Ánh nhìn lướt qua kia, hiện lên vẻ mặt mãnh liệt điên cuồng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bị tát trước mặt mọi người

Mộ Niệm Đồng chậm rãi đi xuống cầu thang, mới vừa đi đến trước đài, không yên lòng bụng một ly rượu vang đỏ, phía sau, Lâm Ngọc đi nhanh đến, lôi kéo cánh tay của cô.

Suýt nữa làm chiếc ly trong tay của cô đổ xuống.

Mộ Niệm Đồng quay người lại, nhìn thấy bà ta, kìm nén không vui trong lòng, lạnh đạm nói, "Mẹ"

"Trong mắt cô có còn người mẹ này sao?"

Lâm Ngọc khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, chất vấn cô, "Tuấn Ngạn đâu? Cô có nhìn thấy nó không?"

"Không có."

"Tôi vừa mới thấy nó đi tìm cô, làm sao lại không gặp được?"

Dừng một chút, bỗng nhiên Lâm Ngọc nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt chua ngoa lại khiêu khích, bỗng dưng giễu cợt nói, "Nó là chồng của cô, làm sao lại không ở bên người nó, một mình chạy đông chạy tây? Như thế mà được sao?"

Mộ Niệm Đồng nhủ mày, cho dù đã quen bị Lâm Ngọc- người mẹ chồng này bới móc, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu vì giọng điệu chua ngoa của bà ta.

Lại thấy Lâm Ngọc tiếp tục quở trách nói, "Ăn mặc thì như ong bướm, trêu hoa ghẹo nguyệt, còn ra thể thống gì! Nếu đã vào nhà họ Lục, nên tự mình hiểu lấy, đừng có cả ngày chơi bời, tốt xấu gì cũng nên sinh cho nhà họ Lục một đứa con! Hay là cơ thể cô có bệnh không tiện nói ra? Nếu vậy ngày mai tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút, nhìn xem rốt cuộc có phải hay không không thể sinh con!"

"Tại sao mẹ lại không nghĩ vấn đề là ở Tuấn Ngạn?" Mộ Niệm Đồng thản nhiên nói một câu.

Lâm Ngọc vừa nghe xong, run rẩy một lúc, lập tức quở trách cô, "Vô liêm sỉ! Làm sao Tuấn Ngạn lại có vấn đề được!? Nó là chồng của cô, cô nói vậy là có ý gì!?"

"Nếu mẹ cũng biết, Tuấn Ngạn là chồng của con, như vậy chuyện này, là chuyện riêng của chúng con, khi nào muốn có đứa nhỏ, chúng con tự mình có quyết định."

Ý ngoài lời là, chuyện này, còn không tới lượt người mẹ chồng như bà ta quyết định!

Lâm Ngọc bị lời nói của cô kích thích không nhẹ!

Mộ Niệm Đồng lúc đầu xuất giá, đáng vẻ dịu dàng hiền lành, không ngờ, khi mở miệng ra mắng người, cũng chứa đầy gai!

Càng ngạc nhiên đó là, người con dâu này, dám chống đối bà ta!?

Lâm Ngọc tức giận dường như mất lý trí, vung cao tay, hung hăng tát xuống mặt cô một cái tát!

Mộ Niệm Đồng bất ngờ không kịp tránh, bị trúng một bạt tai, không khỏi lao đảo lui về phía sau.

Tiếng tát tay đột ngột phát ra, kinh động đến những khách ngồi xung quanh.

Mộ Nhân Hậu cùng với Hoắc Tĩnh cũng bị thu hút sang.

Bọn họ đến đây không lâu, đang hàn huyên với khách, vừa thấy một màn này, cũng không hiểu chuyện bên trong.

Mọi người không khỏi nhìn lại theo tiếng động, liền thấy Mộ Niệm Đồng đứng đối diện với Lâm Ngọc, một người cao cao tại thượng, tức giận đến đỏ cả mặt.

Một người đang bịt mắt, cúi đầu đứng một bên, hiện lên một bàn tay lớn che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhìn rõ sắc mặt.

Đồng thời, âm thanh đột ngột này, cũng kinh động đến Lục Đình Hách và Lục Cảnh Kiều.

Người sau nhìn sang cô, nhạy bén nhìn thấy khuôn mặt cô bị đánh đến đỏ bừng.

Lâm Ngọc phản ứng lại, luống cuống thu tay lại, nhất thời không khống chế được cảm xúc, mà đã quên mất lúc này, còn có người ngoài ở đây.

Trước mắt bao người, hai người đều khó xử.

Lục Đình Hách đã đi tới, lớn tiếng hỏi, "Sao lại thế này!?"

Lục Cảnh Kiều đi theo phía sau, ánh mắt nhìn về phía cô có vài phần bí hiểm, có cơn sóng, cũng có cảm xúc nghiền ngẫm khó đoán.

Nhất thời Lâm Ngọc có chút xấu hổ, co quắp tay chân, không biết nói gì.

Mộ Nhân Hậu cùng Hoắc Tĩnh đi tới, đầu tiên Hoắc Tĩnh khách sáo nói một tiếng "Bà thông gia", ánh mắt nghiêm khắc của Mộ Nhân Hậu dừng trên người cô, giống như con dao nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Việc xấu trong nhà không nên nói ra ngoài

Mộ Niệm Đồng cứ như vậy yên lặng chôn chân tại chỗ, không có làm ầm lên, dứt khoát không che mặt nữa, hai tay trống rỗng buông xuống, dáng vẻ mệt mỏi đến cực điểm.

Trong đầu trống trơn, giống như thế giới ồn ào này, không liên quan đến cô.

Lục Cảnh Kiều liếc mắt nhìn cô một cái thật sâu, dáng vẻ hờn bay phách lạc, nhưng trên mặt vẫn là kiêu ngạo, quật cường lại cô đơn.

Mộ Nhân Hậu lên tiếng, "Đồng Đồng, rốt cuộc làm sao vậy?"

Lâm Ngọc thấy ông nói, không để cho Mộ Niệm Đồng có cơ hội nói chuyện, lập tức nói, "Ông thông gia, rốt cuộc là ông dạy dỗ con gái như thế nào!? Đang lúc làm vợ, dám chống đối trường bối! Tôi nghe nói, con gái nhà họ Mộ có gia giáo, nhưng mà xem đi? Tôi thấy cô ta, căn bản một chút giáo dưỡng cũng không có!"

Lời này của bà ta, không thể nghi ngờ là sấm sét san bằng mặt đất!

Nhất là trước mặt Mộ Nhân Hậu.

Mộ Nhân Hậu coi trọng thể diện, nghe bà ta nói như vậy, trên mặt lập tức trầm xuống.

Làm trò trước nơi đông người như thế, nhất là khách khứa đều còn đang tụ họp, Lâm Ngọc nói như vậy, không thể nghi ngờ rõ ràng là xé rách mặt của ông!

Ông cố nén tức giận, lấy lại tâm trạng, ra vẻ bình tĩnh hỏi lại, "Bà thông gia, lời này của bà là ý gì!?"

"Cha, mẹ, tại sao hai người lại ở đây?"

Mọi người đều ngăn ra, quay đầu nhìn lại, thấy Lục Tuấn Ngạn không biết khi nào xuất hiện, đi về phía bọn họ.

Lâm Ngọc nhìn thấy anh ta, mặt lập tức hiện lên vẻ vô cùng oan ức, đón lấy anh ta, "Tuấn Ngạn, con bình thường quản vợ như thế nào? Con nhìn cô ta xem, con người hèn hạ này, thể mà dám làm cho mẹ lúng túng trước mặt mọi người! Mẹ quả trách nó vài câu, nó thể mà lại nói, người mẹ chồng này, không có tư cách dạy dỗ nó!"

Sắc mặt Mộ Nhân Hậu càng đen, sắc mặt Lục Đình Hách hiển nhiên cũng không tốt.

Mộ Niệm Đồng hét đường chối cãi, chỉ cảm thấy lạnh cả người, trong lòng phun trào, nháy mắt truyền khắp toàn thân, nhiệt độ cơ thể cũng lạnh như băng.

Lâm Ngọc vừa định nói cái gì, Lục Tuấn Ngạn lại ôm lấy vai bà ta, trao một ánh mắt, "Tôi nay nói sau, hiện tại khách khứa đều ở đây, việc xấu trong nhà dù sao không thể nói ra ngoài!"

Việc xấu trong nhà không nên nói ra ngoài!

Mộ Nhân Hậu dồn ép một cổ tức giận, không có chỗ phát tiết, ông ta sống nhiều năm vậy rồi, còn chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy!

Lục Đình Hách nhú mồm, trầm ngâm một lát, lập tức chậm rãi nói, "Nhân Hậu, hai nhà chúng ta đã lâu không có gặp mặt! Nếu không đợi yến tiệc kết thúc, hai nhà chúng ta ngồi xuống nói chuyện thật tốt!"

Về mặt Mộ Nhân Hậu khó chịu, không nói gì, xem như cam chịu.

...

Tàn tiệc, khách khứa đều rời đi.

Trong phòng khách, Lục Đình Hách và Mộ Nhân Hậu ngồi ghế chủ vị, một người về mặt trầm trọng, một người biểu tình nghiêm túc, sắc mặt khó chịu, đều không đẹp tí nào.

Lâm Ngọc ôm cánh tay ngồi bên cạnh Lục Đình Hách, mà về mặt Hoắc Tĩnh lại buồn rầu nhìn Mộ Niệm Đồng, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, đến nỗi Lục Tuấn Ngạn phải nói "Việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài".

Mộ Niệm Đồng ngồi trên ghế, cúi đầu, đối diện cô là Lục Tuấn Ngạn, mặc dù không nhìn, nhưng cũng có thể đoán được ánh mắt anh ta có bao nhiêu phần nộ.

Lục Cảnh Kiều cũng có mặt, ngồi bên cạnh người Mộ Nhân Hậu, tao nhã dựa vào lưng ghế, bưng chén trà, nhẹ nhàng đưa lên miệng, về mặt lãnh đạm.

Bỗng nhiên Mộ Niệm Đồng có cảm giác mình giống như tội nhân đang chờ xét xử, mấy ánh mắt phê bình đều dừng trên người cô, giống như dao đâm.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đêm không về nhà

Lục Tuấn Ngạn quan sát Mộ Niệm Đồng thật sâu, bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt vô cùng đau đớn, giận dữ nói, "Ba, mẹ, Niệm Đồng nói muốn ly hôn với con, hai người biết chuyện này không?"

Vừa dứt lời, Mộ Niệm Đồng kinh hoàng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh ta!

Mộ Nhân Hậu và Lâm Ngọc đều ngẩn ra.

Biểu tình của Lục Đình Hách đầy khiếp sợ.

Ông lập tức quay đầu, liếc mắt nhìn Mộ Niệm Đồng, có chút kinh ngạc và đau lòng, "Đồng Đồng, cháu muốn ly hôn với Tuấn Ngạn!? Vì sao?"

Mộ Nhân Hậu làm sao lại không biết được chuyện này, thậm chí Mộ Niệm Đồng còn cố ý bàn bạc qua với ông!

Khi ấy, ông cảm thấy quá vô lý, quát cô một trận, mới cảm thấy yên lòng.

Không ngờ...

Ly hôn!?

"Đồng Đồng, rốt cuộc sao lại thế này?" Hoắc Tĩnh nóng nảy, "Loại chuyện này cũng không được làm liều!"

Lục Cảnh Kiều nâng mắt, lạnh lùng nhìn lướt qua Lục Tuấn Ngạn, ánh mắt dừng lại sườn mặt kinh ngạc của cô, cũng khó hiểu.

"Sao lại thế này? Con cũng muốn hỏi tại sao cô ấy lại như thế!"

Lục Tuấn Ngan tràn đầy phần nộ lên án, "Kết hôn hai năm, cô ấy không cho con chạm qua, càng đừng nói đến chuyện vợ chồng! Trên dưới nhà họ Lục, người nào không mong ông nội có chất trai? Con thật ra cũng muốn! Đối với vợ con thì sao? Con nghĩ, cô ấy căn bản không để người chồng như con vào trong mắt! Mỗi ngày gần đây, còn càng ngày càng tệ! Đối xử với con như xa lạ, đêm còn không về! Làm một người vợ, hành động trái với lẽ thường như vậy, cô ấy cũng làm được! Đem người chồng như con, còn bỏ vào trong mắt nữa không!?"

Đang nói xong, mọi người đều kinh sợ!

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng lập tức trắng bệch.

Về mặt Hoắc Tĩnh vội vã, "Đồng Đồng, Tuấn Ngan nói đêm con không về, là thật sao!?"

Cơ mặt Mộ Nhân Hậu run rẩy, đêm qua, Lục Tuấn Ngan có đi qua nhà họ Mộ, nói bóng nói gió Mộ Niệm Đồng bỏ đi, ông còn tưởng là vợ chồng cãi nhau, không ngờ tới việc này!

Rốt cuộc Mộ Niệm Đồng then quá hóa giận, người đàn ông này, ngoại tình...dây dưa không rõ với những phụ nữ khác, thậm chí còn mang cả tiểu tam đến bệnh viện phẫu thuật sinh non!

Hiện giờ, lại ra về kẻ xấu cáo trạng, lên án hành vi đêm cô không về nhà?!

Làm trò trước mặt mọi người, anh ta kẻ ra tội danh của cô, giống như cô mới là tội ác tày trời!

Nhưng cuộc hôn nhân này, rốt cuộc là ai phản bội trước đây!?

"Anh---"

Cô "vụt" đứng dậy, hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Lục Tuấn Ngan, anh có quyền gì mà lên án đêm tôi không về nhà!"

"Hỗn xược!"

Mộ Nhân Hậu tức giận đập bàn, chỉ vào cô, nghiêng răng nghiêng lợi, "Con gái bất hiếu, không đến lượt mày nói chuyện! Tuấn Ngan nói mày đêm không về nhà, chuyện này có thật không?!"

"Con..."

Mộ Niệm Đồng tức giận đến run tay, cô nhanh chóng nắm chặt tay, có chút không cam lòng cắn chặt răng.

Lý trí cho cô biết, không thể thừa nhận, không thể thừa nhận...

Một khi thừa nhận, danh dự của cô, đều sẽ hủy trong tay Lục Tuấn Ngan.

Cô không thể để người đàn ông này như ý!

Mộ Niệm Đồng nói với Mộ Nhân Hậu, "Cha, cha nghe con giải thích..."

Lục Tuấn Ngan cũng không cho cô cơ hội này, hung hăng nói, "Giải thích thế nào, chứng cứ vô cùng xác thực, cô còn muốn chối cãi sao!? Hay là cô muốn nói, tôi nói xấu cô!"

Mộ Niệm Đồng trừng mắt nhìn anh ta.

"Mộ Niệm Đồng, cô nói rõ xem, tôi là chồng của cô, nói xấu cô thì có lợi ích gì? Vợ mình đêm không về nhà, chuyện hoang đường như vậy, truyền ra bên ngoài, đó là mặt mũi của tôi! Là mặt mũi của nhà họ Lục! Tôi nói xấu cô, có chỗ nào tốt!?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Dấu hôn này là của ai?

Mộ Niệm Đồng cảm thấy hết đường chối cãi.

Mộ Nhân Hậu tức giận đến mặt xanh mét, giờ phút này ông, căn bản không có tâm tư cho chuyện này, theo như lời Lục Tuấn Ngan, cuối cùng là thật, hay giả, ông mặc kệ!

Ông chỉ biết, bởi vì con gái không biết cố gắng này, mặt mũi của ông, đều ném sạch!

Mộ Niệm Đồng chuyển hướng sang Mộ Nhân Hậu, vội vàng giải thích, “Cha, không phải như Lục Tuấn Ngan nói!”

Anh ta sao có thể giống cây ngay không sợ chết đứng mà hất nướcbắn lên người cô.

“Lục Tuấn Ngan?!” Mộ Nhân Hậu híp mắt, câu nói có chút không hài lòng, “Nó là chồng của con, con là vợ của nó! Nó sẽ tự nhiên đi bồi nhọ con sao!?”

Lục Tuấn Ngan đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Ý cô là, tôi đang nói dối? Được, như vậy, Mộ Niệm Đồng, cô nói cho tôi biết, tối hôm qua tôi đi đâu?!”

Mộ Niệm Đồng nghe vậy, không khỏi nhún vai, ánh mắt không khỏi nhìn về gương mặt không có chút biểu cảm của Lục Cảnh Kiêu.

Sắc mặt của anh rất lạnh lùng, ngược mắt lên, cùng nhìn cô, trong mắt không thấy bất kỳ chột dạ cùng hốt hoảng, ngược lại bình tĩnh ngoài dự đoán.

Giống như, Lục Tuấn Ngan lên án, không có quan hệ với anh.

Một người đàn ông sâu không lường được, khó có ai có thể đoán ra suy nghĩ của anh, lại càng không biết rốt cuộc có mục đích gì!

So với sự thanh thản của anh, cô lại cực kỳ chột da, ánh mắt trốn tránh.

Không thể nói.

Cô không thể nói.

“Không phải như anh nói.”

Mộ Niệm Đồng sau khi hốt hoảng, cố nén không yên tâm và không có người giúp đỡ, lạnh lùng nói, “Lục Tuấn Ngan, nếu nói về chuyện này, anh cũng không có tư cách lên án tôi!”

“Cái gì?!” Lục Tuấn Ngan cười giễu cợt, “Tôi là chồng cô, tôi không có tư cách này, ai có tư cách này!?”

Cuối cùng cô cũng không nhịn được, giống như người tù thoát khỏi nhà giam, tức giận hét, “Anh căn bản không xứng làm chồng tôi!”

“.....”

Mọi người bị tiếng hét của cô dọa sợ.

Lâm Ngọc tức giận đến mức lập tức rời khỏi ghế, đi lên, nắm cổ áo lên, trợn tròn mắt, “Cô giống gà không thể đẻ trứng! Cô còn có mặt mũi nói Ngan Tuấn?!”

Mộ Niệm Đồng cầm chặt tay bà ta, lạnh lùng nói, “Bà buông tay!”

“Tôi không buông! Nhà họ Mộ không dạy được con gái, hôm nay tôi phải dạy dỗ loại người đê tiện không coi ai ra gì như cô!”

“Tôi nói bà buông tay!”

Mộ Niệm Đồng vươn tay đẩy bà ta.

Hai người đánh nhau, Lâm Ngọc tức giận mất đi lý trí, đánh rồi lại tát cô, còn xé quần áo.

“Hoang đường, thật hoang đường!”

Lục Đình Hách tức giận đến cả người run rẩy nhìn về phía Mộ Nhân Hậu, đập bàn một cái, “Đều dừng tay cho tôi!”

Hoắc Tĩnh không nhịn được, cuối cùng là con gái, mặc kệ làm sai cái gì, bây giờ còn đang có người ngoài, đánh nhau như vậy còn đáng về gì.

Bà đứng lên, vội vàng đi về phía hai người.

Chính lúc này, chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, Lâm Ngọc vô tình, xé cổ áo cô ra!

Trong giây lát, da thịt trắng nõn trên vai và cổ của cô, lập tức lộ ra.

Trang phục của cô ít ỏi, dùng sức xé một cái, liền lộ ra cái lưng trần trụi.

Mặt Mộ Niệm Đồng nóng lên, đôi tay kéo chặt cổ áo, môi trắng bệch!

Ngay sau đó, bên tai, nghe thấy giọng nói cay nghiệt của Lâm Ngọc, lập tức hét lên.

“Đồ dê tiện, cô nói! Cô nói!! Dấu hôn trên người cô là của ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đúng, là con ngoại tình

“Đồ dê tiện, cô nói! Cô nói!! Dấu hôn trên người cô là của ai?!”

Hoắc Tĩnh lập tức ghen hòng nhìn trần trời, bà không biết được, chuyện lại thành như vậy.

Mộ Niệm Đồng đưa tay che người mình, nhưng không che được da thịt, cũng dấu vết mập mờ kia, đều là vết tích của tối hôm qua, một buổi tối kích tình.

Mặt Mộ Nhân Hậu hoàn toàn trắng bệch, nhưng rất nhanh, gương mặt ông lại giống như ứ máu, rất nóng, đôi mắt sáng nhìn trên người cô, đương nhiên hồ then cùng nhục nhã!

Đứa con gái này của ông, trước giờ ông đều tự hào.

Nhưng mà bây giờ, mặt ông hoàn toàn đen lại!

Một bên, Lục Đình Hách ngạc nhiên không nói nên lời!

Hoắc Tĩnh vô cùng đau đớn, “Đồng Đồng, thế này là như thế nào!? Tối hôm qua con đi đâu? Ai bắt nạt con? Con nói thật cho mẹ biết.....”

Mộ Niệm Đồng đột nhiên cười thê lương vài tiếng, cô gạt mấy sợi tóc lộn xộn trên trán, vuốt đến sau tai, giọng nói rất bình tĩnh.

“Con ngoại tình.”

Vừa dứt lời, mọi người đều khiếp sợ!

Lâm Ngọc lập tức mở to hai mắt, “Cái gì?!”

“Con ngoại tình, tối hôm qua con ở cùng với người đàn ông khác.”

Cô nhàn nhạt nói, “Nhưng, con cho rằng việc này không có gì sai. Lục Tuấn Ngan có thể có người thứ ba đưa người thứ ba sinh non đến bệnh viện của con, việc này xảy ra mấy ngày trước, vẫn là một tay con, phẫu thuật sinh non cho tình nhân của chồng.”

Lục Tuấn Ngan liền ngây người. “.....”

Anh vẫn luôn tưởng cô là người mềm yếu kiêu ngạo, nhất định không nhắc đến chuyện này.

Đối với cô mà nói, đây là nhục nhã lớn nhất.

Lại nghe thấy Mộ Niệm Đồng lạnh nhạt cười một tiếng, chê cười hỏi lại, “Lục Tuấn Ngan, anh ở bên ngoài, có không ít phụ nữ, đúng không? Kết hôn đến hai năm, anh thậm chí còn không nhớ mặt của vợ mình như thế nào đi?!”

“.....”

“Phụ nữ của anh ở bên ngoài nhiều vô số, hàng đêm lưu luyến mềm mại, nhà của chúng ta, anh có từng bước vào nửa bước?”

“.....”

Trên mặt Mộ Niệm Đồng một mảnh lạnh lẽo, trừng mắt nhìn anh, từng bước ép hỏi, “Từ lúc gả tới nhà họ Lục, ngoại trừ việc bị coi là công cụ sinh sản, có ai xem tôi là vợ chủ nhân chính của nhà họ Lục không!? Kết hôn hai năm, anh với tôi còn không cùng chung chăn gối, lại nói tôi giống gà không thể đẻ trứng? A! Ở trong mắt anh, tôi chỉ là công cụ sinh sản thôi, phải không?!”

“Câm mồm!”

Cuối cùng Mộ Nhân Hậu không nghe nổi, quát lớn một câu, “Niệm Đồng, con cầm mồm cho cha! Đừng nói nữa!”

“Tại sao con không được nói nữa!?”

Mộ Niệm Đồng tức giận đến cả người phát run, “Cuộc hôn nhân này, từ đầu đến cuối, tôi giống như một vai hề, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay. Gặp dịp thì chơi, mới yêu cầu tôi, thực tế thì sao? Cái danh phận vợ chủ này, vẫn không có thật! Đúng vậy, tôi ngoại tình! Vậy anh ta thì sao, anh có không ít phụ nữ, anh dám thừa nhận sao!?”

“Mộ Niệm Đồng!” Mộ Nhân Hậu lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt cô, ánh mắt cực kỳ sắc bén. “Cha bảo con cầm miệng! Con thấy chưa đủ mất mặt sao?”

Mộ Niệm Đồng cắn môi, nhìn kỹ ánh mắt của mọi người, đã mất hết ý chí.

“Cha! Tại sao con lại mất mặt? Đúng, là con muốn ly hôn! Bởi vì, con cực kỳ thất vọng đối với cuộc hôn nhân này! Đúng vậy, rõ ràng là anh ta phản bội trước, con ngoại tình sau, dựa vào cái gì con thành người có tội!?”

“Cha nói cầm miệng!” Mộ Nhân Hậu tức đến ngực có chút đau, hai mắt đỏ như nhiễm máu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bác trai, bình tĩnh một chút

“Cầm miệng cho cha!” Mộ Nhân Hậu tức đến ngực có chút đau, hai mắt như giống như nhuộm máu, gần như mất đi ý chí, đột nhiên cảm thấy chống đánh tới!

Mộ Niệm Đồng quát cường không tránh, nhắm mắt lại, da đầu căng lên đợi hình phạt này rơi xuống!

Thần kinh, giống như căng đến phát đau!

Cô quát cường như vậy, là sự kiêu ngạo trong xương cốt của Mộ Nhân Hậu, có lẽ là do đã nhìn quá nhiều, cho nên, không lựa lời nói.

Nói cô như thế nào, cô đều có thể nhìn, nhưng người nói là Mộ Nhân Hậu, cha của cô, là người thân của cô, lại nói như vậy với cô!

Cô là con của ông ấy!

Mặt mũi đương nhiên quan trọng, đúng vậy, nhưng không đề ý đến cô sao?

Cô cũng đau lòng, cũng oan ức!

Chẳng lẽ, cô không quan trọng bằng mặt mũi của ông?

Chỉ nghe “Bốp ——”, cây gậy màu đỏ khắc hoa văn làm bằng gỗ gầy, nhưng đau đến cô chờ lại không thấy.

Mộ Niệm Đồng mơ màng mở mắt ra, không hỏi trừng lớn mắt, hô hấp ngừng lại!

Cơ thể người đàn ông kẻ mạnh đứng trước người cô, cánh tay có lực ôm cô vào ngực. Một đoạn cây gậy đánh nát một bình hoa cổ, mảnh nhỏ xẹt qua gương mặt tuấn tú của anh, để lại một vết máu nhỏ!

Cánh tay ở trước mặt cô, trên ống tay áo gắn cục áo màu bạc dưới phản xạ ánh sáng càng phát ra ánh sáng chói mắt.

Cô có chút ngạc nhiên ngược mắt, thấy đôi mắt lạnh lùng của chiếc mũi cao thẳng của Lục Cảnh Kiêu.

Lúc này, khí thế của anh lạnh lẽo đến thấu xương, im lặng một lúc lâu, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Lục Nhân Hậu, gương mặt kiêu ngạo này, từ trên cao nhìn xuống.

“Bác trai, người bình tĩnh một chút.”

Lòng ngực Mộ Nhân Hậu phập phồng không ngừng, cánh tay người đàn ông có lực, dù có trải qua gió tanh mưa máu trên chiến trường cũng không thể chịu được.

Mày của ông nhăn lại, thấy trong mắt Lục Cảnh Kiều chỉ có lạnh lùng, từ từ bỏ tay xuống, trong lòng vẫn còn tức giận.

Một lúc sau bình tĩnh lại, ông mới biết mình có chút kích động, nhìn thoáng qua con gái trong ngực Lục Cảnh Kiều, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng vừa đau vừa giận!!

Mộ Nhân Hậu vẫn luôn dùng gậy để dạy dỗ, hầu như Mộ Niệm Đồng đều một tay ông dạy dỗ, chưa từng nhẹ tay.

Nhưng cô giống như cây kim trong lòng ông, làm lòng ông đau đớn.

Mộ Nhân Hậu nhìn thật sâu, cơ thể mảnh khảnh của Mộ Niệm Đồng, mắt mát cùng cô đơn không nói nên lời, ông nhắm mắt lại, giọng có vẻ hơi khàn khàn: “Sau này còn nói những lời vô lễ này, sẽ không tha!”

Cô không nói, trên mặt không có biểu cảm, có chút muốn cười, lại cắn chặt môi không mở miệng.

Lửa giận trong lòng Mộ Nhân Hậu mới tan một chút, lấy tay chống gậy, có chút run rẩy.

Hoắc Tĩnh tay chân luống cuống cởi áo khoác trên người, đi qua, nhưng chưa kịp phủ lên người con gái.

Mộ Niệm Đồng chỉ cảm thấy một áo khoác âu phục, nhẹ nhàng khoác lên người cô.

Cô mơ màng ngẩng đầu, lại nhìn vào đôi mắt phượng của Lục Cảnh Kiều.

Anh cúi đầu, chỉ nhìn nhạt nhìn cô, khẽ nhăn mày, đôi mắt phượng sâu thẳm, gương mặt tuấn tú, không có cảm xúc.

Mộ Niệm Đồng lập tức rời mắt, không hề nhìn anh.

Anh làm gì vậy!?

Anh không nên làm như vậy!

Tùy tiện đi tới, khoác áo cho cô, đây là đang bảo vệ cô sao!?

Những hành động không có lý do này, biết nói như thế nào với người khác?

Quả nhiên, hành động mờ ám của hai người, đều rơi vào ánh mắt độc ác của Lục Tuấn Ngạn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cảnh Kiều ngang hàng với cô

Anh ta híp mắt, nhận thấy hai người có chút mờ ám không rõ, một đôi tay nắm chặt thành nắm đấm!

“Lục Cảnh Kiều, anh đang làm gì!?”

Anh ta rời khỏi chỗ ngồi, đi tới, vươn tay, kéo Mộ Niệm Đồng từ trong ngực anh đến bên người.

“Anh làm gì!?” Mộ Niệm Đồng hất tay anh ta ra, “Đừng chạm vào tôi!”

Lục Tuấn Ngạn đỏ mắt, giống như con thú giận dữ bọt mép, hét lên với cô, “Mộ Niệm Đồng!!”

“Đủ rồi.”

Mặt Lục Cảnh Kiều không có cảm xúc quay đầu, con mắt lạnh băng đánh giá Lục Tuấn Ngạn, giống như mang kiếm, “Đều là người một nhà, cần gì phải làm khó như vậy.”

“Người một nhà!?” Lâm Ngọc cười, mỉa mai, “Ai là người một nhà với loại con hoang như anh!?”

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, môi nhếch lên một nụ cười bí hiểm, “Bà nói, tôi là con hoang?”

Anh ý tứ nói, Lâm Ngọc không nghe ra ý trong đó, ngược lại hòa theo lời anh châm chọc, “Nói anh là con hoang, tại không nghe thấy sao? Lục Cảnh Kiều, tôi cảnh cáo anh, đây là chuyện nhà họ Lục! Anh cho rằng anh là ai? Đừng tưởng rằng anh có họ Lục có thể xen vào chuyện của chúng tôi!”

“Làm càn!”

Sắc mặt Lục Đình Hách xanh mét tức giận mắg, “Con nói ai là con hoang!?”

Lâm Ngọc nói Lục Cảnh Kiều là con hoang, chắc chắn muốn làm xấu mặt Lục Đình Hách, muốn làm ông khó coi!

Con mắt Lục Cảnh Kiều không động, lạnh nhạt nói, “Khó trách Lục Tuấn Ngan không có giáo dục, thì ra tất cả đều do người làm mẹ, không dạy dỗ con trai.”

Lâm Ngọc khó thở, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn anh, “Anh.”

Lục Cảnh Kiều mỉm cười, “Thôi, tôi thấy, nhà họ Lục, cũng không chào đón tôi, không có một vị trí nhỏ.”

“Cảnh Kiều, không phải là nói như vậy! Ai dám nói, nhà họ Lục không chào đón con?!”

Lục Đình Hách lập tức quát Lâm Ngọc, “Có phải hàng ngày tôi ôn ền với cô, cô càng được nuông chiều coi chời bằng vung! Cô cũng đừng quên, dựa theo thân phận, Cảnh Kiều ngang hàng với cô, không tới phiên cô dùng chức trưởng bối, nói chuyện với nó!”

Mặt Lâm Ngọc có chút khó coi, những lời này, giống như mũi tên đâm và trong lòng, máu thịt lẫn lộn!

Bà ta ở nhà họ Lục nhiều năm như vậy, hầu hạ ông cụ cẩn thận, hiện giờ, địa vị còn không bằng một nửa người ngoài?

Tâm lạnh!

“Ông cụ!” Lâm Ngọc khóc lóc nhìn ông, “Sao người lại nói với con như vậy? Con.”

“Chỗ này không có chuyện của cô! Cút!”

“Con.”

Lâm Ngọc vẫn muốn nói, lại nghe Lục Đình Hách không kiên nhẫn lạnh giọng quát: “Còn chưa cút ra ngoài!”

Giống như tiếng sấm, dọa bà ta sợ không nhẹ, lập tức oan ức đi ra.

Lục Đình Hách nhìn về phía Mộ Niệm Đồng, cơ mặt có chút run rẩy, có chút thất vọng buồn lòng hỏi, “Đồng Đồng, con mới nói, là thật sao!?”

“.....”

“Con nói con ngoại tình, phản bội Tuấn Ngan, là thật sao!?”

Mộ Niệm Đồng yên lặng gật gật đầu.

Cô không đành lòng làm tổn thương Lục Đình Hách, nhưng mà, nếu làm, cũng không phải giấu diếm.

Cô đã sớm chuẩn bị ly hôn, Mộ Nhân Hậu đã thất vọng với cô, như vậy, cô cũng không cần giấu diếm cái gì.

“Được. Được. Nhưng mà, chuyện này, ông không trách con. Ông không trách con.” Lục Đình Hách nhủ mảy, lắc lắc đầu, “Cuối cùng, vẫn là thằng bé Tuấn Ngan này phụ con, con bị oan ức, ông biết.”

Vừa dứt lời, mũi Mộ Niệm Đồng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Kết thúc không vui vẻ

Lâm Ngọc không biết, Mộ Nhân Hậu không tin, nhưng Lục Đình Hách lại là biết được chuyện bên trong.

Lục Tuấn Ngan ngoại tình trước, thậm chí còn bí mật. Người tình đến bệnh viện của con bé, ông hoàn toàn có thể hiểu được nỗi đau của Mộ Niệm Đồng.

Lục Đình Hách đau lòng cho cô, bởi vậy, dù cô phạm sai, ông cũng không có trách cứ.

Hơn nữa, gả vào nhà họ Lục nhiều năm như vậy, trừ một cái danh phận, nhà họ Lục cho cô, thật sự quá ít.

“Tối nay, tất cả mọi người đều mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút, có một số việc, chuyện này tạm thời không cần vội!”

Dừng một chút, Lục Đình Hách nhìn về phía Mộ Nhân Hậu, cũng thở dài một tiếng, “Nhân Hậu, ông cũng đừng trăm ngàn lần trách tội Đồng Đồng! Chờ qua tối nay, mọi chuyện đều từ từ nói!”

Mộ Niệm Đồng không nói tiếng nào đứng một bên, nhanh chóng nắm chặt tay, thu hồi lại nước mắt.

Cuộc hôn nhân này, là vết dơ lớn nhất trong đời cô.

Lúc trước đồng ý cuộc hôn nhân này, là vì không có đường lựa chọn.

Nhưng mà, sau khi kết hôn, cô cũng từng thử chấp nhận cuộc hôn nhân không có tình cảm này, cố gắng làm một người vợ tốt.

Không phải cô không cố gắng.

Mà là, chồng của cô, Lục Tuấn Ngạn năm lần bảy lượt làm cô tuyệt vọng.

Phòng không gối chiếc, trong một căn phòng trống rỗng, anh ta trở về, đã trở thành một loại hy vọng xa vời.

Cô biết, bên người anh có rất nhiều cô gái vây quanh, ba nghìn vạn nước, không đặt người vợ như cô ở trong mắt.

Đây là chuyện gì!?

Mệt mỏi, cô thật sự mệt mỏi.

.....

Đêm dần dần dày.

Trong phòng tắm, trần ngập sương mù.

Mộ Niệm Đồng cả người nằm ở trong bồn tắm, thích đến mức có chút không muốn đứng dậy.

Cô nhẹ nhàng xoa bả vai, chỗ đó có một chút máu.

Vừa rồi khi Lâm Ngọc kéo cô, móng tay sắc nhọn của bà ta liền đâm vào người cô, động vào nước nóng, rất đau!

Đầu ngón tay bôi lên miệng vết thương, cô có chút ngất người, đầu óc liền bay xa.

.....

“Bác trai, bình tĩnh một chút.”

Trong đầu, hiện ra hình ảnh Lục Cảnh Kiều che trước mặt cô, đáng vẻ vô cùng cao lớn.

Cô ngước mắt, chỉ nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của anh, giống như nổi lên một tầng sương lạnh dày đặc.

Cánh tay tinh tế, vì cô mà chần một gậy của Mộ Nhân Hậu, gõ làm gậy, cứ thế mà gãy, có thể thấy sức lực lớn như thế nào.

Cha lúc đó, có lẽ thẹn quá thành giận, tay không kiểm soát được.

Anh không đau không?

Nhưng cô nhìn nhìn thoáng qua sắc mặt của anh, thế nhưng không chút ý đau, lạnh băng như sương, lúc này, rất khó đem một đêm với anh, đáng vẻ ăn chơi trác táng gắn liền với nhau.

Suy nghĩ lại đêm hôm qua.

Bọn họ lần đầu tiên phá vỡ điều cấm kị nhất, trầm luân cả một đêm!

Một khắc tuyệt vọng hoan ái như chiến tranh, trần ngập khói lửa chiến tranh và thuốc súng, không ngừng nghỉ.

Cô vẫn nhớ rõ, lúc ấy là anh nảy sinh ác độc mà hôn cô, muốn cô, cần cô.

Tay siết chặt eo cô, hận không thể làm cô nhập vào người anh!

Mỗi lần chiếm hữu đều dùng sức, giống như hận không thể xé rách cô, anh cắn bả vai cô, để lại trên người cô những vết máu đáng sợ, anh làm cô đau, làm cô nhớ!

Điên cuồng cả một đêm. Lại nói, phần tuyệt vọng kia không có ai có thể đồng cảm với cô như bản thân mình cũng bị!

Cô đứng trước gương, nhìn trên người mình không có một chỗ hoàn hảo. Xanh tím đan xen, đầy dấu hôn, giống như bị trùng độc cắn vậy.

Cô coi anh là kẻ thù, không nghĩ rằng lúc cô chặt vật nhất, lại là anh, chủ động ôm cô vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Có biết nam nữ khác biệt hay không?

Thật là châm chọc!

Mộ Niệm Đồng có chút chặt vật lấy lại tinh thần, hốc mắt có chút ướt át, giống như hơi nước vào hốc mắt.

Tắm xong nhẹ nhàng thoa mái, quần bằng khăn tắm, Mộ Niệm Đồng đứng trước gương, gương toàn là hơi nước, mờ ảo không rõ.

Cô nâng tay lên xoa xoa, nhìn vẻ khuôn mặt sưng vù của mình, nhưng ánh mắt nhìn qua, trong gương lại chiếu ra gương mặt lạnh lùng tuấn mĩ!

Đôi mắt lạnh thâm sâu, giờ phút này nhìn thẳng vào cô.

Nhịp tim của cô bỗng nhiên ngừng một nhịp, kinh ngạc xoay người, lưng dán lên tường lạnh như băng!

Trước mặt, người đàn ông đứng thẳng người, cả người áo choàng bằng nhung màu đen, nổi bật đáng người cao quý, đường cong cương nghị, cơ bắp rõ ràng, cao 1m8, khí thế bức người!

Đáng vẻ tuấn tú như điêu khắc, điêu luyện sắc sảo, tuấn mĩ như một vị thần!

“Anh ——” Mộ Niệm Đồng hít sâu một cái, rất nhanh bình tĩnh lại, “Anh vào bằng cách nào?”

Lục Cảnh Kiều nhàn nhạt nói, “Cửa không có khóa.”

Mộ Niệm Đồng giật mình, sau đó lạnh lùng mĩa mai, “Anh có biết nam nữ khác biệt không? Tôi đang tắm rửa, đi ra ngoài!”

Nói xong, cô giữ chặt khăn tắm, đôi mắt không phân trắng đen cảnh giác nhìn anh.

Lục Cảnh Kiều khéo môi nhếch lên nụ cười giễu cợt, bước đến gần cô.

“Đều ngủ qua, che làm gì!”

Mặt Mộ Niệm Đồng nóng lên, thấy anh lại gần, hai tay không khỏi siết chặt.

“Lục Cảnh Kiều, tôi bảo anh ra ngoài anh nghe thấy không?”

Lục Cảnh Kiều chậm rãi nhếch môi, giống như không nghe thấy, không để ý từng bước ép sát, cho đến khi dồn cô vào góc tường, đôi tay chầm hai bên người cô, chặt đứt hoàn toàn người đi của cô!

Anh cúi đầu, con mắt sâu đến mức muốn rút toàn bộ linh hồn của cô!

Cô mới tắm xong, khăn tắm màu trắng che lấy đáng người quỳn rũ của cô, tôn lên da thịt trắng nõn mềm mại của cô.

Mái tóc đen nhánh mềm mại như tơ lụa hơi rối, đen như mực, trắng như tuyết, đẹp đẽ và hấp dẫn!

Anh phát hiện, cô gái này, tẩy trang đi, gương mặt có vài phần non nót, nhưng mà, ngược lại nhiều hơn là quỳn rũ.

Anh cong môi, rất hứng thú nói, “Đột nhiên tò mò, em gọi tôi là chú, tôi sẽ có cảm giác gì?”

“Anh là biến thái sao!”

Mộ Niệm Đồng không nhịn được chất vấn anh, “Đùa giỡn tôi như vậy, rất thú vị sao?”

Anh vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gảy sợi tóc ra, lòng bàn tay xoa vết thương trên bả vai cô, đầu ngón tay lạnh băng không khỏi làm vai cô co rụt lại, da thịt co rúm lại một lúc!

Tìm Mộ Niệm Đồng như lờ một nhĩ, theo bản năng liền né tránh, một tay anh lại khổng chế eo cô, không thể động đây!

“Chỗ này làm sao?”

Anh đang hỏi vết thương của cô.

“Không cần anh quan tâm!”

Trong lòng cô có chút bức, khóe môi cong lên nụ cười giễu cợt: “Vậy được chưa? Nếu để người khác thấy, không biết sau lưng sẽ xử lý chúng ta như thế nào.”

Nói cô không biết hối lỗi, quyền rũ chú của chồng mình!

Dáng người cao lớn của người đàn ông không động, hai mắt lạnh u ám

Anh im lặng, không khí trong phòng tắm có chút lạnh.

Mộ Niệm Đồng nhìn cổ áo anh, con mắt tìm kiếm, lại thấy vai của anh, giống như có máu tụ, dùng áo tắm dài che đi, cũng không rõ.

Nhớ tới vừa rồi anh ngăn cản vì cô, cô mím môi, nhân nhật hỏi: “Anh có đau không?”

Im lặng ——

Cô không thấy anh nói, lại nói: “Tôi thấy một phát kia rất nặng, gây cũng gãy, anh. Có phải rất đau hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ly hôn với anh ta

Lục Cảnh Kiều khẽ nhúc nhích, mặt không cảm xúc tiến gần cô hơn một chút, khuôn mặt lạnh lùng đủ để cho người hít thở không thông.

“Em lo lắng cho tôi?”

Vai của cô hơi run, không biết vì sao, giờ phút này người đàn ông trước mắt không giống với trong quá khứ.

Cho dù gấp gáp, trong lòng cũng có chút áy náy không rõ với anh, lời đã nói ra, rồi cứng lại: “Tôi không hiểu, tại sao anh lại cản một gây đó giúp tôi?”

Người đàn ông lạnh lùng cười, cơ thể to lớn lại gần cô, bờ vai rộng, che đi ánh sáng.

Mộ Niệm Đồng cả kinh, duỗi tay đẩy anh ra, nhưng sức lực không đủ, dù đẩy thế nào cũng không có động.

Ánh mắt cô trốn tránh, lại ra vẻ thông dong: “Anh đừng tưởng tôi sẽ cảm kích anh.”

.....

Thấy anh vẫn không động, cô tức giận!

“Được, anh không đi tôi đi, được chưa?” Cô lui một bước còn không được sao?

Mộ Niệm Đồng nhanh chóng giữ khăn tắm, đi về phía cửa, lại bị anh kéo về trước ngực!

Người đàn ông cúi đầu nhìn chằm chằm cô, sắc mặt khẽ biến, ánh mắt trầm xuống. “Đi đâu?”

Hơi thở của anh, trở nên có chút đáng sợ, không giống bộ dáng bất cần đời lúc trước.

“Đương nhiên là về phòng!” Cô đáp lại.

“Cùng người đàn ông kia?” Lời nói của anh lộ ra ý nguy hiểm.

“Tôi không biết anh đang nói ai.”

“Em biết tôi nói ai.”

Lục Cảnh Kiều nắm lấy cằm của cô, bên trong mắt phượng có một ngọn lửa, không tắt, “Em cùng chồng của em, có tình yêu không?”

Người đàn ông đột ngột mở miệng.

Ý cười của Mộ Niệm Đồng cứng đờ, mắt hơi lóe lên.

Cô quay mặt đi, không nhìn vào mắt anh.

“Tại sao tôi phải trả lời vấn đề này của anh?”

Lục Cảnh Kiều lái mặt cô qua, không để cô lảng tránh, “Trả lời tôi.”

Mộ Niệm Đồng cười khẽ, đôi mắt đông lòng người, lạnh lùng giấu cợt, “Có thì sao? Không có thì sao?”

Người đàn ông cười lạnh, “Nếu có tình cảm, kết hôn hai năm, tại sao em vẫn còn trinh?”

Mặt Mộ Niệm Đồng ngưng ngẩn.

“Nếu không có tình cảm, sao không ly hôn với anh ta?”

“.....”

Mộ Niệm Đồng rũ mắt, “Đáp án của vấn đề này, rất quan trọng với anh sao?”

Người đàn ông về mặt lạnh lùng lại từng bước ép sát cô, ép cô đến góc tường, cơ thể cao lớn hầu như che hết ánh sáng, cô rốt cuộc không còn chỗ trốn.

Lưng dán lên mặt tường lạnh băng, Mộ Niệm Đồng lạnh đến mức run không ngừng, liếc mắt qua, cô quay mặt đi, không hề nhìn về phía anh.

Sau đó, cằm của cô lại bị người đàn ông lạnh lùng bắt lấy.

Lục Cảnh Kiều cúi đầu, khóa tầm mắt hơi loạn của cô, môi mỏng áp xuống, hung hăng hôn lên môi cô.

Môi lưỡi cọ sát, bàn tay to lớn siết chặt eo cô, nắm ngón tay đên chặt!

Giờ phút này, ánh mắt hai người đan xen nhau, hơi thở hòa lẫn, hô hấp dày đặc, là một phương thức khá thân mật.

Làn da trước ngực anh giống như lửa nóng, giống như muốn thiêu đốt linh hồn cô, sau lưng là cái lạnh như băng, trước mặt là lửa nóng thiêu đốt, giống như nước lửa giao chiến.

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra, cả người như mọc gai.

“Anh ——” cô ngược mắt, mắt chưa ý mĩa mai, cười như không cười, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Lục Cảnh Kiều làm lơ lời nói khiêu khích của cô, hơi hơi rũ mắt, “Nếu tôi nói, tôi muốn em ly hôn với Lục Tuấn Ngan ——”

Ngực Mộ Niệm Đồng như ngừng đập, môi mỏng hé mở, lại không phát ra tiếng.

Cái gì!?

Người đàn ông này.....

Lại có thể nhẹ nhàng nói ra lời này.

“Đồng Đồng, ly hôn với anh ta, chúng ta ở bên nhau, được không?”

Chương 63: Đùa giỡn?

“Đồng Đồng, ly hôn với anh ta, chúng ta ở bên nhau, được không?”

Mộ Niệm Đồng cả kinh theo bản năng đẩy mạnh vai anh, “Anh điên rồi sao?”

Người đàn ông nhếch môi.

Cô cười lạnh nói, “Kết hôn với anh, cùng kết hôn với anh ta, có khác gì nhau sao?”

“Đương nhiên là có.”

Trong mắt anh, có một sự kiêu căng rất rõ ràng không ai bì nổi.

“Làm vợ của tôi, tôi có thể khiến em hạnh phúc.”

Mộ Niệm Đồng khịt mũi coi thường với lời anh nói.

Hạnh phúc?

Đừng nói giỡn.

Vì sao người đàn ông này, có thể đem cái gọi là hạnh phúc, dễ dàng nói ra như vậy.

Nếu hạnh phúc thật sự dễ dàng như vậy, sẽ không có nhiều người, xua nó như xua vịt.

“Hạnh phúc của tôi, không phải anh cho!”

“Tôi không cho được, trên đời này, không ai cho được!”

Lời này của anh, vừa tự phụ lại kiêu ngạo!

Mộ Niệm Đồng siết chặt tay, “Đừng đùa nữa, đi ra!”

Cơ thể đẹp đẽ của anh tiến gần, bàn tay to nắm lấy cằm của cô, bắt cô nhìn vào trong mắt anh, môi mòng khê mở: “Làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để em bị oan ức.”

Trên người anh có một loại khí thế như đế vương, sinh ra đã có sẵn, không khí lạnh lẽo lan tràn trong không khí, làm cho không khí đông lại.

Nhìn gương mặt của anh, hô hấp của cô có chút gấp, cả người bị anh dọa sợ, đôi mắt trong suốt lập lòe: “Tôi.....”

“Em thuộc về tôi trước, không để cho bất kỳ người đàn ông nào chạm và em.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang bên tai cô. “Đặc biệt là Lục Tuấn Ngạn.”

Cô sửng sốt một lát, suýt chút nữa lạc mất ý chí trong đôi mắt lạnh lùng kia, nhưng phản ứng lại, cô lại ngẩng khuôn mặt nhỏ quật cường lên, “Tôi..... vì sao tôi phải nghe anh.....”

Người đàn ông đột nhiên nhếch môi cười, cười bí hiểm.

“Nói ‘Được’.”

Anh lại đánh gãy lời của cô, lời nói không có chút cảm xúc nào, lạnh băng làm người ta cảm thấy xa lạ.

Mộ Niệm Đồng tức giận đỏ mặt, một góc khăn tắm, bị cô vò nhăn.

“Lục Cảnh Kiều! Anh dựa vào đâu mà dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi như vậy?”

Cô cảm thấy bàn tay nắm cằm dùng chút lực, đau đến mức như muốn rút ra!

Hai người giằng co không tiếng động, trong mắt của người đàn ông càng ngày càng nguy hiểm.

“Nói ‘Được’, Đồng Đồng, tôi không lặp lại lần thứ ba.” Giọng nói củ anh nhẹ nhàng, mê hoặc tâm người, lại lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự, “Tôi không có nhẫn nại.”

“Ồ trong mắt anh, tôi là con rối sao tùy anh định đoạt sao?!”

Mộ Niệm Đồng tức giận đến môi run run không ngừng, nắm lấy cổ tay anh, cắn mạnh vào ngón tay anh!

Dùng sức như vậy, một lúc đều cắn nát, chảy máu!

Lục Cảnh Kiều chỉ nhú nhú mày, lại không động, giống như không đau không ngứa, cúi đầu nhìn cô, giống như con thú nhỏ bị thương, cầm chặt lấy cổ tay anh miệng cũng không buông, giống như làm vậy để xả giận!

Răng trắng dính chút máu, quyen rũ thêm vài phần, cực kỳ giống ác ma nhỏ.

Miệng cô từ từ bỏ ra, trong lòng cực kỳ buồn, cúi đầu, hốc mắt đỏ một, đáy mắt đầy thống khổ, ngập nước, lại cố nén không để nước mắt rơi xuống.

Cô thống khổ nói. “Đừng đùa giỡn tôi như vậy.”

“Đùa giỡn?”

Anh thấp giọng bình tĩnh nói, yên lặng giống như chưa hề gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Trông gà hóa quố

“Đồng Đồng, em trêu chọc tôi, cũng không phải là dăm ba câu, có thể lui!”

Lục Cảnh Kiều vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Lỗ chân lông cả người Mộ Niệm Đồng se lại, lông tơ dựng thẳng lên, đáng vẻ cảnh giác nghe tiếng bước chân ngoài cửa, cho đến khi bước chân đã đi xa, cô mới biết được, thì ra là tiếng bước chân của người hầu nhà họ Lục thôi.

Nhưng lại làm cho cô, trông gà hoá cuốc, thần hồn nát thần tính!

Cô cảnh giác hỏi, “Lúc anh đi vào, có người khác thấy hay không?”

Lục Cảnh Kiều nhướn mày, “Sao?”

“Nếu có những người khác thấy, sẽ phiền phức! Đến lúc đó, không phải mấy câu có thể nói rõ!”

Mộ Niệm Đồng vội vàng đẩy anh, “Anh đi đi, ít nhất ở nhà họ Lục, giữ khoảng cách với tôi một chút!”

Lục Cảnh Kiều không động, đưa ra điều kiện, “Đêm nay, không được ngủ cùng giường với Lục Tuấn Ngạn.”

“Tôi.....”

Mộ Niệm Đồng mím môi, cười lạnh nói, “Dù anh không nói, tôi cũng sẽ không chung chăn gối với anh ta!”

Cô vừa dứt lời, trên mặt anh lộ ra chút vui mừng, ngay sau đó, anh nâng tay lên, vừa lòng vuốt nhẹ đầu cô, “Ngoan.”

Nói xong, anh xoay người, mở cửa, rời đi.

Mộ Niệm Đồng lo lắng nhìn về phía cửa, đẩy nhẹ một cái, nhìn xung quanh, thấy không có người đi lại, lúc này mới yên tâm đóng cửa lại, lần này, nhớ khóa trái cửa!

Tắm rửa xong, sấy khô tóc, cô thay áo tắm dài, trở lại phòng, mới bước ra khỏi cửa, mở đèn lên, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng nằm yên trên giường.

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ, nhìn chằm chằm, đúng lúc Lục Tuấn Ngạn ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn nhau.

Một bên ngạc nhiên, xấu hổ.

Một cái xem xét, nghi ngờ.

Cô chưa nói gì, Lục Tuấn Ngan không hài lòng hỏi, “Sao lâu như vậy?”

“Tắm rửa.”

“Tắm rửa một lần, mất nhiều thời gian như vậy?” Anh nâng tay, ý bảo cô nhìn đồng hồ, “Cô tắm rửa mất một tiếng rưỡi!”

Anh ta lại đếm thời gian cô tắm?

Mộ Niệm Đồng tự nhiên không thể nói lý, tức giận hỏi lại, “Sao anh lại ở đây?”

“Tại sao tôi không thể ở đây?”

Thái độ của nười đàn ông thật ác liệt.

Mộ Niệm Đồng không còn lời nào để nói.

“Không phải có phòng của mình sao?”

Phòng của mình?

Lục Tuấn Ngan hừ lạnh, đột nhiên đứng dậy, đi về phía cô, tức giận nói, “Mộ Niệm Đồng, cô nên nhớ, đây là nhà họ Lục, tôi thích ngủ chỗ nào, thì ngủ chỗ đó. Giống như.....”

Anh ta đi đến trước mặt cô, cúi đầu, ánh mắt ác độc, “Tôi muốn ngủ với cô, sẽ ngủ với cô.”

Tôi muốn ngủ với cô, sẽ ngủ với cô!

Lời nói không có đạo lý như vậy!

Vậy mà anh ta cũng có thể nói được.

Mộ Niệm Đồng then quá thành giận bác bỏ, “Lục Tuấn Ngan, kết hôn lâu như vậy, chúng ta vẫn luôn phân phòng ngủ, đột nhiên muốn cùng phòng với tôi, anh rốt cuộc có âm mưu gì? Không cần nói với tôi là làm nhiệm vụ của một người chồng, anh không xứng!”

Thấy cô hùng hổ dọa người, giống như con nhím đầy gai, sắc mặt Lục Tuấn Ngan lại tốt hơn một chút.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?” Anh ta đưa ra một lời không tính là đề nghị.

Lại làm cô lập tức ngậy người.

“Ý gì?”

“Ý trên mặt chữ, chắc chắn cô hiểu!”

Lục Tuấn Ngan cười, thấp giọng nói với cô, “Dù cô muốn ly hôn với tôi, nếu tôi không buông ra, nhà họ Mộ cũng chưa chắc sẽ đồng ý. Cô tin không, tất cả mọi người sẽ về phía tôi, ly hôn? Cô hết hy vọng đi.”

Mộ Niệm Đồng đánh giá sắc mặt của anh ta, tự nhiên cảm thấy ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cô trốn không thoát đâu

“Cô là vợ, lại ngoại tình, cha cô cảm thấy then, giận cô không tranh giành, nếu ly hôn, tôi nói với tuyên thông, châm ngòi thổi gió, cô vì muốn ly hôn bị đá khỏi nhà họ Lục, mặt mũi và uy nghiêm của cha cô, đi xuống đáy vực. Ông ta rất đề ý mặt mũi, cô cho rằng, ông ta sẽ mặc kệ?”

Mộ Niệm Đồng ngăn ra!

Đột nhiên cô phản ứng lại, vừa rồi trước mặt của cha cô và Lục Đình Hách, lời nói như tiếng động đất, cuối cùng là vì cái gì!

Đầu tiên là sắm vai một người bị hại, vợ ngoại tình, chồng tức giận, nhà họ Mộ nhất định sẽ áy náy với anh ta.

Ngay sau đó, anh ta tạo một mặt người chồng bao dung, lựa chọn rộng lòng tha thứ cho vợ ngoại tình, cô muốn ly hôn, khó như lên trời!

“Nếu tôi tỏ thái độ, không so đo hiểu lầm trước đây, nhất định không ly hôn, muốn giữ cuộc hôn nhân, ông ta nhất định sẽ cảm thấy vui mừng.”

Dừng một chút, Lục Tuấn Ngan nhếch môi, hiện lên một ý cười bí hiểm.

“Cô không chạy thoát được đâu.”

Mộ Niệm Đồng hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn anh ta: “Lục Tuấn Ngan, kết hôn tới giờ, tôi chưa phải thừa tung ném thử, ở trước mặt anh, ở anh họ Lục, sắm vai ‘mợ chủ Lục tốt’. Nhưng mà, kết quả, anh vẫn làm tôi thất vọng! Một người chồng không có tâm với tôi, còn có nhà họ Lục làm như không thấy tôi, muốn làm lại từ đầu? Sao có thể chứ?”

Lục Tuấn Ngan đột nhiên nói, “Con rơi của Lý Mộ Dung Na, không phải của tôi.”

“.....?”

Ý gì?

Mộ Niệm Đồng khó hiểu tròn mắt nhìn anh.

Lục Tuấn Ngan lại nghiêm túc giải thích với cô: “Hôm đó tôi đưa cô gái kia đến bệnh viện, đứa bé trong bụng cô ta, không phải của tôi.”

Lý Mộ Dung Na là nghệ sĩ dưới tay anh ta.

Anh ta thành lập công ty giải trí, bồi dưỡng rất nhiều ngôi sao hạng nhất, ảnh hậu, ảnh đế, diễn viên đóng thế.

Nhưng mà, đứa con trong bụng Lý Mộ Dung Na, không phải anh ta giả cam vờ điếc, là thật sự không biết, đứa con kia từ đâu mà ra!

Giới thượng lưu, đùa giỡn không ít nghệ sĩ.

Lý Mộ Dung Na đã tâm bưng bưng, vì muốn có được vị trí, không từ thủ đoạn, bò lên giường không ít người trong giới thượng lưu, không cần làm gì cũng chiến thắng.

Vốn dĩ cô ta sinh non, bởi vì xảy ra tranh chấp với anh ta.

Cô ta muốn nhà vào nhà cao cửa rộng, gả vào nhà họ Lục, trở thành mợ chủ Lục, Lục Tuấn Ngan sao có thể không nhìn ra hạng người ngu dốt này.

Lúc tranh chấp, cô ta đi giày cao gót, bị ngã, từ cầu thang xuống, lập tức thấy đỏ.

Anh đưa cô ta đến bệnh viện, không nghĩ đến, lại gặp vợ của mình.

Lần đầu tiên anh cũng không nhận ra cô.

Sau đó, bị nhà họ Lục gọi về, đối mặt với sự tra hỏi của ông cụ, anh cũng tỏ ra đáng vẻ không có gì không đúng.

Lại không có nghĩ đến, người vợ luôn không có trong mắt anh, lại chủ động ly hôn.

Mới đầu anh cho rằng, dù người vợ này có làm gì, sẽ không làm ảnh hưởng đến anh.

Nhưng một đêm cô không về, khi trở về, mang theo cả người đầy dấu hôn, anh lại cực kỳ tức giận, không cam lòng!

Đặc biệt là khi cô lấy ra đơn ly hôn cùng với bút, yêu cầu anh ký tên, cô gái đứng trước mặt, có khí chất kiêu ngạo vượt qua cả anh!

Vì thế, trong xương cốt của người đàn ông, dục vọng chinh phục đáng sợ nhất liền bùng nổ.

Trong cuộc đời anh ta, chưa từng có người, không ai có thể nói “Không”, càng không có người có tư cách ra lệnh cho anh.

Cô là người đầu tiên phạm vào điều cấm kỵ này.

Anh ta nghĩ, phải trừng trị cô gái này thật tốt!

Chương 66: Tôi muốn cô thân bại danh liệt

Anh ta là người đàn ông kiêu ngạo như vậy, anh ta không tin mình không làm được, làm cho cô yêu anh ta, giống như những người phụ nữ anh ta xưa như xưa vệt, khó có thể tự thoát ra.

Mộ Niệm Đồng không tin lời anh ta nói.

“Bây giờ nói những chuyện này, có ý nghĩa gì nữa? Đứa bé đã không còn, chết không đối chứng, anh nói cái gì, đều không thể kiểm tra được.”

Đứa bé không phải của anh ta thì sao chứ?

Anh ta phản bội hôn nhân, đó là chuyện thực.

Cô cảm thấy anh ta bẩn.

Trên thế giới này, người đàn ông luôn dễ dàng có được khoan dung và tha thứ.

Đa số trong hôn nhân, một khi người đàn ông ngoại tình... Một khi lựa chọn quay về gia đình, sẽ nhận được sự tha thứ của vợ, bao dung của gia tộc.

Nhưng mà một khi phụ nữ ngoại tình, sẽ không thể tha thứ, khó có thể tha thứ!

Không công bằng!

Hai người rơi vào giằng co.

Mộ Niệm Đồng dựa vào cánh cửa, cảnh giác đánh giá anh ta.

Mà Lục Tuấn Ngan ngoại trừ canh cánh trong lòng những dấu vết ái muội trên người cô ra, đối với người phụ nữ này, càng muốn chinh phục nhiều hơn!

“Mộ Niệm Đồng, chẳng lẽ cô không nên giải thích một chút, những vết hôn trên bả vai cô, rốt cuộc là do ai ban tặng sao?”

Mộ Niệm Đồng không nói một câu.

Anh ta cũng đoán ra được cô sẽ không dễ dàng thẳng thắn, cười nói, “Nếu cô bằng lòng bắt đầu lại với tôi, chuyện xảy ra trên người cô, tôi có thể coi như không thấy, sẽ không nói đến nữa!”

Mộ Niệm Đồng hỏi lại, “Nếu tôi muốn ly hôn thì sao?”

Lục Tuấn Ngan cười thật sâu, “Được lắm.”

Anh ta đến gần cô, gần từng chữ, “Cô muốn ly hôn, tôi chắc chắn làm nhà họ Mộ - - thân bại danh liệt!”

Bỗng dung Mộ Niệm Đồng khiếp sợ.

...

Anh ta nói ra được những lời này, chắc chắn cũng có thể nói được làm được.

Mộ Niệm Đồng không có chút hoài nghi nào.

Nhưng chuyện này cũng không có ý nghĩa, cô cứ thỏa hiệp như vậy.

Cô xoay người, tay vừa chạm vào tay nắm cửa, ở phía sau, Lục Tuấn Ngan lạnh nhạt nói, “Nếu cô đi ra cánh cửa này, tôi tuyệt đối sẽ làm cô hối hận bước ra một bước này!”

Cô nắm chặt tay, xoay người lại, gào thét với anh ta, “Lục Tuấn Ngan!”

Một giây sau, người đàn ông vươn tay, ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong lòng, một tay luồn qua gối cô, bế cô lên!

Mộ Niệm Đồng thét lên kinh hãi, nhưng mà một giây sau, trời đất quay cuồng. Ngay sau đó, cô bị ném mạnh lên giường.

Cô không kịp vùng vẫy, người Lục Tuấn Ngạn hơi nghiêng xuống, nhanh chóng đè lấy cô.

“Không muốn!”

Cô vội vàng dùng tay đẩy, người đàn ông không để ý một chút phản kháng của cô, ấn cô xuống giường, cuối cùng cô không thể động đậy.

Anh ta cúi đầu, muốn hôn môi cô, Mộ Niệm Đồng lại phòng tránh như rắn rết, sắc mặt trắng bệch xoay mặt đi.

Nụ hôn của anh ta, đột nhiên hôn lên cằm của cô.

Anh ta lại có ý đồ cắn cái miệng nhỏ của cô, Mộ Niệm Đồng không cho anh ta cơ hội đó, từ chối kịch liệt.

“Lục Tuấn Ngạn! Anh đừng có mà đụng vào tôi! Đừng có đụng vào tôi!”

Cuối cùng Mộ Niệm Đồng tan vỡ, gào thét chất vấn, “Vi sao cho đến bây giờ đều là anh muốn làm gì thì làm? Anh không có suy nghĩ đến cảm nhận của tôi sao? Anh chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là tôn trọng! Chưa bao giờ quý trọng cuộc hôn nhân này, rõ ràng không thích tôi, không có bất luận tình cảm gì với tôi, còn muốn dùng hôn nhân trói buộc tôi lại! Dựa vào cái gì chứ? Chẳng lẽ cảm nhận của tôi, chưa bao giờ cần bản khoản sao?”

Lục Tuấn Ngạn ngẩn ra, nâng mắt từ vai cô, đã thấy chẳng biết từ lúc nào, đã đầy nước mắt.

Trái tim anh ta đau đớn!

Anh ta lại vì nước mắt của cô, đau đớn đến hít thở không thông.

Cô khóc...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Bầu không khí kỳ lạ

Cô khóc...

Trong lúc này, chân tay anh ta luống cuống!

Dần dần, cô cảm thấy anh ta chậm rãi đứng dậy, buông tay ra, hai tay của cô có thể tự do.

Vừa mới khôi phục tự do, cô lập tức hoảng sợ ngồi dậy, cuộn mình về phía sau.

Lục Tuấn Ngạn ngồi cạnh mép giường, nhìn cô một cái, trên mặt lại không nhìn ra, rốt cuộc là cảm xúc gì.

Nhưng mà Mộ Niệm Đồng liếc mắt nhìn anh ta một cái, hiểu rõ anh ta có phản ứng sinh lý.

Cô càng cảm thấy lúng túng, thân thể càng lúc càng lùi về phía sau, duy trì khoảng cách khá xa với anh ta.

Đêm đó, Lục Tuấn Ngạn không có rời khỏi phòng, anh ta cũng không để ý cô như thế nào, đi thẳng đến giường, nằm xuống.

Anh ta dự đoán được cô không ra khỏi phòng này, bởi vì cô không có chỗ để đi.

Suốt cả một đêm, Mộ Niệm Đồng ngồi ở trên sàn bên cạnh giường, một đêm chưa từng nhắm mắt, mãi đến khi Lục Tuấn Ngạn đi ngủ, cô vẫn không buồn ngủ.

Ma xui quỷ khiến, cô chú ý tới thuốc lá và bật lửa Lục Tuấn Ngạn để ở đầu giường, cô cầm lấy, đi đến ban công.

Gió đêm rất lạnh, lạnh lẽo bao lấy cô, lỗ chân lông vì lạnh mà giãn ra.

Cô run rẩy đốt thuốc lá, yên lặng hít một hơi, lại lập tức bị sặc ho khan liên tục.

Trong sương khói dày đặc, cô che miệng, nước mắt chảy ra, ẩm ướt cả đôi má.

Sau lưng, bỗng nhiên người đàn ông trên giường mở to mắt, liếc mắt nhìn bóng dáng cô, ánh mắt u ám.

Bối cảnh của cô, cùng với nhiều tin tức, lại làm cho người ta không nhìn được mà đau lòng, mến yêu.

Anh ta muốn đi đến phía sau cô, ôm chặt cô vào trong lòng.

Nhưng anh ta không làm như vậy.

...

Hôm sau.

Lúc Lục Tuấn Ngạn tỉnh lại, Mộ Niệm Đồng đã rời khỏi phòng.

Anh ta vội vàng rửa mặt, đi xuống dưới tầng, còn tưởng rằng cô rời khỏi biệt thự nhà họ Lục, lại phát hiện trước bàn ăn, cô đã lẳng lặng ngồi từ lâu.

Lục Đình Hách và Lâm Ngọc cũng có ở đó, chỉ là sắc mặt Lâm Ngọc vô cùng khó coi, hiển nhiên là vừa rồi lại bị Lục Đình Hách trách mắng!

Lục Tuấn Ngạn suy đoán, chắc là vì chuyện của Mộ Niệm Đồng.

Tối hôm qua, Lâm Ngọc nắm bắt bên tai anh ta, bảo anh ta ly hôn với Mộ Niệm Đồng sớm một chút.

“Đồ dê tiện đó, vậy mà cho con đội nón xanh! Cô ta phản bội con! Tuấn Ngạn, loại phụ nữ này, nếu sống ở cổ đại, không chung thủy với chồng, *** với người đàn ông khác, cho dù không kim lông heo, cũng cần phải cười con lừa gỗ đạo phở!”

“Đều là thời đại gì rồi. Được rồi, mẹ đừng nói nữa, con tự có tính toán của mình.”

Lục Tuấn Ngạn nói xong, liền rời khỏi phòng Lâm Ngọc.

Chắc là vì chuyện này, Lâm Ngọc kìm nén suốt cả một đêm.

Lục Tuấn Ngạn đi đến bên cạnh Mộ Niệm Đồng, ngồi xuống sát bên cô.

Sống lưng cô lập tức trở nên cứng ngắc.

Ngồi ở trước bàn, mọi người đều trầm mặc, đưa mắt nhìn nhau, xấu hổ không thôi, bầu không khí vốn im ắng lạnh lẽo càng yên tĩnh gần như quý giá.

Biệt thự nhà họ Lục vốn bình yên vì tiệc tối hôm qua âm ỉ không vui, mà hiện lên một chút khe nứt.

Trong lòng Mộ Niệm Đồng nghĩ, hiện giờ cô, ngoại trừ Lục Đình Hách và Lục Tuấn Ngạn, chắc là trên dưới nhà họ Lục không ai hoan nghênh cô.

Tồn tại của cô, chỉ càng phá hoại yên bình và hòa thuận không dễ có của biệt thự nhà họ Lục, khiến người ta bài xích kháng cự.

Cô lạnh nhạt nhìn lướt qua người nhà của anh ta trước bàn ăn, nếu không phải có Lục Đình Hách ngồi ở đây, chỉ sợ lúc này Lâm Ngọc ước gì có thể xé cô ra trước mặt mọi người.

Mà trên bàn cơm anh xuất hiện, nằm ngoài dự đoán của cô.

Ngồi ở trước bàn, Lục Cảnh Kiều mặc bộ quần áo màu đen, được cắt may khéo léo, gợn tay nhắc chân đều tao nhã tôn quý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tối hôm qua không nghĩ ngợi tốt

Mộ Niệm Đồng có chút chột dạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng anh, nhưng mà vẫn không nhìn được liếc mắt một cái, cô thấy cổ áo anh rộng mở, lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Dường như cảm nhận được cô đang nhìn mình, Lục Cảnh Kiều yên lặng nâng mắt, khóe môi âm thầm nhếch lên, có chút ái muội.

Ánh mắt của anh, cũng đang đánh giá người cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu lá sen, che kín tất cả vết hôn trên vai cổ gáy.

Nhưng liếc mắt một cái, anh lại phát hiện tai cô hơi nóng lên.

Anh vẫn còn nhớ rõ, nơi nào là nơi nhạy cảm của cô.

Mộ Niệm Đồng cảm nhận được ánh mắt thâm thúy của anh, biểu tình vốn có chút vô cảm, vì anh mà tim đập loạn lên.

Mà anh ngồi đối diện cô, không chút để ý uống trà, cử chỉ tao nhã, ánh mắt xa cách lạnh nhạt, giống như ngăn cách bởi hai thế giới.

Hai thế giới sao?

Khỏe môi Mộ Niệm Đồng cong lên giễu cợt, vốn là hai thế giới, sau này cô và anh sẽ không có bất luận quan hệ gì!

Lục Đình Hách ngồi ở vị trí chính, cũng không có động đũa, người đứng đầu biệt thự nhà họ Lục chưa có động tác, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Lâm Ngọc nhìn ông ta, nói: “Cha, cha có tâm sự gì sao? Không ăn cơm cơm sẽ nguội mất!”

Lục Đình Hách lạnh nhạt nói một câu, “Không có khẩu vị!”

Lâm Ngọc cũng thờ dãi, “Haizz, cha cũng vậy sao? Con cũng không có khẩu vị! Ai bảo có hai người chứng mất ngủ đây chứ?”

Mộ Niệm Đồng nhìn về phía Lục Cảnh Kiều theo bản năng, thấy động tác của anh vẫn tao nhã tôn quý như cũ, trong đáy mắt không có bất luận cảm xúc gì, coi như không nghe thấy.

Ông cụ lấy lại tinh thần, hung dữ liếc bà ta một cái, lúc này mới cầm đũa.

“Ăn cơm!”

Mọi người lấy lại tinh thần!

Lúc này không khí mới có dấu hiệu ấm áp hơn một chút.

“Cảnh Kiều, ở nước ngoài mấy năm, có khỏe không?”

“Ừm, toàn bộ đều tốt.”

Về mặt Lục Đình Hách cũng chậm rãi buông lỏng, vui tươi hơn hờ hời, “Cha nhớ, con học đại học tài chính nổi tiếng trên thế giới, gọi là đại học gì ấy nhỉ, cha chỉ nghe nói, chuyên môn của con là tài chính, xếp thứ nhất!”

Lục Cảnh Kiều lạnh nhạt trả lời, “Chưa nói đến thứ nhất thứ hai, chẳng qua điều kiện được vào tài chính chuyên nghiệp ở đại học Harvard vô cùng khắc nghiệt.”

“Lúc học, con có người yêu không?”

“Không có.”

“Không có sao?” Lục Đình Hách có chút bất ngờ.

Mộ Niệm Đồng cũng giật mình.

Lục Cảnh Kiều vẫn lạnh nhạt như cũ, “Thời gian của tôi đều là học, không có thời gian dư thừa lãng phí với quan hệ không cần thiết.”

“Con không suy nghĩ đến chuyện lớn cả đời mình sao?” Rõ ràng là Lục Đình Hách hơi sót ruột chuyện này.

Ông ta luôn hỏi rất nhiều thứ, dường như Lục Cảnh Kiều rất có kiên nhẫn, trên mặt cũng không có không kiên nhẫn. “Chưa từng.”

Lục Tuấn Ngan buồn bực hơn, bỗng nhiên anh ta bỏ đũa xuống, tiếng động vang lên đột ngột, lập tức kinh động Lục Đình Hách.

Lúc này ông cụ mới biết, hình như mình không quan tâm anh ta lắm, vì thế quay đầu hỏi anh ta, “Sáng sớm, nhìn về mặt cháu không được tốt lắm, làm sao vậy? Có ai làm cháu giận sao?”

“Không có, làm sao có thể? Ai dám làm cháu tức giận chứ?”

Lục Tuấn Ngan nói xong, vươn cánh tay dài, ôm lấy vai Mộ Niệm Đồng, kéo cô vào trong lòng.

Nhất thời toàn thân Mộ Niệm Đồng cứng ngắc.

Bỗng dưng Lục Tuấn Ngan ý vị thâm trường nói, “Sắc mặt cháu đâu có không tốt, chỉ là tối qua quá mệt mỏi, không nghỉ ngơi tốt thôi.”

Lời này, tuyệt đối là có nghĩa khác.

Cũng không biết là cố ý nói cho ai nghe!

Người nói có ý, người nghe cũng có tâm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô ấy cố ý chọc giận con mới nói như vậy

Nhưng vì sao không có nghĩ ngợi tốt, Lục Tuấn Ngan cũng không nói rõ, lại càng làm cho người ta nghĩ miên man.

Không biết anh ta cố gắng làm hành động thân mật với Mộ Niệm Đồng, rốt cuộc là cho ai xem!

Lời nói tràn ngập mùi thuốc súng, lại cố ý nói cho ai nghe!

Lục Đình Hách thấy hình như tình cảm của hai người tốt hơn một chút, ít nhất không giống tối qua đối chọi gay gắt, cũng vui mừng nên hỏi một câu: “Tối hôm qua cháu và Đồng Đồng còn giương cung bạt kiếm! Ông đã nói rồi mà, vợ chồng trẻ cãi nhau, cho đến bây giờ đều là đầu giường ầm ĩ cuối giường làm hòa, không thể thành kẻ thù! Cháu xem, đây không phải là làm lành như ban đầu rồi sao?”

Dừng một lát, ông cụ vui vẻ hỏi, “Các cháu định khi nào mới có đứa bé đây? Kết hôn hai năm, Đồng Đồng không có một chút động tĩnh, ông ngóng trông cháu trai, trông mong từ rất lâu rồi!”

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng không thể chịu đựng nổi.

Lục Tuấn Ngan nhẹ nhàng băng quơ nói, “Nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc là sắp rồi ạ?”

Mọi người đều cả kinh.

“Sắp sao?”

Tay người đàn ông ngồi đối diện cô bỗng nhiên hơi cứng ngắc, nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc, sắc bén trong đáy mắt anh lóe lên rồi biến mất, vẻ mặt khôi phục như bình thường.

Lục Tuấn Ngan liếc nhìn Lục Cảnh Kiều vài lần, bỗng dừng mỉm cười, “Ông nội, ông yên tâm! Cháu nhất định sẽ cố gắng gấp bội, mau chóng cho ông bế cháu trai!”

Nói xong anh ta lại cúi đầu, cung chiều nhìn thoáng qua Mộ Niệm Đồng, nói, “Dù sao cháu cũng chờ mong làm cha! Đồng Đồng, em cũng phải cố gắng đừng để ông nội đợi quá lâu!”

Lục Đình Hách nghe xong, càng vui mừng hơn, nói liên tục: “Tốt! Tốt lắm! Tuấn Ngan nói đúng!”

Ông ta dặn dò Mộ Niệm Đồng, “Đồng Đồng, cháu đừng để ông nội đợi quá lâu đó! Phải cố gắng hơn nữa! Hiếm khi Tuấn Ngan tích cực như vậy, cháu đừng phụ lòng thẳng bé!”

Lục Tuấn Ngan cười, “Ông nội, ông đừng trêu cô ấy nữa! Đồng Đồng sẽ xấu hổ!”

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, đe thấp giọng, “Anh nói linh tinh gì đó?”

Lục Tuấn Ngan lắc đầu, có vài phần bất đắc dĩ, “Đồng Đồng, sao em phải xấu hổ chứ? Không phải che che giấu giấu làm gì!”

“Đủ rồi! Kỳ cục!”

Cuối cùng Lâm Ngọc không nhịn được, đập bàn đứng dậy, “Tuấn Ngan, con đang nói linh tinh gì vậy? Tối hôm qua con không nghe cô ta nói sao? Người vợ tốt của con, ngoại tình trong hôn nhân. . . Rồi! Nếu cô ta mang thai, con có thể chắc chắn đứa bé trong bụng cô ta là của ai sao? Đừng để đến lúc đó bị đội nón xanh, còn thay người đàn ông khác nuôi đứa bé! Truyền ra ngoài, con không sợ bị người ta chê cười sao?”

Trong lòng ông cụ buồn bực, để mạnh đũa xuống, lạnh lùng ngắt lời bà ta: “Nơi này không cần người ngoài xen mồm vào!”

“Người ngoài sao?”

Lâm Ngọc nghe vậy, trái tim như bị dao đâm.

“Cha, con nói sai cái gì sao? Cháu dâu tốt của cha ngoại tình... Lời này, cũng không phải là con nói xấu cái gì! Là chính cô ta thừa nhận!”

Lục Tuấn Ngan lại nở nụ cười: “Mẹ... Tối hôm qua đều do Đồng Đồng nói linh tinh, mẹ cũng tin sao? Sao cô ấy có thể ngoại tình được...? Trong hai năm qua, cô ấy luôn ở cạnh cô, chưa từng hai lòng.”

Lâm Ngọc nghe xong, mở to hai mắt nhìn.

Lục Đình Hách vội vàng hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Mộ Niệm Đồng cũng khó có thể tin nhìn chăm chăm anh ta, đã thấy anh ta quay đầu lại, nhìn cô đầy yêu thương, vừa ôm vai cô vừa cười nói, “Đêm qua, con và Đồng Đồng đã làm lành rồi. Toàn bộ mọi chuyện cô ấy đã nói với con rồi! Sở dĩ cô ấy nói những lời đó, đều là vì tức con.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Muốn anh ta giúp đỡ đưa con hoang này sao?

Mộ Niệm Đồng cũng khó có thể tin nhìn chăm chăm anh ta, đã thấy anh ta quay đầu lại, nhìn cô đầy yêu thương, vừa ôm vai cô vừa cười nói, “Đêm qua, con và Đồng Đồng đã làm lành rồi. Toàn bộ mọi chuyện cô ấy đã nói với con rồi! Sở dĩ cô ấy nói những lời đó, đều là vì tức con. Lúc trước là do cháu phong lưu, luôn luôn hồ đồ, không để ý đến cảm nhận của cô ấy. Cháu phong lưu thành tính, có quá nhiều phụ nữ ở sau lưng cô ấy, chỉ là từ nay về sau, cháu sẽ không tái phạm nữa!”

Lâm Ngọc nhất quyết không buông hỏi tiếp, “Ngày hôm qua những vết hôn trên vai, trên cổ cô ta từ đâu mà ra?”

Lục Tuấn Ngan nói, “Còn có thể là của ai được? Tất nhiên là của con.”

Lâm Ngọc hoàn toàn không còn lời nào để nói, vẫn bán tín bán nghi, “Thật sao?”

“Mẹ, con có thể lừa mẹ sao? Vợ của mình ngoại tình... Loại chuyện này, người nào có thể dễ dàng tha thứ được, con bao che cho cô ấy làm gì?”

Lục Đình Hách không khỏi oán trách, “Đồng Đồng, sau này đừng như vậy nữa! Cho dù Tuấn Ngan làm cháu tức thế nào, cháu cũng không thể nói những lời này, nếu không, để người khác nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Mộ Niệm Đồng nhủ mảy, vừa định nói chuyện, tay lại bị Lục Tuấn Ngan nắm chặt, giống như cảnh cáo không tiếng động.

Tất nhiên là Lục Đình Hách tin tưởng lời anh ta nói không nghi ngờ, vì thế gật đầu khen ngợi, “Cháu nên kiềm chế lại rồi! Lời cháu nói ngày hôm nay, chứng minh cháu thật sự lớn dần rồi! Xem ra, chỉ có lúc mất đi, mới biết từng có được, trân quý biết bao nhiêu!”

Ông ta lại nói sang chuyện khác, “Hay là cháu và Đồng Đồng quay về nhà họ Lục ở đi! Nếu có thai, cũng có thể dưỡng thai ở nhà họ Lục!”

Lục Tuấn Ngan gật gù đầu, ôm lấy cô, nhìn cô đầy thâm tình.

Mộ Niệm Đồng không được tự nhiên.

Cô chưa nói muốn hòa thuận với anh ta!

Anh ta muốn làm cái gì?

“Đồng Đồng, chúng ta về nhà họ Lục ở đi! Đợi em mang thai, cũng được chăm sóc tốt hơn!”

“Tôi...”

Lục Đình Hách lại nói, “Nếu đã kiềm chế tính phóng đảng, như vậy, trên sự nghiệp, cháu cũng nên giúp đỡ chút ít của cháu nhiều hơn! Công việc trong tập đoàn tài chính rất nhiều, chỉ dựa vào một mình chút ít của cháu, sợ là rất khó, cháu cũng nên giúp đỡ chút ít nhiều hơn một chút!”

Vừa dứt lời, vẻ mặt Lục Tuấn Ngan vốn đang cười trở nên cứng đờ.

Anh ta kinh ngạc nhìn thoáng qua Lục Đình Hách, khó mà tin ông ta nói ra yêu cầu như vậy!

Giúp đỡ sao?

Anh ta là người kế thừa danh chính ngôn thuận của nhà họ Lục, cho dù là giúp đỡ, cũng nên là Lục Cảnh Kiều giúp đỡ anh ta, dựa vào cái gì lại bảo anh ta giúp đỡ con hoang có lai lịch không rõ này?

“Ông nội, lời này của ông có ý gì?”

Trên mặt Lục Tuấn Ngạn có chút không vừa ý, không vui nói, “Ông bảo cháu giúp đỡ anh ta sao? Tên con hoang lai lịch không rõ này?”

Lục Đình Hách nghe vậy, ném mạnh đôi đũa xuống, “Vô liêm sỉ! Cháu nói cái gì!”

Ông ta vốn cho rằng Lục Tuấn Ngạn hiểu chuyện, không nghĩ tới lời anh ta nói ra lại làm người ta hoảng sợ, con hoang lai lịch không rõ sao, toàn bộ vui mừng và hài lòng của ông ta bị mất rồi!

“Thằng bé là chú của cháu!”

Lục Tuấn Ngạn ngắt lời ông ta nói, “Anh ta không phải là chú của cháu!”

“Cháu - -!”

“Ông nội, nhiều năm như vậy, cháu chưa bao giờ nghe nói, cháu còn có một người chú!” Lục Tuấn Ngạn vừa nói, vừa chán ghét đánh giá Lục Cảnh Kiều, mở miệng nói không chút đắn đo, “Con riêng, là con riêng đi! Cháu chưa bao giờ nghe nói một gia tộc nào, cho con riêng tiếp quản chuyện tập đoàn! Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải làm người ta chê cười sao? A! Đến lúc đó, bảo người ngoài đối xử với nhà họ Lục như thế nào, đối xử với cháu như thế nào? Ông nội, ông không suy nghĩ cho cháu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Coi anh là quân cờ

“Tuấn Ngạn!”

Lục Đình Hách hận anh ta không đứng, càng hận anh ta hành động theo cảm tính.

Chẳng lẽ, cảm kỳ con riêng kế thừa tập đoàn, ông ta không biết sao?

Không phải là vì trên dưới nhà họ Lục, không có một ai vươn lên, hiện giờ tài chính khủng hoảng, tập đoàn tài chính Lục thị cũng gặp phải khủng hoảng, chẳng lẽ còn muốn ông ta đi mời tổng giám đốc bên ngoài về quản lý công ty?

Ông ta luôn ăn nói khép nép, mời Lục Cảnh Kiều trở về là vì có thể làm tập đoàn tài chính Lục thị qua khỏi kiếp nạn này.

Đến lúc đó, tập đoàn tài chính Lục thị được Lục Cảnh Kiều điều hành trở lại đỉnh cao, ông ta sẽ tuyên bố Lục Tuấn Ngạn kế thừa tập đoàn tài chính.

Dụng tâm lương khổ của ông ta, vì sao cháu trai lại không cảm nhận được?

Một người là người kế thừa, một người là quân cờ, hai người hoàn toàn khác nhau!

“Cha, thằng bé không muốn, cần gì phải cưỡng cầu.” Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều để dao nĩa xuống, cầm lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau khóe môi, nhẹ nhàng nâng mắt.

Ánh mắt của anh rơi vào người Lục Tuấn Ngạn, mỉm cười, nhếch môi nói, “Cho dù thằng bé không giúp đỡ con, con cũng có thể điều hành tập đoàn tài chính được, có thằng bé ở đó, trái lại con càng phiền hơn.”

Ngữ khí thận trọng, có phong cách của trưởng bối.

“Anh!”

Lục Tuấn Ngạn giận dữ trừng anh, vì hung dữ cơ mặt sắp vụn vụn rồi!

Lời này của anh là có ý gì?

Tuyên bố nhục nhã anh ta sao!

“Ồ đây đến lượt anh nói chuyện với tôi sao? Lục Cảnh Kiều, anh nên quan tâm đến mình ấy, anh là ai mà dám nói chuyện với tôi như vậy?”

Lục Cảnh Kiều bình tĩnh trả lời, “Tôi là chủ của anh.”

“Phi! Anh cũng xứng sao?”

“Được rồi!”

Lục Đình Hách tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, để bát xuống, chống gậy đứng dậy, “Tôi thấy các người không muốn tôi tốt đây mà! Cả ngày đều âm ỉ, không làm tôi bớt lo, các người muốn tôi tức chết đúng không?”

Lâm Ngọc nhanh chóng tiến lên, đỡ lấy ông cụ nói, “Cha à, cha đừng tức giận nữa! Cần gì phải chấp nhậ với bọn chúng, có hại cho thân thể mất nhiều hơn được!”

“Con cũng vậy!”

Lục Đình Hách không cần bà ta đỡ, đẩy bà ta ra, chỉ vào mũi bà ta nói, “Nếu con còn làm vẻ mặt đó với Đồng Đồng, cha chắc chắn sẽ chinh con thật tốt!”

Nói xong, ông ta nghiêm mặt, chống gậy rời đi.

Từ đầu đến cuối Mộ Niệm Đồng đều cúi đầu, không để ý tranh chấp, sau khi thấy Lục Đình Hách rời khỏi, cô cũng đứng dậy.

“Tôi ăn no rồi, không còn sớm nữa, tôi còn phải đi làm!”

Lục Tuấn Ngan lập tức giữ chặt tay cô, “Tôi đưa cô đi.”

“Không cần!” Mộ Niệm Đồng miễn cưỡng cười vui, “Tôi tự đi được.”

Nói xong, không quay đầu lại nhìn Lục Tuấn Ngan liền rời đi.

...

Biệt thự nhà họ Lục ở giữa núi, đi thẳng đến nội thành chỉ có duy nhất một con đường núi, trên đường cũng không có bất luận trạm xe buýt nào, càng không nói đến xe điện ngầm.

Con đường giao thông duy nhất, đó chính là xe riêng.

Cũng không biết là cô nghĩ như thế nào, từ chối Lục Tuấn Ngan, nhưng cô tình nguyện đi bộ cũng không muốn ngồi xe của anh ta.

Cô đau đầu xoa xoa mi tâm, sáng sớm đã tranh chấp, làm cô càng mệt mỏi hơn.

Cô không biết nên sống như thế nào trong gia tộc như vậy.

Lúc cô có về đêm chiều, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng còi của chiếc xe có rèm che.

Cô quay đầu lại, thấy một chiếc xe màu đen dừng bên cạnh cô, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra sườn mặt hoàn mỹ của Lục Cảnh Kiều.

Khuôn mặt tuấn tú, khí chất trầm ổn thành thực, cho dù chỉ là sườn mặt, lại không làm tổn hao khí thế kinh người của anh.

Một tay nắm vô lăng, một tay ấn hạ cửa kính xe xuống, xuyên qua cửa xe, dễ dàng nhìn thấy bàn tay trắng nõn thon dài của anh.

“Lên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Em không cần phải giải thích!

Mộ Niệm Đồng có chút chột dạ quay đầu lại, nhìn thoáng qua cửa lớn nhà họ Lục, thấy không có người, lúc này mới yên tâm hơn.

“Anh làm gì thế?”

Người đàn ông mỉm cười, “Đưa em đi làm.”

“Tôi không cần anh đưa!”

Mộ Niệm Đồng lại nói, “Anh đi trước đi, tôi tự mình xuống núi gọi xe!”

“Lên xe.” Lục Cảnh Kiều lặp lại lần hai.

Mộ Niệm Đồng cắn môi, “Để người ta nhìn thấy, không được tốt lắm đâu?”

Cuối cùng Lục Cảnh Kiều cũng quay đầu nhìn cô, có chút không tưởng tượng được hỏi lại, “Làm chú, đưa cháu dâu mình đi làm, có gì không đúng?”

Lời này hỏi khó cô rồi.

Lúc này cô mới giờ tay mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ.

Mới vừa cài dây an toàn xong, hai tay cô để lên đùi, bình tĩnh nói với anh, “Chúng ta nói chuyện đi!”

Lục Cảnh Kiều nhìn cô một cái, buông lỏng phanh ra, đạp chân ga, xe có rèm che lao đi!

Brum brum!

Án chân ga hết cỡ, tiếng động cơ vang lên, giống như tiếng gầm gừ của dã thú, không ngừng vang vọng trên đường núi!

Tốc độ xe quá nhanh, cho nên cô nhanh chóng dùng lực nắm chặt vào ghế, sợ hãi đến mức sắp hít thở không thông!

Trên đường núi có không ít khúc cua.

Nếu thao tác không chuẩn, phương hướng có sai lầm, nếu như xe lao ra khỏi đường núi, tất nhiên là xe hủy người chết!

Cô càng lo lắng đề phòng hơn, vẻ mặt trắng bệch nhìn người đàn ông, thấy tay trái anh chống má, tay phải nhẹ nhàng lái xe, vẻ mặt không chút để ý, tựa như rảnh rỗi dạo chơi, nhưng mà chiếc xe dưới sự điều khiển của anh, với tốc độ 130 chạy nhanh trên con đường núi!

“Em nói muốn nói chuyện với tôi, nói chuyện gì thế?”

“Anh... Anh đi nhanh như vậy, chúng ta nói chuyện thế nào được?”

Cô lo lắng khi nói chuyện với anh, không cẩn thận phân tâm, xe mất đi khống chế, lao xuống sườn núi!

Lục Cảnh Kiều liếc mắt nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt cô trắng bệch, tựa hồ bị kinh sợ vì xe chạy quá nhanh, lúc này mới giảm phanh xe, đi chậm lại.

“Vì sao em kết hôn với anh ta?”

Cô không có mở miệng, anh lại hỏi trước, nhưng mà câu hỏi anh nói làm cô ngẩn người!

“Vì sao anh... Lại hỏi chuyện này?”

“Có chút tò mò.”

Bỗng dưng Lục Cảnh Kiều lại hỏi, “Có ý định về nhà họ Lục không?”

Mộ Niệm Đồng giật mình, nhú mày nói, “Không biết...”

Bỗng nhiên cô nghĩ tới gì đó, hỏi, “Lúc trước Lục Tuấn Ngạn nói những lời đó, anh sẽ không tin đấy chứ? Tối hôm qua tôi không có cùng anh ta...”

“Tôi biết...”

Lục Cảnh Kiều ngắt lời cô, “Nói dối hay nói thật, tôi đều nhìn ra được. Cho nên, em không cần phải giải thích.”

Tim Mộ Niệm Đồng đập nhanh và loạn nhịp, phản ứng kịp thái độ mình nóng lòng giải thích, dường như có vẻ quá ái muội, không khỏi ảo não vỗ trán.

Sẽ dễ dàng bị người ta hiểu lầm!

Chương 73: Người đàn ông là động vật có lãnh địa

Mộ Niệm Đồng khăn trương nắm chặt tay.

Nhiệt độ bên trong xe rất thấp.

Sáng sớm, nhiệt độ không khí vốn rất thấp, gió sớm đều mang theo cảm giác mát lạnh.

Cô rút rút bả vai, ánh mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính xe, rơi vào trầm tư.

Cô nhú mày lại, đột nhiên hỏi, “Vì sao anh lại trở về?”

“Hả?”

Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng phía trước, lạnh nhạt hỏi, “Tôi nghe ông nội nói, anh vẫn luôn ở nước ngoài, vì sao lần này đột nhiên trở về?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao?”

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng băng quơ nói, “Đương nhiên là trở về tranh giành tài sản nhà họ Lục.”

“...” Cô kinh ngạc quay đầu, trợn mắt nhìn anh khó có thể tin!

Nói chung, người đàn ông kiêu ngạo, người mang dã tâm, cũng ít nói những lời nhẹ nhàng băng quơ ra khỏi miệng.

Không thể tin được chính là, người đàn ông này ở trước mặt cô, lại không che giấu bất cứ chuyện gì, trực tiếp nói ra dã tâm của anh!

Chẳng lẽ, anh không kiêng kỵ một chút sao.

Mộ Niệm Đồng chớp chớp mắt, lập tức lạnh nhạt nói, “Tôi không quan tâm rốt cuộc anh trở về vì mục đích gì. Chỉ là, từ giờ trở đi, chúng ta vẫn nên giữ một khoảng cách cho thỏa đáng...”

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên xe dừng lại, đỗ ở ven đường.

Mộ Niệm Đồng ngẩng ra, thấy anh cởi dây an toàn ra, thân hình cao to tiến lại gần cô!

Trong chớp mắt khi anh tiến sát cô, có mùi thơm mát trên người anh bay đến mặt cô.

Bỗng nhiên cô có chút hít thở không thông, tim đập rộn lên, không khí bên trong xe đều trở nên vô cùng loãng!

Mộ Niệm Đồng nắm chặt lấy dây an toàn, nhắm hai mắt lại.

Lục Cảnh Kiều nhìn thoáng qua cô, bỗng dung cười, lấy một bao thuốc lá bên hộp để đồ ngay bên cạnh tay phải cô, lập tức ngồi thẳng dậy, mở bao thuốc lá ra, đốt một điếu thuốc.

“Tim em đập vô cùng nhanh. Tưởng tôi hôn em sao?”

Mộ Niệm Đồng mở to mắt, hóa ra anh chỉ lấy bao thuốc lá, nhất thời vô cùng lúng túng, mặt lập tức đỏ lên.

Người đàn ông này đúng là xấu xa!

Đây rõ ràng là cố ý đùa giỡn.

Nhìn thấy bộ dạng cô khó chịu như vậy, anh lại cười, nhả khói ra, anh vươn tay, mu bàn tay lạnh lẽo chạm vào má cô.

“Sao mặt lại nóng như vậy?”

Về mặt cô xanh mét xoay mặt đi, liếc nhìn ngoài cửa sổ, lại nghe anh cười như không cười hỏi lại: “Nếu tôi không phải chú của Lục Tuấn Ngạn thì sao?”

Cô mờ mịt, “Cái gì?”

Lục Cảnh Kiều chậm rãi hít một hơi thuốc lá, khoe môi đầy khói thuốc dày, cùng với mùi hương đặc biệt trên người anh, lại dung hợp vừa đủ.

Anh giờ tay nhắc chân, có một loại khí chất không nói rõ.

Lại nhìn về mặt anh, đã chôn vùi trong sương khói, còn giống như sương mù.

“Chẳng lẽ là vì tôi có quan hệ với nhà họ Lục, cho nên em kính sợ trong lòng?”

Cửa sổ, gió sớm tiến vào.

Trái tim hỗn độn của Mộ Niệm Đồng cuối cùng cũng có chút tĩnh táo.

Cô chậm rãi nâng mắt, lông mi dài nhỏ hơi run rẩy, “Chúng ta như vậy là không tuân thủ luân thường đạo lý.”

“Lúc trước em không có nghĩ như vậy. Em muốn trả thù anh ta như thế nào, tôi bằng lòng phối hợp với em.”

“...”

Lục Cảnh Kiều hơi nhíu mày, bỗng nhiên dựa sát vào người cô, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mặt cô, hà hơi như lan, “Không phải là anh ta nói với em những lời đó, cho nên em dao động rồi?”

“...”

“Đề anh nói cho em biết, người đàn ông là động vật có lãnh địa. Tựa như sư tử và hổ vậy, rào đất làm vương, anh ta có thể phản bội em, nhưng em không thể phản bội anh ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Càng nguy hiểm, càng hưng phấn

“Một khi em kháng cự, phản nghịch, anh ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp để em phục tùng anh ta.”

Dừng một lát, anh cười, “Đây chính là người đàn ông.”

Giọng nói của anh trầm thấp, ngữ điệu thành thực như vậy, cùng với khuôn mặt tuấn tú bất cần đời, thực sự có chút không hòa hợp.

Tiếng Trung của anh vô cùng chuẩn, rất khó tưởng tượng một người đàn ông một mình xa quê hương sống ở nước ngoài hai mươi mấy năm, có thể nói tiếng Trung lưu loát như vậy.

Tiếng nói của anh vẫn luôn vang bên tai, mỗi một chữ mang theo ý tứ riêng biệt, khiến người ta không nhịn được hăm sâu vào trong đó.

Cô cuộn người vào trong góc theo bản năng, giống như làm như vậy có thể duy trì khoảng cách với anh.

Nhưng bộ dạng co quắp như vậy, rơi vào trong mắt anh, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Trốn, cô có năng lực trốn đi đâu.

Anh cố ý bắt nạt tiến gần cô hơn một chút, cô dựa vào cửa kính xe, đã không thể lùi được nữa, nhưng mà anh vẫn không ngừng ép sát tới!

Mộ Niệm Đồng xoay mặt đi, không dám nhìn thẳng, nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của anh gần trong gang tấc.

Ánh mắt của anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, tránh cũng không thể tránh.

Hơi thở của cô càng lúc càng cẩn thận, nhưng mà cô không nhận ra được, cô hít vào trong phổi hơi thở ấm áp của anh...

Lục Cảnh Kiều thấy phản ứng của cô vụng về thú vị, có tâm tư trêu đùa, càng dựa vào gần hơn.

Thế cho nên Mộ Niệm Đồng cảm thấy trong xe rộng như vậy lập tức nhỏ hẹp khiến người ta sắp hít thở không thông!

Cô không dám có bất luận động tác nào, chỉ vì mặt người đàn ông ở ngay trước mắt, chỉ cần cô hơi động một chút, miệng hai người sẽ không có ngăn cản đụng vào nhau.

“Lục Cảnh Kiều, anh đừng dây dưa với tôi nữa... Có được không?”

Cô bày ra tư thế ăn nói khép nép, định năn nỉ anh.

Người đàn ông cười xấu xa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, ánh mắt nhìn khuôn mặt bối rối của cô đầy lưu luyến.

“Tôi thích dây dưa với em.”

- - Tôi thích dây dưa với em.

Cô bối rối liếm cánh môi, cảm thấy khó hiểu, “Vì sao muốn như vậy?”

Vì sao anh lại cứ dây dưa với cô không rời?

Cô nâng mắt nhìn anh, “Người đàn ông như anh, hẳn là không thiếu phụ nữ? Cần gì phải dây dưa với tôi không rời?”

“Bởi vì...”

Lục Cảnh Kiều nhìn kỹ đôi môi mềm mại của cô, ngón tay chạm vào đôi môi cô, cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm chặt cánh môi cô.

Cô không nghĩ tới, anh sẽ hôn cô.

Nụ hôn không có dấu hiệu, cô lập tức hoảng sợ.

Thấy anh kề sát môi cô, gần từng chữ, mê hoặc lòng người, “Ngoại tình mà, rất kích thích đó?”

“...”

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng véo mặt cô, trong mắt giống như chứa cung chiều, giống như cân nhắc, có thêm một tầng sâu bí hiểm.

“Tôi quên nói cho em, càng là chuyện nguy hiểm, càng làm cho người đàn ông hưng phấn.”

...

- - Càng là chuyện nguy hiểm, càng làm cho người đàn ông hưng phấn.

Đàn ông đều nguy hiểm như vậy sao?

Trên đường đến văn phòng, bên tai Mộ Niệm Đồng đều vang lên những lời kinh thế hãi tục của anh.

Càng nghĩ càng đau đầu.

“Niệm Đồng!”

Phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, thấy Hàn Tĩnh Y - y tá khoa phụ sản, cô ấy làm ở bệnh viện không nhiều lắm, bạn thân thiết của cô.

Cô ấy đuổi theo, tức giận than thở, “Cậu nghĩ cái gì vậy? Vừa rồi mình gọi cậu một lúc lâu như vậy, sao cậu lại không để ý đến mình chứ?”

“Cậu gọi mình sao?”

Hàn Tĩnh Y tức giận nói, “Biết ngay là cậu không nghe thấy mà, nhìn cậu có vẻ thất thần...”

Đang nói dừng một lát, bỗng nhiên tầm mắt Hàn Tĩnh Y nhìn mặt cô.

“Đồng Đồng, cậu trang điểm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tức giận

Mộ Niệm Đồng sờ sờ mặt, mắt tự nhiên ‘ùm’ một tiếng.

“Trang điểm nhạt một chút ấy mà.”

Bởi vì cả đêm không ngủ, sắc mặt không tốt, cả người đều có vẻ vô cùng tiêu tụy, không có tinh thần, vì thế chỉ đánh chút má hồng, tô thêm chút son nhạt, không còn gì nữa.

“Trời ạ!”

Hàn Tĩnh Y giật nảy mình, “Không nghĩ tới sau khi cậu trang điểm lại xinh như vậy? Giống như phẫu thuật thẩm mỹ ấy!”

“Nói cái gì thế?” Mộ Niệm Đồng tức giận đến mức dờ khóc dờ cười, “Có khoa trương như vậy không?”

Phẫu thuật thẩm mỹ sao?

Cô không biết nên khóc hay nên cười rồi!

Hàn Tĩnh Y có chút kích động nói, “Minh nói thật đó! Thực ra tớ phát hiện ngũ quan của cậu vô cùng tinh xảo, chỉ là không biết vì sao, có phải bình thường cậu không đắp mặt nạ hay không? Cũng không uống đủ nước? Làn da của cậu không được đẹp lắm, sắc mặt cũng không tốt.”

“Bởi vì thường xuyên thức đêm thôi.”

Lúc học trường y, thường xuyên thức đêm làm luận văn, sau khi vào làm ở bệnh viện, rạng sáng mới được nghỉ ngơi, hơn nữa bình thường cô không chú trọng bảo vệ da, khó tránh khỏi nhìn có vẻ tiêu tụy.

“Bình thường mình không đắp mặt nạ, chỉ dùng sữa rửa mặt và kem dưỡng dabao SOD.”

“Dabao SOD...?”

Hàn Tĩnh Y nhìn cô như nhìn người nguyên thủy, “Đồng Đồng, cậu có phải là phụ nữ không? Đều nói phụ nữ để ý gương mặt mình nhất! Cho dù xinh đẹp trời sinh cũng cần phải chú trọng bảo dưỡng, nếu không đợi lúc lớn tuổi, trên mặt đầy keo dán lông trắng trổng, cậu nghĩ sao? Nếp nhăn có thể giết chết con ruồi, cho dù hối hận cũng không kịp rồi!”

Nói xong, cô ấy khuyên cô, “Hay là tối nay chúng ta đi dạo phố một lát nhé!”

“Không có thời gian.”

“Đi cùng đi! Mỗi lần hẹn cậu, cậu đều nói không có thời gian, kiếm tiền liệu mạng như vậy làm gì? Phụ nữ phải đảm bảo giá trị tiền gửi, không phải là học vắn, là mặt, là mặt đó!”

Hàn Tĩnh Y cổ vũ cô, Mộ Niệm Đồng phiền không chịu được, vì thế cầu xin tha thứ, “Cậu muốn có người đi dạo phố cùng mình thì cứ nói thẳng ra! Được rồi, mình đồng ý với cậu, buổi tối cùng nhau đi dạo phố, được chưa?”

“Như vậy mới đúng chứ!”

Hàn Tĩnh Y cười hải lòng, bỗng nhiên lại nghĩ đến gì đó, lập tức nói, “A... Đúng rồi, Đồng Đồng, buổi sáng có người tìm cậu, bởi vì cậu chưa có đi làm, mình bảo ông ấy đợi cậu ở trong văn phòng cậu rồi.”

“Ai vậy?”

“Không biết, một người đàn ông trung niên, nhìn có vẻ... Hung dữ! Ha ha.”

Mộ Niệm Đồng đi đến trước cửa văn phòng, đẩy cửa ra, còn chưa kịp đi vào, cô liền nhạy cảm nhận ra có một vật cứng rắn ném tới, bay thẳng về phía mặt cô!

Không kịp trốn tránh, chén trà dán vào mép tóc cô đập trúng cánh cửa, sau đó có tiếng vỡ vụn, nước trà nóng bỏng bắn tung tóe lên vai cô, quần áo ** một vùng.

Vai bị bỏng đỏ một mảng.

Về mặt Mộ Niệm Đồng không thay đổi, không thấy một chút chột vật, có lẽ đã sớm chuẩn bị trong lòng.

Khi tầm mắt cô nhìn khuôn mặt tràn đầy tức giận, cô nhẹ nhàng nhếch môi: “Cha, sớm như vậy, sao cha lại tức giận đến thế?”

Ông đập mạnh vào bàn ‘ầm’ một tiếng, chống tay vào bàn đứng dậy: “Con còn mặt mũi gọi cha là cha sao? Cha cảm thấy mặt mặt xấu hổ vì một đứa

con gái như con!”

Mộ Nhân Hậu nói xong, xoay người đi tới bên cửa sổ, để lại cho cô một bóng lưng, hơi thở tràn ngập nghiêm túc, làm thần kinh cô căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thiên lý bất dung*!

*: Làm việc trời không thể bao dung, tha thứ được.

Mắt mặt xấu hổ...

Những từ này, giống như con dao sắc bén đâm mạnh vào phổi cô, cho dù là hô hấp cũng có chút đau đớn.

Về mặt cô tự nhiên đóng cửa lại, đi vào văn phòng.

“Cha...”

“Con đừng gọi cha là cha!”

Mộ Nhân Hậu xoay mạnh người, chỉ vào cô gào thét, “Cha không có đứa con gái như con!”

Mộ Niệm Đồng ngăn người.

Ông vô cùng đau đớn nói, “Con từng là kiều ngạo của cha, mà lúc này thì sao? Con là sĩ nhục của nhà họ Mộ!”

Sĩ nhục của nhà họ Mộ...

Mộ Niệm Đồng nhắc... môi, bán lại những từ ngữ sĩ nhục đã nhận cho người khác.

Đứng ở trước mặt cô, là cha ruột của cô, người ngoài nhục nhã cô, cô hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng những lời nói sắc bén của cha, thực sự bổ sung thêm hiệu quả công kích gấp trăm lần.

“Được.”

Ông ấy không cho cô gọi mình là cha, được.

“Như vậy, ông Mộ...” Mộ Niệm Đồng hít sâu một hơi khí lạnh, chịu đựng chua xót trong mắt, mỉm cười nói: “Ông tới tìm tôi có chuyện gì sao?”

Mộ Nhân Hậu kinh sợ, không thể tin được cô dám nói với hắn ta như vậy.

“Con gọi cha là gì?”

“Không phải cha không cho con gọi cha sao? Không phải cha nói, cha không có đứa con gái như con, cha nói con là sĩ nhục của nhà họ Mộ...”

Mộ Niệm Đồng dừng một lát, giọng nói càng lúc càng khàn khàn, vành mắt không khỏi phấp phồng.

“Con không biết, ngoại trừ gọi là ‘Ông Mộ’, con còn có thể gọi cha như thế nào.”

Sắc mặt Mộ Nhân Hậu càng thay đổi, cũng ý thức được từ ngữ của mình quá sắc bén.

Về mặt ông chậm rãi trở lại bình thường, nhìn về phía cô, tầm mắt nhìn gương mặt tái nhợt của cô, trầm giọng nói: “Cha quá tức giận. Nhưng con cũng không nghĩ lại xem, tối hôm qua con nói những lời này, rốt cuộc hoang đường bao nhiêu?”

Cô chỉ cười không nói, tươi cười làm ông nhìn vô cùng chói mắt!

Mộ Nhân Hậu đứng bật dậy, đi đến trước mặt cô, khuôn mặt nghiêm túc, uy hiếp.

“Con và người đó - - Lục Cảnh Kiều, rốt cuộc có quan hệ gì?”

“...”

Đầu Mộ Niệm Đồng trống rỗng trong chớp mắt.

“Vì sao cha lại hỏi như vậy?”

“Người khác không nhìn ra, nhưng cha nhìn ra được! Quan hệ của hai người thật sự ái muội!”

Mộ Nhân Hậu có quan sát hơn người thường, nhạy cảm làm người ta giận sôi.

Ông phát hiện ngoài miệng Lục Cảnh Kiều có một vết thương nhỏ, mà giống vậy, môi Mộ Niệm Đồng cũng có vết thương nhỏ.

Giống như vừa bị cắn xong.

Không phải ông không hiểu chuyện nam nữ, sao có thể không đoán được, vị trí ‘hiểu ngầm’ như vậy, là như thế nào!

Hơn nữa Lục Cảnh Kiều quá chú ý đến cô, mà ánh mắt chột dạ của Mộ Niệm Đồng cũng không thể thoát khỏi mắt ông.

Không ai hiểu con gái bằng cha.

Đứa con gái này của ông, ông hiểu rõ nhất!

Nói chung là ông đoán được, trong lúc đó hai người đã xảy ra chuyện gì, đau lòng rất nhiều, càng cảm thấy trái tim lạnh lẽo, nhưng ông không nói ra, ông hỏi như vậy, vì chỉ muốn nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Niệm Đồng, nghi ngờ trong đáy lòng chiếm được chứng thực!

“Con đừng quên, dựa theo vai vế mà nói, cậu ta là chú con! Nếu chuyện bê bối này truyền ra ngoài, con nói xem người ngoài nhìn con như thế nào? Thấy Tuấn Ngạn thế nào? Đây là chuyện gì? Là loạn luân! Thiên lý bất dung!”

Loạn luân...

Mộ Niệm Đồng như bị sét đánh vẫn không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Cái tên Thiếu Khanh này

Mộ Niệm Đồng như bị sét đánh vẫn không nhúc nhích

Không biết vì sao, sau khi Mộ Nhân Hậu nói ra những lời đó, cô giống như cảm thấy mình bị lột sạch, bắt đi điều phổ.

Cảm giác nhục nhã từ lòng bàn chân đi lên trên lưng, lập tức lan ra khắp nơi.

Mộ Niệm Đồng ra vẻ thụ sủng nhược kinh*: “Ông Mộ, ông quan tâm tôi sao?”

*: Được sủng ái mà lo sợ

“Những lời bần thiêu này của con là nói với ai thế?”

“Ông Mộ, bây giờ con gái ông đã là người trưởng thành, hoàn toàn có năng lực tự chủ.”

Mộ Niệm Đồng ngẩng mặt, ánh mắt kiên định: “Cho dù tôi làm sai chuyện, cũng sẽ tự mình chịu trách nhiệm, mặt mặt xấu hổ cũng được, si nhục cũng được, không cần ông quan tâm.”

Mộ Nhân Hậu nghe xong giận dữ, “Con đồ mất dạy này! Những lời đại nghịch bất đạo này mà con cũng dám nói ra sao?”

Lời này hoàn toàn chọc giận ông, trong lúc mất đi lý trí, ông giơ cao tay lên, đợi khi ông phục hồi tinh thần lại, trong đáy mắt là cả kinh, chỉ thấy người trước mặt bị tát mạnh một cái.

Ông ở bộ đội nhiều năm như vậy, lúc còn trẻ tuổi đã là tướng quân thanh danh hiển hách, tất nhiên lực tay nắm súng rất mạnh!

Mộ Niệm Đồng chậm rãi quay sang, khoe miệng bị rách, một chút máu chảy ra, cô vẫn cười sáng lạn như trước, đôi mắt giống như ánh trăng bị chia cắt, u tối.

Mộ Nhân Hậu trầm giọng nói: “Con coi quan tâm của cha thành cái gì hả?”

Cô nhẹ nhàng lau máu ở khoe môi, cười, “Ông Mộ, nếu ông quan tâm tôi, sẽ lợi dụng Thiếu Khanh uy hiếp tôi sao? Nếu ông thật sự quan tâm tôi, sẽ ép tôi gả cho người tôi không có một chút tình cảm sao? Kết hôn hai năm nay, tôi đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, nhưng không nghĩ ra, làm cha của tôi, cái gọi là suy nghĩ đến hạnh phúc của tôi, thật sự quan tâm tôi sao?”

Mộ Nhân Hậu ngẩn ra, khuôn mặt nóng lên! Lời này, không thể nghi ngờ là một cái tát thật mạnh tát mạnh vào mặt ông!

Cha và con gái đứng thẳng mặt đối mặt, hai bên đều im lặng.

Cái tên ‘Thiếu Khanh’ này, dường như thành ngăn cách lớn nhất giữa hai cha con, vĩnh viễn khó có thể vượt qua.

Cũng không biết Mộ Nhân Hậu rời đi ra sao, lúc Hàn Tĩnh Y đi tới, thấy vẻ mặt Mộ Niệm Đồng cứng ngắc đứng ở chỗ đó rất lâu, ngực lên xuống không ngừng!

“Đồng Đồng, cậu làm sao vậy?”

Mộ Niệm Đồng phục hồi tinh thần lại, khi nâng mắt, đôi mắt lại đỏ bừng.

“Không có gì...”

“Cậu khóc sao?”

Mộ Niệm Đồng xoay mặt đi, phủi tay áo.

Hàn Tĩnh Y thấy tâm tình cô suy sụp, nghĩ vừa rồi có người đàn ông kéo mạnh cửa ra ngoài vội vàng rời đi, trong lúc đó hai người đã xảy ra chuyện gì không thoải mái.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, buổi tối cùng đi dạo phố đi!”

“Không được, cậu đi đi, tan làm mình phải về nhà rồi.”

“Đồng Đồng, đừng như vậy mà! Hơn nữa chúng ta đã hẹn rồi, không phải cậu nói muốn đi dạo phố với mình sao?”

Mộ Niệm Đồng bị cô ấy quấy rầy, đành phải gật đầu đồng ý.

...

Giữa trưa, nhà ăn nhân viên.

Mộ Niệm Đồng và mấy hộ lý đồng nghiệp cùng nhau ăn cơm, cách đó không xa, thấy một người phụ nữ mặc quần áo hộ lý trang điểm tinh xảo, lác lác mông đi tới.

“Hà Viện Viện...”

“Không phải cô ấy đã thôi việc rồi sao?”

“Thôi việc?” Mộ Niệm Đồng có chút kinh ngạc hỏi, “Cô ấy muốn tạm rời cương vị công tác rồi sao?”

“Đúng vậy. Nói cái gì mà, vị hôn phu của cô ấy không cho cô ấy làm việc, cho nên đã gửi đơn từ chức, hơn nữa đều thông qua phê duyệt rồi. Tháng sau sẽ chính thức thôi việc.”

Hà Viện Viện, khoa phụ sản cấp cho vị trí hộ lý đặc biệt, nhắc tới cái tên này, những người trong nhóm hộ lý đều thôn thức một trận!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Làm kẻ thứ ba còn cảm thấy mình hơn người khác

Hà Viện Viện, khoa phụ sản cấp cho vị trí hộ lý đặc biệt, nhắc tới cái tên này, những người trong nhóm hộ lý đều thổn thức một trận!

Cô ta không có bằng cấp cao, sau khi tốt nghiệp ở trường, trong nhà dùng quan hệ khắp nơi, mới không dễ dàng gì sắp xếp cho cô ta làm việc ở bệnh viện này.

Đừng nhìn cô ta còn trẻ tuổi, tuy mới hai mươi hai tuổi, nhưng cô ta có thể hiểu rất rõ, rốt cuộc mình muốn cái gì!

Tiến vào bệnh viện làm việc tháng thứ hai, liền từ thực tập sinh chuyển lên chính thức, làm được hai năm liền được cấp cho hộ lý đặc biệt thứ ba.

Tất cả mọi người bàn luận xôn xao, nói cô ta dùng thủ đoạn không sạch sẽ gì, lúc này mới đẩy rớt người ưu tú hơn cô ta.

Càng làm người ta phê bình kín đáo chính là, vị hôn phu hiện giờ của Hà Viện Viện là cô ta làm kẻ thứ ba chen chân vào, tham dự vào cuộc hôn nhân của người khác cướp đoạt được.

Lúc trước, cô ta làm hộ lý cho một người phụ nữ có thai, bởi vì là sản phụ lớn tuổi, nên cần hộ lý chăm sóc đặc biệt, nên do Hà Viện Viện tiếp nhận.

Trong lúc làm hộ lý, cô ta lại bắt đi mầy lại với chồng người phụ nữ có thai đó, còn rất hợp nhau.

Người đàn ông này có một xí nghiệp rất được, tên là Hoàng Vụ Lương, ông chủ nhà máy sản xuất thuốc, 43 tuổi, tài sản hơn triệu.

Hà Viện Viện hiểu rõ thứ cô ta muốn là gì!

Bởi vậy cũng không biết cô ta dùng thủ đoạn gì, vợ Hoàng Vụ Lương vừa mới ở cữ xong, Hoàng Vụ Lương liền đưa giấy ly hôn, càng khiến người ta tức giận chính là, Hoàng Vụ Lương đã phân chia tài sản rõ ràng, khi ông ta ly hôn với người vợ cùng kết tóc cũng chỉ cho bà ta một ngôi nhà mấy trăm vạn.

Tất nhiên là Hà Viện Viện này liên quang minh chính đại tiếp nhận vị trí đó rồi.

Hà Viện Viện đi đến bên cạnh Mộ Niệm Đồng, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô, lập tức nói với mọi người: “Chuyện tôi thôi việc mọi người đều biết rõ rồi đúng không? Tháng sau tôi sẽ không đến bệnh viện làm nữa, đến lúc đó mọi người đừng quá nhớ tôi đó...”

Có đồng nghiệp khó hiểu hỏi: “Viện Viện, công việc đang tốt mà, vì sao cô lại thôi việc vậy?”

Hà Viện Viện nghe vậy lại cười thẹn thùng, mặt đỏ bừng lên: “Không phải tháng sau tôi sẽ kết hôn sao? Sau khi kết hôn tôi phải sinh đứa bé. Chồng tôi không cho tôi tiếp tục đi làm, anh ấy nói, chỉ cần tôi ở nhà giúp chồng dạy con là được rồi, anh ấy phụ trách nuôi tôi.”

Mấy đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, Hà Viện Viện này chạy đến ra vẻ khoe khoang, vừa nghe là biết.

Nhưng vẫn có mấy đồng nghiệp lộ ra vẻ hâm mộ: “Không phải đi làm cũng rất tốt!”

“Nếu như có người cũng bằng lòng nuôi tôi thì tốt rồi!”

“Thực hâm mộ Viện Viện, gả cho một người chồng có tiền như vậy, thật sự là có cuộc sống rất tốt!”

“Tôi nghe nói... Chồng của Viện Viện có rất nhiều tiền, chỉ riêng biệt thự đã có mấy nhà rồi! Viện Viện, cô thật hạnh phúc!”

“Mọi người cũng cần phải cố gắng đó!” Hà Viện Viện nghe thấy vậy trái tim nở hoa, cô ta hưởng thụ loại cảm giác được nâng lên trên cao.

Hàn Tĩnh Y nghe xong, trên mặt là không vui, vẻ mặt không được tự nhiên thì thầm với Mộ Niệm Đồng: “Cậu xem khẩu khí của cô ta này, đúng là không nhỏ! Đây không phải là tới khoe khoang sao? Gả cho người có tiền thì giỏi lắm ấy! Hoàng Vụ Lương đó đều đã hơn bốn mươi rồi, có thể làm cha cô ta rồi đó! Vì gả cho kẻ có tiền, cô ta đúng là đói bụng ăn quàng!”

“Xuyt.”

Hàn Tĩnh Y không cho là đúng, dán sát vào lỗ tai cô nói thầm, “Xuyt cái gì chứ? Làm kẻ thứ ba, còn tự cho là mình hơn người khác sao? Hôm nay cô ta làm kẻ thứ ba trèo lên cao, sau này sớm hay muộn cũng sẽ bị kẻ thứ tư xen vào hôn nhân! Thà phá mười ngôi miếu, không hủy một cuộc hôn nhân! Sớm hay muộn cô ta cũng gặp báo ứng! Không phải không báo, chưa tới lúc mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Kể thứ ba khiêu khích (1)

Hiển nhiên, Hàn Tĩnh Y rất khinh thường thân phận kẻ thứ ba của Hà Viện Viện.

Làm cô ấy khinh thường chính là, lúc trước lúc Hàn Tĩnh Y nghi ngờ cô ta là kẻ thứ ba chen chân, Hà Viện Viện lại nói một câu: “Anh ấy và vợ trước bị ép duyên, không có tình cảm! Tôi và anh ấy là chân ái, chẳng lẽ con người không có quyền lựa chọn chân ái sao?”

Hàn Tĩnh Y nghe xong đều muốn nôn ra.

Mộ Niệm Đồng vỗ vỗ mu bàn tay cô ấy, “Cậu nói ít vài câu đi. Cô ta muốn vậy thì kệ cô ta đi, chúng ta coi như nghe chuyện cười.”

“Hừ.”

Mộ Niệm Đồng nâng mắt, lại nghe thấy Hà Viện Viện nói với mọi người: “Đêm nay tôi mời mọi người ăn cơm nha! Làm đồng nghiệp nhiều năm như vậy, sắp không gặp được nhau nữa rồi, thật sự là không nỡ xa mọi người! Tôi mời, chúng ta đến Tử Khí Đông Lai ăn một bữa!”

Vừa nghe Hà Viện Viện mời mọi người ăn ở Tử Khí Đông Lai, mọi người lại xôn xao.

“Tử Khí Đông Lai! Trời ạ, đó là nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng nhất ở thủ đô đó! Nghe nói một người đều phải mất hơn năm trăm đó!”

“Viện Viện gả cho nhà giàu có thành bà chủ rộng rãi, mời khách cũng phải cao cấp hơn chứ!”

“Viện Viện, tôi cũng thật hâm mộ cô, chúc cô tân hôn vui vẻ trước, nhất định phải hạnh phúc đó!”

Khuôn mặt Hà Viện Viện đầy kiêu ngạo, rốt cuộc cũng hài lòng.

Hàn Tĩnh Y lại nói, “Tôi và đồng nghiệp không đi có được không? Buổi tối chúng tôi hẹn nhau đi dạo phố rồi.”

“Đi dạo phố sao?” Hà Viện Viện vừa nghe, tinh thần tỉnh táo, ngồi xuống bên cạnh cô ấy, ôm lấy tay cô ấy nói, “Sao đi dạo phố lại không mang theo tôi đi cùng chứ? Đúng lúc tôi cũng muốn đi mua túi xách Gucci, đi cùng nha!”

Trên mặt Hàn Tĩnh Y là xấu hổ.

Những người khác vô cùng hâm mộ, “Túi xách Gucci sao? Đó không phải là sản phẩm xa xỉ đấy sao!”

“Nghe nói túi xách Gucci, chỉ một cái ví tiền cũng hơn mấy ngàn, túi xách chắc phải vài vạn đó!”

“Viện Viện, đừng có kéo thù oán như vậy chứ! Bây giờ cô đã gả cho nhà giàu có, thành bà chủ, chúng tôi đều là người đáng thương, túi mấy trăm cũng không mua nổi đâu!”

“Không phải chỉ một cái túi xách Gucci thôi à!” Hà Viện Viện cười, “Thực ra không quý lắm đâu! Tối qua tôi nhìn trúng một cái, chỉ cần năm vạn thôi, đáng tiếc không có mang theo tiền, cho nên định hôm nay đi mua!”

Nói xong, cô ta quay đầu nói với Hàn Tĩnh Y, “Tĩnh Y, Đồng Đồng, cô xem, tôi đều đã thôi việc rồi! Sau này có thể không có cơ hội gặp mặt nhiều lắm, hiếm khi tôi nay mới tụ tập, hai người đừng làm mất hứng nha!”

Về mặt Hàn Tĩnh Y khó xử nhìn Mộ Niệm Đồng, “Đồng Đồng, ý cậu thế nào? Có đi không?”

Mộ Niệm Đồng bỏ đũa xuống, nhìn về phía cô ta, “Được! Có đi!”

Nói xong cô lại cười với Hà Viện Viện, “Tôi còn chưa được ăn đồ ăn Trung Quốc đắt tiền đâu, nhờ phúc Viện Viện, tối nay có lộc ăn rồi!”

Hà Viện Viện phấn chấn nói, “Vậy cứ quyết định như vậy đi!”

...

Tử Khí Đông Lai ở trung tâm thương mại của trung tâm thành phố bên cạnh một con phố buôn bán phồn hoa, trong đó nơi xa hoa huy hoàng nhất bên ngoài là Tử Khí Đông Lai.

Không đơn thuần là vì cái tên mang đến điềm lành, mặc kệ là trang trí cũng được, hay là đồ ăn cũng được, trong số nhà hàng đồ ăn Trung Quốc, mùi vị xem như là tuyệt nhất, giá cả xa xỉ, bởi vậy tương đối được một số giai cấp thượng lưu ưa ái.

Tất nhiên, mức tiêu này không phải người bình thường có thể trả nổi.

Một bàn đồ ăn, mười người, nói thế nào cũng cần phải hơn một vạn.

Hiện giờ Hà Viện Viện đã là ma tước biến thành phượng hoàng, một bước lên mây, tất nhiên là phải đãi lớn, khoe khoang trước mặt các đồng nghiệp

khác.

Sau khi tan làm, người bộ phận hộ lý chậm rãi đi ra, hơn mười người gọi taxi đến Từ Khí Đông Lai.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Kể thứ ba khiêu khích (2)

Không biết vì sao giống như Hà Viện Viện cố ý ngồi cùng một xe với Mộ Niệm Đồng và Hàn Tĩnh Y, trong xe còn có một đồng nghiệp khác.

Dọc đường đi, Hà Viện Viện không có ngồi yên, một lát lại nói cô ta mới mua thời son Christina, một lát lại nói Lượng Lượng nhà cô ta vừa mới đặt một chiếc nhẫn kim cương một carat.

“Mọi người nhìn xem! Chiếc nhẫn kim cương này tôi mua ở I Do đó! Nếu chiếu dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy được tháp Eiffel!”

Đồng nghiệp còn luôn hâm mộ nói, “Oa! Chồng cô rất lãng mạn đó...! Chiếc nhẫn kim cương này vô cùng quý đi!”

Hà Viện Viện lại không cho là đúng, lắc lắc đầu, “Không đắt lắm! Mười vạn.”

“Mười vạn sao? Là tiền lương hơn một năm của tôi đó!”

Mộ Niệm Đồng vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa xe, cô không có hứng thú với những chuyện này lắm.

Hà Viện Viện thấy bộ dạng cô thờ ơ, trong lòng không vui, ra vẻ quan tâm hỏi, “Niệm Đồng, sao cô không nói lời nào vậy? Bình thường cô luôn yên lặng, xem ra rất khó tiếp cận!”

Mộ Niệm Đồng nói, “Cô nói những chuyện này, tôi không tiện nói.”

Trên mặt Hà Viện Viện có chút xấu hổ, lập tức nói, “Không phải phụ nữ đều thích những thứ này sao? Son môi, nhẫn kim cương, túi xách! Chẳng lẽ cô không thích à?”

Mộ Niệm Đồng còn chưa mở miệng, Hà Viện Viện lại có chút tiếc nuối nói, “Cũng đúng, nói với cô những chuyện đó, cô không có hứng thú cũng là tất nhiên! Dù sao ngay cả Armani Gucci là gì cô cũng không biết! Tôi thấy bình thường cô đều để mặt mộc không trang điểm, bộ dạng không chăm chút lắm, không giống một người phụ nữ bình thường.”

Hàn Tĩnh Y nghe xong lại cảm thấy buồn nôn, lại nghe đồng nghiệp kia cười nói, “Viện Viện, Đồng Đồng cũng không phải là cô, một tháng có hơn sáu nghìn tiền lương, hơn nữa tăng ca và tiền thưởng cộng lại cũng chưa đến một vạn, đâu có giống cô, có thể mua túi xách Gucci bất cứ lúc nào!”

Lời này nghe qua thật sự có chút ý tứ nâng cao giảm thấp rồi!

Thối đời là thế, cho tới bây giờ đều là cười người nghèo không cười gái điếm.

Hà Viện Viện nghe xong, trong lòng vô cùng đắc ý.

Trước đây lúc cô ta vẫn còn là một hộ lý, hai bàn tay trắng, từng tháng cầm nửa tiền lương của Mộ Niệm Đồng, kéo dài hơi tàn sống trong đô thị rộng lớn như vậy, đừng nói là Armani Gucci, từng tháng tiền thuê nhà đều ép cô ta không thở nổi.

Khổ quá nhiều ngày, tư vị phát nhanh trong một đêm làm tâm tình cô ta cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Cô ta không thích người đàn ông đó, nhưng người đàn ông đó có tiền, có thể cho cô ta cuộc sống giàu có, không lo ăn mặc.

Cuộc sống không có tình yêu cũng có thể sống rất tốt, nhưng không có tiền lại không được.

Mộ Niệm Đồng cũng nghe ra được khinh bỉ trong lời nói của cô ta, nhưng không so đo với cô ta làm gì.

Mỗi người có sự theo đuổi khác nhau.

Hàn Tĩnh Y nói nhỏ vào tai cô, “Đồng Đồng, mình sắp không nhìn nổi nữa rồi! Cô ta đang khinh bỉ cậu đó!”

Mộ Niệm Đồng lạnh nhạt trả lời, “Biết cái gì gọi là nghèo chơi xe phú là như thế nào không không?”

“Hả?”

Cô dán sát vào nói, “Phụ nữ mê luyến Hermes, tựa như đàn ông yêu Rolex vậy, cho dù cậu mua xe mấy trăm vạn, cuối cùng xe vẫn dừng ở bãi đỗ xe. Nhưng cậu mang theo đồng hồ mấy chục vạn, đeo cái túi mấy chục vạn, lại khác rồi. Giàu có như vậy, liếc mắt một cái là có thể thấy. Nói trắng ra là, nó chỉ nói lên thỏa mãn lòng hư vinh mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Kể thứ ba khiêu khích (3)

Đến nhà hàng, ngồi vào chỗ, Hà Viện Viện liền thành trung tâm của nhà hàng.

Vốn dĩ lúc cô ta còn làm y tá đã chịu nhiều tức giận, hiện tại cuối cùng cũng có thể hãnh diện.

Trong lời nói thể hiện rõ cảm giác về sự ưu việt cùng đắc ý khiến Hàn Tĩnh Y càng thêm chán ghét.

Cũng không biết Hà Viện Viện có sức hấp dẫn gì, lời nói vô cùng giả tạo. Đáng lẽ ra phải khiến người ta chán ghét mới đúng, nhưng những đồng nghiệp ở đây lại vô cùng hâm mộ cô ta, thậm chí còn xin cô ta chỉ bảo thêm làm sao mới có thể chinh phục đàn ông.

Hàn Tĩnh Y thấp giọng nói thầm, "Xin nhờ! Đàn ông nhìn đầu tiên sẽ là mặt, sau đó là ngực cùng đùi, nội hàm chỉ là nhìn cho có."

Mộ Niệm Đồng yên lặng ăn thức ăn, đũa không rời tay.

Cứ như thế cho đến lúc tan tiệc, cô chưa hề nói một câu.

Ở cổng nhà hàng, Hàn Tĩnh Y đang định kéo cô rời đi, Hà Viện Viện liền đi tới nói với cô, "Tĩnh Y, Đồng Đồng, sao lại đi, không phải nói cùng nhau dạo phố à?"

Hàn Tĩnh Y cùng Mộ Niệm Đồng liếc mắt nhìn nhau một cái.

...

Trong cửa hàng chuyên bán đồ Gucci.

Mộ Niệm Đồng cùng Hàn Tĩnh Y đi theo sau Hà Viện Viện, không biết vì sao, gần đến cửa hàng bán đồ Gucci, tư thế đi đường của Hà Viện Viện liền trở nên tao nhã hơn hẳn, giống như một vị tiểu thư đài các, cao quý.

Cô ta cầm theo túi sách, nhàn nhã đi vào trong cửa hàng, nhân viên cửa hàng vừa thấy cô ta, ban đầu là đánh giá một chút, sau đó liền tươi cười niềm nở đón tiếp, hoàn toàn xem nhẹ mấy người đằng sau.

Từ sau khi đính hôn với Hoàng Vưu Lương, toàn thân trên dưới Hà Viện Viện đều là hàng hiệu, so với cô ta, quần áo mấy trăm đồng của Hàn Tĩnh Y và Mộ Niệm Đồng, người ta căn bản chẳng buồn nhìn.

Hàn Tĩnh Y không tòi, còn chú ý cách ăn mặc, nhưng toàn thân trên dưới Mộ Niệm Đồng đều là quần áo mua trên mạng, vô cùng thô thảm.

Bình thường bận rộn làm việc, cô rất ít có thời gian đi dạo phố.

Những nhân viên cửa hàng chuyên bán đồ xa xỉ như vậy vừa liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra ai là người đủ tiền mua.

Chuyện này cũng không có gì đáng trách, đều phải dựa vào thế lực.

Làm nhân viên cửa hàng, đương nhiên phải ưu tiên hàng đầu cho những vị khách có sức mua.

"Chào cô, xin hỏi cô muốn mua gì?"

Vừa vào cửa hàng, mấy đồng nghiệp đi theo Hà Viện Viện liền xuýt xoa.

Dù sao, bọn họ ngay cả mua một chiếc ví nhỏ nhỏ cũng không nổi, đương nhiên có chút chột dạ không thôi.

Ai mà không có lòng hư vinh, lo lắng thể hiện ra dáng vẻ "Tôi không mua nổi" sẽ bị người ta xem thường.

Hà Viện Viện giờ tay lên, ngón tay chỉ một túi sách trên giá, nói, "Tôi muốn xem chiếc túi này!"

"Cô à, ánh mắt của cô thật sự rất tốt! Chiếc túi Dionysus này là một trong những mẫu thời thượng đang rất Hot năm nay, các mình tình đều yêu thích! Phong cách G LOGO, lại thêm họa tiết hoa văn thiên trúc, túi da được làm từ da con hoẵng* cao cấp được đặc chế..."

*Con hoẵng: Một loài thú giống như con nai, con đực có sừng ngắn, chân ngắn mà khỏe, da mềm, da phần lớn được dùng làm ví, có khi dùng để may áo.

Lúc Hà Viện Viện xem túi, Mộ Niệm Đồng cũng tùy tiện dạo quanh cửa hàng, cô bất chợt đi đến một ngăn tủ kính, trong ngăn tủ bày một chiếc túi tinh xảo, trên túi thêu hoa văn xinh đẹp, mỗi một chi tiết đều tinh xảo khiến người ta khó tin.

Nhân viên cửa hàng thấy cô lại nhìn, đi tới hỏi, "Xin hỏi cô đây có nhìn trúng chiếc túi nào không?"

Hàn Tinh Y cực kỳ xấu hổ, lúi lét tay áo của cô ấy, "Đi thôi..."

Mộ Niệm Đồng giờ tay chỉ chỉ cái túi, mỉm cười hỏi, "Tôi rất thích chiếc túi này, giá bao nhiêu?"

"Cái này..."

Nhân viên cửa hàng nhìn cô, mắt tự nhiên nói, "Chiếc túi này chỉ được dùng để trưng bày thôi ạ!"

"Chỉ để trưng bày?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Kể thứ ba khiêu khích (4)

Hà Viện Viện nghe thấy đi tới, theo ánh mắt Mộ Niệm Đồng nhìn thoáng qua cái túi, "Ồ..." một tiếng, "Niệm Đồng, ánh mắt cô thật tốt, chiếc túi này cực kỳ đắt tiền, bởi vì là bản Tửu Thần số lượng có hạn dành riêng cho các quý cô quý bà, trên thế giới chỉ bán 100 chiếc. Chiếc túi này có thể nói là bảo vật của cửa hàng!"

Mộ Niệm Đồng nhủ mảy, "Giá rất đắt à?"

"Ừ! Cực kỳ đắt." Hà Viện Viện nói, "Túi này bán với giá 120 vạn, người bình thường không mua nổi."

"120 vạn!!"

Đang sau truyền đến tiếng kinh hô.

"Quá đắt!"

Mộ Niệm Đồng có phần khó hiểu, "Vậy sao vừa rồi nhân viên cửa hàng lại nói, chiếc túi này chỉ để trưng bày?"

Hà Viện Viện cười nói, "Những cửa hàng này đều thế. Nếu bọn họ cảm thấy cô không mua nổi thì sẽ lựa lời nói để không mất lòng khách, cho nên mới nói là để trưng bày. Hơn nữa, túi này đắt thế cô mua được à?"

Mộ Niệm Đồng mỉm cười, thần nhiên nói, "Tôi không mua nổi."

Hà Viện Viện ngó ra một hồi sau đó cười khẽ.

"Cũng đúng, tiền lương một tháng của cô mới xấp xỉ 1 vạn, có khi phải nhịn ăn nhịn uống vài năm mới mua được đi?"

Trước mặt bản dân thiên hạ, cô ta nói một cách trắng trợn, dù là nhân viên cửa hàng cũng có chút mắt tự nhiên.

"Quý cô này, cũng không thể nói như vậy..."

"Túi này bao nhiêu, tôi nhìn trúng rồi." Hà Viện Viện ngắt lời cô ta, nói, "Vị kia nhà tôi đã đồng ý với tôi, tháng sau lúc tôi kết hôn, anh ấy sẽ mua chiếc túi này tặng tôi coi như quà cưới!"

Mọi người kinh ngạc!

"Trời ạ! Viện Viện, chồng cậu giàu thế? Tùy tiện liền có thể mua chiếc túi những 120 vạn?"

Hà Viện Viện càng nói càng đắc ý, "Đương nhiên rồi! Anh ấy rất cưng chiều tôi, về cơ bản thì tôi nhìn trúng cái gì, anh ấy sẽ mua cái đó cho tôi!"

Nhân viên cửa hàng cũng khen ngợi nói, "Chồng cô thật yêu thương cô!"

"Viện Viện, cô thật hạnh phúc! Tôi hâm mộ cô muốn chết!"

Hà Viện Viện được tăng bốc cả người lâng lâng, lúc quay đầu đắc ý nhìn về phía Mộ Niệm Đồng lại thấy cô đang quan sát chiếc túi trưng bày như đang nghiên cứu gì đó.

Tựa như những lời vừa rồi, hoàn toàn không lọt vào tai cô.

Lúc này sắc mặt Hà Viện Viện có chút lạnh.

Vì sao?

Chỉ riêng cô ta là không lộ ra chút hâm mộ nào?

...

"Tổng giám đốc Lục, trung tâm thương mại đã phát triển thịnh vượng cả trăm năm này là một trong những sản nghiệp của tập đoàn tài chính Lục thị, là nơi mua sắm phồn thịnh nhất trung tâm thành phố..."

Một đám đàn ông mặc tây trang màu đen vây quanh Lục Cảnh Kiều như ngân sao vây quanh mặt trăng, dẫn anh vào cửa, ân cần giới thiệu.

Là tổng giám đốc mới nhậm chức sắp tiếp quản tập đoàn Lục thị, anh đương nhiên phải có hiểu biết về sản nghiệp của Lục thị.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán đồ Gucci, bất chợt anh nghe được một giọng nói quen thuộc.

"Túi này tôi rất thích, chẳng qua là quá đắt, tôi không mua nổi."

Bước chân anh tạm dừng, lần theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy trong cửa hàng bán đồ Gucci được trang hoàng xa hoa, Mộ Niệm Đồng nhìn chiếc túi Túi Thần được trưng bày, đang cười nói gì đó.

Ánh mắt Lục Cảnh Kiều theo tầm mắt của cô nhìn vào chiếc túi kia, đôi mắt phượng dần trở nên thâm thúy.

Cấp dưới thấy anh dừng lại liền đi tới, thấy anh nhìn về một phía, thật cẩn thận hỏi, "Tổng giám đốc Lục anh đang nhìn gì vậy?"

Lúc đó, đoàn người Mộ Niệm Đồng cùng Hà Viện Viện đã rời đi.

Anh sai bước đi vào trong cửa hàng, người đàn ông tuấn mỹ như thần đột nhiên xuất hiện trong cửa hàng, nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bọn họ chưa từng gặp qua người đàn ông nào đẹp trai như vậy.

Dáng người cao to, vẻ ngoài đẹp không giống người thường, khuôn mặt như được điêu khắc, lập tức thu hút người khác.

Nhân viên cửa hàng đỏ mặt đi tới, khẩn trương đến mức giọng nói cũng run rẩy, "Quý ngài, xin hỏi..."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Nhận được quà

Lục Cảnh Kiều làm như không thấy cô ta, đi thẳng tới trước tủ trưng bày, ánh mắt rơi vào chiếc túi Túi Thần số lượng có hạn kia.

Cấp dưới tiến lên, tầm mắt theo anh dừng lại trên chiếc túi, cung kính hỏi, "Tổng giám đốc Lục, anh đang xem chiếc túi này ạ?"

Tổng giám đốc Lục - -?

Nhân viên cửa hàng đều giật mình!

Bởi vì, người đàn ông khúm núm trước mặt Lục Cảnh Kiều chính là giám đốc ở đây, mà có thể để cho anh ta hạ mình xuống như vậy, thân phận đại khái không phải cũng quý?!

Nghe anh ta gọi người đàn ông là Tổng giám đốc Lục, có người không khỏi dự đoán-- họ Lục?

Sẽ không phải là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Lục thị đi?

Lục Cảnh Kiều bỗng quay đầu nhìn quản lý, hứng thú hỏi,

"Có phải phụ nữ đều thích túi sách không?"

Không đợi quản lý mở miệng, nhân viên cửa hàng lập tức cười nói, "Phụ nữ thích túi cũng giống như đàn ông thích đồng hồ vậy!"

Anh liếc mắt nhìn cô ta, trong mắt có cân nhắc, "Ồ..., thật không?"

Nhân viên cửa hàng bị ánh mắt này của anh, trêu chọc đến mắt hờn, cô ta đỏ mặt cúi đầu, thật cẩn thận hỏi, "Anh muốn tặng cho ai ạ?"

Ánh mắt Lục Cảnh Kiều lần thứ hai rơi vào trên chiếc túi, khoe môi khẽ cong.

...

Hôm sau, lúc Mộ Niệm Đồng đi làm phát hiện ở cửa văn phòng mình bị vây quanh bởi không ít đồng nghiệp không biết tên, họ đứng ở cửa hết nhìn đông tới nhìn tây.

Cô không khỏi hoảng sợ, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi tới cửa, mắt Hàn Tinh Y phát hiện ra cô đến, kinh hô một tiếng, "Đồng Đồng! Cậu đến rồi!"

Mọi người quay đầu lại, nhìn về phía cô, nhưng sắc mặt lại rất khác nhau, có đánh giá, soi mói, có hâm mộ, ghen tị, thậm chí là nghi ngờ...

Khiến cho cô mờ mịt.

"Xảy ra chuyện gì?"

Cô đi vào văn phòng, đối diện là một người đàn ông mặc Tây trang, trong tay anh ta ôm một bó hoa hồng lớn, tay còn lại bê một hộp quà được gói rất tinh xảo, trông thấy cô liền cười khách khí, "Xin hỏi cô là Mộ Niệm Đồng?"

Cô mắt tự nhiên nhìn bốn phía, gật gật đầu, "Tôi... Vâng, là tôi."

Người đàn ông mặc Tây trang đưa bó hoa hồng 99 bông cho cô, sau đó cầm lấy cặp công văn, lấy gì đó từ bên trong.

Mộ Niệm Đồng lại càng thêm không hiểu gì, cúi đầu nhìn thoáng qua bó hoa trong lòng.

99 đóa, vừa đủ ôm trong lòng.

Cô vừa định hỏi chuyện này là thế nào thì người đàn ông kia lại lấy ra một phần giấy biên nhận đưa cho cô.

"Chào cô, đây là đơn hàng một quý ngài đã mua, mời cô ký tên kiểm hàng."

Mộ Niệm Đồng kinh ngạc, "Kiểm hàng? Kiểm cái gì?"

Người đàn ông đưa hộp quà tinh xảo cho cô, dưới ánh mắt tò mò của những người xung quanh, cô mở hộp quà ra, nằm im lặng bên trong là một chiếc túi.

Chiếc túi này không hề xa lạ, chính là chiếc túi nằm trong tủ trưng bày của cửa hàng Gucci, túi Túi Thần số lượng có hạn.

Đồng nghiệp xem náo nhiệt phía sau thấy liền xuyết xoa hâm mộ!

Cô hoảng sợ, vội vàng hỏi, "Ai đưa?"

"Là một quý ông."

"Tên?"

"Cũng không nói, chỉ thanh toán, hơn nữa để lại địa chỉ cùng tên."

"Sẽ không phải là..." Mộ Niệm Đồng nở nụ cười, "Anh đưa sai người?"

"Làm sao có thể? Không phải cô gọi là Mộ Niệm Đồng sao?"

"Là tôi..."

"Vậy thì không nhầm đâu."

Mộ Niệm Đồng như lọt vào trong sương mù ký nhận biên nhận, đến khi người đàn ông đi rồi, một đám y tá liền nhào tới!

"Trời ạ! Đồng Đồng! Thật lãng mạn! Tôi cùng là ai thế? Là ai lại tặng cô túi sách xinh đẹp như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Bị người ghen ghét!

"Trời ạ! Đồng Đồng! Thật lãng mạn! Tôi cùng là ai thế? Là ai lại tặng cô túi sách xinh đẹp như vậy!"

"Xem ra, có người muốn theo đuổi đệ nhất nữ thần bệnh viện Kinh Hàn chúng ta đây mà..."

Chuyện Mộ Niệm Đồng kết hôn, trên dưới bệnh viện không ai biết, vì thế không ít đồng nghiệp cho rằng cô vẫn còn độc thân.

Dù là Hàn Tĩnh Y cũng không biết, chồng cô là Lục Tuấn Ngạn của tập đoàn tài chính Lục thị, người đàn ông luôn chiếm đầu đề các tin giải trí với không ít những scandal cùng các minh tinh.

Mộ Niệm Đồng không giỏi xử lý cục diện thế này, đang lúc cảm thấy đau đầu, bỗng có người nghi ngờ: "Đồng Đồng, đây không phải chiếc túi Túi Thần số lượng có hạn tại cửa hàng Gucci tôi qua sao?"

"Gucci? Đây không phải là thương hiệu nổi tiếng thế giới à?" Có người chỉ nghe qua tên, lại không biết hình dáng chiếc túi thế nào.

Có người cũng nhận ra, "Ài chà, tôi nhớ ra rồi! Không phải đêm qua lúc đi dạo phố cùng Viện Viện, Viện Viện nói cũng muốn mua chiếc túi kia sao?"

"Viện Viện cũng nhìn trúng cái này?"

"Ừ! Theo người ta nói, chiếc túi này trên thế giới chỉ bán 100 chiếc, vì số lượng không nhiều, cho nên được cửa hàng coi như bảo bối!"

"Nhân viên cửa hàng kia còn nói, chiếc túi này bán với giá 120 vạn, trời ạ! Đồng Đồng, tôi cùng là ai theo đuổi cô thế?"

Không biết vì sao, sau khi có người nhắc tới giá của chiếc túi này thì bầu không khí có chút kỳ lạ.

Mọi người vốn nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, giờ liền trở thành nghi ngờ.

Túi sách 120 vạn, không phải người bình thường có thể mua được.

Nói cách khác, phải là người có bao nhiêu tiền mới mua tặng chiếc túi đắt như thế?

Dù là chồng Hà Viện Viện sở hữu xí nghiệp nổi tiếng, khi tặng túi này còn phải chọn ngày lành kết hôn mới đưa.

Mà hiện tại không phải lễ tình nhân, cũng chẳng phải ngày kỷ niệm đặc biệt nào, món quà đắt đỏ thế kia có tiện tay tặng thì cũng khiến người ta phải nghi ngờ!

Cho nên chiếc túi này không phải đồ đều chứ?!

Rất nhiều người sinh lòng nghi ngờ, túi này sẽ không phải hàng nhái đi?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều có chút nghi ngờ.

"Chủ nhiệm đến!"

Không biết là ai hô một câu, đến thời gian thay ca, đám người nhanh chóng giải tán.

Hàn Tĩnh Y bỗng đi tới, vẻ mặt hoang mang hỏi cô, "Đồng Đồng, tôi cùng là ai đưa cho cậu?"

Mộ Niệm Đồng nói thật, "Tôi cũng không biết."

"Cậu không biết?" Hàn Tinh Y càng cảm thấy ngạc nhiên,

"Túi sách đắt tiền, cậu lại không biết ai tặng?"

Dù là cô cũng có chút nghi ngờ chiếc túi này có phải hàng chính hiệu không!

Tối trưa, chuyện Mộ Niệm Đồng được tặng chiếc túi Gucci hơn trăm vạn, đã trở thành một câu chuyện làm mưa làm gió tại các khoa, trong đó đương nhiên bao gồm cả Hà Viện Viện.

Lúc ăn cơm, Mộ Niệm Đồng đang cùng đồng nghiệp ăn cơm thì Hà viện Viện bỗng đi tới vỗ vai cô.

Mộ Niệm Đồng quay đầu lại chính là trông thấy một khuôn mặt vừa ghen tỵ lại hâm mộ.

Hà Viện Viện mặc dù mỉm cười, nhưng trong mắt chứa đầy nghi ngờ cũng khinh miệt chẳng cần nói cũng nhìn ra!

"Đồng Đồng, nghe nói buổi sáng, có người tặng cô chiếc túi Túi Thần hơn trăm vạn?"

Chuyện này cô ta nghe được từ miệng đồng nghiệp nên không khỏi bật cười, thốt lên, "Chiếc túi này khẳng định là giả đi?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Túi này sẽ không phải hàng giả chứ?

"Túi này khẳng định là giả đi?"

Trên thực tế, cô ta thật sự đã nhìn trúng chiếc túi này, nhưng 120 vạn, mặc dù Hoàng Vưu Lương có gia tài bạc vạn cũng không thể tiện tay liền mua!

Bởi vậy, tối hôm qua cô ta mới nói những lời kia, chẳng qua cũng chỉ là cố tỏ vẻ thôi!

Cô ta chắc chắn túi này là hàng giả, vì thế đến thời gian nghỉ trưa, cô ta cố ý tới để vạch trần cô!

Hà Viện Viện ngồi xuống bên cạnh cô, cười hỏi, "Ai mua cho cô thế?"

Mộ Niệm Đồng cúi đầu, động tác trong tay chưa ngừng, nhàn nhạt đáp, "Không biết."

"Sao cô có thể không biết?"

Hà Viện Viện lại cười, ánh mắt cô ta nhìn cô càng lúc càng nghi ngờ.

"Nghe nói, là một người đàn ông tặng? Một người đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ tặng cô quà quý như thế, khẳng định là một trong số những người yêu cô. Nếu là người theo đuổi cô thì trong lòng cô phải rõ!"

Mộ Niệm Đồng bỗng nâng mắt, liếc nhìn cô ta một cái, nếu trong lòng biết là ai tặng túi đắt tiền thế, tất nhiên sẽ ngại ánh mắt của cô ta.

Đổi lại bình thường, có lẽ cô sẽ cười trừ chẳng buồn phản ứng.

Nhưng khi cô nhìn thấy tươi cười giả dối đầy khinh miệt của Hà Viện Viện, không hiểu sao cô lại sinh ra vài phần cảm xúc trái ngược.

Mộ Niệm Đồng gác đũa, khẽ hỏi lại, "Người theo đuổi tôi nhiều thế chả lẽ tôi còn phải nhớ kỹ từng người sao?"

Hàn Tinh Y thấy cô phản kích, đôi mắt sáng ngời, thiếu chút nữa vỗ tay khen hay!

Vì một câu này của cô, trên mặt Hà Viện Viện suýt nữa không nhịn được.

Cô ta xấu hổ lập tức dùng tươi cười để làm dịu bầu không khí, nói, "Đổi lại là tôi, nếu có người đàn ông nhiều tiền tặng tôi một chiếc túi đắt đỏ, tôi khẳng định mở cờ trong bụng rồi! Nhưng nhìn cô sao lại giống như chẳng vui vẻ chút nào vậy! Không phải cô cực kỳ thích chiếc túi này sao?"

Hàn Tinh Y ở bên nói, "Hà Viện Viện, sao cô cứ quan tâm đến chuyện này thế?"

Hà Viện Viện nói, "Bởi vì, tôi không phải muốn mua chiếc túi này lắm!"

Dừng một chút, cô ta lại lẩm bẩm nói, "Tôi qua tôi chỉ thuận miệng nhắc tới, không nghĩ đến ngày hôm sau liền có người tặng cô chiếc túi này! Điều nói, ganh đua so sánh đã thành phong trào, nhưng cô cũng không cần nóng lòng đến mức muốn khoe luôn đi!?"

Lời này nói ra khiến người ta rất không thoải mái!

Hàm ý trong lời nói đơn giản chính là, tôi qua cô ta vừa mới nhìn trúng chiếc túi này, sáng sớm hôm sau, liền có người tặng chiếc túi này cho cô.

Đại khái chính là thứ nhất hàng này là hàng chính hiệu hay không còn chưa biết, thứ hai, thích hư vinh, ganh đua so sánh, thật quá mất mặt.

Nhưng nghi ngờ của Hà Viện Viện cũng chính là nghi ngờ của tất cả mọi người!

Không ai tin chiếc túi này là hàng thật!

Dù sao, hiện tại mặt hàng loại A đang rất lộng hành, một chiếc túi bất trước chỉ mấy trăm đồng cũng giống y hệt chiếc túi được thiết kế tinh xảo hàng chính hiệu, nếu không quan sát kỹ từng chi tiết căn bản sẽ không nhìn ra!

Nhưng nào mấy ai nghiệm chứng được thật giả, huống hồ, trực tiếp đòi Mộ Niệm Đồng lấy túi cho xem là hàng thật hay giả thì cũng không được!

Tuy không thể chứng thực, nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều cảm thấy túi này không phải hàng thật.

Lòng người chính là như vậy, không tin, nghi ngờ, suy từ bụng ta ra bụng người.

Mộ Niệm Đồng nghe xong lại cười lạnh.

Cô ta cho rằng cô cũng giống cô ta?

Hà Viện Viện còn nói, "Nếu cô đã không thích, không ngại bán cho tôi chứ? 120 vạn, tôi lập tức trả."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chờ xem truyện cười của cô!

Nói xong, cô ta bỗng chuyển lời, nói bóng nói gió: "Cô... Ha ha... Cái túi sách này, sẽ không phải là cái loại không có số hiệu chứ?"

Tiếng nói vừa dứt, bầu không khí trở nên cực kỳ xấu hổ.

Nói chung, túi sách của Gucci, nếu là hàng chính phẩm thì nhãn hiệu đều ghi rõ "Gucci Made In Italy", hơn nữa còn ghi rõ số hiệu, hàng giả sẽ không được đánh số.

Cô ta nói như vậy, cũng chỉ muốn khẳng định: túi này của cô hẳn là hàng nhái đi?

Mộ Niệm Đồng cười lạnh, "Cô quanh co lòng vòng nói suốt từ nãy tới giờ không phải cũng chỉ muốn nói chiếc túi này là hàng nhái thôi sao!"

"Tôi cũng không nói như vậy!"

"Cô không nói như vậy, nhưng đây là suy nghĩ trong lòng cô, còn kếm mũi viết lên mặt thôi!"

Một đồng nghiệp bên cạnh nói, "Đồng Đồng, nếu Hà Viện Viện nghi ngờ túi của cô là đồ dỏm, vậy cô mang đến cửa hàng Gucci để kiểm tra đi! Nếu là thật, cô sợ cái gì!"

Mộ Niệm Đồng liếc mắt nhìn người nọ một cái.

Cô không biết lời nói của vị đồng nghiệp kia có ý gì?

Bên ngoài, đứng cùng lập trường với cô, ủng hộ cô, nhưng từng câu từng chữ đều không hề cho cô bậc thang đi xuống.

Mang đến cửa hàng chuyên doanh để kiểm tra, nếu cô cự tuyệt, chính là tuyên bố cô chột dạ, chỉ có thể để người cười nhạo.

Nếu thật sự đến cửa hàng chuyên doanh kiểm hàng...

Chẳng may túi kia là giả?

Càng không có thang để xuống!

Túi này không phải cô mua, cô căn bản không dám khẳng định nó có phải chính phẩm không, nhưng nếu cô từ chối kiểm hàng, vậy tất cả mọi người sẽ nghi ngờ, cái gọi là quà tặng, cũng chỉ do cô tự biên tự diễn mà thôi!

Đây mới là mục đích cuối cùng của Hà Viện Viện.

Cô ta cũng chen vào nói, "Đồng Đồng, nếu không, chúng ta cùng đến cửa hàng chuyên doanh, kiểm tra một chút xem có phải hàng chính hãng không! Thế nào?"

Hàn Tĩnh Y khẩn trương nhìn thoáng qua Mộ Niệm Đồng, lo lắng đề phòng, nhưng lúc cô còn đang đứng ngồi không yên đã thấy Mộ Niệm Đồng chỉ cười khẽ, "Được, nếu cô muốn nghiệm hàng, cũng chẳng còn cách nào."

"Đồng Đồng..." Hàn Tĩnh Y có chút chột dạ bắt lấy ống tay áo Mộ Niệm Đồng.

Hà Viện Viện thấy đáng về lo lắng của Hàn Tĩnh Y, trong lòng lại càng kiên định với ý nghĩ của chính mình!

Cái túi này, khẳng định là đồ đều!

...

Sau khi tan tầm, Mộ Niệm Đồng cùng Hà Viện Viện đi tới cửa hàng chuyên doanh, cùng đi còn có mấy đồng nghiệp muốn xem náo nhiệt!

Hà Viện Viện vui sướng khi người gặp họa, đợi khi cửa hàng chuyên doanh kiểm tra túi sách này là đồ nhái, để xem Mộ Niệm Đồng sẽ xử lý thế nào!

Cô ta thật có chút tò mò, Mộ Niệm Đồng sao có thể dám đồng ý đến cửa hàng chuyên doanh để nhân viên kiểm tra, Mộ Niệm Đồng cho rằng một chiếc túi giả được làm giống y hàng thật thì cửa hàng chuyên doanh không kiểm tra ra sao?

Có điều tình huống lúc ấy, nếu cô ta từ chối sợ là càng thêm mất mặt!

Hiện tại tới cửa hàng chuyên doanh chẳng qua cũng chỉ là kiên trì!

Đến lúc đó, lại dùng một câu "đây là đồ người khác đưa" để lấy lệ cho qua thôi!

Nhưng Mộ Niệm Đồng cho rằng, chuyện đã làm lớn đến cỡ này, chỉ cần cô ta nói dăm ba câu mà cho qua được à?

Đến lúc đó, xem cô ta làm thế nào!

Hiện tại Hà Viện Viện đang một bước lên mây, đương nhiên không thể có người còn sống tốt hơn cô ta!

Các đồng nghiệp khác cũng có suy nghĩ như vậy.

Mộ Niệm Đồng là bác sĩ phụ khoa trẻ tuổi lại xinh đẹp, bằng cấp cao, điều kiện tốt, đối nhân xử thế cũng tốt, ôn hòa lễ phép, là đệ nhất nữ thần có địa vị cao quý của bệnh viện Kinh Hân!

Chính vì thế mà cô bị phần lớn phụ nữ ở đây ghen tỵ, mặt ngoài khen ngợi cô, sau lưng thì ghen ghét đố kỵ với cô!

Bởi vậy, giờ đây có không ít người đang chờ xem truyện cười của cô!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Mắt chó nhìn người thấp

Trong lòng Mộ Niệm Đồng làm sao có thể không nắm chắc.

Hà Viện Viện cùng Mộ Niệm Đồng đến cửa hàng chuyên doanh, nhân viên cửa hàng nhận ra các cô là khách tới qua đến cửa hàng, đêm qua, Hà Viện

Viện mua một chiếc túi hai vạ ở cửa hàng, bởi vậy, ấn tượng của bọn họ đối với Hà Viện Viện rất sâu.

"Cô Hà, cô lại đến xem túi sao?"

Hà Viện Viện lắc đầu, cười nói, "Không phải!"

"Vây..."

Nhân viên cửa hàng cũng có chút ngẩn người.

Hà Viện Viện nhìn thoáng qua Mộ Niệm Đồng, ánh mắt rơi vào chiếc túi Tửu Thần trong tay cô, sau đó nhàn nhạt nói, "Tôi muốn dẫn đồng nghiệp tới kiểm hàng!"

"Kiểm hàng?"

"Ừ!" Hà Viện Viện giải thích nói, "Tôi hôm qua, chúng tôi có tới cửa hàng của các cô, không phải đã từng nhìn thấy một chiếc túi được đặt trong tủ trưng bày à? Các cô nói, túi kia là bảo bối trong cửa hàng các cô, chính là chiếc túi độc nhất vô nhị ở cái thủ đô này! Hơn nữa, giá trị hơn 120 vạn!"

Nhân viên cửa hàng gật đầu. "Vâng!"

Nói xong, cô ta lại nhìn thoáng qua chiếc túi Tửu Thần trong tay Mộ Niệm Đồng, ánh mắt lộ ra sự khinh bỉ.

Không cần nghiệm cũng biết không phải hàng chính phẩm!

Cái túi này tới hôm qua được tổng giám đốc Lục của tập đoàn tài chính Lục thị mua, túi thì chỉ có một, như vậy túi trên tay người phụ nữ này là thật hay giả còn cần kiểm tra sao?

Hà Viện Viện lại nói, "Cũng thật khéo là sáng nay đồng nghiệp này của tôi nhận được một món quà! Đây chính là quà được tặng, một chiếc túi Tửu Thần! Cô nói xem theo đuôi phụ nữ, tặng quà cho người ta cũng phải là hàng chính hiệu đi! Tôi thấy có thể là hàng nhái, cô nói, cái túi này đắt như thế, ai có thể tặng quà lại tặng chiếc túi hơn trăm vạn? Tôi có lòng nhắc cô ấy có thể là hàng nhái, cô ấy lại nói không tin! Cho nên chúng ta liền mang túi đến cửa hàng chuyên doanh để kiểm tra!"

Nhân viên cửa hàng giống như bưng bình đại ngộ, "Thì ra là như vậy!"

Mộ Niệm Đồng cũng không chú ý tới bọn họ đang nói gì, mà nhìn về phía tủ trưng bày, bên trong tủ đã đổi thành một chiếc túi khác, chiếc túi Tửu Thần đã không còn ở đó.

Ánh mắt cô có chút nghi ngờ.

Ngay tại lúc cô nghi ngờ, nhân viên cửa hàng lại nói, "Cái túi này không cần kiểm tra cũng biết khẳng định là hàng nhái!"

Hà Viện Viện vừa nghe thấy, đôi mắt sáng lên, lại cố tỏ vẻ khó hiểu hỏi, "Ồ...? Vì sao lại nói như vậy?!"

Nhân viên cửa hàng khách khí nói, "Cô Hà, cô cũng biết! Chiếc túi Tửu thần được thiết kế riêng cho các quý cô quý bà, bởi vì số lượng có hạn, toàn cầu chỉ có 100 chiếc, ở thủ đô này, cũng chỉ có một cái, là độc nhất vô nhị, bán rồi sẽ không còn nữa! Cho nên, cái túi này tất nhiên không có khả năng là thật!"

Hà Viện Viện nghe vậy, lúc này cô ta mới cảm thấy thật sự hài lòng!

Cô ta cười đắc ý, xoay người, lúc nhìn về phía Mộ Niệm Đồng, ánh mắt mang theo thương cảm.

"Đồng Đồng à, cô xem, ngay cả nhân viên cửa hàng cũng đã nói như vậy, chiếc túi kia chỉ là hàng nhái, thiệt cho cô còn coi nó như bảo bối mà ôm! Tôi đã nói rồi, là ai không có lòng như thế, tặng túi cho cô cũng thôi, lại còn tặng túi giả! Thật quá đáng mà!"

Hàn Tĩnh Y tiến lên phía trước, kích động nói, "Còn chưa kiểm tra túi, dựa vào cái gì nói đây là hàng nhái?"

Tức giận của cô ấy rơi vào trong mắt Hà Viện Viện, càng giống như một loại thẹn quá thành giận, Hà Viện Viện nhìn Mộ Niệm Đồng, ánh mắt lại tăng thêm vài phần thương hại!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chiếc túi này khẳng định là hàng nhái

Nhân viên cửa hàng không nóng cũng không giận nói, "Quý cô này, chiếc túi Túi Thần này chúng tôi không nhìn nhầm đâu! Đêm qua, chiếc túi Túi Thần chính phẩm đã được một quý ông mua rồi! Hiện tại hàng nhái rất nhiều, cái sau còn tinh xảo hơn cái trước! Nếu không phải có đánh số thì ngay cả chúng tôi cũng không nhận ra!"

"Một quý ông?" Mộ Niệm Đồng càng lúc càng nghi ngờ, "Quý ông kia là ai?"

Hàn Tinh Y hỏi cô, "Đồng Đồng, rốt cuộc thì ai tặng túi cho cậu, cậu thật sự không biết sao?"

"Ngay cả kí tên cũng không có, làm sao tớ biết là ai đưa!"

Mộ Niệm Đồng càng lúc càng cảm thấy khó tin, lập tức đi đến trước mặt nhân viên cửa hàng, hỏi, "Quý ông kia là ai? Có lẽ, có thể là tôi biết!"

Nhân viên cửa hàng nghe xong, vốn là dùng ánh mắt khinh miệt liếc nhìn cô một cái, sau đó cười nhạt, "Quý cô này, vị kia là người quyền quý nhất ở đây, cô biết anh ấy là ai không? Anh ấy là tổng giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn tài chính Lục thị, trung tâm thương mại quốc tế có lịch sử cả trăm năm này cũng chỉ là một trong những sản nghiệp nhỏ bé của Lục thị thôi! Quyền quý như vậy, cũng không phải là nơi mà người có thể bám vào đâu! Hơn nữa tôi phải nói, cô không cần kiên trì kiểm hàng, nếu thật sự kiểm tra ra là hàng giả, người bị dọa chính là cô!"

Khóe mắt Mộ Niệm Đồng giật giật, cuối cùng biết người đàn ông kia là ai!

Lục Cảnh Kiều!

Nhất định là anh.

Anh phát bệnh thần kinh gì thế?!

Tự dưng tặng túi cho cô làm gì?

Cô còn đang nôn nóng, đám người Hà Viện Viện ở sau vừa nghe thấy chiếc túi kia do tổng giám đốc tập đoàn tài chính Lục thị mua thì không khỏi càng thêm đắc ý!

Hà Viện Viện đi lên phía trước, cười nói, "Đồng Đồng, cô nghe thấy không? Chiếc túi độc nhất vô nhị, bị tổng giám đốc tập đoàn tài chính Lục thị mua rồi! Cô có biết anh ta là ai không? Mấy ngày trước không xem tin tức à? CEO Lục thị Lục Đình Hách đã tuyên bố trong cuộc họp mới nhất, bổ nhiệm Lục Cảnh Kiều tiếp nhận vị trí tổng giám đốc! Cái tên Lục Cảnh Kiều này, cô chắc đã nghe qua rồi chứ? Trên trường quốc tế, cái tên này đã khiến bao người phải kính sợ!"

"Viện Viện, cô biết anh ấy à?"

Hà Viện Viện đắc ý nói, "Lúc trước tôi từng theo chồng cùng ăn cơm với tổng giám đốc Lục!"

Lời cô ta nói có chút lập lờ nước đôi.

Trên thực tế, cái gọi là cùng ăn cơm, chẳng qua cũng chỉ là trong buổi tiệc gia đình đêm đó tại nhà họ Lục, cô ta may mắn được Hoàng Vuơ Lương dẫn theo nên mới có thể lộ mặt trước Lục Đình Hách và Lục Cảnh Kiều.

Việc làm ăn của Hoàng Vuơ Lương vẫn thuộc sự quản lý của tập đoàn tài chính Lục thị, bởi vậy, việc làm ăn của Hoàng thị phần nhiều là dựa vào sự chỉ dạy của Lục thị.

Vị Lục Cảnh Kiều này, cô ta cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa!

Nhưng cái nhìn ấy vẫn khắc sâu vào trong tâm trí cô ta đến tận bây giờ.

Cái gọi là một ánh nhìn cả vạn năm, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi!

Điều cô ta không thể tin chính là, một người đàn ông thân phận hiền hách cao quý, đáng vẻ bên ngoài lại càng đẹp trai khiến người ta không thể rời mắt!

Từ xa xa nhìn thấy anh ấy đứng trong đám người, khuôn mặt trẻ tuổi đẹp trai, khí thế bức người!

Rõ ràng chung quanh rất nhiều người, nhưng anh lại đứng ở trung tâm, rất khó có thể không chú ý tới sự tồn tại của anh.

Tối hôm đó, Hà Viện Viện còn nhớ, Lục Cảnh Kiều mặc một bộ tây trang được cắt may khéo léo, gương mặt đẹp trai lôi cuốn, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua đám người, môi nở nụ cười nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm nhận được áp lực.

Đều nói ở trong cái vòng lẩn quẩn này, quý tộc đẹp trai lại nhiều tiền đã không nhiều, Lục Cảnh Kiều còn tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Tuổi trẻ khí thịnh, tên tuổi khiến không ít xí nghiệp kính sợ, đơn giản chỉ vì anh ấy là tổng giám đốc nắm quyền điều hành tập đoàn xuyên quốc gia Âu

Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tập đoàn Âu Hoàng - ông trùm Internet

Tập đoàn Âu Hoàng là sự tồn tại khiến người ta chỉ có thể nhìn, không thể với!

Tập đoàn Âu Hoàng là ông trùm về lĩnh vực khoa học kỹ thuật internet toàn cầu, công ty đã được đưa ra thị trường tại Newyork vào ba năm trước, giá trị đã đứng thứ nhất toàn cầu, mà Lục Cảnh Kiều đứng vị trí thứ nhất trong Forbes Rich List, cũng là một nhân vật làm mưa làm gió tại phố Wall*.

Ánh mắt Hà Viện Viện chỉ lo đuổi theo bóng dáng của anh, lại quên mất trong buổi tiệc tối đó, Mộ Niệm Đồng xuất hiện với thân phận gì!

"Chồng Viện Viện lợi hại như vậy sao?! Có thể cùng ăn com với CEO tập đoàn tài chính Lục thị!"

"Thật hâm mộ...!"

Mộ Niệm Đồng nhũn mày, lập tức nói, "Nếu túi này được mua từ trong cửa hàng của các cô, vậy làm phiền các cô trả lại cho người đàn ông kia giúp tôi!"

Nói xong, cô ta đưa túi cho nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng lại cảm thấy cô thật không nói lý.

"Cô đưa một chiếc túi giả cho tôi làm gì?" Lời nói của cô ta thật sự không khách khí!

Chính vì trong lòng cô ta chắc chắn, chiếc túi trong tay người phụ nữ mặc kiểu dáng somi đơn giản, vẻ mặt đơn thuần trước mắt này chính là hàng nhái giá rẻ!

Cô ta lại càng không nghĩ tới, chiếc túi này chính là quà mà nhân vật hiển hách tôn quý của Lục thị kia đưa cho cô ấy!

Người phụ nữ như vậy sao có thể bám được lên vị kia?

Mộ Niệm Đồng thấy cô ta mắt chó nhìn người thấp, trong lòng càng thêm bức, lại nghe Hà Viện Viện an ủi, "Đồng Đồng, tôi biết cô không cam lòng, chẳng qua, cô cũng cần phải nhận rõ sự thật! Dù sao, sự thật đã bày ngay trước mặt, túi này chính là đồ nhái, là hàng nhái, cô hà tất phải cố chấp?"

"Đồ nhái?!"

Mộ Niệm Đồng nổi giận, ném mạnh cái túi lên người nhân viên cửa hàng, "Các người không kiểm hàng, lấy tư cách đâu ra nói túi này là hàng nhái!?"

Rốt cuộc thì cô cũng nổi giận, ánh mắt sắc như kiếm đâm vào người nhân viên cửa hàng.

Tất cả mọi người bị khí thế của cô làm cho hoảng sợ!

Nhất là Hà Viện Viện, càng không nghĩ tới cô sẽ nổi giận ngay tại đây!

Cửa hàng trưởng nghe được tiếng ồn ào, từ trong phòng làm việc đi tới, nhìn tình huống phía trước mà hoảng sợ, nhanh chóng đến, "Thật xin lỗi! Không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho vị khách đây giận dữ như vậy?"

Nhân viên cửa hàng lập tức giải thích, "Cửa hàng trưởng, chiếc túi Tửu Thần số lượng có hạn của cửa hàng chúng ta không phải đã bán hết qua rồi sao? Cô đây cầm một chiếc túi bắt chước tới đòi kiểm hàng, tôi nói chiếc túi chính hiệu đã bị quý ông tôi mua rồi, cô ấy vẫn không tin là hàng nhái, muốn chúng tôi kiểm hàng!"

Cửa hàng trưởng còn chưa kịp mở miệng, Mộ Niệm Đồng đã giận dữ nói, "Cửa hàng trưởng, cô ta không kiểm hàng đã nói túi này là hàng nhái, rất không đúng quy tắc đi? Quý cửa hàng tiếp đón khách hàng như thế sao?"

Nhân viên cửa hàng vẫn còn giả vờ mềm yếu lẽ phải, cửa hàng trưởng lập tức răn dạy cô ta nói, "Vị khách này muốn kiểm hàng, cô kiểm tra mã hàng cho cô ấy, không nên cái gì cũng chưa rõ đã vội kết luận!?"

Cho dù là hàng nhái, cũng phải tra mã hàng xong hãy nói!

Mộ Niệm Đồng phát hỏa, cửa hàng trưởng cũng có thể hiểu được.

Nhân viên cửa hàng lập tức nhặt chiếc túi từ trên mặt đất lên, về mặt râu rĩ không vui cầm đi kiểm tra mã số!

Hàn Tĩnh Y thấy tình huống sắp không thể cứu vãn được nữa, lập tức tiến lên kéo cô, "Đồng Đồng, đừng làm to chuyện! Chúng ta đi thôi!"

Nếu kiểm tra là đồ giả, vậy chẳng phải sẽ rất mất mặt à?

Cô ấy cần gì phải tự rước lấy nhục?

Mộ Niệm Đồng nghe xong, trong lòng lại lạnh thêm một phần, quay đầu, mi tâm nhíu lại, "Cậu cũng nghi ngờ túi của tớ là hàng giả?"

Hà Viện Viện nghi ngờ cô, cô chẳng thêm ngó tới.

Vì sao đến cả Hàn Tĩnh Y cũng nghi ngờ túi của cô là giả.

Nhìn về mặt thất vọng của Mộ Niệm Đồng, lồng ngực Hàn Tĩnh Y có chút nín lại, nhưng lại chẳng thể phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tôi không quen anh ta!

Cửa hàng trưởng tự mình tiến lên giải thích, hơn nữa còn nhận lỗi, "Thật xin lỗi! Nhân viên vừa rồi của chúng tôi là nhân viên thực tập mới vào, còn không chưa trải qua training, nếu tiếp đón khách quý có chỗ nào không chu toàn, vẫn mong cô bỏ qua cho! Chẳng qua cô ta nghi ngờ chiếc túi kia là hàng nhái là vì đêm qua, chiếc túi này do tổng giám đốc Lục tự tay mua, hơn nữa còn ra lệnh cho quản lý tự mình đưa đến tặng cho một quý cô rồi!"

Hà Viện Viện sững sốt, lập tức truy hỏi, "Quý cô kia họ gì?"

"Bởi vì là thông tin cá nhân của khách hàng, cho nên, chúng tôi xin phép không nói."

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng hỏi, "Quý cô kia, họ 'Mộ', đúng không?"

Cửa hàng trưởng cả kinh, nhìn về phía cô, trực giác nói cho cô ta biết chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của cô ta.

"Làm sao cô có thể biết..."

"Vậy cô xem cái này đi!"

Mộ Niệm Đồng lấy biên nhận từ trong túi ra, đưa cho cô ta.

Cửa hàng trưởng nhận biên lai, trong giây lát liền thay đổi sắc mặt.

Đây là đơn đặt hàng của cửa hàng, bởi vì có dấu ấn nổi nên không thể là giả.

Sao cô ấy có thể có cái này?

Hà Viện Viện xem có chút không hiểu rồi!

Tiềm thức giống như cảm nhận được mọi chuyện phát triển có chút không theo hướng ban đầu!

Cô ta có chút "hồi hộp", thiếu kiên nhẫn hỏi, "Túi sách kia có phải hàng chính phẩm không?! Không phải các người còn đang kiểm tra đối chiếu mã hàng sao? Đã đối chiếu xong chưa!?"

Sắc mặt Hà Viện Viện lo lắng, mọi người càng cảm thấy có chút khó tin.

Cửa hàng trưởng quay đầu lại, kêu một tiếng, "Tiểu Tuyết, kiểm tra xong chưa?"

Chỉ lát sau, liền thấy nhân viên cửa hàng kia mang về mặt thất thần không tin nổi, hốt ha hốt hoảng chạy tới.

Mọi người chú ý tới tay cầm túi của cô ta.

Mới vừa rồi, lúc cầm túi đi đối chiếu, trong lòng cô ta chắc chắn cho rằng, túi này là hàng nhái, vì vậy cầm đi luôn mà chẳng thèm mang túi đựng giống như đang cầm theo một chiếc túi rẻ tiền.

Mà hiện tại, Hà Viện Viện nhìn thấy cô ta thật cẩn thận ôm chiếc túi trong tay, coi chiếc túi như bảo vật mà cung phụng, trong lòng "lộp bộp" một phen, bỗng có dự cảm không tốt!

Chẳng lẽ túi này...

"Kiểm tra ra chưa?" Mộ Niệm Đồng hỏi.

Nhân viên cửa hàng gật gù đầu, cổ họng khẽ nuốt một cái, sau đó nói, "Vâng! Kiểm, kiểm tra rõ rồi...Túi này, là... Là thật..."

Mọi người đều bị dọa sợ, dù là Hàn Tĩnh Y, cũng phải giật mình, không kịp phản ứng!

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói, "Nếu cô kiểm tra sớm một chút cũng sẽ không lãng phí thời gian của mọi người!"

Hiện giờ chân tướng đã rõ, Mộ Niệm Đồng cũng chẳng muốn đặt mình tại nơi đây thị phi này nữa, vì thế nói, "Túi này coi như đã rõ thật giả, như vậy phiền các cô trả lại cho quý ông kia giúp tôi!"

Dứt lời liền muốn đi.

Sắc mặt cửa hàng trưởng kích động ngăn cản cô, thật cẩn thận nói, "Cô Mộ, chuyện này có chút không tốt lắm!? Chúng tôi không có quyền làm như vậy! Đây chính là quà tổng giám đốc Lục đưa cho cô."

"Tôi không cần!"

Hà Viện Viện đuổi theo, hỏi cửa hàng trưởng, "Cô nói, túi này là do tổng giám đốc Lục đưa cho cô ta!?"

"Phải!"

"Tổng giám đốc Lục, là tổng giám đốc Lục nào!?"

"Hiện tại tập đoàn tài chính Lục thị không phải chỉ có một tổng giám đốc thôi à!? Chính là anh Lục, Lục Cảnh Kiêu!"

Hà Viện Viện nghe vậy, không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Như vậy thì chính là anh ấy- -!?

Cô ta không tin!

"Làm sao có thể?!"

Hà Viện Viện nhất quyết không tha nắm chặt cánh tay Mộ Niệm Đồng, khó tin hỏi cô, "Mộ Niệm Đồng, làm sao cô biết Lục Cảnh Kiêu?"

Mộ Niệm Đồng giãy giụa, tức giận nói, "Tôi không quen anh ta!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Mợ chủ Lục?!

"Tôi không quen anh ta!"

"Làm sao có thể!?"

Trong lòng Hà Viện Viện không khỏi nghi ngờ, thốt lên, "Nếu cô không quen Lục Cảnh Kiêu, vì sao anh ta lại đưa cho cô túi đắt tiền như vậy?"

Hàn Tĩnh Y đi đến, thoát khỏi ràng buộc của cô ta, tức giận, "Hà Viện Viện, cô làm gì vậy? Nơi công cộng, dây dưa không tốt lắm? Huống hồ tất cả mọi người còn là đồng nghiệp!"

Hà Viện Viện quay đầu lại, mấy đồng nghiệp cũng đuổi theo, nhưng ánh mắt đặt trên người cô ta và Mộ Niệm Đồng, tràn ngập nghi hoặc.

Nhưng mà, Hà Viện Viện lại nhận thấy rõ ràng, ánh mắt khinh thường của mấy đồng nghiệp đều hướng về phía cô ta.

Tình cảnh lập tức đảo ngược, bắt đầu trở nên mất không chế.

"Hà Viện Viện, mọi người đều nói, túi của Đồng Đồng là hàng hiệu! Không phải cô..... Ghen tị với Đồng Đồng, cho nên mới dây dưa không dứt với cô ấy chứ?"

Rốt cuộc, có người tình mắt bắt đầu phỏng đoán động cơ chân chính của Hà Viện Viện!

Trên mặt Hà Viện Viện nóng bừng, thẹn quá hóa giận nói lại, "Tôi mà ghen tị cô ta?! Chồng tôi là ông chủ của công ty dược phẩm Hoàng Thị, cũng là một đại gia, còn cô ta thì sao? Cô ta có cái gì?! Nói tôi ghen tị cô ta?! Thật buồn cười!"

Nói xong, cô ta nhìn về phía Mộ Niệm Đồng, vẻ mặt khinh miệt nói, "Cô ta trừ bỏ một cái túi không rõ lai lịch, còn có cái gì?! Chẳng qua cô ta chỉ là một bác sĩ phụ khoa, cầm tiền lương một vạn đồng một tháng mà thôi! Tôi mà hâm mộ cô ta chắc?! Các người nói giỡn sao!?"

Nói xong, về mặt Hà Viện Viện đầy nghi ngờ chất vấn, "Mộ Niệm Đồng, rốt cuộc cô đang làm có trò quỷ gì! Chiếc túi này, rốt cuộc là ở đâu ra!?"

Mộ Niệm Đồng thật sự cảm thấy đứng trước mặt người khác mà giảng co với Hà Viện Viện thế này, thật quá mất mặt mũi, liền xoay người rời đi.

Thế nhưng Hà Viện Viện giống như quyết tâm không muốn bỏ qua cho cô, bởi vì cô, cô ta thật vất vả mất mặt mũi trước mặt đồng nghiệp, làm sao có thể để cô đi như vậy?!

Vì thế, Hà Viện Viện xông lên tóm lấy tay cô.

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói, "Hà Viện Viện, cô buông ra!"

Đúng lúc hai người đang tranh chấp, Thẩm Vạn Lập nghe thấy cãi nhau, đã đi tới.

Đầu tiên ông ta quát lớn một tiếng, chất vấn hỏi, "Ồn ào gì vậy!?"

Đi tới nơi, vừa thấy đến là mấy vị khách cãi nhau, còn chưa làm rõ được chuyện gì đang xảy ra, Mộ Niệm Đồng nghe thấy giọng nói của ông ta, quay đầu nhìn, cũng ngăn ra, có chút bất ngờ không kịp phòng bị.

"Thẩm Vạn Lập?" Theo bản năng thốt lên.

Trước đó ở tiệc của nhà họ Lục cô cũng đã gặp qua ông ta, hôn lễ của cô với Lục Tuấn Ngan, cũng gặp qua mặt ông ta.

Thẩm Vạn Lập vừa nhìn thấy cô, sắc mặt biến đổi, thái độ lập tức trở nên cung kính. "Mợ chủ, sao cô lại ở chỗ này?!"

Thái độ kính trọng của ông ta, làm cho vẻ mặt mọi người đều biến đổi.

Kinh ngạc, bất ngờ.....

Mợ chủ?

Mợ chủ gì?

Ánh mắt Mộ Niệm Đồng lóe vài phần, dường như có chút lảng tránh xưng hô này, cũng không có đáp lại.

Hà Viện Viện nghe được câu "Mợ chủ" này rõ ràng, trên mặt lập tức sứt ruột, cũng có chút hỗn loạn!

Cô ta không khỏi hỏi Thẩm Vạn Lập, "Ông là ai?"

Thẩm Vạn Lập cũng không nhìn cô ta, giống như nói chuyện với cô ta sẽ hạ thấp giá trị con người ông xuống.

Trợ lý đặc biệt đứng đằng sau Thẩm Vạn Lập có chút bất mãn với thái độ của cô ta, lạnh lùng nói, "Vị này chính là giám đốc của Thành Bách quốc tế, ông Thẩm Vạn Lập."

"Cái gì?! Giám đốc...."

Sắc mặt Hà Viện Viện thay đổi, chợt dạ cười cười, "Hóa ra là giám đốc Thẩm...."

Chương 92: Đồng Đồng, cậu kết hôn rồi?

"Hóa ra là giám đốc Thẩm...."

Mấy đồng nghiệp cũng lập tức trở nên lo lắng bất an, vừa nghe là giám đốc Thành Bách quốc tế, cũng lập tức thu lại vài phần.

Hàn Tinh Y cũng giật mình không xong, kéo kéo ống tay áo Mộ Niệm Đồng, khó hiểu hỏi, "Đồng Đồng, ông ta thật sự là giám đốc của Thành Bách quốc tế sao?"

"Ừm...."

"Vây...."

Hàn Tinh Y hỏi ra nghi vấn của mọi người ở đây, "Tại sao ông ta lại gọi cậu một tiếng 'Mợ chủ' nha?! Đồng Đồng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!?"

Mộ Niệm Đồng cảm thấy rất khó giải quyết.

Tin của cô và Lục Tuấn Ngan, chưa bao giờ phát động nói cho ai.

Trong bệnh viện không ai biết tin cô kết hôn, càng không biết đối tượng cô kết hôn là Lục Tuấn Ngan của tập đoàn tài chính Lục Thị.

Thẩm Vạn Lập kinh ngạc một lúc, lập tức nói với các cô, "Vị này chính là mợ chủ của nhà họ Lục, Thành Bách Quốc Tế là sản nghiệp của tập đoàn tài chính Lục Thị, tôi tất nhiên sẽ gọi cô ấy một tiếng 'Mợ chủ'!"

Ông ta giải thích nghi ngờ, làm cho tất cả mọi người ở đây ngạc nhiên không thôi!

Rất kinh hoàng rồi.

Mộ Niệm Đồng vậy mà lại là mợ chủ của nhà họ Lục?!

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Nhất là Hà Viện Viện, trên mặt lúc đỏ lúc đen không phân biệt được, một lúc thì xanh mét, lúc sau nóng bừng!

Không ngờ rằng, mọi người đều hiểu lầm lời Thẩm Vạn Lập!

Tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị hiện giờ là Lục Cảnh Kiều, vị này quyền lực đứng đầu thế giới, là người đàn ông giá trị con người xếp thứ nhất, không ngờ rằng là thiên chi kiều tử*, rồng trong loài người!

*Thiên chi kiều tử: Con cưng của trời

Thẩm Vạn Lập gọi cô là "Mợ chủ Lục", như vậy, tất cả mọi người hiểu lầm, Mộ Niệm Đồng là vợ của Lục Cảnh Kiều!

Vẫn là Hàn Tinh Y là người đầu tiên hỏi phục tinh thần, kinh sợ kêu một tiếng, "Đồng Đồng, cậu.... Cậu kết hôn!?"

Trong đó, một người đồng nghiệp thân với Hà Viện Viện lại có chút không dùng được.

"Đồng Đồng! Đồng Đồng, cô thật sự là Mợ chủ nhà họ Lục sao!?"

"Lục Thị.....Không phải là....."

Lục Cảnh Kiều là chồng cô ấy chứ!?

Cái tên cao quý này, không người nào dám tùy ý nhắc tới.

Trên mặt Hà Viện Viện đầy xấu hổ!

Vốn dĩ, cô ta gả cho một người đàn ông nhiều tiền như Hoàng Vuơ Lương, trèo cao nhà giàu có, đã rất đắc chí!

Nhưng mà so với Lục Cảnh Kiều, Hoàng Vuơ Lương tính là cái gì!?

Hoàng Thị có thể coi là có tiền, còn vẫn phải dựa vào nhà họ Lục!

Hoàng Vu Luong nhiều lần nói cho cô ta, tại đất thủ đô này, đắc tội ai cũng không được đắc tội người nhà họ Lục.

Dù sao, việc buôn bán của Hoàng Thị vẫn còn dựa vào Lục Thị, nếu nhà họ Lục....không....vui có mới nói cũ hợp tác với nhà xưởng khác, như vậy thuốc xuất xưởng của Hoàng Thị sẽ không có nguồn tiêu thụ, tính giá trị cũng bốc hơi mất mấy triệu!

Nhất thời Hà Viện Viện suy nghĩ muôn vàn điều, trong lòng cô ta nghĩ, nếu cô ta đắc tội với Mộ Niệm Đồng, như vậy, Mộ Niệm Đồng sẽ thổi gió bên gối Lục Cảnh Kiều, vậy một khi Hoàng Thị đắc tội Lục Thị, có thể sẽ sớm gặp nguy hay không!?

Cô ta dĩ nhiên đã tham gia yến tiệc cùng Hoàng Vu Vương, nhưng toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Lục Cảnh Kiều, thế cho nên căn bản không chú ý tới, Mộ Niệm Đồng dùng thân phận vợ của Lục Tuấn Ngạn mà tham dự yến tiệc!

Điểm này, cô ta cũng bỏ sót!

Trong lúc này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt khác nhau

Thẩm Vạn Lập không để ý bọn họ, đi đến trước mặt Mộ Niệm Đồng, thật cẩn thận hỏi, "Mợ chủ, quà tổng giám đốc Lục đưa cho cô, cô có hài lòng không?"

Ông ta không nói rõ, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng, đó là chiếc túi xách một trăm hai mươi vạn Lục Cảnh Kiều tặng cho cô.

"Anh ta tặng túi cho tôi làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa

"Anh ta tặng túi cho tôi làm gì?"

Thẩm Vạn Lập nói, "Phụ nữ đều thích mấy thứ đẹp đẽ, giám đốc Lục đây là muốn dỗ mợ chủ vui vẻ!"

Lục Cảnh Kiều, coi là thiên chi kiều tử, vậy mà còn nịnh bợ cô?

Mọi người nghe xong lại ghen tị không thôi.

Hàn Tĩnh Y còn tưởng Mộ Niệm Đồng là vợ chồng âm ỉ, vì thế nói, "Đồng Đồng, cậu nháo cái gì chứ? Tổng giám đốc Lục cũng vì dỗ cậu mà vung tay tặng cho cậu một chiếc túi hơn trăm vạn, nhiều người hâm mộ còn không kịp đâu!"

Nói xong, cô ấy còn ý vị thâm trường mà liếc mắt nhìn Hà Viện Viện, lời này, rõ ràng có ý xem thường Hà Viện Viện.

Hà Viện Viện chột dạ quay mặt đi.

Mộ Niệm Đồng biết cô ấy hiểu lầm, lập tức giải thích, "Minh không quen biết Lục Cảnh Kiều!"

Cô thẳng thắn gọi tên, lời nói kinh người!

Đều đã gọi hẳn tên, Thẩm Vạn Lập cũng không có biểu tình gì khác thường, chứng tỏ quan hệ hai người thân quen!

"Hai người đang cãi nhau sao?"

Hàn Tĩnh Y lại an ủi nói, "Vợ chồng ấy mà, có mâu thuẫn gì mà không giải quyết được? Đầu là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa! Đồng Đồng, mặc dù tổng giám đốc Lục cưng chiều cậu như vậy, cậu cũng không thể được sủng mà kiêu đó!"

Mộ Niệm Đồng tức giận, "Anh ta không phải chồng của mình!"

Lời này nói ra, người ngoài nghe xong, càng giống như đang giận dữ!

Có lẽ là vợ chồng trẻ cãi nhau, chiến tranh lạnh.

Thẩm Vạn Lập cười cười nói, "Mợ chủ, cô xem, đây vừa đúng lúc, hôm nay tổng giám đốc Lục đến cửa hàng thị sát, xin hỏi, họ Thẩm tôi có vinh dự mời cô cùng tổng giám đốc Lục uống chén trà không?"

"Tôi sẽ không đi!"

"Phải đi chứ, đi chứ!"

Hàn Tĩnh Y ôm lấy cánh tay cô, cười nói, "Đồng Đồng, đúng lúc mình mệt mỏi, lời mời giám đốc Thẩm không thể từ chối, uống chén trà rồi hãy về nhà!"

Thứ nhất, cô muốn gặp mặt người đàn ông giá trị con người đứng nhất này một lần.

Thứ hai, vợ chồng hai người này đang cãi nhau, cô cũng muốn đi khuyên giải một chút.

Thứ ba, quan trọng hơn một chút, Hà Viện Viện gả cho tên Hoàng Vưu Lương kia, vẫn luôn điều võ dương oai, cô nghĩ dùng cơ hội lần này, phá tan đi nhục khí của cô ta!

Thẩm Vạn Lập cũng nói, "Mợ chủ, ít nhiều cho họ Thẩm tôi chút mặt mũi!"

Mộ Niệm Đồng lúc này mới thỏa hiệp, nghĩ thầm rằng cũng đúng lúc, đem cái túi này trả lại cho anh!

Cái gọi là không công không nhận thưởng này, cái túi này tuy cô thích, nhưng cô cũng không hẳn muốn.

Thẩm Vạn Lập liền tự mình dẫn đường, Mộ Niệm Đồng và Hàn Tĩnh Y đi theo phía sau, mà đám người Hà Viện Viện cũng muốn nhìn Lục Cảnh Kiều, tự nhiên cũng mặt dày đi theo.

Phòng tiếp khách.

Thẩm Vạn Lập tự mình pha trà cho các cô.

Nhờ Mộ Niệm Đồng, những người khác cũng được hưởng đãi ngộ của khách quý.

Tất cả mọi người lo lắng bất an ngồi xuống, Mộ Niệm Đồng lại ngồi trên sô pha, sắc mặt âm trầm.

"Mợ chủ, cô...."

Mộ Niệm Đồng lập tức ngắt lời ông ta, "Giám đốc Thẩm, ở bên ngoài, ông không cần gọi tôi là Mợ chủ, tôi nghe không quen."

Tay cầm chén trà của Thẩm Vạn Lập cứng đờ, ông ta lập tức mỉm cười, "Được! Vậy tôi nên xưng hô như thế nào?"

"Gọi tôi là Niệm Đồng là được rồi!"

"Được, Niệm Đồng."

Thẩm Vạn Lập rót trà cho cô, hỏi, "Cơ thể chủ tịch Lục có khỏe không?"

Chủ tịch Lục, hiển nhiên là hỏi ông cụ Lục, Lục Đình Hách!

Mộ Niệm Đồng nói, "Tôi không thường quay về nhà họ Lục, nhưng mà, cơ thể ông nội vẫn luôn khỏe mạnh."

"Chủ tịch Lục vẫn còn chờ chất trai mà!"

Bên cạnh, Hàn Tĩnh Y bỗng nhiên tò mò hỏi, "Đồng Đồng, nếu cậu đã vào nhà họ Lục, vì sao còn muốn đi làm? Yên tâm ở nhà làm Mợ chủ, rất thoải mái nha!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Có người trời sinh đã lóa mắt

"Đúng vậy! Đồng Đồng, cô xem, Viện Viện cũng tạm thời rời khỏi cương vị công tác mà? Chồng cô ấy không cho cô ấy đi làm, để cho cô ấy yên tâm ở nhà giúp chồng dạy con!"

"Đồng Đồng, không ngờ cô lại gả vào nhà họ Lục! Nhà họ Lục chính là nhà giàu có nhất Thủ đô! Nếu tôi là cô, còn đi làm làm gì? Mỗi ngày chỉ cần đi dạo phố, mua mua mua, sau đó ăn hết mỹ thực trên đời, đi du lịch khắp nơi trên thế giới, rất hạnh phúc!"

Hà Viện Viện cũng nói, "Đúng vậy! Không cần đi làm thật tốt! Có đàn ông nuôi, sống đến tự tại thoải mái!"

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói, "Tôi không thích dựa vào người khác nuôi, tôi tự mình có thể kiếm tiền, vì sao cần người khác nuôi, cũng không phải ăn mày."

Lời này, không nghi ngờ là trước mặt mọi người cho Hà Viện Viện một cái tát!

Ý muốn nói, Hà Viện Viện chính là một kẻ ăn mày ngửa tay xin tiền?

Mặt Hà Viện Viện suýt thì không nhận được.

Cô ta nói cô là ăn mày?

Tức không có chỗ phát tiết.

Cho dù Mộ Niệm Đồng còn ngồi cách một Hàn Tinh Y, nhưng loại cảm giác xấu hổ trước đó lại kéo đến!

Cho tới giờ, Hà Viện Viện vẫn luôn âm thầm ganh đua với Mộ Niệm Đồng.

Gia thế Mộ Niệm Đồng tốt, xuất thân tốt, nghe đồn, ông nội Mộ Niệm Đồng là trung tướng trong quân đội, cha cũng là quân nhân, mà mẹ là bí thư thị ủy của Thủ đô, nhà họ Mộ ở Thủ đô là nhân vật nổi tiếng, khiến người kính trọng.

Mộ Niệm Đồng tốt nghiệp một trường đại học y nổi tiếng, văn bằng bác sĩ, tài mạo song toàn, khuôn mặt cho dù có đặt trong giới giải trí, cũng tuyệt đối là số một.

Ở bệnh viện Kinh Hàn, có rất nhiều bác sĩ ngưỡng mộ cô.

Hà Viện Viện từng thầm mến một bác sĩ có vẻ ngoài anh tuấn, nhưng mà cô ta một lòng như vậy, người ta lại vô tình với cô ta, chung tình với Mộ Niệm Đồng.

Bởi vậy, cô ta âm thầm thề, thề nào cũng phải hơn cô!

Vốn dĩ nghĩ rằng, gả cho Hoàng Vưu Lương, cuối cùng cô ta cũng là số một!

Cũng không ngờ....

Chồng cô vậy mà lại là Lục Cảnh Kiều?

Khó có thể tin.

Hà Viện Viện tức giận đến cả người phát run.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng tiếp khách có tiếng bước chân.

Xuyên qua cửa thủy tinh thật lớn, Hà Viện Viện liếc mắt liền trông thấy trên hành lang, một người đàn ông cao gầy giống như vì sao trên trời chậm rãi hướng về phía phòng tiếp khách.

Khi lúc Lục Cảnh Kiều đẩy cửa đi vào, bóng dáng cao lớn anh tuấn lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bước chân người đàn ông dừng lại, hai chân thẳng tắp thon dài, quần áo tây trang cắt may phẳng phiu, nổi bật lên khí chất nho nhã ung dung của anh.

Lại nhìn lên trên, nổi bật khuôn mặt anh tuấn khiến người ta hít thở không thông, ngũ quan thâm thúy như trạm trổ, mặt mày tinh xảo, mũi cao thẳng, môi mỏng hé mở làm cho người ta có cảm giác trí mạng.

Người đàn ông như vậy, cho dù là một bức tranh, xem cả ngày cũng không thấy chán.

Khí thế ưu nhã mà kinh người, liếc mắt một cái đã biết không giàu cũng quý.

Cao quý như vậy, không phải ngày một ngày hai là có được, phần khí chất quý tộc kia, hoàn toàn là vốn có.

Người đàn ông như vậy, Hà Viện Viện thật sự không nghĩ ra từ ngữ hoa mỹ nào có thể xứng với anh, càng nói đến không có loại phụ nữ nào có thể sánh đôi với anh!

Có một loại người, từ khi sinh ra, liền đã chói mắt, cho dù chỉ là liếc mắt một cái, cũng kim lòng không được mà rơi vào tay giặc.

Thẩm Vạn Lập nhìn thấy anh, lập tức đứng lên, lễ độ cung kính, "Tổng giám đốc Lục!"

Đây là Lục Cảnh Kiều?

Mọi người kinh ngạc không thôi.

Hàn Tĩnh Y cùng đám người Hà Viện Viện cũng bắn khoăn đứng lên, có chút không biết phải làm sao.

Lục Cảnh Kiều lại không nhìn đến những người khác, ánh mắt chuẩn xác nhìn thấy Mộ Niệm Đồng đang ngồi trên sofa, đi tới chỗ cô.

"Đồng Đồng."

Anh vô cùng thân thiết gọi tên cô.

Mộ Niệm Đồng lại làm như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hà Viện Viện, không phải cô quen biết tổng giám đốc Lục sao?

Lục Cảnh Kiều đi đến bên cạnh cô, Hàn Tĩnh Y cảm nhận được khí thế vô cùng áp bách kia, lập tức thức thời mà đứng dậy.

Đối với sự tự giác của cô ấy, Lục Cảnh Kiều coi như vừa lòng, vì thế, liền ngồi xuống bên người cô.

Hàn Tĩnh Y cảm giác được có một trận không khí bay vào mũi khiến tim đập nhanh.

Giống như, tràn ngập hơi thở khiến người ta mặt đỏ tim đập!

Người đàn ông này, trên người có một loại hấp dẫn trí mạng!

Mặc dù cô cách anh một khoảng, nhưng mà nghiêng mắt, lại nhìn thấy gương mặt tuấn tú giống như bức tranh kia, tim lập tức hưng hăng mà nhảy lên!

Thình thịch-----

Thình thịch!

Ăn nói có khí phách!

Cô lại quay đầu, nhìn đến dáng vẻ lo lắng bất an của mấy đồng nghiệp.

Mà Hà Viện Viện nhìn thấy anh ngồi trên sofa, vì thế, vội vàng gợn tay vén tóc rối loạn ra sau tai, ngồi ra vẻ đoan trang một tí.

Cô ta ngồi thẳng lưng, lộ ra nụ cười tự nhận là vô cùng tao nhã, ngẩng đầu, lại thấy ánh mắt Lục Cảnh Kiều vẫn luôn dừng trên người Mộ Niệm Đồng, đối với động tác của cô ta, anh giống như coi như không khí!

Lục Cảnh Kiều dịu dàng hỏi cô, "Đồng Đồng, em đến chờ tôi cùng về nhà sao?"

Mộ Niệm Đồng không nhìn anh như cũ, đem mặt quay sang một bên, lại nhìn thấy ánh mắt Hà Viện Viện yên lặng dừng trên người Lục Cảnh Kiều, giống như là ma quỷ!

Một bên, một đồng nghiệp đụng vào khuỷu tay của cô ta, đè thấp giọng hỏi, "Viện Viện, không phải cô nói cô quen tổng giám đốc Lục sao? Còn nói đã ăn cơm cùng nhau mà! Tại sao dường như anh ta không nhận ra cô!"

Trên mặt Hà Viện Viện lúc trắng lúc đỏ!

Cô ta cố ý xem nhẹ chuyện này, thế nhưng vẫn có người cố ý nhắc tới.

Anh làm sao nhận ra được cô ta?!

Cách một đám người, anh chẳng qua nhìn lướt qua cô ta, căn bản không chú ý tới cô ta trong đám người!

Nhưng mà, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cô ta hiển nhiên không thể mất thể diện được!

Hà Viện Viện mỉm cười, bỗng nhiên vẫy tay với Lục Cảnh Kiều, cung kính mà khách khí nói, "Tổng giám đốc Lục, không nghĩ tới, chúng ta lại gặp mặt!"

Cuối cùng ánh mắt Lục Cảnh Kiều cũng nhìn đến cô ta, lại cảm thấy khó hiểu với lời nói đột ngột của cô ta.

"Lại?"

Bọn họ có gặp qua sao?

"Tổng giám đốc Lục, trong bữa tiệc nhà họ Lục chúng ta có gặp qua!" Hà Viện Viện nhanh chóng nhấn mạnh một chút, sau đó hàm ý nói, "Chúng ta gặp qua! Anh không phải đã quên rồi chứ?"

Nháy mắt ánh mắt Lục Cảnh Kiều biến lạnh, đáng vẻ nhẹ nhàng băng qua, "Chúng ta có gặp qua sao?"

Hà Viện Viện nhất thời xấu hổ đến cực điểm, cô ta nhìn xung quanh, đã thấy mọi người lộ ra biểu tình nghi ngờ, nhanh chóng giải thích, "Gặp qua! Gặp qua! Tôi là vị hôn thê của Hoàng Vu Luong, anh hẳn là biết "Hoàng Vu Luong" chứ? Anh ấy là chồng tôi! "Hoàng Vu Luong" của công ty được phẩm Hoàng Thị."

Dừng một chút, cô ta lập tức nói vòng, "Chẳng qua, tổng giám đốc Lục thật bận rộn, không nhớ rõ tôi cũng bình thường, nhưng mà chồng tôi, Hoàng Vu Luong, anh hẳn là biết!"

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhếch môi mỏng, chậm rãi trầm ngâm, "Có sao. Tại sao tôi lại phải biết cái tên này?"

Lời này đối với cô ta, không nghi ngờ là trước mặt mọi người hung hăng cho cô ta một bạt tai!

Về mặt Hà Viện Viện một mảnh nóng rất, chưa từng nghĩ rằng Lục Cảnh Kiều căn bản không lưu tình giữ mặt mũi cho cô ta, ngay một câu khách sáo cũng không có.

Thật sự không biết, loại nhân vật phụ như Hoàng Vu Luong, căn bản anh không để ở trong mắt!

Làm gì lo lắng đến cảm thụ của cô ta.

Mộ Niệm Đồng nghe xong, khoe miệng không khỏi cong lên.

Không biết vì sao, Hà Viện Viện bị khó xử, cô thể mà lại cảm thấy vô cùng sáng khoái!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tình thú giữa vợ chồng

Không biết vì sao, thấy Hà Viện Viện bị khó xử, cô thể nhưng lại cảm thấy vô cùng sáng khoái!

Cỗ lễ vừa rồi Hà Viện Viện cố tình nghi ngờ cô, thể cho nên, hiện giờ Lục Cảnh Kiều trả thù cho cô, trong lòng cô hận không thể vỗ tay ăn mừng!

Lục Cảnh Kiều đem biểu hiện đáng yêu lộ ra chút hư hỏng của cô thu vào trong mắt, trong lòng lại hiện lên vài phần yêu thương.

Lại nghe Hà Viện Viện tò mò hỏi, "Vây..... Tôi mạo muội hỏi một câu, tổng giám đốc Lục và Đồng Đồng nhà chúng tôi rốt cuộc là có quan hệ gì?"

Nhà chúng tôi?

Mộ Niệm Đồng liếc mắt nhìn Hà Viện Viện một cái, lúc trước còn một bộ châm chọc cô, hiện giờ, Lục Cảnh Kiều ở đây, biểu hiện của cô ta cũng trở nên thân mật?

Hà Viện Viện này, cũng thật quá biết ý!

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, còn chưa mở miệng, Mộ Niệm Đồng lập tức thân nhiên nói, "Tôi với anh ta không có quan hệ gì!"

Thái độ dứt khoát, dường như tuyệt đối không muốn có quan hệ thân thích với anh.

Nha đầu kia, thật sự là mạnh mẽ!

Hà Viện Viện nói, "Tôi hỏi như vậy, cũng không có ý gì khác! Tôi còn nghĩ Đồng Đồng là vợ của tổng giám đốc Lục chứ? Nhưng mà vừa rồi, cô ấy nói cô ấy với tổng giám đốc Lục không quen!"

Lục Cảnh Kiều nghe xong, cũng nghiêng ngả cười, cúi đầu, cung chiêu mà nhìn Mộ Niệm Đồng một cái, bỗng dưng nắm lấy cằm dưới của cô, xoay lại gần, để cho mặt cô đối diện mặt anh.

Anh đến gần một chút, ghé vào lỗ tai cô mà nói, "Không quen? Nhưng mà Đồng Đồng, chúng ta đã ngủ cùng nhau nhiều lần, tôi đối với em rất quen thuộc đó!"

Nhất là cơ thể cô, sự nhỏ nhắn của cô, mỗi nơi mẫn cảm trên cơ thể cô. Xúc cảm, đều vô cùng quen thuộc.

Bởi vì là nói thầm, bởi vậy những người xung quanh căn bản không nghe rõ ràng lắm rồi cuộc anh nói cái gì!

Nhưng khoảng cách hai người lại gần nhau thế, lại vẫn khiến người ta suy nghĩ miên man như cũ!

Mộ Niệm Đồng nhìn xung quanh một vòng, thấy vẻ mặt khác thường của mọi người, lập tức đẩy anh ra!

"Chú, mời tự trọng!"

Cô cố ý nhấn mạnh vào chữ "Chú" này, là muốn nhắc nhở anh, thân phận của anh là gì!

Lục Cảnh Kiều nghe xong, cũng nhẹ nhàng xoa đầu cô, "Được, em nói cái gì thì là cái đó."

Một dáng vẻ cung chiêu, roi vào trong mắt người khác, thật giống như là một người vì vớ!!

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, anh không muốn giải thích?

Hàn Tĩnh Y hay nói giỡn, "Đồng Đồng, hóa ra giữa cậu với giám đốc Lục, còn có sở thích như vậy nha? Kêu chồng mình là chú? Ha ha."

Người đồng nghiệp cũng mập mờ phụ họa nói: "Ai nha, cô thì biết cái gì! Cái này người ta gọi là "Tình thú giữa vợ chồng"! Ngay cả bạn trai còn không có, đừng có nói bậy!"

Hàn Tĩnh Y dánh về túi thân, giờ hai tay đầu hàng, "Chó độc thân không nói lời nào, mong bảo vệ chó độc thân!"

Trên mặt Mộ Niệm Đồng lập tức nóng bừng!

Đây là gì vậy?!

Cô nói như vậy, chẳng qua muốn giải thích rõ ràng với các cô ấy, quan hệ của cô với Lục Cảnh Kiều không như các cô ấy nghĩ.

Vậy mà ngược lại mọi người lại nghĩ đến, đây là tình thú giữa vợ chồng!

Cô không muốn mọi người hiểu lầm, làm sao đến miệng các cô, lại thành từ không chịu nổi như vậy?

"Tình thú giữa vợ chồng"?

Một các cô ấy nghĩ ra!

Mộ Niệm Đồng trừng mắt liếc Hàn Tĩnh Y một cái, "Không được nói lung tung!"

Đây là chỗ nào nha?

Hàn Tĩnh Y gật gật đầu, nói theo cô, "Được! Được, mình không nói, miễn cho cậu xấu hổ!"

"Tĩnh Y!"

Lục Cảnh Kiều nhìn thoáng qua Hàn Tĩnh Y, đôi mắt thâm thúy nheo lại.

Tình thú giữa vợ chồng?

Sở thích đặc biệt?

Dường như, là có gì đó hiểu lầm!

Chương 97: Không thích túi này thì đem nó cắt đi

Dường như, có người hiểu lầm gì đó!

Nhưng mà....

Lục Cảnh Kiều cong môi.

Sự hiểu lầm này, anh rất thích.

Anh vươn tay dài, ôm lấy vai cô, đem cô kéo vào trong ngực.

Thẩm Vạn Lập thấy thế, lập tức biết điều đứng lên vuốt tóc.

Đối với quan hệ đặc thù giữa Lục Cảnh Kiều và Mộ Niệm Đồng, ông mặc dù không biết rõ trong đó, nhưng cũng nhìn ra được.

Nhưng mà, làm dưới trướng người ta, ông chủ làm gì, nói cái gì, ông phải coi như vào tai này, ra tai kia, chuyện khác làm như không biết!

Ông hiểu rõ!

Lục Cảnh Kiều là ai?

Nhân vật lớn này, ông ta trăm đường không đắc tội nổi!

Mộ Niệm Đồng nhìn lướt qua Thẩm Vạn Lập, lại thấy mọi người xung quanh nhìn chằm chằm như vậy, không khỏi cảm thấy khó chịu với hành động không biết phân biệt trường hợp này của Lục Cảnh Kiều, đẩy anh ra một chút.

"Lục Cảnh Kiều! Chẳng lẽ anh không định giải thích một chút, chuyện cái túi kia là như thế nào?"

Lục Cảnh Kiều theo tầm mắt của cô, dừng trên chiếc túi Gucci số lượng có hạn đặt trên bàn, trong mắt có chút bất ngờ.

"Em không thích?"

Ngày đó, anh nhìn thấy cô nhìn chằm chằm vào chiếc túi này, còn tưởng cô thích chiếc túi này chứ.

Mộ Niệm Đồng đen mặt trừng anh, không biết anh tặng túi, cuối cùng là muốn chơi trò gì!

Cô không nói lời nào, anh lại hiểu lầm ý cô!

"Hóa ra em không vui bởi vì chiếc chiếc túi này sao?"

Mộ Niệm Đồng há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

Lại nghe thấy người đàn ông nghiêm túc đồ cô nói, "Đừng nóng giận, nếu chiếc túi này khiến em không vui, như vậy, tôi sẽ cho người cắt đi!"

Nói xong, anh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn, trợ lý đi theo lập tức lấy ra một cái kéo trong ngăn kéo, đi đến trước bàn, cầm lấy túi muốn cắt một đường.

Mọi người kinh hãi hít một ngụm khí lạnh!

Lục Cảnh Kiều này cũng quá mức đi?!

Chỉ vì đồ dành vợ, mà muốn đem cái túi này cắt đi, chiếc túi Gucci hơn trăm vạn trong mắt anh liền không đáng giá như vậy?!

Hàn Tĩnh Y lập tức đứng lên, đoạt lấy túi, dưới ánh mắt lạnh như băng của Lục Cảnh Kiều, nơm nớp lo sợ mà giải thích, "Tổng giám đốc Lục, Đồng Đồng không vui, không phải bởi vì chiếc túi này! Ngược lại, Đồng Đồng thật sự thích cái túi này! Chẳng qua là, hôm nay có người làm cho cô ấy mất hứng!"

Cô ấy cố ý châm dầu vào lửa, điệu bộ rất muốn làm to chuyện hơn.

"Hửm?"

Lục Cảnh Kiều nghe xong, sắc mặt lập tức vô cùng u ám, giọng nói chột lạnh buốt, "Sao lại thế?"

Rốt cuộc Hàn Tinh Y cũng gặp được chỗ dựa của Mộ Niệm Đồng, lo lắng cũng lập tức tràn đầy, trên tay cô ôm túi, ý tứ hàm xúc mà nhìn về phía Hà Viện Viện đang ngồi, có thâm ý nói, "Có một số người, thật đúng là mắt chó không nhìn thấy người! Cái túi này rõ ràng là chính hãng, lại cố tình nghi ngờ đây là hàng dỏm! Một lòng một dạ muốn làm nhục Đồng Đồng, không chỉ khinh thường Đồng Đồng! Còn nói cái gì mà, người giống như Đồng Đồng, căn bản không mua nổi cái túi một trăm hai mươi vạn! Cũng tuyệt đối không có người tặng cô ấy túi Gucci thật sự! Đồng Đồng thế nào lại không bị uất ức chứ?"

Lục Cảnh Kiều lạnh lùng nhìn về phía Hà Viện Viện, người sau gạt mình, dường như là theo bản năng mà ngồi thẳng lưng, nhưng mà trong nháy mắt, cô ta đã tìm ra được lý do thoái thác rất tốt, mặt cũng hiện lên biểu tình oán giận!

"Nhưng mà nha! Tinh Y nói đúng là thế! Nhân viên kinh doanh túi Gucci này đúng là mắt chó không biết nhìn người! Tổng giám đốc Lục, anh không biết rồi, buổi sáng hôm nay, Đồng Đồng nhận được túi, bởi vì không biết ai tặng, cho nên, tất cả mọi người mới cảm thấy ngạc nhiên, túi này rốt cuộc là chính hãng hay là làm giả, cho nên mới muốn đến quầy chuyên doanh để kiểm tra!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hối tội

Dừng một chút, cô ta lại nói, "Kết quả, đến quầy chuyên doanh, nhân viên kia liếc nhìn Đồng Đồng một cái, thấy cô ấy mặt mộc, lại ăn mặc giản dị, ngay cả sổ đối chiếu cũng không có, liền nói là túi giả! Anh nói xem, đây không phải mắt chó không nhìn thấy người thì là gì?"

Một trận thao thao bất tuyệt, Hà Viện Viện nhanh trí, nhanh chóng đem cái oan uổng này ném đi.

Hàn Tinh Y nghe xong tức giận đến mặt xanh mét.

Hà Viện Viện này, làm sao giỏi ăn nói vậy, chẳng qua chỉ nói mấy câu, đã đem trách nhiệm vứt đi không một mảnh!

Cái này thì chỗ nào, nếu không phải cô ta chăm ngồi ly gián, căn bản Đồng Đồng cũng không mất mặt như vậy.

Cô ta thế mà lại đem tất cả trách nhiệm đẩy đi như không liên quan gì!

Sắc mặt Lục Cảnh Kiều lạnh hơn, "Có loại chuyện này?"

Hà Viện Viện gật đầu như giả vờ.

Lông mày của Lục Cảnh Kiều nhăn lại, lạnh lùng gọi, "Thẩm Vạn Lập!"

"Vâng, tổng giám đốc Lục!"

Thẩm Vạn Lập lập tức đứng lên, ông ta luôn biết quan sát sắc mặt, lập tức bày tỏ nói, "Tổng giám đốc Lục, anh yên tâm, chuyện này giao cho tôi! Tôi lập tức đi giải quyết."

"Mang người phụ trách và người có liên quan đến đây nhận lỗi."

Thẩm Vạn Lập gật gật đầu, lập tức lui xuống.

Lục Cảnh Kiều mở miệng, hiệu suất làm việc của Thẩm Vạn Lập lại không thể nghi ngờ!

Khoảng mười phút sau, người phụ trách quầy chuyên doanh túi Gucci, giám sát nhân hiệu, quản lý, cửa hàng trưởng, cùng với nhân viên cửa hàng trẻ tuổi kia lập tức bị dẫn vào.

Nhân viên cửa hàng kia vừa vào cửa, nhìn thấy Mộ Niệm Đồng, liền hoảng sợ, lại nhìn thấy Lục Cảnh Kiều tư thế thành thoi ngồi bên cạnh, kinh sợ đến thiếu chút nữa tròn mắt rơi xuống đất!

Đây là.....

Đây là trò chuyện gì?

Người phụ nữ nhìn qua nghèo kiết hủ lậu này, tại sao lại ngồi cùng với tổng giám đốc tập đoàn tài chính Lục Thị chứ?

Thẩm Vạn Lập đi lên trước, cúi đầu nói, "Tổng giám đốc Lục, mọi người đã đến đông đủ!"

Ông ta theo thứ tự giới thiệu thân phận.

Lục Cảnh Kiều lạnh lùng hỏi, "Ai là người phụ trách của quầy chuyên doanh này?"

Người cửa hàng trưởng này cũng tỉnh mắt, nhìn thấy người đang ngồi đó, lập tức biết đại khái bởi vì chuyện gì mà bọn họ bị gọi vào đây!

Một tiếng chất vấn này, trên lưng cô ta lạnh toát, lập tức nom nớp lo sợ nói, "Tôi.... Là tôi."

Thẩm Vạn Lập ra hiệu nói, "Vị này là mợ chủ của nhà họ Lục, nghe nói, khi mua bán ở quầy chuyên doanh, có xảy ra một chuyện không thoải mái!"

Ông ta vừa dứt lời, lòng cửa hàng trưởng quầy chuyên doanh lập tức lạnh hơn phân nửa!

Thành Bách Quốc Tế là trung tâm thương mại số một của Thủ đô, dường như toàn bộ nhãn hàng xa xỉ trên thế giới, đều có hợp tác với Thành Bách Quốc Tế.

Mà hình thức hợp tác đó là, mở ra các quầy chuyên doanh các nhãn hàng trong trung tâm thương mại, nhưng mà cho dù là nhân viên hay cửa hàng trưởng, thậm chí là giám sát sản phẩm, đều trực thuộc quản lý của Thành Bách Quốc Tế.

Các nhân viên tuyển dụng của phòng nhân sự Thành Bách Quốc Tế sẽ chuyển giao các quản lý tài năng cho quầy chuyên doanh quản lý và đào tạo, bởi vậy, tất cả nhân viên công tác ở quầy chuyên doanh các nhãn hàng, đều đích thân do Thành Bách Quốc Tế quản lý.

Bọn họ đều là nhân viên của Thẩm Vạn Lập.

Bây giờ, chức vụ công tác trong xã hội đang cạnh tranh kịch liệt.

Bằng cấp, bối cảnh, thủ đoạn, mới có thể, hễ đã muốn đi lên, này đó đều phải trải qua tìm tòi nghiên cứu!

Cửa hàng trưởng quầy chuyên doanh túi Gucci, lương một năm hơn hai mươi vạn, Lý Thiển có thể đi đến chức vụ này, đó cũng là chém giết xương máu từ những người nổi bật mà ra!

Cô ta cũng là do một tay Thẩm Vạn Lập cất nhắc, bởi vậy, vừa nhìn thấy sắc mặt Thẩm Vạn Lập không tốt, Lý Thiển cũng lập tức hoảng sợ!

Cô ta không muốn bởi vì một sai lầm nhỏ nhoi của nhân viên dưới trướng, liền đánh mất công việc lý tưởng của mình!

Có thể lên đến cấp lãnh đạo, thật sự không dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Sa thải!

Lúc trước, khi cô còn là người mới, bởi vì năng lực xuất sắc, ai cũng xa lánh cô, làm khó dễ, cô cũng vì muốn đứng vững gót chân trong cái đất Thủ đô rộng lớn này, chịu nhục, nén giận, nuốt xuống tất cả oan ức, dựa vào công lao, từng bước đi lên đến hiện tại.

Mục tiêu của cô là làm giám đốc nhãn hàng!

Nhưng trăm đường không lường đến, thế nhưng giống như sấm sét giữa trời quang, bởi vì một sai sót của người dưới, đắc tội tổng giám đốc Lục.

Lý Thiển cúi đầu, cắn hận mà liếc mắt nhìn nhân viên kia một cái, nếu không phải cô ta, cô cũng sẽ không xui xẻo!

Thẩm Vạn Lập là ai?

Nhân vật số một Thành Bách Quốc Tế.

Diêm La mặt cười!

Đều nói ông ta cười rộ lên rất ôn hòa, nhưng mà một khi lật mặt xuống, đó chính là không nói đến tình cảm!

Mặc dù ông ta một tay dạy dỗ, một khi đã phạm sai lầm, cũng tuyệt đối không nhân nhượng.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía Thẩm Vạn Lập, oan ức nói, "Giám đốc Thẩm, chuyện này cũng không thể trách tôi, khi chuyện xảy ra tôi không ở trong cửa

hàng, còn đang kiểm sổ sách ở phòng tài vụ! Sau đó đồng nghiệp quầy chuyên doanh chạy tới nói, trong cửa hàng có người tranh chấp, lúc này tôi mới chạy về! Tôi làm sao biết, sẽ xảy ra chuyện này!"

Thẩm Vạn Lập nhìn lướt qua nhân viên cửa hàng đang run rẩy, mặt không chút thay đổi hỏi, "Cô ta không phải nhân viên dưới trướng của cô sao?"

Lý Thiên cúi đầu, "Phải!"

"Đào tạo nhân viên mới nhận chức, không phải cô toàn quyền phụ trách sao?!"

"Là tôi...."

Cô nhưng không có cơ để cãi lại.

Nhưng mà sự thật là như vậy.

Cô là cửa hàng trưởng, nhân viên của cô phạm sai lầm, hiển nhiên là trách nhiệm trên lưng cửa hàng trưởng, trách nhiệm ở chỗ cô không biết cách dạy dỗ người dưới, quản lý không chu toàn.

Chỉ trách là cô không có mặt ở hiện trường, nếu không, tuyệt đối có thể ngăn chặn chuyện này lớn thêm.

Thẩm Vạn Lập trách mắng nói, "Cung cách tiếp khách của quầy chuyên doanh túi Gucci, cô dạy như thế nào?! Dạy ra nhân viên làm kẻ nịnh hót? Chẳng lẽ, làm nhân viên quầy chuyên doanh, ngay cả tôn trọng cơ bản nhất cũng không hiểu được sao!?"

Lý Thiên cắn môi nói, "Giám đốc Thẩm, nhân viên cửa hàng này tên là Trương Thẩm, vừa mới tới một tháng, cơ bản hiểu rõ sản phẩm, hiện tại còn đang trong thời kỳ thực tập, tôi không có dạy dỗ tốt, xác thật là có trách nhiệm của tôi!"

Nói xong, cô xoay người, quả nắc Trương Thẩm, "Thời điểm cô nhận chức, tôi đã dạy cô thế nào?! Đối đãi với khách hàng, thái độ phải cung kính, phải lễ phép! Cô thì sao?"

"Cửa hàng trưởng, tôi...."

"Giải thích rõ ràng đi!"

Nhân viên mới Trương Thẩm của cửa hàng mới là người như ăn hoàng liên, có khổ không nói nên lời.

Lúc trước, khi Hà Viện Viện mang Mộ Niệm Đồng đến quầy chuyên doanh kiểm tra, thừa dịp Mộ Niệm Đồng chưa vào cửa, liếc âm thầm cho cô một ánh mắt, hơn nữa trước đó lén lút nói với cô, tối nay cô ta với một người đồng nghiệp mang túi giả đến kiểm tra, bảo cô không cần để ý tới.

Bởi vì Hà Viện Viện không phải là khách hàng lần đầu.

Từ sau khi thăng chức, trước kia cũng không dám nghĩ đến mấy đồ xa xỉ, dường như đều kêu cô đi ta mấy lần.

Hơn nữa cô ta yêu thích sản phẩm của Gucci, mà túi Gucci còn rất phong cách, rất phù hợp với sở thích của cô ta, bởi vậy, cô ta thường xuyên đến quầy chuyên doanh túi Gucci, đã đến quầy này mua ba chiếc túi, cơ bản nhân viên quầy chuyên doanh nhìn đều quen mặt cô ta.

Hà Viện Viện rất biết giữ trò tình nghĩa, khi tới, còn có thể mang trà sữa đến, trong đó, Trương Thẩm và cô ta có tình cảm không tồi, bởi vậy, khi Hà Viện Viện nói như vậy, cô hoàn toàn tin tưởng!

Bởi vậy, thời điểm Mộ Niệm Đồng mang túi đến, khi cô ta kiểm tra, cô ta mới biểu hiện hồ hững ra ngoài!

Nếu Hà Viện Viện đã nói, đó là hàng giả, khẳng định không sai.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Quỳ xuống với cô ấy!

Nếu Hà Viện Viện đã nói đó là túi giả, khẳng định không sai.

Hơn nữa, cái túi này ngày hôm qua đã bán đi.

Cô vẫn cứ cho rằng khách hàng muốn cầm túi giả đến làm loạn ở quầy chuyên doanh, bởi vậy, thái độ của cô mới có lệ, nói một câu đã đuổi cô ấy đi.

Ai biết đâu, một hồi kiểm tra đối chiếu xuống, túi trong tay Mộ Niệm Đồng lại là thật!

Tường Thấm cảm thấy oan uổng muốn chết, không có chỗ tỏ khổ!

Cô không khỏi nhìn về phía Hà Viện Viện, thấy cô ta nhìn về phía mình, dường như hiểu ra được ý nghĩ của cô, Hà Viện Viện hàm ý sâu xa trừng mắt nhìn cô một cái, lập tức ngạo mạn dương mặt lên, ánh mắt dường như muốn nói----nếu cô bán đứng tôi, nhất định không sống nổi.

Tường Thấm không dám đắc tội cô ta, cô vừa mới tốt nghiệp đại học được hai năm, mới ra đời, nên móng không vững, nhưng mà cô cũng biết, Hà Viện Viện là vị hôn thê của ông chủ Hoàng Thị.

Nếu đắc tội cô ta, cô không biết, Hà Viện Viện sẽ đối phó với cô như thế nào!

Mặc dù không tiếp xúc nhiều lắm với Hà Viện Viện, nhưng làm việc ở quầy chuyên doanh hàng xa xỉ, người nào lại không có mắt nhìn chứ?

Tường Thấm tuy là người mới, nhưng trước đó đã làm ở quầy chuyên doanh, bụng dạ cũng khá.

Cô mà nói hết chuyện của Hà Viện Viện ra, Hà Viện Viện là một người vô cùng có thể lực, hơn nữa, vô cùng mang thù, lòng rất nhỏ nhen.

Thà đắc tội quân tử còn hơn đắc tội tiểu nhân.

Bởi vậy, Tường Thấm nuốt xuống oan ức, nhẹ nhàng nói, "Thật xin lỗi, cửa hàng trưởng, là tôi sai lầm."

Lý Thiên nói, "Sai lầm nhỏ, có thể sửa lại, nhưng lại dính vào vấn đề nguyên tắc, quyết không thể nhân nhượng! Tôi lập tức kêu tài vụ chuyển lương tháng này cho cô, ngày mai, cô không cần đi làm nữa!"

Nói xong, cô hướng sang Thẩm Vạn Lập, cười cười, "Giám đốc Thẩm, chuyện này tôi sẽ nghiêm túc xử lý!"

Thẩm Vạn Lập xoay người, rất cẩn thận nhìn Lục Cảnh Kiều một cái.

"Tổng giám đốc Lục, xử lý như vậy, anh đã hài lòng chưa?"

Mặt Lục Cảnh Kiều không chút thay đổi nhìn Lý Thiên, vẻ mặt lạnh lùng.

Thẩm Vạn Lập lập tức hiểu được ý của anh, ngẩng đầu thần nhiên liếc mắt nhìn Lý Thiên một cái mà nói, "Lý Thiên, cô làm cửa hàng trưởng quầy chuyên doanh, chuyện này cũng có trách nhiệm của cô! Thành Bách Quốc Tế hợp tác tốt đẹp, loại thái độ phục vụ kém cỏi này, tổn hại đến hình tượng của Thành Bách Quốc Tế! Buổi tối hôm nay, cô soạn tốt đơn từ chức đi, ngày mai đưa đến văn phòng của tôi!"

Đơn từ chức!

Bản lĩnh mềm mỏng của Thẩm Vạn Lập vừa mở ra, là đưa ra luật sắt.

Đây là muốn sa thải cô?!

Cơ mặt Hà Viện Viện cứng ngắt, kinh sợ toát mồ hôi lạnh, không khỏi có chút sợ hãi!

Lý Thiên này cũng không có làm khó dễ Mộ Niệm Đồng, lại bởi vì chuyện này, mà bị liên lụy, vậy còn cô ta thì sao?!

Nhờ đâu, để cho Lục Cảnh Kiều biết, là cô ta âm thầm quấy rối, vậy chẳng phải cô ta sẽ gặp nạn sao?!

Hà Viện Viện lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không khỏi trốn vào một góc, không ngừng làm giảm đi sự tồn tại của mình.

Chỉ mong, Mộ Niệm Đồng đừng có nhìn sang hướng cô ta, nếu không, cô ta chịu không nổi.

"Giám đốc Thẩm!" Lý Thiên quá sợ hãi.

Cô nhất thời hoang mang lo sợ, kết quả xử lý này, cô khó mà nhận được!

Cô có thể ngồi vào vị trí này, trả giá rất nhiều tâm huyết, làm sao chỉ vì một câu mà phủ định toàn bộ được?!

"Giám đốc Thẩm, kết quả xử lý này có phải quá tàn nhẫn hay không?! Tôi có thể cam đoan với ông! Về sau nhân viên mới nhận chức, tôi nhất định sẽ nghiêm túc đào tạo, tuyệt đối sẽ không lại phát sinh chuyện này!"

Thẩm Vạn Lập nói, "Tôi đã ra quyết định, sẽ không thay đổi!"

Chương 101: Đêm nay theo cùng tôi

Thẩm Vạn Lập nói, "Tôi đã đưa ra quyết định, sẽ không thay đổi!"

Lý Thiên thấy ông đã quyết, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở trên người Mộ Niệm Đồng.

Cô ta bỗng nhiên đi đến trước mặt Mộ Niệm Đồng, "Búp" một tiếng quỳ xuống.

Mộ Niệm Đồng bất ngờ không kịp phòng bị, về mặt ngăn ra, lại nghe thấy Lý Thiên khóc lóc kể lể nói: "Cô Mộ, chuyện đêm nay tôi cảm thấy vô cùng có lỗi! Nhưng mà..... Cô không biết, phần công việc này đối với tôi quan trọng như thế nào! Tôi ở quầy chuyên doanh túi Gucci, cẩn trọng, cố gắng làm việc, dựa vào hai mươi vạn tiền lương một năm mà nuôi sống bốn miệng ăn trong nhà. Em gái tôi còn đi học, anh tôi cơ thể tàn tật, còn cần tôi chăm sóc! Nếu tôi đánh mất công việc này, tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ! Cô Mộ, cô có thể nhìn tôi quỳ xuống đến đây, có thể giúp tôi nói với giám đốc Thẩm không, đừng sa thải tôi!"

Mộ Niệm Đồng nhú mảy, "Cô đứng lên trước đã, quỳ với tôi làm gì?"

Lý Thiên cũng không nghe, đầu khỏ cầu xin, "Cô Mộ, là tôi quản lý không nghiêm, cấp dưới là nhân viên cửa hàng có mắt như mù, tôi đã đuổi việc cô ấy! Cô xử phạt tôi như thế nào đều được, đối với tôi ngàn vạn lần không thể đánh mất công việc này!"

Đối với cô mà nói, đây tuyệt đối không đơn giản là một công việc, mà là một nghề nghiệp để nuôi gia đình.

Cô ấy khóc vô cùng thương tâm, hoa lệ dài vùi, đôi mắt sưng đỏ, cuối cùng cũng đã động cô.

Mộ Niệm Đồng không khỏi mềm lòng, nhưng mà, đưa ra quyết định sa thải cô ấy cũng không phải cô.

Hơn nữa Thẩm Vạn Lập cũng nói, quyết định ông đã đưa ra, sẽ không thay đổi.

Mộ Niệm Đồng nhẹ nhàng nói, "Thật xin lỗi, tôi bất lực. Nhưng cô đã xin lỗi với tôi, tôi chấp nhận nó."

Cô cũng chỉ có thể nói vậy.

Lý Thiên nghe vậy, mắt hết can đảm, ngơ ngẩn ngã ngồi tại chỗ.

Mộ Niệm Đồng không đành lòng, nhìn lướt qua Thẩm Vạn Lập, nói, "Giám đốc Thẩm, cô ấy không làm khó dễ tôi, ông cũng đừng nên khó xử cô ấy."

Thẩm Vạn Lập cười cười.

Lời của cô không tính, phải nghe theo Lục Cảnh Kiều.

Lục Cảnh Kiều nhìn lướt qua cô, ôm bả vai cô, tay hơi kéo cô vào lòng, "Nhanh như thế đã mềm lòng?"

"....."

Lục Cảnh Kiều ôn nhu nói, "Hết giận chưa? Hừm?"

Mộ Niệm Đồng hừ lạnh một tiếng, nhấn mạnh nói, "Tôi không tức giận!"

"Sắc mặt em khó coi như vậy, còn nói không tức giận?"

"....."

Lục Cảnh Kiều dỗ cô nói, "Ngoan, đừng nóng giận."

Mộ Niệm Đồng then quá hóa giận, "Tôi đã nói tôi không tức giận! Lục Cảnh Kiều, anh nói với Thẩm Vạn Lập một tiếng, không cần thiết phải liên lụy đến người không gây tội!"

Lục Cảnh Kiều nghe xong, lại cao ngạo nói, "Em bảo tôi tha tôi liền phải tha sao? Trừ phi...."

Nói xong, anh ý vị thâm trường nhìn cô một cái.

Ngay sau đó, anh ghé sát vào tai cô, nói thầm, "Đêm này theo cùng tôi."

.....

Người đàn ông xấu xa này!

Đào hổ trước đợi cô nhảy vào có phải không.

"Anh..... Anh đây là đang uy hiếp tôi?"

Lục Cảnh Kiều cười xấu xa, nhàn hạ nói một câu, "Theo cùng tôi dùng bữa tối."

"....."

Anh còn không thèm thờ gấp mà nói lớn vậy!?

Mộ Niệm Đồng tức giận, nhìn quanh bốn phía, thấy vẻ mặt mọi người khác nhau, đối với một màn này rất kiêng dè, trên mặt không khỏi nóng bừng.

Người đàn ông này, sao có thể vô liêm sỉ như vậy!?

"Em khó xử như vậy, thế thì thôi đi."

Lục Cảnh Kiều phát tay, kêu Thẩm Vạn Lập đuổi bọn Lý Thiển ra ngoài.

Lý Thiển không chịu đi, quỳ gối trước mặt Mộ Niệm Đồng, nước mắt lưng tròng, đáng vẻ điếm đàng đáng yêu.

Rất cục Mộ Niệm Đồng không nhìn nổi, hít sâu một hơi, "Được, tôi đồng ý với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Hà Viện Viện bị cấm cửa

"Được, tôi đồng ý với anh!"

Lục Cảnh Kiều cười thâm thúy, quay qua hắng giọng.

Thẩm Vạn Lập lập tức hiểu ý, lập tức nói, "Lý Thiển, niệm tình cô làm việc nhiều năm như vậy, cũng là tôi một tay cất nhắc, ngày mai, tôi sẽ xếp cô đến siêu thị Võ Duyệt."

Siêu thị Võ Duyệt, là một khu bán hàng giá cả bình dân của Thành Bách Quốc Tế, bên trong đều bán hàng hóa giá rẻ gì đó của Mỹ.

Cơ thể Lý Thiển lung lay, sắc mặt sợ hãi!

Từ trung tâm thương mại bị điều đến siêu thị, đối với cô mà nói, cũng không tốt là bao nhiêu.

Ngành này, cũng phân chia theo giá cao và thấp, cũng có tính cạnh tranh không nhỏ!

Ví dụ như quầy chuyên doanh Givenchy, đặc biệt coi thường mỹ phẩm giá rẻ như Maybelline

Như so với Nivea, nhân viên của quầy chuyên doanh CPB lại có dáng dấp cao cao tại thượng.

Mà hề là nhân viên cửa hàng của quầy chuyên doanh của Thành Bách Quốc Tế đi ra ngoài đụng phải nhân viên nhân viên của siêu thị Võ Tông, cũng là đáng vẻ coi thường!

Mà cô, nhân viên cửa hàng quầy chuyên doanh túi Gucci, bị điều đi làm giám sát siêu thị, đó không phải là trực tiếp bị rơi xuống cấp N hay sao?!

Nếu cô thất sủng siêu thị làm, vậy nhân viên nơi đó, không phải sẽ chê cười chết cô sao?

Phải biết rằng, có một chút lời đồn đại vô căn cứ vô cùng dã man, lòng có cứng rắn đến đâu, cũng sẽ bị đá kích vỡ nát!

Nhưng mà, so với đánh mất công việc thì đã tốt hơn rồi!

Lý Thiên vô cùng biết ơn, mang theo người rời khỏi.

Sau đó, Lục Cảnh Kiều và Mộ Niệm Đồng cùng nhau rời đi, Hân Tĩnh Y cũng đi theo Mộ Niệm Đồng.

Hà Viện Viện vốn dĩ muốn đuổi theo hỏi rõ ràng, nhưng mà đi được nửa đường, lại gặp được đám người Lý Thiên, Tường Thẩm đã nói ra chuyện Hà Viện Viện sai cô ta, Lý Thiên đem chuyện này báo cho Thẩm Vạn Lập, thời điểm ở cửa hàng, Hà Viện Viện bị bảo vệ trung tâm thương mại chặn lại.

Hà Viện Viện cảm thấy khó hiểu, nhìn thấy Thẩm Vạn Lập đi đến, lại không hiểu sao.

"Giám đốc Thẩm, đây là ý gì?"

"Cô Hà Viện Viện, tôi nghĩ, xuất phát từ hành vi nào đó của cô, Thành Bách Quốc Tế không chào đón người khách không có lễ giáo như cô! Tôi đã báo với nhân viên bộ phận kỹ thuật nhập vào hệ thống, gạch bỏ tất cả thẻ hội viên của cô, hơn nữa, mãi mãi cấm cô bước vào cửa lớn của Thành Bách Quốc Tế!"

Hà Viện Viện nghe xong, trợn mắt há mồm!

Đây là cái gì?

Thái độ Thẩm Vạn Lập coi như là khách sáo, nhưng ý trong lời nói, đã không thể rõ hơn nữa----Cô ta, Hà Viện Viện, bị Thành Bách Quốc Tế xếp vào sổ đen, vĩnh viễn cấm cửa!

Từ nay về sau, cô ta không thể bước vào cửa lớn của Thành Bách Quốc Tế, không thể mua sản phẩm trong Thành Bách Quốc Tế!

Đa số quầy chuyên doanh đồ xa xỉ trên thế giới đều do trung tâm thương mại Thành Bách Quốc Tế nhập vào.

Cô ta bị xếp vào sổ đen, cũng nghĩa là cô ta sẽ xa rời với mấy thứ đồ xa xỉ!

Mấy đồng nghiệp phía sau nghe xong, còn có người cười trộm.

Người bị trung tâm thương mại cấm cửa, đây là lần đầu tiên gặp!

Hà Viện Viện này, chính là dính phải chuyện cười!

Hà Viện Viện nghe thấy tiếng cười nhạo, mạnh mẽ quay đầu trừng mắt một vòng, tức giận đến mức phát cáu!

Cô ta quay đầu, tức giận chất vấn Thẩm Vạn Lập, "Tôi làm sai cái gì? Các người dựa vào đâu mà cấm cửa tôi?! Tôi là khách hàng! Tôi là người tiêu dùng, các người không có quyền làm như vậy! Cần thận tôi khiếu nại các người!"

Loại cố tình gây sự này gặp rất nhiều, cũng không ngạc nhiên.

Thẩm Vạn Lập cười lạnh, "Cô Hà, tôi là giám đốc của Thành Bách Quốc Tế, cô xác định muốn ở địa bàn của tôi mà đàm phán lợi ích với tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hoàng Thị sớm hay muộn cũng đóng cửa

Thẩm Vạn Lập vừa mới dứt lời, mấy đồng nghiệp phía sau lại khe khẽ cười trộm vài tiếng, Hà Viện Viện mắt mặt, thẹn quá hóa giận nói, "Giám đốc Thẩm, rốt cuộc ông có ý gì?! Chẳng lẽ nói, cấm cửa tôi, là do Mộ Niệm Đồng kia sai ông làm như vậy?!"

Thẩm Vạn Lập lạnh lùng nói, "Cô cho rằng cô là ai? Đường đường là vợ chủ Lục, còn cần phải tốn tâm tư đến đối phó cô!?"

Quả đúng là chê cười.

Hể Mộ Niệm Đồng nói một câu, lấy đạo hạnh cả đời của Hà Viện Viện cũng không đấu lại được.

Hà Viện Viện lạnh lùng cười, bỗng nhiên chỉ tay ngón đầu hỏi lại, "Ông hẳn là không biết, chồng tôi là ai?!"

Thái độ cô ta kiêu ngạo, dường như ý vào mình là vợ Hoàng Vưu Lương, muốn điều võ dương oai.

Thẩm Vạn Lập nhướn mày, xin ý kiến của cô ta, "A? Vậy chồng cô là ai?"

Hà Viện Viện cười đắc ý, lập tức nói, "Chồng tôi là Hoàng Vưu Lương của tập đoàn Hoàng Thị!"

Hoàng Vưu Lương?

Thẩm Vạn Lập suy nghĩ một lúc, cuối cùng nhớ ra cái tên này.

Ông chậm rãi nói, "Chồng cô sẽ không phải là tên Hoàng Vưu Lương kia của công ty được phẩm Hoàng Thị chứ?"

"Tên kia?" Hà Viện Viện tức giận không chịu được, "Thái độ của ông nên tôn trọng một chút! Công ty của chồng tôi ở Thủ đô cũng nằm trong một trăm xí nghiệp lớn đấy!"

Thẩm Vạn Lập gật gật đầu, lại cười lạnh, hiển nhiên không đem công ty được phẩm Hoàng Thị này để vào mắt.

Hà Viện Viện thấy thái độ lỗ mãng của ông, khác xa với thái độ cung kính trước mặt Lục Cảnh Kiều, nhắc tới tên Hoàng Vưu Lương này, trong mắt Thẩm Vạn Lập đầy khinh miệt, dường như rất sống động!"Sớm nghe nói, không lâu trước đó, liền bởi vì kẻ thứ ba chen chân vào mà công khai đòi lên tòa ly hôn với người vợ còn đang ở cữ, trên người mang không ít tiếng xấu, trong vòng luẩn quẩn này của chúng tôi, thanh danh bừa bãi, cô nói xem, có phải là Hoàng Vưu Lương này không?"

Trên mặt Hà Viện Viện không nén được giận, cơ thể hung hăng run rẩy, "Ông nói cái gì?"

Thẩm Vạn Lập lặp lại nói, "Nếu chồng cô là Hoàng Vưu Lương, chẳng lẽ ông ta không nói cho cô biết, hễ mà gặp phải người nhà họ Lục, cũng nên nịnh bợ cho tốt! Hoàng Thị này mà tách khỏi nhà họ Lục, nói thẳng ra còn có thể tồn tại một thời gian. Thế nhưng mà cô không nịnh bợ, còn âm thầm làm khó Mợ chủ Lục, đều nói phụ nữ là loại ngu ngốc, tôi xem cô chính là điển hình người không có đầu óc. Giữ cô lại bên người, Hoàng Thị sớm hay muộn cũng phải đóng cửa."

Nói xong, ông ta lại nói, "Cút đi! Thành Bách Quốc tế không chào đón cô!"

Hà Viện Viện căm phẫn nói, "Ông dựa vào cái gì mà bảo tôi cút?"

Thẩm Vạn Lập không có kiên nhẫn, trầm giọng nói, "Nếu cô còn cố ý ở đây, có cần tôi kêu bảo vệ đuổi cô đi không?"

Vừa dứt lời, Hà Viện Viện liền thấy mấy người bảo vệ cường tráng, cao lớn hướng tới chỗ cô ta.

Phía sau, đồng nghiệp lôi kéo ống tay áo cô ta, khuyên nhủ, "Viện Viện, chúng ta đi thôi, đừng ở chỗ này tạo thêm xấu hổ!"

Hà Viện Viện nghe xong, lại tức giận đến suýt nữa mất lý trí, xoay người rống to về phía các cô, "Các người có ý gì!? Cái gì mà kêu mất mặt xấu hổ!?"

"Chẳng lẽ không đúng sao!?"

Một đồng nghiệp không để ý nói, "Nếu không phải cô ghen tị Đồng Đồng nhận được túi trăm vạn đồng, lại còn lôi kéo cô ấy đến quấy chuyện doanh kiếm chứng, sẽ có chuyện như vậy sao?"

"Đúng thế! Ngay từ đầu tôi còn tưởng cô tốt bụng, hiện tại xem ra, cô rõ ràng chính là ghen tị Đồng Đồng quá tốt! Nói đến đây, cô không phải là không cam lòng sao? Ai mộ hư vinh còn chưa tính, có cần thiết phải lôi tất cả chúng tôi xuống nước không?"

"Chúng tôi cũng không muốn đắc tội tập đoàn Lục Thị! Cô muốn đắc tội, cô cứ việc làm! Chúng tôi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thế giới hai người

Hà Viện Viện hận đến nghiến răng nghiến lợi, vừa định nói cái gì, Thẩm Vạn Lập lại hạ lệnh đuổi người.

Một đám người bị mấy bảo vệ đuổi ra cửa lớn.

Hà Viện Viện lao đảo một phát, bất ngờ không kịp phòng bị, hung hăng ngã lăn xuống mặt đất, có thể thấy cô ta ngã, cũng không ai đi đỡ.

Tất cả mọi người lạnh lùng nhìn cô ta.

"Đi thôi! Đừng để ý đến cô ta!"

"Hôm nay tôi không nên đi xem náo nhiệt, thật là mất mặt!"

Mấy đồng nghiệp lên tiếng oán thán rồi đi xa.

Hà Viện Viện ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bóng dáng rời đi của bọn họ, thoáng mắt bỗng nhiên nhìn thấy ven đường, một chiếc Bentley đang lẳng lặng đỗ.

Cô ta khó khăn bò dậy, nhìn về phía chiếc xe.

Thân xe đen bóng hình giọt nước, khí chất tôn quý, Hà Viện Viện liếc mắt một cái liền nhận ra đây là xe mà chính phủ nước M hay dùng.

Thủ đô chỉ có một chiếc.

Nghe nói, chiếc xe này được sản xuất số lượng có hạn cho người quyền quý, giá trị sản xuất gấp nghìn vạn lần, là tượng trưng cho thân phận tối cao.

Mộ Niệm Đồng này, thật sự là mợ chủ của nhà họ Lục?!

Hà Viện Viện không cam lòng gất gất cắn môi!

Nếu là thân phận như vậy, cô ta vì sao vẫn giấu diếm.

Nhất định, bên trong có ẩn tình gì đó!

Sau khi Mộ Niệm Đồng và Hàn Tinh Y lên xe, ngồi vào nơi này, nhìn vào trong xe đập vào mắt liền hoàn toàn sững sốt vì những đồ trang trí xa hoa trong xe!

Trời ạ.

Bên trong xe này cũng xa hoa quá đi!

Ghế da màu đen, dưới chân là thảm cây thông Saskatchewan quý báu.

Một bên, hàng rượu nhỏ bày toàn những loại rượu Vodka sang quý, phát ánh sáng dưới ngọn đèn lồng lầy.

Mộ Niệm Đồng không phải chưa từng nhìn thấy những thứ xa hoa, nhưng xe sang trọng như vậy, cũng là lần đầu tiên cô được ngồi.

Hàn Tinh Y ngồi một bên, cũng có chút lo lắng bất an, ngồi trên chiếc xe sang trọng thế này, thế cho nên không điều chỉnh được hô hấp!

"Đồng Đồng, trước cho mình xuống đi! Mình đi xe buýt là được rồi!"

Mộ Niệm Đồng còn chưa kịp mở miệng, Lục Cảnh Kiều đã mở miệng phân phó lái xe, "Dừng lại ở trạm xe buýt phía trước cho cô ấy xuống."

Trên mặt Hàn Tinh Y hơi xấu hổ.

Cô nói như vậy, chẳng qua khách sáo tượng trưng một chút thôi, hòa hoãn chút không khí.

Cô còn tưởng rằng, người đàn ông này sẽ khách khí đưa cô về nhà cơ!

Không ngờ, anh thế mà thật sự cho cô xuống xe.

Có lẽ là, do cô quá rầy thế giới hai người của bọn họ đi?!

Xe dừng lại ở trạm xe buýt, Hàn Tinh Y xuống xe, vẫy tay với Mộ Niệm Đồng, "Đồng Đồng, ngày mai gặp!"

"Ừ."

Xe nhanh chóng chạy đi.

Mộ Niệm Đồng ngồi bên cạnh, không chuyển mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cố ý trốn tránh anh.

Nghĩ lại chuyện mới xảy ra vừa rồi, người đàn ông này làm như vậy, là vì ra mặt cho cô sao?

Cảm xúc trong lòng cô bây giờ rất nhiều, bởi vì bất luận là trong công việc, hay là trong cuộc sống thường ngày, hễ cứ gặp chuyện như vậy, cô đều nuốt uất ức vào trong bụng.

Nhưng mà, hôm nay, lại làm cho cô nảy sinh một cảm giác tình ngộ.

-----Hóa ra, được một người che chở, cung chiều, sẽ là cảm giác này ư?

Hạnh phúc như bay lên mây, nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Hà Viện Viện, cô ta suýt nữa nôn ra một ngụm khí độc.

Nhưng mà, vì sao cô lại không thể tránh được anh đây?

Cô há miệng thờ đốc, muốn đánh vỡ sự im lặng này, nhưng mà lời nói còn nhen tại yết hầu, đột nhiên giọng người đàn ông truyền đến bên tai cô, "Suy nghĩ cái gì?"

Mộ Niệm Đồng kinh ngạc, mạnh mẽ quay đầu, người đàn ông vươn tay, ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng ngực anh.

Cô trở tay không kịp, theo quán tính ngã vào lòng anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt thâm thúy.

Cô nâng mắt trừng anh, mắt song sánh hàm tình.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tư thế làm người ta suy nghĩ xa vời

Mặc dù ở góc độ như vậy, nhưng vẫn như cũ không tổn hại chút nào đến vẻ tuấn tú của anh, nhất là đôi mắt sâu thẳm như hồ nước kia, chỉ cần liếc mắt một cái, cô suýt nữa bị đắm chìm theo.

Mộ Niệm Đồng dồn sức tránh khỏi ánh mắt mê đắm ấy, đem mặt quay sang một bên, cố ý nói sang chuyện khác, "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Lục Cảnh Kiều đáp, "Khách sạn."

"Khách sạn?"

Người đàn ông này mang cô đến khách sạn làm gì?

Mộ Niệm Đồng phản ứng lại, "Đi khách sạn làm gì?"

"Làm sao? Em muốn về nhà?"

Cô theo bản năng thốt lên, "Không muốn!"

Nhưng mà, giây tiếp theo, đã thấy đôi mắt vừa ý vị vừa sâu thẳm của người đàn ông lộ ra chút cười nhạt, trên mặt cô nóng bừng, giận dữ, "Nghĩ muốn làm gì?!"

"Muốn em."

"....."

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng cười, "Lục Cảnh Kiều, vừa rồi, tôi đồng ý ăn cơm với anh, tôi sẽ thực hiện lời hứa. "

Nói xong, cô ý muốn trốn tránh bầu không khí lúc này, nói sang chuyện khác, xấu hổ nói, "Tôi biết một nhà hàng không tồi, tôi có thể mời anh...."

Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều ôm lấy vai cô, cầm lấy cằm cô, xoay mặt cô lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ lên của cô, cười nói, "Không cần tốn sức nghĩ trốn tránh tôi."

Mộ Niệm Đồng tránh đi ánh mắt của anh, khẩn trương xoay chuyển, "Không phải anh nói, muốn tôi ăn tối với anh sao."

"Ừm."

Giọng nói người đàn ông yêu mị, mê hoặc lòng người.

"Vây....."

Mộ Niệm Đồng nói, "Không đến nhà hàng, vì sao lại đến khách sạn?"

Anh cúi thấp xuống, dường như sắp dán vào môi cô, thả khí như lan, "Em chính là bữa tối của tôi."

"....."

Bữa tối trong miệng anh, chẳng lẽ vốn dĩ là cô?!

Mộ Niệm Đồng không khỏi nghĩ lung tung.

"Đêm nay, em chịu trách nhiệm dứt tôi ăn no, hửm?"

"Lục Cảnh Kiều!"

Mộ Niệm Đồng đẩy vai anh, thẹn quá hóa giận, "Anh muốn trêu đùa tôi tới khi nào?"

"Trêu đùa?"

Lục Cảnh Kiều cười tà mị, "Đồng Đồng, tôi có câu nào là trêu đùa? Tôi nói nghĩ đến em, chính là nghĩ đến em. Tôi nói muốn em, chính là muốn em. Tôi nói em là bữa tối của tôi, tôi thật sự liền muốn ăn em."

Mộ Niệm Đồng tức giận cười lạnh, trả lời lại một cách mỉa mai, "Trong đầu anh có phải trừ bỏ chuyện này ra, sẽ không nghĩ đến chuyện khác nữa không?! t*ng tròng lên nào."

Lục Cảnh Kiều ngậm lấy môi cô, cười nhạt, đôi môi ấm áp cùng hơi thở nhẹ lướt qua mũi cô.

Hơi thở của anh trong sạch như lan, tràn đầy hương thanh nhã.

Giọng nói đầy từ tính, lại hút lấy hồn người ta, từng chút từng chút, "Bị em phát hiện rồi."

Dứt lời, anh bắt lấy môi cô, hôn xuống môi cô.

Nụ hôn của anh, có một loại ma lực đặc biệt, cách hôn của anh, cũng đặc biệt không giống người thường.

Lúc thì liếm, rồi đột nhiên khê cắn, khi thì nhẹ nhàng, khi thì hùng hổ tiến công chiếm đóng thành trì.

Anh hôn cô, uyển chuyển thừa nhận, khó khăn tách rời.

Cô bị anh hôn, hô hấp dồn dập, ý loạn tình mê.

Ngay lúc sắp hít thở không thông, Mộ Niệm Đồng mới ý thức được mình đang làm cái gì, mạnh mẽ đẩy anh ra, giả vờ muốn chạy trốn khỏi vòng tay của anh!

Không ngờ xe dừng đèn đỏ, mạnh mẽ phanh gấp một cái.

Cú phanh này, theo tác dụng của quán tính, làm Mộ Niệm Đồng nghiêng người, ngã vào trong ngực anh, Lục Cảnh Kiều bị cô bỏ nhào xuống ghế ngồi.

Lái xe điều khiển trong lòng run sợ, lên tiếng, "Thật xin lỗi, tổng giám đốc Lục!"

Khi Mộ Niệm Đồng phản ứng lại, thì cô đang dùng một tư thế vô cùng khiến người ta suy nghĩ xa vời mà kẻ sát với người đàn ông này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đừng lộn xộn!

Khi Mộ Niệm Đồng phản ứng lại, thì cô đang dùng một tư thế làm người ta suy nghĩ xa vời mà kẻ sát với người đàn ông!

Chỉ thấy thất lung của người đàn ông ở đỉnh đầu cô, mặt cô dán vào chỗ nào đó của anh, rất giống tư thế gì gì đó, làm người tức giận đến cực điểm!

Sắc mặt Lục Cảnh Kiều tối sầm, âm u đến đáng sợ!

Mộ Niệm Đồng ngẩng đầu muốn nhìn đến rốt cuộc là tình huống gì, lời kéo, động tác kéo đến da đầu, truyền đến một trận đau đớn!

Thật xấu hổ!

Một đám tóc dính vào khóa thắt lưng của anh!

Mộ Niệm Đồng sốt ruột!

Giữa một phen, từ trước đến nay cô rất yêu mái tóc của mình, vội vã muốn gỡ ra, cũng không nghĩ đến càng động càng rối, lúc này tóc cuốn vào càng chặt!

Khóc không ra nước mắt!

Đây là chuyện quái gì vậy!

Mộ Niệm Đồng vừa thẹn vừa xấu hổ, trên mặt nóng bỏng, càng gấp, càng rối thêm, bối rối lấy tay nhỏ của mình chống lên người đàn ông...

A!

Cô giống như bị bông mà rút tay về, không có tay chống đỡ, cơ thể mất đi thăng bằng, liền tiếp xúc chặt chẽ với người đàn ông!

"Lục..... Lục Cảnh Kiều! Tóc của tôi.... Mắc vào khóa thắt lưng của anh!"

Cô luống cuống vung loạn hai tay, bàn tay nhỏ bé nóng bỏng thỉnh thoảng chạm vào nơi nào đó của anh.

"Em---" Sắc mặt người đàn ông đen lại, "Đừng lộn xộn."

Lái xe và trợ lý ngồi ghế trước nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu lại, trông thấy một màn này.....

Hì---

Vừa thấy cảnh tượng như vậy, tất cả đều kinh sợ mà hít một ngụm khí lạnh.

Vốn dĩ Lục Cảnh Kiều đang buồn bực, anh ngẩng mặt lên, đôi mắt âm u!

Bầu không khí lần nữa hạ xuống dưới 0 độ, đông lạnh đến nổi da gà.

Sự thật không phải nhiệt độ bên trong xe quá thấp, mà là giờ phút này, ghế sau xe, trên người của người đàn ông không ngừng tản mát ra hơi thở nguy hiểm lạnh như băng!

Mọi người vừa thấy, đều thức thời quay người đi, cũng không dám..... xem nhiều nữa!

Lục Cảnh Kiều mặt không chút thay đổi dựa vào ghế ngồi, mà Mộ Niệm Đồng đang kẹt dưới đầu gối anh, đầu bị anh đặt lên trên đùi, tay nhỏ bé vẫn không quên uốn cong kéo mấy sợi tóc mà không để ý da đầu bị đau!

Đối diện là hơi thơm nồng đậm trong vắt trên người anh, đây là một loại hương vị đặc biệt của người đàn ông cương nghị, lạnh lùng, có thêm một chút hương nước hoa, xen lẫn mùi vị thuốc lá nhàn nhạt.

Từ bé đến lớn cô chưa lần nào tiếp xúc gần như vậy với một người đàn ông, hô hấp Mộ Niệm Đồng có chút rối loạn, tim đập nhanh, khẩn trương không biết để tay ở chỗ nào.

Anh cúi đầu, thấy đáng vẻ nhỏ bé này của cô, còn có chút nhếch nhác.

"Lục Cảnh Kiều, anh giúp tôi gỡ tóc một chút đi."

Cô tức giận mà lâm bâm, lập tức áp chế giọng hỏi, "Nếu không, anh coi thắt lưng ra trước đi! Như vậy tôi sẽ gỡ dễ hơn...."

Anh thông thả nói, "Còn chưa tới khách sạn, em liền gấp gấp như vậy?"

"Anh có thể nói chuyện đứng đắn hơn một chút được không?"

Đối với lời oán giận và đề nghị của cô, người đàn ông không để ý tới, cũng không phải anh lạnh lùng, mà là giờ phút này, chỗ nào đó căng chặt, chỉ kiềm nén cổ dục hỏa này, đã là vô cùng khó khăn.

Nhất là hơi thở cô lại còn dồn dập, mặt anh lại càng u ám đến cực điểm.

Chết tử tế cũng không được, mặt nha đầu kia bỗng chốc lại dán vào giữa hai chân anh.

Gần gũi thân mật, anh thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng kia xuyên thấu qua quần tây, phun vào nơi mẫn cảm của anh.

Một trận khô nóng kéo tới, thân mình anh không khỏi siết chặt, nhưng lại không hiểu nổi hiện lên phản ứng hóa học!

Vốn dĩ hôn cô, liền có chút khó khăn mà kiềm chế, hiện giờ lại khó có thể ngăn chặn.

Từ trước đến nay anh có định lực rất tốt, mấy năm nay cũng chưa từng có phụ nữ, thậm chí còn bị người ngoài nghi ngờ xu hướng tình dục, nhưng mà thật không nghĩ tới dục vọng bị anh áp chế mấy năm liền nổi lên. Vì cô gái này treu chọc, mà dễ dàng nổi lên!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Em cũng muốn tôi

Đầu tóc lộn xộn, giao thông đang đến giờ cao điểm, theo mỗi lần di chuyển của xe, da đầu bị lôi kéo rất đau.

Cô bị đau muốn rách da đầu, dần dần phát hiện có chút lạ, mãi đến khi cô nhận ra mặt mình đang chạm vào cái gì, thân mình liền cứng đờ!

Sững sờ, đến một cử động nhỏ cũng không dám.

Có chút muốn khóc!

Cô động dậy cơ thể, muốn bảo trì khoảng cách với anh, người vừa động, lại rúc lấy tiếng kêu mẫn cảm của người đàn ông. Xúc động kêu rên, tay lớn mạnh mẽ đánh lên hông cô!

"Yên phận một chút!" Giọng nói căng thẳng lộ ra vài phần uy hiếp.

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng khó coi tới cực điểm, trong lòng mắng thầm.

Nghĩ rằng cô muốn chắc? Cô còn sợ mình đau mất hột đấy!

Trong lòng lại bị thương thờ dài, hôm nay ra cửa không xem ngày, cô làm sao cứ xui xẻo như vậy, khắp nơi chịu khổ?

Dứt khoát buông tha, coi như mất cô bị mù đi.

Đào mắt qua, cô liền nhìn thấy một bàn tay dày rộng lạnh lẽo để trên đầu gối.

Bàn tay kia vô cùng đẹp, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt chỉnh tề sạch sẽ, ngón tay thon gầy, ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn ngọc bích.

Nhưng mà có lẽ vì dồn hết sức kiềm nén gì đó, cho nên các đốt ngón tay có chút cứng ngắc.

Mộ Niệm Đồng bất động một lúc lâu, nghĩ thầm rằng, không thể nào duy trì tư thế này đến tận nơi chứ!?

Vì thế, cô lại duỗi tay ra, thật cẩn thận muốn gỡ ra, căng thẳng vô cùng, hô hấp dồn dập, cô thành linh cảm nhận được chỗ nào đó biến hóa càng rõ ràng hơn.

"Anh-----"

Mộ Niệm Đồng vừa thẹn vừa giận, âm thầm giận dữ, "Trong đầu anh cả ngày đến đêm đều nghĩ đến cái gì vậy!?"

Lục Cảnh Kiều cong môi, cười nhẹ, "Nghĩ muốn em"

Thăng thẩn, không chút che dấu dã tâm của mình.

Nghe anh nói sắc như vậy, mặt Mộ Niệm Đồng nhất thời vô cùng nóng bỏng!

Xe rất nhanh đã đến khách sạn.

Lục Cảnh Kiều dặn dò người đi mua kéo, chờ trợ lý vội vàng mua kéo đến, anh nhận lấy kéo, cẩn thận mà cắt đi một nhúm tóc quần quanh, Mộ Niệm

Đồng mới có thể tách ra.

Cô xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn anh, xoay người muốn xuống xe.

Lục Cảnh Kiều một tay cầm lấy tay cô, đem cô túm về trong ngực, nắm cầm cô, mày tuấn tú hơi hơi nhếch lên.

"Lúc này còn muốn chạy?"

"Tôi..."

Lục Cảnh Kiều ám chỉ nói, "Em chọc ghẹo nó như vậy, không cần phụ trách sao?"

Cô tự nhiên hiểu ý, cái gọi là "Nó", chính là chỉ cái gì!

Mặt lại khô nóng lên.

"Phụ trách cái gì?!"

Có liên quan đến cô sao?

Mộ Niệm Đồng còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo, cô chỉ cảm thấy một trận nghiêng trời lệch đất, cánh tay bị anh ấn vào trong ngực, lấy kiểu ôm công chúa mà ôm xuống xe!

Mộ Niệm Đồng sững sốt vài giây, trơ mắt nhìn anh ôm mình, đi vào thang máy dành cho khách quý của khách sạn, ánh mắt thâm thúy dừng trên người cô, giống như muốn hút cả linh hồn cô vào đó.

"Đồng Đồng, đừng lộn xộn. Được không? Nếu không, tôi sợ, tôi sẽ nhịn không được mà muốn ra tay với em ở đây."

Anh là đang cảnh cáo, cũng là khuyên bảo.

Mộ Niệm Đồng sợ tới mức không dám làm bừa!

Cô biết anh, anh nói đều là thật sự.

Đối với cô chưa từng nói dối.

Lục Cảnh Kiều hạ mắt, xem kỹ vẻ bối rối trên khuôn mặt cô, mỉm cười tà mị.

"Thật ra, em cũng muốn tôi, đúng không?"

Ánh mắt Mộ Niệm Đồng chấn động, trừng anh, "Anh nói cái gì?"

"Nếu em thật sự muốn kháng cự tôi, em cũng có một nghìn cách để từ chối tôi. Nhưng mà đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Tôi không tin nhất kiến chung tình

Lục Cảnh Kiều nắm cầm cô, tay nhẹ nhàng chạm vào cánh môi hơi run rẩy của cô, đôi mắt rũ xuống, "Em ngoài miệng nói không cần, nhưng cơ thể lại đón nhận tôi, không phải sao?"

Đại não của Mộ Niệm Đồng dừng nửa giây, cả người đều như bị sét đánh đến cứng đờ.

-----Nếu em thật sự kháng cự tôi, có một nghìn cách để từ chối tôi.

Cô đang đang đón nhận anh ư?

Lòng Mộ Niệm Đồng lập tức bị đảo loạn đến long trời lở đất.

Cửa thang máy mở ra, Lục Cảnh Kiều ôm cô vào phòng, theo sau cửa nặng nề mà đóng vào. Ngay sau đó, cô bị đặt lên trên cửa, thân thể cao gầy của người đàn ông đè ép lại, hơi thở nam tính tràn ngập dụ dỗ lập tức bao phủ cô!

Lục Cảnh Kiều cúi đầu, hôn cô.

"Ừm...."

Hai tay cô chống cự, cũng không theo kịp nụ hôn rào rạt của anh.

Hơi thở tươi mát của người đàn ông lập tức tràn ngập cả khoang miệng cô, anh hôn không nhanh không chậm, như là một người thợ săn, không chút để ý mà từ từ dụ dỗ cô trầm mê bên trong, nhưng mà lại ưu nhã muốn đem cô ăn sống nuốt tươi.

Kỹ thuật hôn của anh rất cao siêu, Mộ Niệm Đồng không khỏi nghi ngờ, trước cô, rốt cuộc là anh có bao nhiêu phụ nữ, nếu không, vì sao có thể thuần thục như vậy?

Do từng trải, hay là tự mình học lấy?

Cô bị anh hôn đến hít thở không thông, đại não trống rỗng một mảnh, dường như mất đi năng lực suy nghĩ!

Dưới khí thế rào rạt tiến công chiếm đóng thành lũy của anh, nên cô không thể đứng thẳng nữa, cuối cùng không thể không gắt gao lôi kéo tay anh, mới có thể may mắn thoát khỏi cảnh xụi lơ trên mặt đất.

Nụ hôn ướt át, thật lâu không tách ra.

Lục Cảnh Kiều hơi hơi mở mắt ra, nhìn thấy trên khuôn mặt cô gái đỏ bừng. Âm ướt giống như nhuôm lên màu phấn xa hoa, lúc này anh mới chậm rãi rời đi.

Đôi môi tách rời, tạo ra vài sợi chỉ bạc nhỏ.

Mộ Niệm Đồng mở to mắt, hô hấp có chút dồn dập.

Lục Cảnh Kiều thản nhiên nói, "Em không phải muốn trả thù anh ta."

Mộ Niệm Đồng mạnh mẽ ngăn ngại, nhất thời tâm tư bị đoán trúng, khó xử đến cực điểm.

Người đàn ông không chút để ý hỏi, giống như hướng dẫn từng bước, "Em không hận anh ta, kết hôn hai năm, lại ở bên ngoài trắng hoa, phụ nữ vô kê?"

"Phải....."

Thế thì thế nào?

Lục Cảnh Kiều cong môi, "Ở cùng tôi một chỗ, được không?"

"Cùng anh một chỗ?"

Mộ Niệm Đồng cười lạnh, "Với tình trạng hiện giờ. Anh có khả năng sao?"

"Em có thể ly hôn."

"A? Tôi ly hôn, sau đó kết hôn với anh sao?"

Mộ Niệm Đồng cười nói, "Tôi không phải cô gái hiểu sự đời, ly hôn? Sau đó, toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, anh sẽ lấy một người phụ nữ đã có một đời chồng sao?"

Lục Cảnh Kiều mỉm cười nhìn cô, "Phụ nữ đã ly hôn thì làm sao."

Mộ Niệm Đồng giật mình.

Dường như anh không hề do dự mà thốt ra, đúng lý hợp tình.

Ly hôn thì làm sao?

Lông mi cô hơi run rẩy, mặt không chút thay đổi nói, "Anh không, nhưng không sợ người nói ư? Sẽ có người nói, Lục Cảnh Kiều anh, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Lục Thị lớn như vậy, lại kết hôn với một người đàn bà dám đăng từng ly hôn. Còn có thể truyền rằng, người phụ nữ này từng là cháu dâu anh, nói chung ta là nhà giàu kết hôn không tình yêu."

Cô nói xong, dừng một chút, mắt khôi phục lại vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Lục Tuấn Ngan sẽ không ly hôn với tôi. Ly hôn, nghĩa là phân chia tài sản, tập đoàn Lục Thị lớn như vậy, một khi đã muốn chia tài sản với tôi, Lục Tuấn Ngan tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho chuyện xảy ra như vậy. Anh ta tình nguyện không ly hôn, mặc dù chơi bời bằng cách khác, cũng sẽ không coi như không mà vĩnh viễn duy trì đoạn hôn nhân này."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Em tin tưởng lâu ngày sinh tình sao?

Ánh mắt Lục Cảnh Kiều thần nhiên không sợ hãi.

Mộ Niệm Đồng nhìn về phía anh, dùng trên đôi mắt như châu ngọc của anh, "Còn nữa, làm sao tôi có thể tin tưởng được anh sẽ không giống với Lục Tuấn Ngạn? Tôi làm sao có thể tin tưởng rằng anh sẽ trung thành với tôi? Tôi làm sao tin tưởng được hôn nhân của chúng ta sẽ thiên trường địa cửu*?"

*Thiên trường địa cửu: Tồn tại muôn thuở, lâu dài như trời đất

Ở trong mắt cô, đàn ông đều có mới nói cũ.

Có lẽ, đối với cô, người đàn ông này chẳng qua chỉ nhất thời hứng thú, đợi cho đến khi tình cảm mãnh liệt đi qua rồi, trách nhiệm hôn nhân sẽ giống như núi đè nặng lên trên người anh.

Nhất là sau khi trải qua một đoạn hôn nhân thất bại, đối với hôn nhân, thấy đã không muốn tiếp tục.

Hôn nhân giống như phần mộ, lời này không biết ai nói, lại được rất nhiều người tán thành.

Dường như cuối cùng biến thành một chân lý.

Bởi vậy, Mộ Niệm Đồng đối với hôn nhân, cũng không có lòng tin nào.

Cô sẽ không tin tưởng một người đàn ông bất cần đời, không ai bị nổi như vậy, sẽ vì cô, mà Nhượng Thủy Tam Thiên*

*Nhượng Thủy Tam Thiên: Có thể gặp gỡ rất nhiều đối tượng, nhưng chỉ thích một người duy nhất.

Thậm chí cô nghi ngờ, người đàn ông này tiếp cận cô là có mục đích.

Chẳng lẽ, cô còn phải chờ đợi tin tưởng người đàn ông này đối với cô chỉ là nhất kiến chung tình đơn thuần?

Trên thế giới này, sẽ có nhất kiến chung tình sao?

Mộ Niệm Đồng lãnh đạm nói, "Nhất kiến chung tình, bốn chữ này, một chữ tôi cũng không tin."

Nhất kiến chung tình, không phải "Tình", mà là mặt, ký tích như vậy, dường như thường xuyên xảy ra, nhưng sau khi tình cảm mãnh liệt đi qua, không lâu sau hai người liền mỗi người một ngã.

Tình cảm sâu đậm, sẽ được tích lũy theo thời gian.

"Được."

Lục Cảnh Kiều không khỏi nâng môi, tới gần cô, khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt cô, khuôn mặt thâm thúy, dưới ngọn đèn u ám, vô cùng rõ ràng.

"Em không tin "Nhất kiến chung tình", như vậy, em tin "Lâu ngày sinh tình" sao."

Anh vừa nói xong câu đó, liền không để cho cô cơ hội phản bác, lần thứ hai cúi đầu xuống, dán lên môi cô.

Mộ Niệm Đồng không nghĩ tới người đàn ông này lại hôn xuống, cô hơi kháng cự, anh cũng không để cho cô cơ hội, đầu lưỡi cạy ra đôi môi cô, xâm lược vào.

Cho dù không chỉ một lần thân mật hôn môi với anh như thế, nhưng mà giờ phút này, nụ hôn của anh so với những lần trước mạnh mẽ hơn.

Giống như muốn nuốt cô vào trong bụng, cô cảm giác mình sắp không thể hô hấp!

Người đàn ông này, vẫn luôn biểu hiện trước mặt cô giống như một người đứng đắn, nhưng mà lúc này, lại càng giống một dã thú cuồng mãnh, ngay lúc đại não cô sắp hít thở không thông, cô cảm giác mình được bế lên, khi phản ứng lại, cô bị anh ôm, hướng đến phía giường, anh vẫn như cũ hôn cô, chưa từng ngừng nghỉ.

Giây tiếp theo, cô bị ném lên trên giường.

Chấn động mềm mại, chịu trọng lượng của người cô mà nhẹ nhàng đàn hồi.

Cơ thể của cô mềm mại hăm sâu.

Lục Cảnh Kiều đè ép xuống.

Cô vội hỏi, "Từ từ!"

Anh tạm dừng động tác, nhìn về phía cô.

Mộ Niệm Đồng mở to hai mắt nhìn, lông mi thật dài hơi run rẩy, đôi mắt long lánh nước, dưới ánh trăng, quyến rũ như nước, hiện lên một vẻ đẹp trí mạng, làm cho người ta có loại ý nghĩ muốn hung hăng chà đạp!

Khuôn mặt này, xứng đáng làm người ta phạm tội!

Anh gặp qua rất nhiều người, cũng là những người phụ nữ có học thức, đáng về thùy mị nét na, nữ tính. Xinh đẹp cũng có, thanh thuần không thiếu, có người tươi sáng, cũng có người xinh đẹp kiêu my, nhưng chưa gặp qua một người phụ nữ như vậy, khuôn mặt cô đầy vẻ quyến rũ, rồi lại có khí chất cứng cỏi, nhưng trong khung lại thanh thuần không dính khói lửa nhân gian.

Cũng chỉ có người đàn ông không hiểu phong tình như Lục Tuấn Ngạn, để một báu vật trong nhà, mà không nhúng chàm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Từ đầu đến cuối, chỉ có mình em

Lục Cảnh Kiều thấy đáng về luống cuống này của cô, nhất thời, nhưng lại cảm thấy bộ dạng của cô như vậy thật đáng yêu.

Môi mòng kìm lòng không được mà phác họa nó, anh liếc nhìn cô một cái, ánh mắt sâu thẳm, rõ ràng mang theo hứng thú đùa cợt, "A" một tiếng, "Rõ ràng tôi nghe thấy một tiếng 'Phải'."

Người đàn ông này có ý đồ trắng thay đen.

Mộ Niệm Đồng hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng hỏi lại, "Lục Cảnh Kiều?! Anh nghĩ rằng tôi và anh giống nhau sao, tùy thời có thể phát tình!"

Vừa dứt lời, cô bỗng dưng cảm thấy mình nói dường như hơi trắng trợn, chột dạ chuyển mắt đi.

Lục Cảnh Kiều lại cười, cũng không tức giận, anh nâng tay xoa xoa hai má của cô, cảm giác thật là tốt.

Bây giờ phẫu thuật thẩm mỹ đầy đường, mặt trái xoan hoành hành, nhưng mà khuôn mặt của Mộ Niệm Đồng, là hình trứng ngỗng, trên gương mặt có chút thịt, mềm mềm, nặn trong tay mềm mại, yêu thích không buông tay.

Cô dẫn đàn hồi như lông trắng trứng.

Ừm, cảm giác khá chính xác.

Anh đúng lý hợp tình nói, "Phát tình cũng phải xem là ai, không phải em, thế nào cũng cảm thấy không đủ."

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng thốt lên, "Anh chính là dùng những lời này để lấy lòng những người phụ nữ khác sao?"

Cô nghĩ, người đàn ông này, kỹ thuật hôn thuận thực, ở trên giường, bất kể là tư thế gì, đều thành thạo hiểu rõ, hơn nữa người đàn ông này vô cùng tuấn tú, nhất định từng có rất nhiều phụ nữ.

Cô nghĩ là như vậy.

Không phải anh thật sự có rất nhiều phụ nữ chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng lại có chút không thoải mái.

Lục Cảnh Kiều thế mà có thể nghe ra ghen tuông mơ hồ trong lời nói của cô, không vội vã làm sáng tỏ, mà nhượng mảy, "Em đang ghen?"

Mộ Niệm Đồng cảm thấy anh thật vô lý, hừ lạnh nói, "Ghen? Anh cho rằng tôi là ai? Tôi cần gì phải ăn dấm chua của anh?!"

"Khẩu thị tâm phi!"

Cô gái này, rõ ràng là ghen tuông còn không thừa nhận.

Mộ Niệm Đồng quay đầu, hung hăng trừng anh, vừa muốn phản bác, lại thấy anh đột nhiên hơi đứng dậy, đến sát cô, khoe môi hiện lên độ cong vô cùng xấu xa, mang theo một chút lưu manh hư hỏng.

"Từ đầu đến cuối, tôi chỉ có một người phụ nữ."

Ý chính là, chỉ có một mình em.

Hồ hấp cô cứng lại, bởi vì ánh mắt sâu thẳm vô cùng của anh, thế nhưng tim lúc này ngừng lại nửa giây.

Mắt anh rũ xuống, dừng trên mặt cô, ôn nhu chạm đầu, "Đồng Đồng, hài lòng không."

Nói xong, anh lại hôn xuống, hôn đến cùng, tình cảm khó kìm nén, mà phòng tắm rộng lớn ở đây, lần thứ hai diễn ra một màn khiến người ta mặt đỏ tim đập.

.....

Sáng sớm, ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa sổ, xuyên thấu qua bức rèm, rơi vào phòng.

Mộ Niệm Đồng đang ngủ say dần tỉnh lại, mở to mắt, trần nhà xa lạ, trong phòng trang trí lộng lẫy, lúc này cô mới giật mình, hồi tưởng lại mình đang ở nơi nào, theo bản năng ngồi dậy, nhưng cơ thể vừa động, cánh tay vất bên eo cô không khỏi siết chặt vài phần.

Cô quay đầu lại, thấy người đàn ông bên cạnh còn ngủ say.

Mộ Niệm Đồng nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, không khỏi nhìn đến ngây ngẩn.

Khác với bộ dáng bất cần đời khi tỉnh táo, thời điểm anh ngủ, rất im lặng, rất ngoan.

Tóc hơi hỗn độn phủ lên trán anh, mày kiếm tuấn tú không cần cắt tỉa cũng đẹp để tinh tế.

Anh nhắm mắt lại, lông mi vừa dài lại dày, từng sợi rõ ràng, đẹp tự nhiên.

Sống mũi cao thẳng, như được tỉ mỉ điêu khắc ra, môi mỏng tự nhiên mím lại, đến ngay cả khuôn hàm kia, cũng chết tiệt mê người.

Anh theo bản năng ôm sát cô lại, mặt nhẹ nhàng vùi vào tóc cô, giống một đứa bé, ý lại vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chú không ghét bỏ cháu đâu

Nhưng chính sự ý lại này lại làm Mộ Niệm Đồng không thể kháng cự được. Cô vô thức ôm lấy Lục Cảnh Kiều. Mộ Niệm Đồng đưa tay vén lấy tóc mái trên trán anh, lại không ngờ sự động chạm này đánh thức anh. Lục Cảnh Kiều đột nhiên mở mắt, tròng mắt của anh như được làm từ một đôi hắc diệu thạch, đen và sáng lạ thường. Đôi mắt anh ôn nhu nhìn cô.

"Tỉnh?"

"..."

Tay Mộ Niệm Đồng cứng lại, giờ cô mới nhận ra hành động vừa rồi của mình hơi quá ám muội. Cô vội vàng rút tay về lại không ngờ bị Lục Cảnh Kiều giữ lấy cổ tay. Anh kéo cô tay cô về phía môi mình và khẽ hôn lên mấy đầu ngón tay.

Làn môi ấm nóng như muốn làm bỏng đầu ngón tay cô!

Mộ Niệm Đồng đỏ bừng mặt, cô ngồi bật dậy rồi xoay người xuống giường. Cô đứng ở mép giường một lúc để cho bản thân tỉnh táo lại, không được tự nhiên nói: "Tôi... Tôi phải đi làm rồi!"

Lục Cảnh Kiều ngồi dậy, nhìn bóng lưng lúng ta lúng túng của cô đầy suy tư, cong môi cười.

Cô nàng bé nhỏ này lại thẹn thùng rồi.

Mộ Niệm Đồng luống cuống nhặt đồng quần áo trên đất, lại đột nhiên nhớ ra hôm qua cô không về nhà nên bây giờ không có quần áo mới mặc!

Mộ Niệm Đồng có bệnh sạch sẽ mức độ nhẹ. Cô xoay người, liếc mắt nhìn Lục Cảnh Kiều một cái, xấu hổ nói: “Tôi... Quần áo của tôi bẩn rồi...”

Không có quần áo mới mặc.

Mộ Niệm Đồng ấp a ấp úng không nói được thành lời, tay chân bứt rứt co quắp.

Lục Cảnh Kiều biếng nhác mở mắt, anh xuống giường, giọng nói khàn khàn gọi cảm vô cùng: “Đồng Đồng, lại đây.”

Mộ Niệm Đồng nghe lời đi tới, anh lại ngoắc ngón tay ý bảo cô nhích lại hơn nữa. Mộ Niệm Đồng lại gần hơn chút nữa thì bất thành lĩnh bị anh ôm lấy sau gáy rồi hôn mạnh lên trán cô.

“Anh...” Mộ Niệm Đồng kinh ngạc thốt lên.

“Nụ hôn chào buổi sáng.”

Đồ cuồng hôn này!

Mộ Niệm Đồng không dám nhìn thẳng vào anh, liếc mắt sang bên cạnh.

Có phải là cô bị ảo giác?

Chỉ vì sao mà cô lại có cảm giác cô và Lục Cảnh Kiều như một cặp vợ chồng mới cưới, yêu nhau say đắm và tràn đầy ngọt ngào. Vào mỗi sáng sau khi tỉnh lại, sẽ cùng nhau tỉnh giấc trên một chiếc giường, ánh mắt đầu tiên là đối phương.

Bình thân lại đẹp để biết bao.

Mộ Niệm Đồng đã từng mơ tới một cuộc sống an bình và hạnh phúc như vậy.

Người đàn ông này cho cô cảm giác được yêu thương và chiều chuộng.

Giống như đã cách mấy đời.

“Em đứng ngây ở đó làm gì thế?”

Lục Cảnh Kiều véo nhẹ lên mũi cô, một tay khác lại vỗ lên hông cô một cái, cười tươi rói: “Đi đánh răng rửa mặt thôi.”

“...?”

Người đàn ông chỉ chỉ khoe mắt cô, lưu manh cười, “Gi mắt.”

“...”

Gi mắt?

Trong phòng tắm.

Khuôn mặt Mộ Niệm Đồng xanh mét, cô đứng ở trước gương, vẻ mặt tức tối đánh răng. Nghĩ lại nụ cười ranh mãnh mà chế nhạo vừa rồi cô liền thấy mặt mặt vô cùng.

Mặt xấu nhất của mình bị anh nhìn thấy.

Lục Cảnh Kiều tựa trên cửa phòng tắm, tay lắc lắc ly cà phê, nhìn thấy cô mặt hầm hầm mà đánh răng, vẻ mặt ghét bỏ, “Không nghĩ tới cái dáng ngủ của em cũng kém như vậy, vừa ngủ vừa chảy nước miếng còn ngáy rất to.”

Mộ Niệm Đồng quay đầu lại nhìn anh trừng trừng như hồ rình mồi, miệng còn đầy bọt kem đánh răng nói: “Abcdes...”

Lục Cảnh Kiều hóp lấy một ngụm cà phê, nhướn mày hỏi: “Hả? Em nói gì cơ? Tôi nghe không rõ.”

Mộ Niệm Đồng vội vàng ngậm một ngụm nước, nhanh chóng súc miệng rồi nhổ ra. Cô quay sang nhìn anh, thanh minh: “Làm sao có chuyện tôi ngáy được. Chảy nước miếng thì càng không!”

“Chảy nước miếng và ngáy thì có xấu mặt đâu mà sợ”

Lục Cảnh Kiều lão khí hoành thu* uống một ngụm cà phê, bình thân trấn an cô, “Chú không ghét bỏ cháu đâu.”

*: hành động hay cách nói chuyện giống như một ông già.

- Chú không ghét bỏ cháu đâu.

“Khụ!”

Mộ Niệm Đồng bị sắc, tí nữa là nuốt luôn cả bọt trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Thụ sủng nhược kinh*

*: Được yêu thương mà nom nớp lo sợ

Sao lại có cảm giác bề mặt thế nhỉ?

Cứ tưởng tượng tới cảnh cô vừa ngủ vừa chảy nước miếng lại còn ngáy trước mặt anh, liền cảm thấy mặt mặt vô cùng!

Mộ Niệm Đồng bỏ cốc nước súc miệng xuống, mặt đỏ bừng bừng, cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Lục Cảnh Kiều, tôi hỏi thật anh nhé, có đúng là tôi đã chảy nước miếng không?”

Cô không cam lòng, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Cô không nhớ là mình ngủ lại xấu tính như vậy.

Lục Cảnh Kiều cũng nghiêm trang trả lời, “Tôi còn chụp ảnh nữa, em xem không?”

Mộ Niệm Đồng lại bị ghen một chút, “... Không cần.”

Cô từ bỏ.

Lục Cảnh Kiều ngậm lấy vành chén cà phê, hai mắt híp lại nhìn khuôn mặt bất an và co quắp của cô. Cô nàng này sao lại ngây thơ và đáng yêu như vậy!

Nói cái gì cũng tin.

Thực tế thì sao?

Cô ngu ngoan ngoan vô cùng, đầu gối lên khuỷa tay anh, hô hấp nhẹ nhàng chậm rãi. Cô cứ rúc vào lòng anh như một con mèo nhỏ tìm kiếm ấm áp.

Lúc tỉnh thì giương nanh múa vuốt, lúc ngủ thì mặc kệ anh vâng vâng nấn bóp khuôn mặt, dịu ngoan đến làm người yêu thương.

Bộ đáng ngây thơ này chỉ có mình anh được thưởng thức và hưởng thụ.

...

Mười lăm phút sau, chuông cửa vang lên.

Mở cửa liền thấy hai cô gái mặc đồng phục đẩy hai giá áo đi vào.

Cả hai giá đều treo đầy những bộ đồ và phụ kiện mới nhất của Gucci và Chanel, chỉ liếc nhìn một cái cũng đủ làm cho Mộ Niệm Đồng hoa cả mắt.

Có chân váy, áo sơ mi, có cả mấy bộ đồ vừa mới ra mắt của một nhãn hiệu thời trang Âu Mỹ nổi tiếng, đồ trang điểm, trang sức,... Cái gì cần có đều có.

Mộ Niệm Đồng vẫn còn sững sờ mà đứng ngây ra tại chỗ thì Lục Cảnh Kiều đã đi tới và bắt đầu chọn giúp cô.

Cô trộm liếc giá tiền của một món đồ, nhìn một chuỗi số 0 đằng sau liền sợ tới mức ghen lòi, mắt mở trừng trừng.

Cô chưa bao giờ dám mua bộ quần áo nào đắt tiền như thế.

Mặc dù cô gả cho Lục Tuấn Ngạn nhưng trên thực tế kinh tế của hai người độc lập, tức là cô không bao giờ dùng tiền hay ngửa tay xin tiền của anh ta. Lương mỗi tháng của Mộ Niệm Đồng xấp xỉ một vạn tệ. Cô tiết kiệm vô cùng để có thể chi trả cho các loại chi phí như ăn, uống, mặc,... Chính vì vậy cô chẳng có thừa tiền để mà chạy theo mấy bộ đồ đắt đỏ thời thượng. Tất nhiên cũng chẳng bao giờ cô dám nghĩ đến có một bộ trang phục có trị giá mấy ngàn vạn này.

Bởi vậy khi Lục Cảnh Kiều gọi người đưa tới giá quần áo này thì lần đầu tiên trong đời cô cảm giác được cái gì kêu là thụ sủng nhược kinh.

Có người phụ nữ nào lại không yêu thích túi xách hàng hiệu, quần áo và trang sức cơ chứ?

Cô cũng thích nhưng lại không có thời gian để đi dạo đây đó mua sắm. Bình thường cô đều bận tới mảy mòi mặt, đến cả thời gian chăm chút cho bản thân còn không có nữa là.

Vì vậy, quần áo của cô ít vô cùng.

Lục Cảnh Kiều cầm lấy một bộ quần áo, đôi lông mày đẹp khê nhãn nhưng lại nói với cô, “Thử bộ này xem.”

Mộ Niệm Đồng lấy lại tinh thần, có chút do dự, “Không biết có vừa người của tôi không?”

Đứng ở bên cạnh, một nhân viên cười giải thích: “Mấy bộ quần áo này đều dựa theo kích cỡ của cô Mộ.”

Mộ Niệm Đồng hơi kinh hãi, theo bản năng hỏi lại: “Sao các cô lại biết kích cỡ quần áo của tôi?”

Lục Cảnh Kiều vòng tới sau lưng cô, ghé sát tai cô thì thầm, hơi thở phả ra như hoa lan vậy, “Tôi báo họ biết.”

Kích cỡ của cô anh ghi nhớ trong tim luôn ấy chứ.

Mộ Niệm Đồng lập tức biết được sao lại thế, mặt cô nóng bừng lên cứ như đang đứng trong trận “hỏa thiêu Xích Bích**”.

*: kẻ hòa công mà Gia Cát Lượng và Chu Du đối đầu với Tào Tháo trong trận Xích Bích, trích từ tác phẩm “tam quốc diễn nghĩa” của La Quán Trung.

Người đàn ông xấu xa này!

Mộ Niệm Đồng cầm quần áo vào phòng tắm, thay đổi xong liền ra ngoài. Nhìn cô lúc này như biến thành người khác.

Lục Cảnh Kiều lại chọn thêm một cái ghim cài áo, đi đến bên cô, giúp cô cài lên áo.

Đứng trước gương lớn, Mộ Niệm Đồng không thể tin được người đẹp trong gương chính là cô.

Hóa ra mình cũng có thể xinh đẹp và lóa mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Bị quay trộm

Lục Cảnh Kiều ôm vai cô, nhìn hình ảnh trong gương, hỏi: “Thích không?”

Giọng nói trầm khàn từ tính đột nhiên xuất hiện bên tai làm tim Mộ Niệm Đồng đập như sấm, cô vội vàng nói: “Tôi phải đi làm đây!”

“Tôi đưa em đi.”

“Không cần.”

“Từ đây tới chỗ em làm phải mất một tiếng đi xe đấy.”

Lục Cảnh Kiều nâng lên cổ tay, anh nhìn đồng hồ rồi ỷ xấu nói: “Em thật sự muốn chen chúc một giờ trên tàu điện ngầm à?”

Mộ Niệm Đồng cũng nhìn lướt qua đồng hồ, bây giờ đã hơn 8h rồi, 9h là cô bắt đầu ca làm, nếu mà đi tàu điện ngầm một tiếng thì chắc chắn sẽ bị muộn.

Cô đành để anh đưa đi.

Lục Cảnh Kiều và Mộ Niệm Đồng vừa đi tới cửa khách sạn cũng là lúc Lý Mộng Na đang kéo một người đàn ông đi ra.

Tối hôm qua cô ta cũng ngủ tại khách sạn này. Chuyện là, hôm qua cấp trên yêu cầu cô ta đi cùng uống rượu. Nếu muốn có được vai diễn trong phim điện ảnh thì cô ta cùng với một nghệ sĩ khác phải hầu hạ ông ta thật tốt.

Lúc này, Lý Mộng Na đang nũng nịu thì thắm gì đó với vị cấp trên. Vừa ngẩng mặt lên thì thấy một bóng người quen thuộc, cô ta mở to mắt nhìn kĩ.

Đây không phải là Mộ Niệm Đồng hay sao?

Cô ta chắc chắn sẽ không nhận sai người. Cô ta vẫn còn nhớ như in, chính người phụ nữ này đã làm cô ta bề mặt trước bao nhiêu người ngày hôm đó. Dù chỉ là cái bóng thì cô ta cũng ghi khắc trong lòng.

Sao cô lại ở đây? Lại cùng với một người đàn ông xa lạ?

Lý Mộng Na không hiểu ra sao.

Hay là ... đêm qua hai người ở trong khách sạn này?

Lý Mộng Na vội vàng chào tạm biệt cấp trên rồi cầm lấy di động, lén la lén lút đi theo sau Mộ Niệm Đồng để quay video.

Đến khi nhìn thấy Mộ Niệm Đồng và người đàn ông lên xe rồi khỏi cô ta mới cất điện thoại, khóe miệng nhếch lên, đắc ý cười to!

Cô ta cất điện thoại vào trong túi xách, lên xe, vội vàng tới công ty.

...

Trụ sở chính của Thiên Thánh.

Văn phòng tổng giám đốc.

Lục Tuấn Ngan cầm di động, trên màn hình biểu hiện cuộc gọi đi thứ 33, nhưng chỉ nhận được thông báo di động của Mộ Niệm Đồng đã tắt máy hoặc ngoài vòng phủ sóng. Anh ta hầm hầm ném mạnh điện thoại trên bàn, vẻ mặt xanh mét lời kéo cà vạt.

Vẫn không nhận điện thoại, không biết đang làm cái quỷ gì?

Cố ý hay sao?

Cả đêm qua đều không thấy bóng dáng.

Người phụ nữ này điên rồi à?

Cả một đêm đều không thấy tung tích, cô đã đi đâu?

Nhắn tin không nhắn lại, gọi điện thì tắt máy. Cô muốn cái gì chứ?

Đang hầm hừ tức giận thì cửa truyền đến tiếng gõ.

Lục Tuấn Ngan chẳng buồn nghĩ ngợi liền quát lên, “Cút!”

Lý Mộng Na mở cửa, uốn éo đi tới, giọng nũng nịu ngả ngớn, “Mới sáng sớm mà ai đã làm cho tổng giám đốc Lục tức giận thế này rồi?”

Lục Tuấn Ngan nhìn thấy cô ta thì càng trầm sắc mặt, không thềm quan tâm.

Lý Mộng Na cũng chẳng buồn để ý, đi tới bên anh ta, vòng lấy vai rồi ngồi lên đùi anh ta, người dán sát vào, “Anh bớt giận đi, em có chuyện muốn nói với anh!”

“Cút!”

Nghe vậy Lý Mộng Na lại cười, giả bộ ngây thơ nói: “Chuyện quan trọng thật đó, anh không muốn nghe sao?... Có liên quan đến cô vợ tốt của anh đấy!”

Mộ Niệm Đồng?

Vừa nghe thấy có liên quan tới cô, Lục Tuấn Ngan mới nhìn xuống Lý Mộng Na, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Anh trước xem video này!”

Lý Mộng Na không nhanh không chậm lấy đi động từ trong túi xách, mở ra video, đưa tới trước mặt anh ta, “Nè! Anh xem đi!”

Lục Tuấn Ngan nghi hoặc cầm lấy đi động của cô ta, liếc cô ta một cái mới nhìn xuống điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Châm ngòi thổi gió

Lục Tuấn Ngan nghi hoặc cầm lấy đi động của cô ta, liếc cô ta một cái mới nhìn xuống điện thoại.

Chỉ thấy trong video là phía sau lưng của hai người, một người đàn ông và một người phụ nữ.

Người phụ nữ mặc trên người một bộ quần áo thời thượng, dáng người xinh đẹp lóa mắt. Mái tóc của cô như rong biển đang đưa trong sóng nước, nó xõa tung trên vai lay động theo từng bước chân. Chỉ nhìn bóng lưng cũng đủ để tưởng tượng ra người phụ nữ này đẹp tới mức nào, giống như một ngôi sao nổi tiếng bước đi trong ánh đèn flash.

Người đàn ông, dáng người thon gầy, tây trang giấy da, chỉ nhìn bóng lưng cũng hình dung được đây là một quý ông điển trai lịch lãm!

Lục Tuấn Ngan nghi hoặc nhũn mày, nhìn Lý Mộng Na, cười lạnh nói: “Cô cho tôi xem cái này làm gì?”

“Tổng giám đốc, anh không nhận ra à?” Lý Mộng Na giả bộ ngạc nhiên nói: “Người phụ nữ trong video này chính là người vợ tốt của anh, Mộ Niệm Đồng đó! Đừng nói là ngay cả vợ mình mà anh cũng nhận không ra nhé?”

Giọng điệu của cô ta đầy chế nhạo, cố ý muốn châm ngòi.

“Không có khả năng!”

Lục Tuấn Ngan lập tức phủ định, ngược lại quay sang nhìn cô ta đầy nghi ngờ, “Lý Mộng Na, cô nghĩ rằng tôi lại không thể nhận ra vợ mình à?”

Bình thường Mộ Niệm Đồng đều để mặt mộc và ăn mặc cũng đơn giản vô cùng. Mà người phụ nữ trong video này, dáng người xinh đẹp, khí chất thanh nhã, nhìn thế nào cũng chẳng thể giống với cô nàng Mộ Niệm Đồng khô khan, máy móc như rồi giờ kia!

Lý Mộng Na tức giận nói: “Anh còn chưa nhìn đến đoạn cuối đâu!”

Lục Tuấn Ngan lại cúi xuống nhìn đi động. Trong video, người phụ nữ đi đến bên một chiếc xe con, chậm rãi mở cửa, lên xe.

Lý Mộng Na nhanh tay chạm một chút vào màn hình, video liền tạm dừng.

Nửa khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Niệm Đồng đập ngay vào trông mắt anh ta!

Người Lục Tuấn Ngan cứng lại, ngừng thở.

Nửa khuôn mặt của Mộ Niệm Đồng lúc này đẹp giống như một bức tranh, đường cong của chiếc cằm nhỏ xinh tinh xảo, chiếc cổ cao mảnh mai duyên dáng, khí chất lại cao quý như một con thiên nga đen.

Không phải trang điểm kỹ càng mà chỉ điểm tô chút phấn son, Lục Tuấn Ngan nhìn chăm chăm vào làn da được phủ một lớp phấn mỏng, đường chỉ kẻ mày rất nhạt, lớp son màu phấn. Lúc này anh ta thấy cô đẹp đến mê hồn.

Lục Tuấn Ngan biết Mộ Niệm Đồng cũng là một người đẹp, nhưng mấy năm nay sau khi kết hôn, cô trong mắt anh ta chỉ là vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt vàng như nến.

Anh ta chưa bao giờ biết, vợ của mình, Mộ Niệm Đồng, lại là một phụ nữ tuyệt sắc như vậy?

Đẹp đến không thể tin được.

Ở cô trước mặt, loại mặt hàng như Lý Mộng Na, dù vẫn còn xinh đẹp, nhưng lại là nét đẹp thô tục thấp hèn.

Mà người đàn ông cùng lên xe với cô, khi Lục Tuấn Ngan nhìn rõ khuôn mặt đó thì cơ mặt căng cứng, nắm đấm siết chặt.

Là tên đàn ông đó!

Lục Cảnh Kiều!

Sao cô lại ở bên người đàn ông này?

Lý Mộng Na không biết vì sao không có nghĩa là anh ta không biết!

Lục Tuấn Ngan siết chặt lấy di động, như muốn bóp nát nó trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn Lý Mộng Na, cố gắng kiềm chế nói: “Cô quay được đoạn video này ở đâu?”

“Khách sạn Crown Plaza!”

Lý Mộng Na nhìn khuôn mặt giận dữ của anh ta liền cảm thấy đặc ý.

Ánh mắt của Lục Tuấn Ngan tràn đầy âm ngoan, khuôn mặt trầm xuống, “Khách sạn?”

Hai người kia làm sao sẽ xuất hiện ở khách sạn?

Hơn nữa lại vào sáng sớm như thế này? Càng nghĩ càng làm người suy nghĩ miên man.

Hay là...

Họ đã cùng nhau ở khách sạn một đêm?

Nghĩ đến khả năng này khuôn mặt của Lục Tuấn Ngan càng vặn vẹo.

Lý Mộng Na liếc anh ta một cái, thấy khuôn mặt giận dữ phát điên kia, thầm đặc ý, nói: “Lúc em nhìn thấy hai người này thì cũng là lúc họ vừa rời khỏi khách sạn. Nhìn qua... có vẻ rất thân mật!”

Lục Tuấn Ngan càng thêm giận điên lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Người phụ nữ đáng chết này

Lục Tuấn Ngan càng thêm giận điên lên.

Lý Mộng Na vẫn không quên tiếp tục châm ngòi thổi gió, “Ừm! Tổng giám đốc Lục, anh nói xem, vợ anh như thế nào sẽ lại cùng một người đàn ông rời khỏi khách sạn lúc sáng sớm thế này? Đêm qua cô ấy không ở với anh à? Dù sao hai người cũng kết hôn rồi, lỡ như bị bọn phóng viên nào đó chụp được cảnh này thì dù có trong sạch thì cũng không biết sẽ bị truyền thành cái gì đâu...”

Cô ta đang nói say sưa thì đột nhiên Lục Tuấn Ngan giơ tay lên.

“Choang...”

Người đàn ông đột nhiên mất không chế, đập mạnh điện thoại xuống đất.

Di động rơi xuống, vỡ nát.

Lý Mộng Na bị hành động thô bạo đó dọa cho kinh hãi, hoảng sợ kêu lên, “A... di động của mình...”

Cô ta vừa muốn cúi xuống nhặt điện thoại.

Lục Tuấn Ngan bỗng nhiên bóp lấy mặt cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lý Mộng Na, tôi cảnh cáo cô, chuyện này coi như chưa từng xảy ra! Nếu mà cô dám truyền ra đi dù chỉ nửa điểm tiếng gió, cô có tin là tôi phong sát cô không?”

Ném vỡ di động này là đề phòng video bị truyền ra!

Lý Mộng Na làm sao không hiểu những gì anh ta đang lo lắng, lập tức giải thích nói: “Tổng giám đốc Lục, anh đừng giận! Anh yên tâm, chuyện này, chỉ có anh biết em biết, em sẽ không để cho người thứ ba biết được chuyện này, em sẽ càng không dám bán cho bọn truyền thông đâu! Em biết chừng biết mực mà! Dù sao thì... việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài được!”

Nói nói lại không quên lại châm ngòi phát cuối!

Cô ta có ý muốn chinh Mộ Niệm Đồng, nhưng ngàn tính vạn tính cũng không tính tới bản thân cũng bị vạ lây!

Lục Tuấn Ngan giọng nói càng thêm nguy hiểm, “Cô muốn nói là vợ tôi phản bội tôi, ngoại tình, cho tôi đội nón xanh? Ý cô là thế này đúng không?”

Lý Mộng Na nuốt một ngụm nước bọt, dè dặt nói: “Em... Em đâu dám nói như vậy! Em chỉ thấy hai người họ rời khỏi khách sạn, còn việc họ ở đó làm gì thì em không có tận mắt nhìn thấy! Cho nên, không thể đưa ra kết luận được!”

Cô ta thông minh viện một cái cớ hồng bảo toàn bản thân.

Lục Tuấn Ngan vừa bực vừa tức, đẩy mạnh cô ta ra khỏi đùi mình. Lý Mộng Na đi giày cao gót, lao đảo vài bước mới đứng vững được.

Cô ta biết rõ, lúc này Lục Tuấn Ngan tức giận thật sự.

Nhưng mà, bây giờ cô ta đã thỏa mãn vô cùng!

Cái cô ta muốn chính là làm anh ta tức giận!

Lúc trước Mộ Niệm Đồng đã khiến cô ta bẽ mặt bao nhiêu thì cô ta hận cô bấy nhiêu.

Cô ta vốn là người mang thù. Trong giới giải trí này, nữ nghệ sĩ nào mà gây với cô ta thì cô ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để trả thù.

Mộ Niệm Đồng tất nhiên sẽ không phải là ngoại lệ. Lần nay cô ta may mắn bắt được nhược điểm của cô thì làm sao sẽ không nhân cơ hội chơi cô một ván đau chứ?

“Em nói anh nghe này, anh chấp loại phụ nữ như cô ta làm gì? Nếu mà đúng là cô ta ngoại tình thật thì anh ly hôn luôn là xong! Giống anh ưu tú như vậy thì cũng phải người phụ nữ không kém mới xứng đôi được.”

Lý Mộng Na biết rõ chuyện cô ta và Lục Tuấn Ngan là không có khả năng. Nhưng mà cô ta đã không chiếm được thì những người khác cũng đừng hòng mà dễ dàng chiếm được.

Lục Tuấn Ngan đang tức giận liền tiện tay vợ lấy mấy tập văn kiện ném cô ta, “Cút đi!”

“Tổng giám đốc...”

“Cút!” Lục Tuấn Ngan trừng mắt nhìn cô ta.

Môi Lý Mộng Na mấp máy nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì. Cô ta xoay người rời khỏi.

“Rầm!” Cửa đóng lại.

Lục Tuấn Ngan nhìn chăm chăm cánh cửa, ánh mắt âm trầm. Anh ta cảm di động, bấm số Mộ Niệm Đồng, vẫn tắt máy.

Người phụ nữ đáng chết này!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Không phải chồng mình

Mộ Niệm Đồng vừa sát giờ thì tới được bệnh viện. Cô quẹt thẻ rồi đi thay áo blouse. Định cầm lấy di động lại không thấy trong túi áo, cô lục lọi trong túi một lúc lâu cũng không thấy. Không biết di động của cô đang ở chỗ nào?

Chẳng lẽ để quên ở khách sạn?

Nếu mà ở khách sạn thì nhân viên dọn phòng chắc sẽ cất lại cho cô chứ nhỉ?

Chờ tới trưa cô mượn tạm di động của ai đó gọi cho khách sạn hỏi thử xem sao.

Vừa đi ra phòng thay đồ thì không hẹn mà gặp Hàn Tĩnh Y. Cô chào thì không biết tại sao sắc mặt cô nàng có chút quái dị. Nụ cười của cô nàng có vẻ

khách khí và xa cách rất nhiều.

Mộ Niệm Đồng nghi hoặc hỏi: “Tình Y, cậu không khỏe ở đâu à? Sắc mặt cậu không tốt cho lắm.”

“Mình không sao.”

Hàn Tĩnh Y ôm bản ghi chép cuộc họp, nói thêm: “Có lẽ... do tôi qua không nghỉ ngơi tốt thì phải?”

“Hôm nay khoa điều dưỡng có sát hạch à?”

“Ừ. Còn phải họp nữa cơ, đầu đầu ghê. Mình chẳng có thời gian mà học, kiểu gì cũng thi rớt, thế nào cũng sẽ bị trừ tiền thưởng.”

Dọc theo đường đi, Hàn Tĩnh Y lặng lẽ quan sát nửa bên mặt của Mộ Niệm Đồng, dường như do dự thật lâu cô ta mới cẩn thận hỏi: “Đồng Đồng, mình có thể hỏi cậu một chuyện hay không?”

Mộ Niệm Đồng nhướn mày, cô mơ hồ đoán được Hàn Tĩnh Y định hỏi chuyện gì, ánh mắt hơi lảng tránh nói: “Ừ? Chuyện gì?”

Hàn Tĩnh Y tất nhiên là nhìn thấy ánh mắt cô, cô ta cắn cắn môi, nhẹ giọng hỏi, “Người đàn ông tôi hôm qua... là chồng cậu thật à?”

“Không phải!”

Mộ Niệm Đồng theo bản năng phủ định, cô muốn xóa sạch mọi quan hệ với Lục Cảnh Kiều.

Dù sao, Lục Cảnh Kiều cũng không phải là chồng cô. Cô trả lời như vậy cũng không sai, chẳng qua là có chút tránh nặng tìm nhẹ mà thôi.

Cô càng không muốn nhắc tới cái tên Lục Tuấn Ngan, chỉ có việc nói ra cái tên này cũng đủ khiến cô căm ghét.

Chẳng lẽ cô muốn thông báo cho tất cả mọi người biết là mình đã kết hôn với Lục Tuấn Ngan. Rồi sau đó phải gánh chịu mọi công kích đến từ những tin đồn như Lục Tuấn Ngan lại cặp kè với ai, lại ngủ với ai...?

Hàn Tĩnh Y nghe xong lại có chút mất mát, giọng nói để lộ ra chút oán giận.

“Chuyện đã đến nước này rồi mà sao cậu vẫn muốn giấu mình? Chúng ta chẳng phải là bạn bè tốt nhất của nhau sao?”

Cô nàng dừng lại một chút rồi tự giễu nói, “Vì sao không nói cho mình biết chuyện cậu kết hôn chứ? Chúng ta là chị em tốt của nhau mà?”

Đến bây giờ cô vẫn còn giấu diếm cô ta.

Rõ ràng hôm qua đều đã gặp được, hiện giờ hỏi ngay trước mặt mà vẫn còn nói không phải.

Hàn Tĩnh Y nhất thời không hiểu được rốt cuộc là cô muốn giấu diếm cái gì?

Chẳng lẽ việc làm bà Lục lại mất mặt lắm sao?

Hàn Tĩnh Y bỗng nhiên cảm thấy có chút nản lòng thoái chí, thậm chí cũng có chút thất vọng và đau khổ.

“Mình...”

Mộ Niệm Đồng nghẹn lời, không phải cô thật tình muốn giấu diếm.

Cô không nói gì, Hàn Tĩnh Y cũng trầm mặc, hai người im lặng đi trên hành lang, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Sáng nay trong phòng thay quần áo, Hàn Tĩnh Y gặp Hà Viện Viện. Từ khi chuyện hôm qua xảy ra, Hàn Tĩnh Y quả thực muốn coi như không nhìn thấy cô ta rồi đi luôn.

Không ngờ Hà Viện Viện lại gọi cô!

Hàn Tĩnh Y tức giận quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: “Hà Viện Viện, có chuyện gì sao?”

Hà Viện Viện đi tới, đầu tiên là nhìn một lượt khắp người cô, rồi cười lạnh hỏi lại, “Hàn Tĩnh Y, có thật cô là bạn tốt của Mộ Niệm Đồng không?”

“Tất nhiên rồi! Chúng tôi là chị em tốt của nhau!” Hàn Tĩnh Y chẳng cần nghỉ ngơi liền trả lời.

Chương 117: Hiểu lầm

“Tất nhiên rồi! Chúng tôi là chị em tốt của nhau!” Hàn Tĩnh Y chẳng cần nghĩ ngợi liền trả lời.

Hà Viện Viện cười chế nhạo, “Chắc là tôi nên đổi cách hỏi: Hàn Tĩnh Y, cô chẳng lẽ chưa bao giờ nghĩ lại xem Mộ Niệm Đồng có thật sự coi cô là bạn tốt hay không sao?”

Khuôn mặt Hàn Tĩnh Y cứng lại.

Đột nhiên nghe lời này của Hà Viện Viện, giống như mũi dao đâm vào tim cô.

Cô không biết nên trả lời sao bây giờ.

Cô chẳng có lấy chút tự tin để phản bác lại những gì cô ta nói.

Hà Viện Viện gằn từng chữ nói, “Tôi thật không rõ, nếu như đúng là chị em tốt của nhau thì việc cô ta kết hôn cô phải biết chứ? Thế mà một chữ cũng chưa từng nói với cô. Cô không thấy kỳ quái à? Cô ta giấu bọn tôi thì cũng không nói làm gì. Nhưng mà ở cái bệnh viện này, cô là người thân cận với cô ta nhất mà cũng giấu thì... Hay là cô ta đến cô mà cũng phải đề phòng?”

“... Hà Viện Viện, cô không cần nói linh tinh! Cô muốn châm ngòi ly gián bọn tôi đúng không?” Hàn Tĩnh Y nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Nói thế nhưng Hàn Tĩnh Y cũng rất đề tâm tới những lời cô ta đã nói.

Đề phòng cô?

Có thật thế không?

Đồng Đồng vì đề phòng cô nên mới không kể chuyện mình có một người chồng ưu tú như vậy?

Thật đúng là sợ bị cô cướp mất?

“Ai da! Tôi cũng đâu dám nói linh tinh!”

Hà Viện Viện xoay người, khoa trương nói: “Người ta là ai? Là bà Lục cao cao tại thượng. Làm sao sẽ để mắt đến loại người như tôi? Nói thật, giờ nghĩ lại cũng có thể hiểu được. Nói cho cùng thì người mà cô ta gả cho chính là người đàn ông ưu tú vô cùng, nói là rồng là phượng trong đám người phạm chúng ta cũng không ngoa. Người ta nói, phòng cháy phòng trộm và phòng chị em tốt. Có khi cô ta sợ cô nhìn thấy người chồng hoàn mỹ của cô ta rồi nổi lòng lam thì sao?”

“Hà Viện Viện! Câm miệng! Cô đừng có suy bụng ta ra bụng người!”

“Được rồi! Được rồi!”

Hà Viện Viện nhún vai, “Cô cứ coi như tôi đang lấy lòng tiểu nhân đi đo bụng quân tử là được!”

Hàn Tĩnh Y lạnh lùng nói: “Hà Viện Viện, cô nghĩ Đồng Đồng là cô sao? Thêm nữa, đừng có tỏ ra như chúng ta thân thiết lắm không bằng! Tôi cũng chẳng phải là mấy kẻ nịnh bợ thích đi theo sau đít cô để nghe cô diễn vở giương oai đâu! Cuối cùng, mong cô đừng có tự cho là đúng mà đứng đó châm ngòi ly gián.”

Nói xong, Hàn Tĩnh Y đi thẳng.

Mặc dù vẫn giữ gìn cho Mộ Niệm Đồng nhưng đây là vì cô đang thẹn quá thành giận thôi. Những lời Hà Viện Viện đã nói vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô, có làm sao cũng không thể ném nó ra khỏi đầu được.

Chính vì vậy mà khi gặp phải Mộ Niệm Đồng cô ta mới hỏi chuyện này để xác minh lại những câu nói kia.

Tiếc rằng, cô ta lại hỏi không nên hỏi chuyện.

Mộ Niệm Đồng không thừa nhận là vì chồng cô là người khác.

Một người mà ngay cả tên cô cũng chẳng muốn nhắc đến.

Hàn Tĩnh Y lại vì thế mà hiểu lầm. Mộ Niệm Đồng luống cuống chân tay không biết nên giải thích như thế nào.

“Tình Y, chuyện này không phải như cậu đã nghĩ đâu, cậu có chút hiểu lầm...”

Mộ Niệm Đồng không muốn nhắc tới bất cứ sự tình gì có liên quan tới Lục Tuấn Ngạn.

“Đồng Đồng, có thật là cậu coi mình là người bạn thân nhất không?” Hàn Tình Y đột nhiên hỏi. Thật ra cô ta rất lo lắng, lo lắng đến mức chẳng thể giữ mãi trong lòng được nữa.

Mộ Niệm Đồng giật mình, ngây ngốc hồi lâu.

Hàn Tình Y thấy cô cứ đứng như vậy mà không nói gì liền thất vọng vô cùng, trái tim cũng lạnh như băng, cười tự giễu nói: “Hóa ra... là mình tự mình đa tình à? Nếu cậu thấy khó xử thì không cần phải giải thích nữa.”

Nói xong cô ta gượng cười nói: “Minh phải đi làm đây, có gì thì về nói chuyện tiếp.”

Hàn Tình Y xoay người, vội vã rời khỏi. Mộ Niệm Đồng nhìn theo bóng dáng cô ta, phiền muộn vô cùng. Cô hít sâu một hơi rồi cũng quay người về phía văn phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Muốn đoạt phụ nữ với tôi à?

Rời khỏi bệnh viện, Lục Cảnh Kiều lái xe tới công ty. Vừa đỗ xe đang định bước xuống thì anh nhìn thấy một chiếc di động ngay cạnh ghế lái của mình. Anh đoán Mộ Niệm Đồng do vội đi làm nên đánh rơi ở đây mà không biết. Anh cầm lấy di động ấn thử, thấy máy hết pin liền tiện tay để luôn vào túi áo.

Tới văn phòng, Lục Cảnh Kiều cầm điện thoại đi sạc pin.

Anh vừa khoác chiếc áo vest lên giá áo thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Trợ lý bước vào, trên tay cầm một xấp báo cáo, cung kính nói: “Tổng giám đốc, đây là báo cáo tài vụ trong ba quý gần đây, anh xem đi ạ.”

“Đặt lên bàn đi.”

Trợ lý đặt báo cáo lên bàn, vô tình nhìn thấy chiếc điện thoại vừa khởi động lại, trên đó báo nhiều cuộc gọi nhờ liền nói, “Tổng giám đốc, anh có gọi nhờ này.”

Anh ta còn tưởng đây là di động của Lục Cảnh Kiều.

Lục Cảnh Kiều nhìn thoáng qua liền thuận miệng nói: “Cứ để đó.”

“Dạ vâng.”

Trợ lý rời khỏi văn phòng.

Lục Cảnh Kiều cầm lấy xấp báo cáo, anh cầm lấy một tập bắt đầu xem.

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Anh thấy màn hình không ghi tên ai liền mở ra. Đầu bên kia truyền đến tiếng rống giận của Lục Tuấn Ngạn, “Mộ Niệm Đồng! Cô điên rồi đúng không? Tội qua cô đi đâu? Không định giải thích cho tôi nghe rõ ràng đúng không?”

Lục Cảnh Kiều ngây người vài giây mới nhận ra đây là số của Lục Tuấn Ngạn. Nghĩ đến màn hình vừa rồi không ghi chú gì, chẳng hiểu sao anh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng sung sướng lạ thường.

Chúng ta rằng, người đàn ông này trong mắt Mộ Niệm Đồng cũng chẳng khác gì người xa lạ.

Anh nhếch môi, cười sung sướng. Lục Cảnh Kiều không cúp máy mà thân nhiên nói: “Mới sáng sớm mà con tức lớn thế?”

Đầu bên kia điện thoại, tim Lục Tuấn Ngạn ngừng đập đến mấy giây anh ta mới nhận ra người đàn ông bên đầu kia của điện thoại là ai, sắc mặt lập tức xanh mét.

Anh ta nhìn di động chăm chăm muốn xác nhận lại, đây đúng là số điện thoại của Mộ Niệm Đồng. Anh ta gần như không thể tin vào mắt mình nữa.

“Lục Cảnh Kiều? Là anh? Làm sao điện thoại di động của Mộ Niệm Đồng lại ở trong tay anh?”

Lục Cảnh Kiều ưu nhã dựa lưng vào ghế, giọng nói trầm khàn chậm rãi vang lên, “Anh đoán thử xem?”

“Tối hôm qua, Mộ Niệm Đồng ở cùng anh!”

Lục Tuấn Ngan nghiêng răng nghiêng lợi nói. Đây là một câu khẳng định mà không phải là câu nghi vấn.

Hai người này luôn khiến người ta cảm thấy ái muội!

Rõ ràng là có cái gì.

Lục Cảnh Kiều gõ gõ ngón tay trở trên bàn, chớp mắt, đối với câu nói khẳng định này không nằm ngoài dự đoán của anh.

Sáng nay lúc rời đi khách sạn, anh đã nhảy bén phát hiện có người đang quay phim họ. Anh liếc mắt một cái đằng sau. Chỉ liếc mắt thôi anh cũng nhận ra người đó chính là Lý Mộng Na, cô nàng diễn viên đang nổi tiếng hiện nay.

Anh từng nhìn thấy cô ta trong một tin nóng của một bài báo nào đó. Lúc đó có phóng viên chụp lên được Lý Mộng Na và Lục Tuấn Ngan quần quýt bên nhau đi vào khách sạn, ở trong đó tới mười hai tiếng.

Tin tức này từng oanh động một thời.

Vì vậy anh mới nhớ được cô ta.

Lúc thấy cô ta quay lên anh liền có ý ôm eo Mộ Niệm Đồng, rất phối hợp để lộ ra anh và cô rất thân mật. Anh đoán rằng cô ta sẽ cho Lục Tuấn Ngan xem đoạn video này trước.

Quả nhiên như những gì anh đã đoán. Không uổng công anh chịu khó phối hợp như vậy.

Lục Tuấn Ngan tức giận đến lửa giận công tâm, anh ta cắn răng cố nặn ra một nụ cười dữ tợn. Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lục Cảnh Kiều, đừng nói với tôi là anh coi trọng vợ tôi chứ? Chẳng lẽ anh muốn đoạt phụ nữ với tôi à?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy

“Từ đoạt này dường như có chút không thích hợp cho lắm.”

Lục Cảnh Kiều xấu xa khiêu khích, “Lục Tuấn Ngan, anh từng có được cô ấy bao giờ chưa?”

Lời này hoàn toàn khơi dậy cơn giận điên cuồng trong lòng Lục Tuấn Ngan, rõ ràng là anh đã xâm phạm chủ quyền lãnh địa của anh ta.

Anh chất vấn anh ta có từng có được cô hay chưa?

Lục Tuấn Ngan không cho là đúng nói: “Lục Tuấn Ngan này từ trước đến nay chỉ có cái mà tôi không muốn chứ không có cái mà tôi không thể có được!”

“Hả? Lợi hại quá.” Lục Cảnh Kiều giọng nói không có chút gợn sóng.

Lục Tuấn Ngan bỗng nhiên thấy hụt hẫng. Anh ta không thể không hoài nghi chuyện ngày hôm qua. Tối hôm qua, Mộ Niệm Đồng ở cùng với người đàn ông này, trai đơn gái chiếc, ở trong cùng một phòng, không biết đã xảy ra chuyện gì. Trong lòng lại dâng lên lửa giận mà chẳng biết bắt nguồn từ đâu, nó trực chờ như muốn lao ra khỏi cơ thể anh ta để thiêu rụi mọi thứ.

Anh ta lạnh lùng cười, thân nhiên hỏi: “Lục Cảnh Kiều, bao nhiêu phụ nữ ngoài kia sao anh không chọn lại cứ thích đôi giày rách của tôi? Mộ Niệm Đồng là người phụ nữ tôi chơi chán rồi, anh còn muốn nữa à? Ha ha, xem ra là anh đói bụng quá nên ăn quàng đúng không?”

“Giày rách?”

Nghe thấy từ này Lục Cảnh Kiều không thể gật bừa được.

Anh biết rõ lúc này Lục Tuấn Ngan đã tức lắm rồi mà không có chỗ phát tiết nên mới nói mấy lời thế này để chọc tức anh.

Anh đột nhiên mỉm cười, cặp mắt phượng cong lên, trông vô cùng tà ác.

Lục Cảnh Kiều để môi sát tới phần loa di động, chậm rãi nói từng chữ, “Lục Tuấn Ngạn, chắc là anh không biết, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy.”

Lời nói này không khác gì một quả bom nguyên tử khổng lồ vừa nổ tung bên tai Lục Tuấn Ngạn, cả đầu trống rỗng chỉ còn tiếng ong ong ong!

“Anh... Anh nói cái gì?”

Mấy chữ này gần như bị ép ra từ trong kẽ răng của anh ta.

Lục Cảnh Kiều thân nhiên từ tốn nói: “Tôi nói, tôi là người đàn ông đầu tiên của Đồng Đồng. Cháu trai ngoan à, cháu có nghe rõ chứ nói không đó?”

“...”

Tên đàn ông xấu xa này thế mà dám lặp lại câu nói đó, hơn nữa thái độ lại rất nghiêm túc.

Lục Tuấn Ngạn tức điên lên, anh ta đứng bật dậy đá chiếc bàn trước mặt ngã ngửa ra.

“Lục Cảnh Kiều, đồ khốn nạn!”

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, sắc mặt chẳng hề thay đổi. Chiều công kích này chẳng ra đâu vào đâu cả.

Lục Tuấn Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lục Cảnh Kiều, anh cố ý có phải không? Dù là Lục thị hay là Mộ Niệm Đồng, anh chẳng qua là đang trả thù tôi, trả thù nhà họ Lục đúng không? Có phải vì thế mà anh liên tục khiêu khích tôi?”

“Ừm...”

Lục Cảnh Kiều đứng dậy, từ từ đi tới cửa sổ. Anh rút một điếu thuốc, kẹp lên môi rồi bật lửa. Một đoàn khói trắng theo trong miệng anh bay ra.

Anh cong môi, cặp mắt phượng hơi híp lại, không nhanh không chậm nói: “Dù có là trả thù thì tôi cũng phải chọn đối thủ ngang cơ chứ. Anh, còn chưa đủ tư cách.”

“Anh...”

“Anh nghĩ là tôi muốn Lục thị làm à?” Lục Cảnh Kiều chậm rãi dụi tàn thuốc trong gạt tàn, giọng nói khinh miệt, “Công cụ trả thù? Lục Tuấn Ngạn, đừng quá đề cao chính mình!”

Lục Tuấn Ngạn cười lạnh nói: “Lục Cảnh Kiều, anh đừng vội mà đắc ý! Anh nghĩ là mình còn có thể kiêu ngạo bao lâu? Anh bắt quá chỉ là một đứa con riêng đề tiện! Lục thị này cũng không tới lượt một tên nghiệt chủng như anh đâu.”

Lục Cảnh Kiều mỉm cười cắt lời anh ta, “Tuấn Ngạn, anh định bao giờ ly hôn với Đồng Đồng?”

“... Ly hôn?” Lục Tuấn Ngạn giận quá hóa cười, hai chữ này thật không thể tưởng tượng được, “Anh nói cái gì? Ly hôn?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Lục Tuấn Ngạn, anh làm gì thế hả?

“Anh nói cái gì? Ly hôn?”

“Đồng Đồng gặp phải người đàn ông xấu xa, một người không thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy. Nhưng mà tôi cũng không ngại những chuyện đó, cũng chẳng quan tâm tới cô ấy từng có một cuộc hôn nhân thất bại. Nói thật ra là vì tôi muốn cô ấy ở trên giường có thể gọi tôi là “ông xã” chứ không phải gọi là “chú” nữa.”

Nói xong, Lục Cảnh Kiều chẳng bận tâm đầu dây bên kia Lục Tuấn Ngạn phản ứng như thế nào liền cúp luôn máy rồi vứt điện thoại sang bên cạnh.

Lục Tuấn Ngạn đang nổi trận lôi đình!

Người đàn ông này rõ ràng không phải đang khiêu khích anh ta, trả thù anh ta sao?

Lục Tuấn Ngan siết chặt lấy di động, trong mắt hừng hực lửa giận. Cứ nghĩ tới việc người phụ nữ này đã phản bội anh ta, đã cho anh ta đội nón xanh liên hận không thể chặt cô ra thành trăm ngàn mảnh.

Anh ta đứng bật dậy, chẳng buồn lấy áo khoác cứ thế mà lao ra ngoài.

Mộ Niệm Đồng, Lục Cảnh Kiều?

Chết tiệt!

Lục Tuấn Ngan lái xe như bay, anh ta điên cuồng tăng tốc, chẳng thèm quan tâm đèn đỏ đèn xanh.

Ba chữ Mộ Niệm Đồng dường như tra tấn anh ta tới phát điên rồi!

Người phụ nữ này nghĩ chồng mình là vô dụng sao?

...

Văn phòng làm việc của Mộ Niệm Đồng.

Bệnh nhân khẩn trương ngồi thẳng tắp trên.

Mộ Niệm Đồng vừa nhìn báo cáo vừa điền vào bệnh án kết quả chẩn đoán bệnh.

“Bác sĩ Mộ, xin hỏi... Tôi thế nào rồi ạ?”

Mộ Niệm Đồng chậm rãi nói: “Siêu âm cho thấy, ở thành sau tử cung phía dưới thanh mạc, tử cung có hiện tượng to ra và lệch về một bên, âm vang không đồng đều... Đây là những dấu hiệu của u xơ tử cung, tốt nhất nên tiến hành phẫu thuật.”

“U xơ tử cung?”

Bệnh nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cô ta rõ ràng còn chưa biết đây là bệnh gì, vừa nghe là u liền run lấy bầy nói: “Có phải là ung thư không ạ?”

Mộ Niệm Đồng ngẩng đầu, kiên nhẫn giải thích: “U xơ tử cung đa số là u lành trong tử cung phụ nữ. Bệnh này rất phổ biến. U của cô có hơi to nhưng không phải là ung thư đâu, cô yên tâm đi.”

“Nhất định... Nhất định phải mổ sao ạ?”

“Đây gần như chỉ là tiểu phẫu, không phải loại phẫu thuật phức tạp nào cả. Cô chưa từng sinh con đúng không?”

“... Vâng. Tôi bị tắc ống dẫn trứng, mà chồng tôi lại bị t*ng trùng loãng. Tôi từng có thai một lần. Hồi còn trẻ đó, tôi làm việc cho một nhà máy hóa chất, có lẽ là do hoàn cảnh ảnh hưởng... tôi không giữ được đứa bé. Con gái bây giờ của tôi là nhận nuôi.”

Mộ Niệm Đồng nhìn vẻ co quắp bất an của bệnh nhân liền nhẹ nhàng giải thích, “Phụ nữ không sinh con sẽ dễ mắc bệnh này hơn so với phụ nữ đã sinh đẻ, cô không cần khẩn trương, cứ bình tâm tĩnh khí là được.”

“Chắc mắt không ít tiền đúng...”

Mới vừa cúi đầu định điền tiếp bệnh án thì ngoài cửa bỗng truyền ra tiếng ồn ào.

Cô mê mang ngẩng đầu thì thấy một hộ sĩ vội vàng chạy vào nói: “Niệm Đồng, có người tìm cô!”

Vừa dứt lời thì Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó, thân hình của Lục Tuấn Ngan xuất hiện ở cửa.

Mặt anh ta xanh mét, ánh mắt âm ngoan, trên trán toàn gân xanh.

Mộ Niệm Đồng sững sốt, còn chưa kịp phản ứng lại thấy anh ta giơ chân đá bay một chiếc ghế trong phòng, quất vào mặt người bệnh kia, “Cút đi!”

Bệnh nhân kia bị hành động này của anh ta làm cho sợ hãi vô cùng, vội vàng cầm túi xách trốn khỏi phòng bệnh.

Mộ Niệm Đồng thấy vậy cũng rất tức giận. Cô đứng bật dậy, quát lên: “Lục Tuấn Ngan, anh làm gì thế hả? Tôi đang làm việc, ý anh là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đừng quên ai mới là chồng cô

Người đàn ông này, không phân biệt tốt xấu mà chui vào phòng làm việc của cô, sau đó ngang nhiên đuổi bệnh nhân của cô đi, rốt cuộc đang phát bệnh thần kinh gì?!

Mộ Niệm Đồng càng tức giận hơn, thấy anh ta nắm cổ tay của cô, xiết rất chặt, làm đau cô, cô mạnh mẽ muốn giãy khỏi trời buộc của anh ta, gào về hướng anh ta, "Anh bị điên rồi có phải không?!"

Cô ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt của Lục Tuấn Ngạn đỏ sậm giống như dã thú!

Trời mới biết, anh ta làm thế nào mà bình yên lái xe đến nơi này!

Dọc trên đường đi, anh ta mở ra cửa xe thể thao, đâm đá lung tung, suýt nữa thì gây ra tai nạn giao thông.

Xông qua vô số đèn xanh đèn đỏ, trong đầu đều nghĩ đến người phụ nữ của anh ta thế nhưng lại ở dưới thân người đàn ông khác mà uyển chuyển hầu hạ, phần nộ bị phản bội giống như sóng to gió lớn mà tràn ra trong đầu!

Anh ta hung hăng nắm chặt cổ tay cô, gầm lên nói, "Cô còn hỏi tôi có phải bị điên không, tôi cũng đang muốn hỏi cô, không phải cô điên rồi chứ!?"

Gào thét như vậy, dường như còn chưa cảm thấy hết giận, anh ta hung hăng đá vào bàn làm việc, ván gỗ bên cạnh trực tiếp bị đá đến vỡ nát!

Mộ Niệm Đồng kinh hãi không thôi!

Cô tức giận nói, "Lục Tuấn Ngạn, anh là chó điên có phải không? Phiền anh đừng có phát điên ở nơi làm việc của tôi!"

Điên?

Lục Tuấn Ngạn hung hăng trừng cô, ánh mắt dường như nứt ra!

Anh ta nghiến răng nghiến lợi hỏi, "Mộ Niệm Đồng, không phải cô quên mất, rốt cuộc ai mới là người đàn ông của cô, ai mới là chồng của cô chứ!"

Hồ hấp của Mộ Niệm Đồng cứng lại, khó có thể tin nhìn về phía anh ta, cũng đại khái đoán được nguyên nhân cơn thịnh nộ đáng sợ này của anh ta.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Lục Tuấn Ngạn một tay đẩy cô đến tường, hai tay gắt gao nhanh chóng giữ lấy bả vai cô, ép hỏi từng chút một, "Tôi hôm qua có ở bên Lục Cảnh Kiều!?"

"....."

Tại sao anh ta lại biết!?

"Nói đi!"

Lục Tuấn Ngạn thấy cô trầm mặc, không nói một câu, không khỏi then quá hóa giận, giờ lên nắm tay, hung hăng hướng về phía mặt cô mà đánh xuống.

Mộ Niệm Đồng căng thẳng mà nhắm hai mắt lại, nhưng mà, cơn đau như dự tính vậy mà không có dừng trên mặt cô.

Chỉ nghe thấy bên tai giống như có tiếng sấm sét oanh tạc, nắm tay Lục Tuấn Ngạn nặng nề nện xuống vách tường gần sườn mặt cô, làm lớp vữa của tường bong ra, hiện ra một khe nứt.

Dường như Lục Tuấn Ngạn không cảm thấy đau đớn, gắt gao nhìn chăm chăm cô, giống như mãnh thú rình mồi, giây tiếp theo, dường như muốn đem cô ăn sống nuốt tươi!

"Phải"

Một lúc lâu, cô mới bình tĩnh lên tiếng, không hề có biểu tình chột dạ.

Cửa văn phòng bất giác đã vây đầy người, có vài người là người nhà bệnh nhân, có người là hộ sĩ và bác sĩ, nghe thấy tiếng động, đến phòng làm việc, nhìn thấy được một màn này!

Mộ Niệm Đồng liếc mắt nhìn cửa một cái, cố gắng hồi phục lại tâm trạng, quay đầu nói với anh ta, "Chuyện này về nhà nói sau, hiện tại tôi có ca trực, mời anh đi đi!"

Đây là lo lắng chuyện trở nên lớn, sau đó mất thể diện sao?

Người phụ nữ này, chẳng lẽ còn biết đến liêm sỉ?

Lục Tuấn Ngan có chút ngoài ý muốn.

"Cô cũng hiểu được mất thể diện!?"

Lục Tuấn Ngan giận quá hóa cười, "Mộ Niệm Đồng, cô cũng biết ngoại tình là chuyện mất mặt nhất!?"

Dừng một chút, anh ta lại chất vấn nói, "Vì sao lại là anh ta!? Vì sao cố tình lại là Lục Cảnh Kiều!? Vì sao lại là tên đàn ông này!!"

Đối với Lục Cảnh Kiều, Lục Tuấn Ngan căm thù đến xương tủy.

Người đàn ông này đột nhiên xuất hiện, ngông cuồng tự đại mà nhận chức, tự nhiên mà trở thành tổng giám đốc hội đồng quản trị của tập đoàn tài chính Lục Thị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Tình tay ba

Thông báo anh kế nhiệm, một lần khiến dư luận xôn xao, người thừa kế vốn dĩ là anh ta, từ đầu đến cuối trở thành trò cười!

Người ngoài nói thế nào về anh ta!?

Phế vật, vô năng, Lục Đình Hách tình nguyện giao chức tổng giám đốc cho một đứa con riêng, còn hơn đưa cho anh ta!

Điều này làm cho Lục Tuấn Ngan cảm thấy si nhục lớn!

Anh ta căn bản không biết Lục Đình Hách dụng tâm lương khổ*, chỉ cảm thấy Lục Cảnh Kiều xuất hiện, anh ta liền trở thành trò cười khắp nơi.

*Dụng tâm lương khổ: muốn tốt cho một người mà người ấy lại không biết

Hiện giờ, anh ta lại biết được, người phụ nữ của anh ta cũng bị Lục Cảnh Kiều cướp đi, anh ta nên có cảm tưởng gì?

Ý nghĩ hủy đi Mộ Niệm Đồng anh ta cũng có!

Hàn Tĩnh Y nghe thấy âm thanh nghị luận trên đường, đi ngang qua cửa văn phòng, phát hiện cửa văn phòng Mộ Niệm Đồng vây đầy người, cô kinh ngạc một chút, chen chúc vào đám người, lại trông thấy đáng vẻ dây dưa không dứt của Mộ Niệm Đồng và Lục Tuấn Ngan.

Cô đã từng gặp qua người đàn ông này, ấn tượng rất sâu sắc.

Người đàn ông này không phải mấy ngày trước còn dẫn một người phụ nữ đến làm phẫu thuật sinh non sao?

Người phụ nữ kia là đại minh tinh Lý Mộng Na mà!

Lục Tuấn Ngan, giám đốc của công ty Truyền thông và giải trí Thiên Thánh, là nhân vật có danh tiếng vang dội ở giới giải trí!

Hễ người phụ nữ nào có quan hệ với anh ta, đều sẽ nổi tiếng.

Tại sao anh ta lại ở chỗ này, còn dây dưa không rõ với Mộ Niệm Đồng!?

Hàn Tĩnh Y đi vào, kinh ngạc hỏi, "Vị này, xin hỏi anh có chuyện gì không!?"

Lục Tuấn Ngan cũng không thèm liếc cô ta một cái, "Cút ngay! Nơi này không đến lượt cô nói chuyện."

Dứt lời, anh ta cầm chặt tay Mộ Niệm Đồng, lôi kéo cô ra trước cửa.

Hàn Tĩnh y bỗng nhiên cảm thấy nhục nhã, cô đã tốt bụng hỏi đến, không ngờ bị đối xử như vậy.

Mộ Niệm Đồng làm sao muốn đi với anh ta, giãy dụa, "Lục Tuấn Ngan, anh buông tay! Không được chạm vào tôi!"

Cô ngại anh ta bản.

Chạm một chút cũng không tình nguyện.

Hàn Tĩnh Y thấy vậy, cũng xông lên giúp đỡ, "Vị này, nơi này là nơi công cộng, không dứt khoát như vậy không hay lắm!"

Lục Tuấn Ngan về mặt xanh mét quay sang...Tới kéo áo của cô ấy, lòi ra đằng sau, nhả từng chữ, "Tôi kêu cô rút! Nghe không hiểu tiếng người sao!?"

Anh ta mạnh mẽ vung tay, Hàn Tĩnh Y bất ngờ không kịp phòng bị, bị quăng tới cửa, trọng tâm không vững mà té ngã trên mặt đất.

Hà Viện Viện cũng chạy lại đây, sững sốt một lúc, lại nghe thấy Lục Tuấn Ngan nói với Mộ Niệm Đồng, "Từ trên xuống dưới bệnh viện, không ai biết quan hệ của chúng ta sao?! Tôi là chồng của cô, cứ như vậy xấu hổ không dám mở miệng sao!?"

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng trắng nhợt, cơ mặt căng cứng.

Phải.

Anh ta là chồng của cô, chuyện này là sỉ nhục.

Cô không muốn nói tới, lại càng không muốn thừa nhận, Lục Tuấn Ngan là chồng của cô.

Hiện tại anh ta tự cao nói là chồng cô, vậy sao ngày đó lại mang Lý Mộng Na đến bệnh viện phá thai, thật không ngờ lại là chồng của cô!

Khi anh ta dây dưa không rõ với người phụ nữ khác, thế nào lại không làm rõ thân phận của mình.

Hà Viện Viện cùng Hàn Tĩnh Y nghe được, sợ tới mức đồng thanh nói, "Chồng?!"

Hàn Tĩnh Y vội vàng hỏi Mộ Niệm Đồng, "Đồng Đồng, rốt cuộc sao lại thế này!? Tại sao lại lòi ra một người chồng vô căn cứ này!?"

Vô căn cứ!?

Lòi ra!?

Lục Tuấn Ngan cắn chặt khớp hàm, trừng mắt nhìn Mộ Niệm Đồng, người phụ nữ này, giấu diếm hôn nhân của bọn họ thật kỹ, cảm thấy hổ thẹn sao?!

Hà Viện Viện nhìn lướt qua Mộ Niệm Đồng, lại nhìn thoáng qua Lục Tuấn Ngan, cũng không biết rõ chuyện gì, ra về nghi ngờ nói, "Đồng Đồng, người đàn ông tự xưng là chồng cô rốt cuộc là ai vậy!? Cô không phải là vợ của Lục Cảnh Kiều sao?!"

Lục Cảnh Kiều-----!

Àm!

Lại là cái tên này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Lục Tuấn Ngan, anh buông tha tôi đi

Giống như có quả bom nổ mạnh trong đầu, anh ta giận dữ gào lên với Mộ Niệm Đồng, "Được, tốt lắm! Mộ Niệm Đồng! Cô chẳng những phản bội tôi, quan hệ bất chính với người đàn ông khác, thế mà còn lừa dối đồng nghiệp khác, nói cái tên đàn ông kia mới là chồng của mình! Thế tôi đây là gì!? Tôi tính là cái gì!?"

"Lục Tuấn Ngan, anh không biết rằng đáng về nỗi giận đùng đùng này của anh, giống một người vợ bị vứt bỏ hay không?"

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nhắc nhở anh ta, "Đừng làm mất phong độ của mình."

"Vứt con mẹ nó cái phong độ ấy đi!"

Còn muốn phong độ cái gì!?

Mặt mũi anh ta, đều bị cô vứt đi hết rồi.

Càng ngày càng có nhiều người vây quanh ở cửa, đại đa số đều là đồng nghiệp trong bệnh viện.

Hà Viện Viện và những đồng nghiệp khác, đối với chuyện xảy ra đêm qua, còn không nói tới, bởi vì Hà Viện Viện cho rằng, chuyện bị đuổi ra khỏi Thành Bách Quốc Tế, còn bị kéo vào sổ đen, đều không phải là chuyện gì về vãng!

Tất cả mọi người trong bệnh viện đều không biết chuyện của Mộ Niệm Đồng và Lục Cảnh Kiều lúc đó, nhưng mà hiện giờ nghe được Lục Tuấn Ngan lên án cô ngoại tình phản bội anh ta, biết được Lục Tuấn Ngan là chồng danh chính ngôn thuận của cô, suýt nữa thì rớt tròng mắt!

Hàn Tĩnh Y nghe đến không hiểu ra sao, có chút không rõ quan hệ!

Tối hôm qua, đáng về giữa Lục Cảnh Kiều và cô ấy rõ ràng thân mật như vậy, làm sao lại lòi ra một Lục Tuấn Ngan nữa?!

Ba người này đến cuối cùng là có quan hệ phức tạp gì?!

Hay là.....

Là cô ấy ngoại tình phản bội Lục Tuấn Ngan, ở bên Lục Cảnh Kiều?!

Mợ chủ nhà họ Lục.....

Hàn Tĩnh Y đột nhiên phản ứng lại, nhà họ Lục, Lục Tuấn Ngan mới là người thừa kế chính thức của tập đoàn tài chính Lục Thị, mà Lục Cảnh Kiều nghe nói là con riêng của Lục Đình Hách.

Như vậy.....

Thẩm Vạn Lập gọi cô ấy là mợ chủ Lục, là bởi vì cô ấy là vợ của Lục Tuấn Ngan!?

Nhưng mà, vì sao Mộ Niệm Đồng lại thân mật như vậy với Lục Cảnh Kiều?

Hà Viện Viện phản ứng nhanh nhất, cô ta hiển nhiên nhận ra Lục Tuấn Ngan, nghe qua liền hiểu được kỳ lạ trong đó, trên mặt lập tức hiện lên biểu tình vô tội, "Đồng Đồng, đây là chồng cô sao!? Cô kết hôn với cậu Lục, gạt toàn bộ mọi người trong bệnh viện thì thôi! Nhưng cô không thể lừa gạt chồng mình, làm trò với Lục Cảnh Kiều ở trước mặt nhiều người như vậy, em em anh anh, nếu là truyền ra ngoài, không phải sẽ nói rằng vợ của Lục Tuấn Ngan ngoại tình sao?! Khó trách cậu Lục tức giận như vậy, đã là đàn ông, đều không thể chấp nhận vợ mình thân mật với người đàn ông khác ở bên ngoài được!"

Lục Tuấn Ngan nghe được lời cô ta, mạnh mẽ quay đầu sang, ánh mắt hung ác, "Cô nói cái gì?"

Hà Viện Viện bị ánh mắt như hổ như sói của anh ta dọa sợ tới mức lui về sau hai bước, Lục Tuấn Ngan lại bước tới, kéo lấy cổ tay cô ta, lặp lại lần thứ hai, "Cô lặp lại lần nữa!"

"Nói..... Nói gì nha?"

"Cô ta cùng Lục Cảnh Kiều anh anh em em? Chuyện khi nào!"

Hà Viện Viện bị anh ta nắm cổ tay phát đau, nhú nhú mảy, lập tức nói, "Chuyện tối hôm qua! Chúng tôi đều tận mắt chứng kiến, vợ của anh, cùng Lục Cảnh Kiều.....A không, cùng tổng giám đốc Lục ở cùng một chỗ, đáng về rất thân mật. Giám đốc Lục ôm lấy cô ấy, còn hôn môi cô, cuối cùng hai người lên một chiếc xe rồi rời đi, cũng không biết đi nơi nào....."

Hà Viện Viện càng nói, giọng càng ngày càng bé, bởi vì cô ta trông thấy sát khí trong mắt Lục Tuấn Ngan, càng ngày càng dâng lên.....

Giống như con mãnh thú và dòng nước lũ.

Mộ Niệm Đồng nắm chặt tay thành quyền, có một loại cảm giác nhục nhã hết sức bao phủ lấy cô.

Bỗng nhiên cô bình thần nói, "Lục Tuấn Ngan, anh buông tha cho tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Tôi muốn ly hôn

"Lục Tuấn Ngan, anh buông tha tôi đi."

Mộ Niệm Đồng dừng một chút, ngược mắt nhìn anh ta, cảm thấy được phần nộ trên mặt anh ta, thật sự là châm chọc đến cực điểm, bỗng nhiên cô trở tay, không để ý những ánh mắt của những người ở đây, cô mạnh mẽ kéo lấy áo Lục Tuấn Ngan, lạnh lùng nói, "Anh có tư cách gì để tức giận!?"

Lục Tuấn Ngan giận quá hóa cười, "Cô nói cái gì?!"

Mộ Niệm Đồng cắn chặt hàm răng, giận dữ hét lên, "Anh cũng biết tôi là vợ của anh!? Nếu anh biết tôi là vợ của anh, anh sẽ không trắng trợn như vậy mà dắt một người phụ nữ đến chỗ tôi làm việc để phá thai!"

"Cô nói cái gì....."

Lục Tuấn Ngan phản ứng lại, lập tức nhận ra, "Người phụ nữ" trong miệng cô nói đó là Lý Mộng Na!

Anh ta tức giận nói, "Đứa bé trong bụng cô ta không phải của tôi!"

"A? Dù sau đứa nhỏ đã bị sinh non, chết không đối chứng, nói dối cũng không mất gì."

Hà Viện Viện bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, "Niệm Đồng, chuyện này rõ ràng là cô không đúng, cô còn hùng hổ càn quấy ở đây làm cái gì!?"

Nói xong, cô ta nhanh chóng nói với Lục Tuấn Ngan, "Cậu Lục, tôi nói này, loại phụ nữ không an phận ngoại tình còn giữ bên mình làm gì! Sớm ly hôn cho xong!"

"Cô câm miệng cho tôi." Mộ Niệm Đồng quát.

Hà Viện Viện cũng phát hỏa, còn không kịp nói gì, liền thấy Mộ Niệm Đồng mạnh mẽ kéo caravat của Lục Tuấn Ngan, xoay người hướng ra cửa.

Lục Tuấn Ngan bị cô một đường kéo ra ngoài bệnh viện, anh ta vùng ra khỏi tay cô, nổi giận đùng đùng, "Mộ Niệm Đồng, cô làm gì vậy!?"

Mộ Niệm Đồng xoay người, hung hăng trừng anh ta một cái, bỗng dưng, lạnh lùng cười nói, "Lục Tuấn Ngan, anh làm loạn cũng đủ rồi đấy!? Nên một vừa hai phải thôi!?"

"Tôi làm loạn? Tôi vừa phải thôi!?"

Lục Tuấn Ngan giống như nghe được chuyện cười lớn, tức giận không chịu được, "Mộ Niệm Đồng, da mặt cô cũng đủ dày đó! Cô phản bội tôi, thế mà còn hùng hồn nói chuyện với tôi như vậy!"

"Anh mới biết tôi phản bội anh sao?"

Mộ Niệm Đồng mặt không chút thay đổi, "Chuyện tôi ngoại tình, trong lòng anh không phải đã sớm biết rõ ràng sao?!"

Giả vờ không biết cái gì.

Vẫn là biết rõ, lại lừa mình dối người.

Nhất thời Lục Tuấn Ngan nghẹn lời.

"A! Mặc dù tôi phản bội anh, thì thế nào? Anh thì sao? Vì sao anh lại tức giận như vậy!?"

Ánh mắt Mộ Niệm Đồng nhìn chòng chọc anh ta, từng bước ép sát, "Lục Tuấn Ngan, không phải là, anh tức giận như vậy, là bởi vì---yêu tôi rồi chứ?"

Lục Tuấn Ngan giật mình sững sốt vài giây, lập tức bác bỏ, "Mộ Niệm Đồng, cô đừng tự cho mình là đúng! Cô cho rằng cô là ai?! Tôi sẽ yêu cô!? Quà đúng là chuyện cười!"

"Ừm, đúng."

Mộ Niệm Đồng gật gật đầu, tự giễu nói, "Tôi tuy rằng là vợ của anh, nhưng mà kết hôn hai năm, nếu không phải chuyện Lý Mộng Na kia, tôi nghĩ cho dù tôi có đứng trước mặt anh, anh cũng không nhận ra tôi là ai."

Lục Tuấn Ngan bị nói đến á khẩu.

"Anh tức giận như vậy, đơn giản là, anh cảm thấy tôn nghiêm đàn ông bị giẫm đạp, không có mặt mũi. Mặt mũi đối với đàn ông, thật sự là quan trọng như vậy? Ha ha! Như vậy, Lục Tuấn Ngan, mặt mũi của tôi thì sao!?"

Giọng điệu của Mộ Niệm Đồng không hiểu sao kích động lên, "Tôn nghiêm của tôi, anh có từng giữ lại cho tôi không!?"

Lục Tuấn Ngan ngậm miệng không nói được một lời, ở trước mặt cô, lần đầu tiên trong đời thế mà lại cảm thấy chột dạ.

"Anh cho rằng tôi phản bội anh, lên giường với người đàn ông khác, cảm thấy tôi thật bẩn, tôi không sạch sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Mơ tưởng phân chia tài sản Lục Thị?

"Anh cho rằng tôi phản bội anh, lên giường cùng người đàn ông khác, cảm thấy tôi thật bẩn, tôi không sạch sẽ."

Bỗng nhiên Mộ Niệm Đồng nhí nhảnh môi, khinh miệt nói, "Đối với tôi mà nói, anh càng bẩn, bẩn đến nỗi khi chạm vào tôi, tôi cũng cảm thấy như mình bị làm bẩn!"

"Mộ Niệm Đồng!"

Lục Tuấn Ngạn hoàn toàn bị chọc giận!

"Cô muốn thế nào!?"

"Tôi muốn ly hôn."

"Ly hôn!? Nằm mơ!"

Lục Tuấn Ngạn cười lạnh nói, "Ly hôn, là muốn phân chia tài sản bạc triệu của Lục Thị với tôi?! Cô nghĩ cũng thật đẹp! Tôi tuyệt đối không để cho cô toại nguyện!"

Khóe môi Mộ Niệm Đồng cười lạnh lẽo.

Hóa ra, cô trong cảm nhận của người đàn ông này, lại là như thế?

Anh ta nghĩ cô muốn ly hôn, là vì muốn phân chia tài sản nhà anh ta?!

Thật đúng là chuyện cười lớn!

"Tôi có thể ký thỏa thuận ly hôn với anh. Tài sản nhà họ Lục, tôi không cần, một người dời đi."

Dừng một chút, cô nói thêm một câu, "Chỉ cần có thể rời khỏi anh, điều kiện gì, tôi đều chấp nhận!"

Khuôn mặt phẫn nộ của Lục Tuấn Ngạn cứng lại, trong chớp lát, lại có chút ngơ ngẩn.

Cô nói: Chỉ cần có thể rời khỏi anh ta, điều kiện gì, cô đều chấp nhận!

Tự tôn của Lục Tuấn Ngạn hoàn toàn bị đập vỡ, anh ta mạnh mẽ nắm lấy mặt cô, hung hăng trừng cô, "Cô cứ như vậy muốn ly hôn với tôi!?"

Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng vào mắt anh ta, không chút lùi bước, "Đúng!"

"Cô xác định muốn ly hôn với tôi!? Chẳng lẽ, cô không sợ truyền ra ngoài, người ngoài sẽ nhìn vào cô như thế nào sao!? Một khi cô đã bị đuổi khỏi nhà họ Lục, rơi vào trong mắt người ngoài, cô chính là người bị chồng ruồng bỏ, một chiếc giày rách, hạ giá cực điểm!"

"Hạ giá? Lục Tuấn Ngạn, anh nghĩ rằng tôi là tiền sao? Còn có thể bị giảm đi giá trị sao!?"

Cô là người, cũng không phải đồ vật này nọ, làm sao sẽ bị giảm giá.

Mộ Niệm Đồng cười lạnh như băng, ánh mắt càng bình tĩnh hơn, "Tôi vĩnh viễn không bị giảm giá trị, lại càng không trở nên hạ giá! Tôi và anh ly hôn, là bởi vì Lục Tuấn Ngạn anh, không xứng với Mộ Niệm Đồng tôi!"

Nói xong, cô mạnh mẽ vùng khỏi tay anh ta, cũng không quay đầu lại mà nghênh ngang rời đi.

Lục Tuấn Ngạn muốn tóm lấy tay cô, nhưng Mộ Niệm Đồng lại tránh xa, anh ta vươn tay bắt vào khoảng không.

Mộ Niệm Đồng trở lại phòng làm việc, phía sau cũng không có bước chân người đuổi theo, cuộc nói chuyện vừa rồi của cô, nhất định tạo cho anh ta chấn động không nhỏ.

Lục Tuấn Ngan, người đàn ông này từ nhỏ đã rất cao ngạo, toàn thân hăng hái, những lời cô nói đó, không thể nghi ngờ là tạo cho anh ta kích động không nhẹ.

Đi đến cửa văn phòng, đám người đã tản ra gần hết, duy chỉ còn mỗi Hà Viện Viện và Hàn Tĩnh Y đứng tại chỗ, hai người giống như vừa mới cãi nhau, nhìn thấy cô trở về, Hàn Tĩnh Y lập tức chào đón, hỏi, "Đồng Đồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu và Lục Tuấn Ngan... Thật sự là quan hệ vợ chồng sao!?"

Mộ Niệm Đồng không nói gì.

Cô không muốn thừa nhận quan hệ với Lục Tuấn Ngan, đây là nỗi sỉ nhục.

Hàn Tĩnh Y thấy cô im lặng, không khỏi xấu hổ một chút, không biết làm sao đứng lên.

"Đồng Đồng, chúng ta không phải chị em tốt sao? Tại sao..... Ngay cả chuyện này cũng gạt mình?"

Hà Viện Viện một bên đã kích nói, "Tĩnh Y, một cô còn thay cô ta nói chuyện! Nhưng cô cũng không giấu lại, cuối cùng người bên cạnh cô kia, người ta coi trọng cô bao nhiêu phần?! Loại chuyện này còn phải hỏi sao?! Đây rõ ràng là người nào đó lên lút với tên đàn ông khác, bị bắt được đấy thôi!"

Hàn Tĩnh Y trách cô ta, "Cô không được nói vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Không cần khiêu chiến nhẫn nại của tôi

Hàn Tĩnh Y trách cô ta, "Cô không được nói vậy!"

"Tôi nói vậy?! Tất cả mọi người đều tận mắt thấy! Chỉ có cô không tin, một lòng bênh vực cô ta thôi?! Chỉ là cô xem cô ta đi, cô hỏi cô ta cái gì, cô ta sẽ nói cùng cô sao? Cô ta để ý cô sao?! Hàn Tĩnh Y, người ta căn bản không coi cô là bạn!"

Hà Viện Viện càng nói càng quá thể, Mộ Niệm Đồng quay đầu, nhìn chăm chăm cô ta, lạnh lùng nói, "Hà Viện Viện, cô nói đủ chưa?"

"A! Người nào đó ngoại tình, còn ra về cơ đấy?!"

Hà Viện Viện đổ dầu vào lửa nói, "Mộ Niệm Đồng, cô cũng đúng là không biết xấu hổ! Rõ ràng mình có chồng, còn ở bên ngoài câu tam đáp tứ*! Cô có biết là loại hành vi này của cô, là loạn * hay không! Nếu thời ngày xưa, chính là đã bị thả rọ trôi sông rồi! Cô có biết....."

*Câu tam đáp tứ: chỉ người lẳng nhăng, dây dưa không rõ với nhiều người trong tình cảm

"Chát----"

Mộ Niệm Đồng quăng đến một bạt tai, lập tức Hà Viện Viện bị đánh nghiêng sang một bên.

Cô ta quay đầu, vừa định mở miệng, Mộ Niệm Đồng lại hung hăng quăng đến một cái tát nữa, Hà Viện Viện thoáng cái trúng hai cái tát, không khỏi thẹn quá hóa giận: "Mộ Niệm Đồng!"

Mộ Niệm Đồng nhả từng chữ một, "Hà Viện Viện, cô có biết cô rất giống người đàn bà nhiều chuyện không!? Việc riêng của tôi, cô có tư cách gì mà lăm miệng?"

"Cô...."

Mộ Niệm Đồng ngắt lời cô ta, lớn tiếng quát, "Cô có tư cách gì mà đánh giá tôi? Cô đã từng nghĩ đến cô bây giờ là kẻ thứ ba lên chức, làm bà hai, gả cho một tên nhà giàu mới nổi, còn có tư cách điều võ dương oai trước mặt tôi. Cô thì xem là gì vậy?"

"Mộ Niệm Đồng, cô dám đánh tôi!!"

Hà Viện Viện bụm mặt, tức giận đến giương nanh vuốt về phía cô, Mộ Niệm Đồng tránh cũng không tránh, nâng tay, mạnh mẽ kéo lấy áo cô ta, ấn cô ta lên tường, trừng mắt nhìn, gằn từng chữ, "Cô đừng tưởng rằng, bình thường tôi nhịn, liền thật sự không phát cáu. Hà Viện Viện, cô không cần kiêu chiến kiên nhẫn của tôi."

Nói xong, cô mạnh mẽ đẩy cô ta ra.

Hà Viện Viện bị ánh mắt của cô làm cho sợ tới kinh hoàng.

Đến lúc giật mình, đã thấy Mộ Niệm Đồng trở lại trước bàn làm việc, lần nữa cầm lấy bút, khuôn mặt lạnh lùng.

Hà Viện Viện tức giận xoay người bước đi.

Hàn Tĩnh Y thấy Hà Viện Viện đi rồi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mộ Niệm Đồng, thấy tay cô cầm bút, có chút sợ run, nghĩ thầm rằng cô hẳn đang nổi nóng, vì thế liền quay người rời đi.

Nhưng mà, chẳng qua chỉ là yên ắng ngắn ngủi, rất nhanh, từ trên xuống dưới bệnh viện, đều có chuyện của cô và Lục Tuấn Ngan, ồn ào huyên náo.

Đến giờ cơm trưa, Mộ Niệm Đồng đi vào, bỗng nhiên nghe thấy có người thì thầm bàn tán: "Này! Cô có nghe nói không?! Cái bác sĩ Mộ khoa phụ khoa ấy, không ngờ rằng đã kết hôn!"

"A? Cô ấy kết hôn rồi sao? Không phải đều nói là vẫn độc thân sao?"

"Cô không nghe sao? Buổi sáng có người đàn ông hùng hổ xông vào phòng làm việc của cô ấy, nghe nói là chồng cô ấy."

"Hùng hổ?"

"Tôi cũng nghe nói.... Người đàn ông kia chất vấn cô ấy, có phải đã phản bội anh ta không.....Ha ha, sẽ không phải là ngoại tình chứ?!"

"Ngoại tình!? Chắc chắn! Không nghĩ tới nữ thần của bệnh viện ta, cũng là loại phụ nữ thấp hèn như vậy."

Mấy người kia đang tán gẫu sôi nổi, một người trong đó thoáng nhìn thấy bóng dáng đứng bên bàn, ngẩng đầu lên, liền thấy Mộ Niệm Đồng mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Mộ..... Bác sĩ Mộ....."

Mọi người lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Mộ Niệm Đồng, nói xấu sau lưng bị chính chủ nghe thấy, đều cảm thấy lúng túng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Kim ốc tàng kiều*

"Các người nói chuyện thật vui về đây."

Nói xong, Mộ Niệm Đồng cầm lấy một chồng tài liệu hội nghị ném xuống bàn, mặt không chút thay đổi nói, "Hội nghị buổi chiều đừng đến muộn."

"Vâng...."

Mọi người nhìn thấy Mộ Niệm Đồng rời đi, mãi tận lúc người đi xa, lúc này vẫn còn sợ hãi mà trừng mắt, do hoảng hồn chưa dứt.

"Vừa rồi chúng ta nói, có phải cô ấy đã nghe được hết rồi không?"

"Vô nghĩa! Giọng cô lớn như vậy mà!"

"Xong rồi! Cô nói xem....Cô ấy có thể ghi hận tôi, làm khó dễ tôi không!"

Mọi người một hồi thăm thì.

.....

Mộ Niệm Đồng lấy cơm, ngồi xuống chỗ ngồi, nắm lấy đũa, nhìn đồ ăn trong khay, không hiểu sao không muốn ăn, mặc dù bụng đói cồn cào, cũng không có khẩu vị để ăn.

Cô ăn qua loa mấy miếng cơm, giống như nhai sáp, miễn cưỡng lấp đầy bụng, buồn bực đứng dậy, tùy tiện ném khay vào bồn.

Suốt một ngày, mặc dù cô không cần cố ý thăm dò, cũng hiểu rất rõ, chuyện của cô và Lục Tuấn Ngan, đã sớm truyền khắp cả bệnh viện.

Nhất là khi cô tham dự hội nghị, không ít người nhìn sang chỗ cô ngồi, chỉ trỏ, bàn luận.

Cô hoàng toàn trở thành tiêu điểm của cả bệnh viện, cũng thành đề tài nói chuyện lúc giờ rảnh rỗi.

Buổi tối lúc tan tầm, vì sửa lại ghi chép về hội nghị nên phải ngồi lại mấy chục phút, đợi đến khi cô ra khỏi bệnh viện, đã là sáu giờ chập choạng tối.

Mộ Niệm Đồng mới vừa đi tới ven đường, chuẩn bị gọi xe, cách đó không xa, một chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi chạy lại đây, dừng ở trước mặt cô.

Cô quay đầu đi, cửa kính hạ xuống, lộ ra sườn mặt tuấn tú của Lục Cảnh Kiều.

"Sao lại về muộn như vậy?"

Mộ Niệm Đồng nhủ mảy, lạnh lùng nói, "Tôi không bảo anh đến đón tôi."

Lục Cảnh Kiều lại như đương nhiên mà hỏi cô, "Chẳng lẽ tôi không thể không mời mà đến sao?"

Mộ Niệm Đồng nâng môi, không bắn khoả nhiều nữa, đi đến chỗ ghế phụ, mở cửa lên xe.

Đúng lúc, cô cũng muốn nói chuyện với anh.

Mộ Niệm Đồng thắt chặt dây an toàn, quay đầu nhìn anh, trầm giọng nói, "Tại sao Lục Tuấn Ngạn lại biết đêm qua chúng ta ở cùng nhau?"

"Hừm?"

Lục Cảnh Kiều cũng không ngoài ý muốn lắm, lông mày khẽ nhíu, "Anh ta đến bệnh viện tìm em sao."

"Phải."

Mộ Niệm Đồng thoáng nhìn thấy máy điện thoại của cô đặt ở chỗ điều khiển, ánh mắt nghi ngờ, trong đầu suy nghĩ, cũng thông minh đoán được gì đó.

"Anh nhận điện thoại của anh ta?"

"Gọi đến không lưu tên, tôi tưởng em gọi tới."

"Sau đó, anh tranh chấp với anh ta?"

Lục Cảnh Kiều liếc mắt nhìn cô một cái, môi mỏng nhíu lên một nụ cười nghiền ngẫm, giọng điệu tràn đầy sùng bái, "Người ta nói phụ nữ thông minh, không thể yếu."

"Anh ta khí thế ngất trời đến chỗ làm của tôi, khởi kiện vãn tội tôi, chất vấn tôi vì sao ngoại tình, phản bội anh ta. Nếu là như vậy, tôi suy đoán có người ở sau lưng châm dầu vào lửa, tôi cũng không phải ngu ngốc hết thuốc chữa."

Lục Cảnh Kiều thần nhiên nói, "Tôi bảo anh ta ly hôn với em."

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra, khó có thể tin nhìn về phía anh.

Khó trách Lục Tuấn Ngạn lại phẫn nộ như thế, trước mặt một người đàn ông, khiêu khích kêu anh ta ly hôn với vợ, tất nhiên sẽ lửa giận ngút trời.

"Làm sao? Ánh mắt này của em, chẳng lẽ, em không muốn ly hôn với anh ta."

Mộ Niệm Đồng quay đi, không nói chuyện.

"Em biết Kiều Y không?"

Kiều Y, hiện giờ là một trong bốn hoa đán giá trị cao nhất trong giới giải trí, nữ nghệ sĩ đứng đầu mà công ty giải trí Thiên Thánh nâng đỡ.

*Kim ốc tàng kiều: xuất phát từ điển cổ, khi Quán Đào công chúa hỏi Hán Vũ Đế Lưu Triệt lúc ba tuổi, rằng có muốn lấy Trần A Kiều con gái bà làm vợ không, Hán Vũ Đế đã đáp rằng nếu cưới A Kiều, ông sẽ xây nhà vàng để nàng ở. Sau này, cụm từ "kim ốc tàng kiều" dùng để chỉ việc cất giấu giai nhân trong nhà (trân trọng yêu thương đến mức chỉ muốn giữ ở trong nhà vàng)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Lục Tuấn Ngạn cũng là một người si tình

Từ khi Lục Tuấn Ngạn nhận chức đến nay, tất cả tài nguyên đều đổ dồn trên người Kiều Y, phim truyền hình, điện ảnh, quảng cáo, tài nguyên mới, bận bịu không xuể, thời gian bốn năm ngắn ngủi, giá trị con người cô ta lên như điều gặp gió, quyền thế rất mạnh.

Thù lao một bộ phim truyền hình từ mấy nghìn một tập, kéo lên tới trăm vạn.

Bộ phim "Thời đại hoàng kim" mới đây do cô ta làm nữ chính, bị truyền rằng phải bỏ ra ngàn vạn để mời cô ta làm nữ chính.

Mộ Niệm Đồng nghi ngờ như ong mỳ, lác lác đầu.

Cô cũng không chú ý tới giới giải trí, ngay cả TV cũng không xem, làm sao biết được cái tên "Kiều Y" này.

"Vậy em biết, vì sao Lục Tuấn Ngạn cứ canh giữ ở giải trí Thiên Thánh mà không quan tâm đến chuyện tài chính của tập đoàn Lục Thị không?"

Mộ Niệm Đồng lại lác lác đầu, cô không cần phải để ý người đàn ông kia.

Lục Cảnh Kiều cong môi, "Lúc trước, nếu không phải vì xuất thân thấp kém của Kiều Y, còn là nghệ sĩ giới giải trí, mà Lục Đình Hách coi trọng con gái nhà trong sạch, thì Lục Tuấn Ngạn đã sớm lấy cô ta vào cửa nhà họ Lục. Nhiều năm như vậy, Kiều Y được Thiên Thánh nâng đỡ, coi như một loại bồi thường của Lục Tuấn Ngạn. Nhiều năm qua, kim ốc tàng kiều, lại nói, Lục Tuấn Ngạn cũng là người si tình đấy chứ."

Anh quay đầu nhìn về phía cô, nói từng chữ, "Người phụ nữ kia, một lòng chờ em rút lui, đuổi em khỏi vị trí vợ chủ Lục này."

.....

Khách sạn, phòng vip.

Trong phòng tắm, không ngừng truyền đến tiếng tí tách của vòi hoa sen.

Lục Tuấn Ngạn khoác áo tắm, ngồi trên giường, ánh mắt có chút rời rạc thất thần.

Anh ta nhắm mắt lại, lời nói của Mộ Niệm Đồng không ngừng vang bên tai anh ta:

—— Lục Tuấn Ngạn, không phải là, anh tức giận như vậy, là bởi vì---anh yêu tôi chứ?

——Tuy nói tôi là vợ anh, nhưng mà kết hôn hai năm, nếu không phải chuyện của Lý Mộng Na, tôi nghĩ cho dù tôi có đứng trước mặt anh, anh cũng không nhận ra tôi là ai.

——Anh tức giận như vậy, đơn giản là cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của mình bị giảm giá, không có mặt mũi. Mặt mũi đối với đàn ông thật sự quan trọng như vậy sao? Ha ha! Như vậy, Lục Tuấn Ngạn, mặt mũi của tôi thì sao!? Tôn nghiêm của tôi, anh có từng giữ lại cho tôi hay không?!

.....

—— Tôi có thể ký thỏa thuận ly hôn với anh. Tài sản nhà họ Lục, tôi không cần, sẽ một người rời đi. Chỉ cần có thể rời khỏi anh, điều kiện gì, tôi cũng chấp nhận!

.....

Anh ta không khỏi có chút buồn bực, bỗng nhiên cầm lấy hộp thuốc trên tủ đầu giường, rút ra một điều thuốc, châm lửa, mạnh mẽ hút mấy hơi.

Từ khi anh ta ra đời, đã là cậu ấm ngậm thìa vàng, vinh hóa phú quý, ăn no mặc đẹp.

Hễ là thứ anh ta muốn, bất kể là vật đáng giá thế nào, cho dù là phụ nữ, đều dễ như trở bàn tay, chỉ có anh ta không cần, chứ không có ai không cần anh ta!

Thật ra, vốn dĩ trong lòng anh ta, nói tới ly hôn, anh ta cầu còn không được.

Cuộc hôn nhân này bắt đầu, đó là mệnh lệnh của Lục Đình Hách, hai năm qua, đối với vợ mình, anh ta chưa bao giờ để ý tới, bởi vì anh ta không cần một người phụ nữ, không có bất luận kẻ nào có thể bắt buộc anh ta!

Nhưng là, khi cô chủ động đề nghị ly hôn, thậm chí là mình không rời đi, lại làm cho anh ta cảm giác....Không vui!

Anh ta hoàn toàn có thể đồng ý ly hôn, nếu cô chủ động yêu cầu, Lục Đình Hách chắc chắn giận dữ, đuổi người phụ nữ này ra khỏi cửa nhà họ Lục, đây chẳng phải thỏa mãn nguyện vọng của anh ta hay sao?!

Nhưng mà.....

Anh ta thế mà lại cảm thấy không cam lòng!

Dựa vào cái gì!? Anh ta phải nghe theo sự sắp xếp của cô!

—— Lục Tuấn Ngạn, không phải anh đã yêu tôi rồi chứ?!

Lục Tuấn Ngạn hung hăng bóp chặt điều thuốc, "Buồn cười!"

Trong phòng tắm, cửa bỗng nhiên mở ra.

Một người phụ nữ khoác áo tắm đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Khi nào thì ly hôn với người phụ nữ kia

Trong phòng tắm, cửa bỗng nhiên mở ra.

Một người phụ nữ khoác áo tắm bước ra.

Một mái tóc đen dài tùy ý rũ xuống, mới vừa gội qua, vẫn còn dính vài giọt nước nhỏ giọt, cô ta cố ý đem tóc vén sang một bên, lộ ra cái gáy với đường cong duyên dáng, nửa che nửa lộ như thế, thế nhưng làm nổi lên vài phần quyến rũ bức người của cô ta.

Người phụ nữ có một khuôn mặt mỹ lệ, ngũ quan kiêu diễm, mặc dù là mặt mộc, không một đồ trang sức, cũng khó có thể che dấu được đường nét xinh đẹp của cô ta.

Làn da trắng nõn, mặt mày mềm mại đáng yêu, đuôi mắt hẹp dài, đôi mắt như tơ, cái mũi vênh cao, miệng nhỏ anh đào, quyến rũ không ngờ.

Cô ta nhìn về phía mép giường, nhìn thấy Lục Tuấn Ngạn cúi đầu, dường như suy nghĩ, bắn khoản chuyện gì, không khỏi có chút bất mãn đi qua, ôm lấy vai anh ta, dựa sát vào trong lồng ngực của anh ta.

"Ngạn....."

Cô ta vô cùng thân thiết mà hờn dỗi, "Suy nghĩ chuyện gì vậy?"

Lục Tuấn Ngạn hồi phục tinh thần, nhìn về phía mắt cô ta, đầy cung chiều néo néo hai má cô ta, "Tắm xong rồi?"

Người phụ nữ thẹn thùng gật đầu, hai má hiện lên xấu hổ.

"Ừ....Chờ lâu sao?"

"Không có."

Lục Tuấn Ngạn nắm lấy cằm của cô ta, nhẹ nhàng mở xuống miệng nhỏ của cô ta một cái, nhìn thấy cô ta không được tự nhiên mà né tránh, giống như đang giận dỗi cái gì.

"Anh đã rất nhiều ngày không tìm em! Thế nào? Bây giờ cảm thấy cô đơn mới đến tìm em sao? Xem ra, ở trong lòng anh, em chẳng qua là người kêu thì đến, đuổi thì đi thôi đúng không, ai cũng có thể thay thế!"

Lục Tuấn Ngạn nói, "Không phải em bay đi tham dự tuần lễ thời trang ở Italy sao."

Người phụ nữ không vui nói, "Vậy anh cũng có thể bay tới Italy tìm em mà. Đây đều là lấy cớ! Em không có trong nước, em thấy anh dường như cũng không cô đơn đi? Thời gian trước, truyền thông còn chụp được ảnh anh đưa Lý Mộ Na đến bệnh viện phá thai."

Nhắc tới chuyện này, ánh mắt người phụ nữ hiện chột lóe lên tia ngoan độc.

Lý Mộ Na này, dã tâm không hết, còn dám mơ ước nhà họ Lục, mơ tưởng gả cho Lục Tuấn Ngạn, cũng không nhìn xem mình là loại hàng gì!

"Cô ta là nghệ sĩ của anh. Hơn nữa, em hẳn là rõ ràng, đứa bé trong bụng cô ta không phải của anh."

Trên mặt Lục Tuấn Ngạn hiện lên cung chiều trân trọng, khe vuốt hai má mềm mại của cô ta, an ủi nói, "Kiều Y, em biết không, trong lòng anh chỉ có mình em."

Ánh mắt Kiều Y xoay vòng, ra vẻ tủi thân chất vấn anh ta, "Vậy anh nói đi, rốt cuộc khi nào thì anh ly hôn với người phụ nữ kia!? Kết hôn với em?"

Lục Tuấn Ngan vẫn luôn nói với cô ta, sớm muộn gì anh ta cũng ly hôn với người phụ nữ kia, sau đó cưới cô ta vào cửa.

Cô ta một lòng mong mỏi, một ngày nào đó, sẽ vào nhà họ Lục, ngồi vào vị trí mợ chủ nhà họ Lục.

Nằm mơ đều muốn.

Nhưng hai năm này, cô ta từ đầu đến cuối, chỉ có thể sắm vai tình nhân ngầm, không thể công khai.

Từ trên xuống dưới công ty, mọi người đều biết quan hệ của bọn họ, lòng lại càng rõ ràng.

Nhưng là, sao cô ta lại không biết, đám người kia sau lưng oán thầm cô ta như thế nào, nói nhiều năm như vậy, cô ta bám lấy Lục Tuấn Ngan, đau khổ chờ đợi, cũng không đến lượt làm chính thất.

Cũng nói chẳng qua cô ta một trong những tình nhân của Lục Tuấn Ngan, chỉ là đặc biệt hơn một chút mà thôi.

Mà đặc biệt đến mấy, thì tình nhân vẫn là tình nhân.

Lục Tuấn Ngan ngẩn ra một lúc, lập tức nói cho qua, "Nhanh."

Nụ cười trên mặt Kiều Y thu lại, nhẹ nhàng đẩy anh ta một chút, giọng điệu u oán lên án, "Còn nói nhanh?! Anh từ trước đến nay đều nói nhanh nhanh, em luôn luôn chờ. Không nghe thấy một chút tin tức nào từ anh! Em thấy, anh rõ ràng không định ly hôn, nói qua nói lại có lệ với em! Lục Tuấn Ngan, không phải anh đang chơi đùa em chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Cô lấy cái gì mà tranh đoạt với tôi?

Lục Tuấn Ngan nghe thấy lời này của cô ta, vẻ mặt hơi xấu hổ một chút, nhưng lại không nói gì thêm, mà là xoay mặt đi, cảm xúc cũng nhạt nhẽo mấy phần.

Kiều Y thấy vậy, càng tủi thân, tủi thân đồng thời còn đối với người phụ nữ chiếm vị trí vốn dĩ thuộc về cô ta kia mà hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô ta thật vất vả và bò lên được Lục Tuấn Ngan quyền quý như vậy, phải biết rằng, để phục vụ cậu ấm cao cao tại thượng này của nhà họ Lục, cô ta bỏ ra không ít bản lĩnh đâu.

Lục Tuấn Ngan về ngoài tuần tú, ông trời chẳng những cho anh ta xuất thân trăm triệu, còn ưu ái cho anh ta một gương mặt, phụ nữ mơ ước anh ta, xếp dài giống như sông Giang, cô ta chỉ cần mỗi ngày phòng bị mấy người phụ nữ muốn bò lên người Lục Tuấn Ngan, cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Hao tổn tâm sức, rốt cuộc cũng buộc chặt anh ta vào bên người, kết quả lại bởi vì Mộ Niệm Đồng kia, cô ta bị chặn lại ngoài cửa nhà họ Lục, cuối cùng trở thành nhân tình không được công khai.

Trời biết được cô ta có bao nhiêu buồn bực vì cái thân phận này.

Kiều Y biết rõ rốt cuộc mình muốn cái gì.

Cô ta muốn vinh hoa phú quý, muốn thân phận cao quý, tất cả thứ này, giới giải trí không cho cô ta được.

Cô ta hiện tại tuổi trẻ xinh đẹp, dựa vào gương mặt yêu tinh, đáng người ma quỷ, mà mê hoặc Lục Tuấn Ngan đến chết ché.

Nhưng đợi đến một ngày, tuổi trẻ không còn, thời gian trôi đi, cô ta lớn tuổi rồi, còn mộng tưởng Lục Tuấn Ngan vẫn như cũ mà nằm trong tay cô ta sao?

Trừ bỏ da thịt đẹp đẽ, công phu trên giường tốt, cô ta thật sự không còn nói ra được điều thứ ba để củng cố địa vị của mình.

Nghĩ đến đây, Kiều Y càng tủi thân, cũng tức giận mà xoay đầu đi, u oán mả bửu môi, "Em thấy anh là không muốn ly hôn thật!? Nếu không, anh luôn miệng nói ly hôn với cô ta, kết quả đến bây giờ còn không có chút tin tức nào!"

Lục Tuấn Ngan nghe xong, cúi đầu nhìn cô tủi thân bĩu môi, hé ra đôi môi anh đào đỏ thắm, lộ ra một chút hờn dỗi, làm cho người ta nhìn không được mà muốn yêu thương, an ủi thật tốt.

Anh ta nghĩ như vậy, cũng làm theo như vậy cúi đầu, nhẹ nhàng mà mỗ lên môi cô ta, an ủi, "Bảo bối, em không nên suy nghĩ bậy bạ! Được không? Anh đồng ý em, nhất định sẽ cưới em làm bà Lục, lời này, cũng không chỉ nói mà thôi, Lục Tuấn Ngan anh cho tới bây giờ đều nói được thì làm được."

Nói xong, anh ta dường như không muốn truy đến cùng cái vấn đề này, vươn tay nắm lấy vai cô ta, ngón tay thon dài mở ra khăn tắm, trên tay vừa gây rối, vừa mượn thể hôn xuống.

"Đừng chạm vào em!" Kiều Y tức giận nói, "Vậy anh nói thật đi, khi nào thì mới ly hôn?"

Nhưng miệng cô ta thì nói như vậy, cơ thể lại không có phản kháng mấy.

Lục Tuấn Ngan trong lúc cô ta tức giận nói chuyện, đã chôn đầu xuống cần cổ duyên dáng của cô ta, hơi thở phun ra, hôn lên xương quai xanh của cô ta, cắn bách mà vuốt ve.

"Ngoài miệng nói không cần, thân thể còn không phải rất thành thật sao?"

Kiều Y lập tức bắt được tay anh ta, dẫu môi, mắt đỏ lên nói, "Anh có biết không, người ta đều nói em như thế nào? Nói em là kẻ thứ ba, đều khinh thường em!"

Lục Tuấn Ngan tức giận nói, "Ai dám nói em như vậy?"

"Còn có ai? Lý Mộng Na!"

Kiều Y tức giận nói, "Anh còn không biết mồm miệng Lý Mộng Na kia? Hùng hổ dọa người, cô ta vẫn luôn chờ để chèn ép em, vắt óc tìm kế mà nhảy lên giường anh đó!"

"Ngày mai anh sẽ dạy dỗ lại cô ta! Nếu cô ta còn dám nói em như vậy, anh sẽ không tha cho cô ta!"

Lục Tuấn Ngan nói xong, một bên đẩy ngã cô ta xuống giường, để lại cổ tay cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Một đứa con hoang, một kẻ đê tiện, tuyệt phối

Anh ta tiến công rào rạt, cô ta lại có chút không kiềm nén được, người đàn ông này đầy rẫy thủ đoạn, đem cô ta kim lòng không nổi.

Nhưng Kiều Y vẫn duy trì một tia tỉnh táo như cũ, anh một bên hôn, cô ta một bên hờn dỗi nói, "Anh có lên giường với cô ta không?"

"..... Cái gì?"

"Người phụ nữ kia?"

Kiều Y lại bỏ sung tên, "Mộ Niệm Đồng, cô vợ tốt của anh!"

Lục Tuấn Ngan cười, "Làm sao có thể? Anh chỉ có một mình em. Ngoan, đêm nay, anh sẽ yêu thương em thật tốt."

"Thật vậy?"

Đột nhiên Kiều Y đẩy ngực anh ta, ánh mắt long lanh, quan sát khuôn mặt anh ta, bỗng nhiên cười, "Ngan, em yêu anh!"

"Bảo bối, anh cũng yêu em"

Kiều Y say mê mà ôm lấy bờ vai anh ta, dán vào bên tai anh ta hỏi, "Đêm nay anh ở lại đây sao?"

"Ừ."

"Không cần về nhà?"

"Em mới trở về từ Italy, mấy ngày nay anh đều ở bên em, cùng em."

Trong lòng Kiều Y âm thầm cười mãn nguyện, hôn anh ta thật sâu, một bên hung tợn nghĩ: Mộ Niệm Đồng, cô lấy cái gì mà tranh với tôi?

Trong phòng, một màn ướt át, chỉ còn tiếng nam nữ vui vẻ.

.....

Xe đỗ ở ga ra của nhà họ Lục

Lục Cảnh Kiều đi đỗ xe, Mộ Niệm Đồng vừa mới xuống xe, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng cười chế nhạo!

"A, ai đây nha? Là con gió nào đem vị khách quý này thôi đến đây nha?"

Chỉ cần nghe thấy tiếng, Mộ Niệm Đồng liền nhận ra, đây là giọng của Lục Hàm Vân, cô xoay người, liền thấy Lục Hàm Vân tay nắm một cái xích chó, Lâm Ngọc đứng bên cạnh, nhìn thấy là hai người vừa mới tàn bộ về.

Tầm mắt Mộ Niệm Đồng dừng trên người con chó, nhìn là biết con chó này ý vào chủ nhân, giống như hổ đói mà hướng về phía cô sủa.

Cái gọi là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, chính là như vậy.

Lục Hàm Vân rất cưng chiều con chó này, bình thường rảnh rỗi, còn mang con chó này đến SPA làm đẹp, cắt tỉa bộ lông, ăn mặc đồ đẹp.

Nghe nói, mỗi tháng số tiền cô ta tiêu dùng cho con chó này, còn nhiều hơn cả một tháng tiền lương của cô.

Con chó này bị chiều như vậy, tính tình cũng rất lớn, rất kiêu ngạo, mỗi lần cô quay về nhà họ Lục, nó sủa rất dữ, hận không thể cắn người.

Mà Lục Hàm Vân đứng bên nhìn thấy, lại còn khiêu khích châm chọc nói, "Nhìn đi, người không thích cô thì thôi?! Đến Kỳ Kỳ cũng không thích cô! Cũng nói chó nhìn thấy vật gì xui xẻo, sẽ sủa loạn nhất."

Lâm Ngọc nhìn thấy cô trở về, cũng tức giận, đảo mắt lại nhìn thấy Lục Cảnh Kiều xuống xe, sắc mặt tối sầm.

Lục Hàm Vân cũng nhìn thấy Lục Cảnh Kiều, ánh mắt sâu thẳm mà đánh giá nhìn qua hai người, chung quy cảm thấy được hai người rất đáng nghi.

"Sao hai người lại ở cùng nhau?"

Lục Cảnh Kiều đi đến bên người Mộ Niệm Đồng, tay trái bỏ vào túi quần, vẻ mặt tự nhiên trả lời, "Chú đón cháu đầu tan làm về nhà, cùng nhau dùng bữa tối, có vấn đề gì."

Trong lòng Mộ Niệm Đồng kinh ngạc, không nghĩ tới, người đàn ông này có thể bình tĩnh mà nói toàn vẹn như vậy.

Lục Hàm Vân hừ lạnh một tiếng, thâm độc mà nhả ra một câu, "Một là đứa con hoang không biết chui ra từ chỗ nào, một là kẻ đê tiện ngay cả chồng mình cũng không giữ được, quả thật là tuyệt phối!"

Lâm Ngọc đứng bên cạnh không vui nói ra một câu, "Hàm Vân, im miệng, Cảnh Kiều là chú của con, không được không biết lớn nhỏ."

Nhưng mà, giọng điệu cũng không có cứng rắn, không đến nơi đến chốn, hiển nhiên là có ý thiên vị cô ta, cũng có thể một câu này của Lục Hàm Vân, nói đúng nỗi lòng của bà ta.

Đúng vậy, một đứa con hoang, một kẻ đê tiện, tuyệt phối!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chú độc miệng

Chỉ là Lâm Ngọc là trưởng bối, tất nhiên muốn giữ dáng vẻ hiền lành, không thể nói ra nói vào.

Nhưng Lục Hàm Vân không giống vậy, dù sao tuổi còn nhỏ, cho dù phạm sai lầm, bà ta trách cứ trước mặt một câu, cũng liền bỏ qua, không ảnh hưởng toàn cục.

Mộ Niệm Đồng nghe xong, sắc mặt không khỏi xanh mét một trận.

Lại nghe thấy Lục Cảnh Kiều cười ưu nhã, ung dung nói, "Bà Lục, có một việc, cần thiết phải báo cho bà một tiếng."

Lâm Ngọc cũng mỉm cười tao nhã, "Chuyện gì?"

Đáy lòng hung tợn nghĩ, người đàn ông này, chẳng lẽ còn muốn bắt chết bọn họ?

Lục Cảnh Kiều là thân phận gì, nếu mà tính toán chi li với người không hiểu chuyện như Lục Hàm Vân, vậy chẳng phải là mất mặt sao?

Lục Cảnh Kiều cong môi, mỉm cười mê người, "Nói vậy các người cũng biết, gần đây sổ sách của công ty xảy ra một ít vấn đề, tài chính bị thiếu hụt, cho nên, chi tiêu nhà họ Lục cần thiết phải cắt giảm."

"Cái gì?!"

Lâm Ngọc mở to hai mắt, khó có thể tin.

Lục Hàm Vân cũng mạnh mẽ sững sốt.

Lục Cảnh Kiều thoải mái nói, "Trước đây chi tiêu của nhà họ Lục, mỗi tháng mất một nghìn hai trăm vạn, từ hôm nay trở đi, mỗi tháng sẽ cắt giảm thành ba trăm vạn."

Chi tiêu trước đây của nhà họ Lục, ở một nghìn hai trăm vạn này, trong đó, chi tiêu cơ bản nhiều của nhà họ Lục chỉ tính riêng Lục Hàm Vân đã là năm trăm vạn.

Chi tiêu của Lục Tuấn Ngan còn chưa kể trong đó.

Nhưng là, ba trăm vạn, thật sự là trứng chọi đá!

Người ngoài nhìn vào, cắt giảm xuống ba trăm vạn, cũng đã là một con số xa xỉ, cả đời một gia đình, còn sợ không thể kiếm nổi con số này.

Nhưng là nhà họ Lục không giống vậy, thu vào lớn, chi tiêu cũng kinh người!

Làm nhà giàu có giới thượng lưu, ngày thường quan hệ giao tiếp, tham dự mấy cuộc hội họp cao cấp, mà mỗi tháng chỉ cần kể đến mỹ phẩm trang điểm của Lâm Ngọc và Lục Hàm Vân, cũng tiêu tốn hơn một trăm vạn!

Nhà họ Lục là nhà giàu số một Thủ đô, bình thường, cách đối nhân xử thế đều đắt đỏ.

Lâm Ngọc lại phải thường xuyên tụ tập cùng với mấy phu nhân, ba trăm vạn này, giảm đi rất nhiều phí không cần thiết của nhà họ Lục, có thể tiết kiệm lại rất nhiều!

"Ba trăm vạn!?"

Lâm Ngọc còn chưa kịp nói chuyện, Lục Hàm Vân đã là người đầu tiên trắng mặt kêu lên, "Lục Cảnh Kiều, anh điên rồi?"

Cô ta còn đi học, thời gian trước mới vừa thi được bằng lái, nhìn trúng một chiếc xe Maserati, cô ta đang chuẩn bị mua.

Ba trăm vạn?

Mua một chiếc xe cũng không đủ!

Hơn nữa bình thường cô ta tiêu tiền như nước, một chiếc túi thôi đã mấy chục vạn, mỗi tháng mua quần áo cũng chỉ không nhỏ.

"Dựa vào gì mà phải cắt giảm chi tiêu?"

Lục Cảnh Kiều nhướn mày, "Có vấn đề gì?"

Sắc mặt Lâm Ngọc xanh mét, Lục Hàm Vân lại thẹn quá hóa giận chất vấn hỏi, "Anh có tư cách gì, quyền lợi gì làm như vậy?"

Lục Cảnh Kiều cụp mắt mỉm cười, hơi hơi kéo caravat, nhẹ nhàng mà hỏi lại, "Tôi bây giờ là tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị, cô cảm thấy tôi có tư cách và quyền lợi này không?"

Rốt cục Lâm Ngọc không nhịn được nữa, sắc mặt tối lại, "Lục Cảnh Kiều, cậu điên rồi? Ba trăm vạn, cậu muốn để từ trên xuống dưới nhà họ Lục hít không khí mà sống sao?!"

Lục Cảnh Kiều nói, "Bà Lục, tôi đã điều tra qua chi tiêu của bà, bình thường tiêu dùng vào mỹ phẩm bảo dưỡng nhan sắc không ít, về sau mấy thứ không cần thiết này, có thể tiết kiệm đi."

"Không cần thiết?!"

Lâm Ngọc tức giận đến mức mặt xanh mét, bà ta đã ngoài bốn mươi, đối với phụ nữ ở tuổi này, bảo dưỡng có bao nhiêu quan trọng, không cần nói cũng biết, cậu ta thế nhưng lại qua loa nói một câu, bảo bà ta giảm bớt đi?

Lục Cảnh Kiều nhìn lướt qua khóe mắt đầy nếp nhăn của bà ta, cay độc nói, "Khuôn mặt này của bà Lục, muốn dựa vào bảo dưỡng tuổi xuân, sợ là rất khó đi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Tặng quà gặp mặt cho cháu dâu

Lời này của anh, không nghi ngờ giống như thuốc độc, một câu ngắn ngủi, đối với Lâm Ngọc không thể nghi ngờ là mũi tên đâm vào tim, là nhục nhã lớn nhất!

Bà ta đã hơn bốn mươi tuổi, phụ nữ, vô cùng sợ hãi thanh xuân trôi đi, Lâm Ngọc vì để mình trẻ hơn một chút, bỏ rất nhiều tiền bạc vào để tu dưỡng nhan sắc, bởi vậy, đừng nhìn bà ta bốn mươi tuổi, cách trang điểm hiện giờ vẫn rất thướt tha, khi tụ tập mấy quý bà, đều khen bà ta với Lục Hàm Vân giống như chị em.

Nhưng mà cho dù có bảo dưỡng thế nào, sau khi tẩy trang, nếp nhăn nơi khóe mắt, căn bản khó có thể che dấu.

Lâm Ngọc bị Lục Cảnh Kiều nhục nhã đến mặt xanh mét, sờ vào nếp nhăn trên mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng Lục Cảnh Kiều, "Cậu-----!!!"

Lục Hàm Vân cũng bị chọc giận không nhẹ, quanh co lòng vòng nói, "Nhà họ Lục khi nào thì đến phiên một người ngoài đến khoa chân múa tay? Ông nội để anh quản công ty, nhưng không cho anh quyền nắm giữ tài chính của nhà họ Lục! Ba trăm vạn? Anh làm sao không giảm đến một trăm vạn đi!?"

Lục Cảnh Kiều nhú mày, chậm rãi nói, "Nếu Hàm Vân hiểu chuyện được như vậy, vậy bắt đầu từ ngày mai, chi tiêu nhà họ Lục sẽ chính xuống một trăm vạn đi."

"Lục Cảnh Kiều!"

Lâm Ngọc hoàn toàn bị chọc giận, cho nên không rút rè lễ độ nữa, thẹn quá hóa giận nói, "Cậu cắt giảm chi tiêu, không phải bởi vì Hàm Vân nói gì đó đắc tội với cậu, cậu liền nhân cơ hội này trả thù chứ?!"

"Trả thù?"

Lục Cảnh Kiều nâng môi, có vẻ khinh miệt, "Tôi cần gì phải chấp nhặt với đứa nhỏ không có giáo dục chứ."

Nói xong, anh cũng lười nói nhảm với bọn họ, nắm bả vai Mộ Niệm Đồng muốn đi.

Lục Hàm Vân thờ hồn hển xông lên phía trước, chặn ngang trước mặt Lục Cảnh Kiều và Mộ Niệm Đồng, gương nanh vuốt mà gào thét, "Không được đi! Anh nói rõ ràng đi đã."

Vừa dứt lời, ánh mắt của cô ta bỗng nhiên bị chiếc túi Mộ Niệm Đồng mang theo hấp dẫn!

Tầm mắt Lục Hàm Vân dừng trên hiệu Gucci Dionysus, ánh mắt cô ta rất tinh, liếc mắt một cái liền nhận ra chiếc túi này là loại Dionysus số lượng có hạn, giá trị trăm vạn.

Cô ta không khỏi hoài nghi trong lòng!

Mộ Niệm Đồng tuy vào nhà họ Lục, nhưng là, bình thường chỉ phí ăn mặc đều tự mình chi trả, mỗi tháng tiền lương của cô ta chỉ hơn một vạn, làm sao mua nổi chiếc túi đắt tiền như vậy.

Trên thực tế, làm con dâu nhà họ Lục, ông cụ Lục đối xử với cô không tệ, số tiền một nghìn hai trăm vạn của nhà họ Lục mỗi tháng, trong đó có hai trăm vạn, là tiền chi tiêu dành cho cô.

Nhưng là tài khoản này, bình thường lại do Lâm Ngọc giữ, tiền trong tài khoản, bà ta đều giữ lại cho mình và Lục Hàm Vân chi tiêu, về phần hai trăm vạn ông cụ Lục cho Mộ Niệm Đồng kia, cũng tiêu tốn ở trên người Lục Hàm Vân.

Cô ta nghĩ, Mộ Niệm Đồng là người ngoài, số tiền này tuyệt đối không có phần của cô!

Lâm Ngọc giấu được chuyện này ngay, Mộ Niệm Đồng không biết chuyện này, ông cụ lại càng không nghĩ đến hai trăm vạn này bị Lâm Ngọc kiểm

soát, ông có khi còn khó hiểu, thấy Lâm Ngọc và Lục Hàm Văn ăn mặc sáng sủa lộng lẫy, trang điểm thời thượng, vì sao quần áo cháu dâu mua đều là mấy bộ chỉ mấy trăm nguyên, rất ít khi thấy cô mặc cái gì đẹp.

Chiếc túi này, trong nước chỉ có mấy cái, nhìn cả thủ đô, cũng chỉ có mỗi chiếc này, vốn dĩ Lục Hàm Văn nhìn trúng cái túi này, nhưng suy nghĩ lại, định mua một chiếc Hermes mới.

Hiện giờ, sao chiếc túi này lại ở chỗ cô ta?

Ánh mắt Lục Hàm Văn độc ác, nhìn ra được, chiếc túi này không phải là hàng nhái, mà là chính hãng, trong lòng càng kinh ngạc, há mồm liên tiếp hỏi, "Cô lấy chiếc túi này ở đâu ra?"

Mộ Niệm Đồng quay đi, "Liên quan gì đến cô?"

"Sao lại không liên quan?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Giữa hai người này không đơn giản

"Làm sao lại không liên quan?"

Lục Hàm Văn lạnh lùng cười, "Mộ Niệm Đồng, cô đừng cho rằng tôi không biết, cô đi làm ở bệnh viện, một tháng có bao nhiêu tiền lương? Vài chục năm cô không ăn không uống cũng không mua nổi cái túi này! Anh tôi sẽ càng không mua cho cô, chiếc túi này, không phải là tên đàn ông nào đó đưa cho cô chứ?"

Không đợi Mộ Niệm Đồng đáp lại, một bên, Lục Cảnh Kiều như gió thoảng mây trôi mà nói, "Chiếc túi này là tôi tặng."

"Anh tặng?!" Lục Hàm Văn cả kinh tròn mắt há mồm.

"Ừm, là chứ, đây là quà gặp mặt tôi tặng cho cháu dâu."

Lục Cảnh Kiều nói xong, ưu nhã nói, "Tránh ra."

Giọng điệu trầm thấp, ánh mắt lại lộ ra ý lạnh, Lục Hàm Văn chạm mắt anh, bị ánh mắt tràn ngập uy hiếp này, sợ tới mức theo bản năng nhanh chóng lui sang một bên, người đàn ông ôm vai Mộ Niệm Đồng, trực tiếp vào cửa.

Lục Hàm Văn phản ứng lại, tức giận xoay người dặm chân với Lâm Ngọc, "Mẹ! Mẹ xem xem! Mẹ cũng không quản, tiếp tục như vậy, nhà họ Lục làm sao còn địa vị của con? Anh con cũng vậy, nếu tiếp tục như thế, Lục Thị to như vậy, không chừng có một ngày sẽ bị đứa con hoang này đoạt mất!"

Lâm Ngọc lại cảm thấy kỳ lạ, dù sao vẫn cảm giác Lục Cảnh Kiều và Mộ Niệm Đồng này, chỗ nào đó không thích hợp lắm.

Một người là chú, một là cháu dâu, khoảng cách hai người này, có phải quá thân mật rồi hay không?

Bà ta cảm thấy hai người này không đơn giản, lòng nghi ngờ chồng chất.

Lục Hàm Văn còn đứng bên cạnh náo loạn, Lâm Ngọc tức giận trừng mắt liếc cô ta một cái, "Còn cần đến con nhắc nhở nữa sao!? Chuyện này mẹ sẽ có chừng mực."

"Anh ta nói cắt giảm chi tiêu nhà họ Lục, không phải thật sự sẽ cắt giảm chứ?!"

"Nói mà thôi, con còn nghĩ thật sao? Tôi nay, con tìm hiểu một chút suy nghĩ của ông nội, ông cụ sẽ không để cho cậu ta nhúng tay vào! Một trăm vạn? Thật muốn chúng ta hít không khí!"

Lục Hàm Văn gật gật đầu.

Trở lại nhà họ Lục, Mộ Niệm Đồng đi vào thư phòng, đem luận văn trải lên trên bàn, chuẩn bị đêm nay làm đêm, làm luận văn khát nợ mấy ngày.

Người làm đi lên gọi cô, "Mợ chủ, dùng bữa tối!"

Mợ chủ?

Nghe cái xưng hô này, cô vẫn không thể thích ứng được, chỉ gật gật đầu, "Ừm, tôi lập tức xuống."

Sắp xếp lại tài liệu cần dùng, cô đi xuống lầu, trong nhà ăn, Lục Đình Hách đã ngồi vào chỗ, Lục Cảnh Kiều lại ngồi cạnh ông, mặt không chút thay đổi, mà Lâm Ngọc và Lục Hàm Vân ngồi ở đối diện anh, không khí lúc này nhất thời có chút căng thẳng.

Thấy cô xuống lầu, Lục Đình Hách rất vui vẻ, nói với cô, "Đồng Đồng, đến đây, ngồi cạnh ông."

"Vâng."

Mộ Niệm Đồng ngồi xuống bên cạnh Lục Đình Hách, đúng lúc đối mặt với Lục Cảnh Kiều, cô ngẩng đầu lên, lại không hẹn mà gặp với ánh mắt của người đàn ông, cô có chút xấu hổ mà nghiêng mặt đi, ra vẻ bình tĩnh.

Một bên, Lâm Ngọc cũng đem chi tiết này thu vào trong mắt, nhủ mảy, trong lòng càng nghi ngờ.

Lục Đình Hách ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt hiện lên nghi hoặc, "Tuần Ngan đâu?"

Lâm Ngọc lập tức nói, "Nó gọi điện thoại nói có việc, sẽ không trở về ăn cơm!"

Ông cụ tức giận nói, "Thằng nhóc này, còn phải kiểm chế chút, cha nghĩ, nó coi lời ta như gió thoảng bên tai!"

Lâm Ngọc nói, "Gần đây nó có chút bận."

"Bận? Một công ty giải trí, có cái gì mà bận rộn?!" Lục Đình Hách không chấp nhận, "Mặc kệ nó, ăn cơm thôi!"

Lục Hàm Vân bỗng nhiên buông đũa, vẻ mặt rầu rĩ không vui.

Lục Đình Hách cũng không hiểu, "Hàm Vân, làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Ăn nói khép nép

"Ông nội, nghe nói nhà họ Lục cắt giảm chi tiêu? Chuyện này ông biết không?"

Lục Đình Hách giật mình, có chút không kịp phản ứng, Lục Hàm Vân còn tưởng rằng chuyện này ông không biết, là do một mình Lục Cảnh Kiều quyết định, vì thế tức giận nói, "Lục Cảnh Kiều nói, mỗi tháng chi tiêu nhà họ Lục cắt giảm từ một nghìn hai trăm vạn xuống còn ba trăm vạn! Ông nội, điều này sao có thể chứ? Ba trăm vạn?! Có phải ăn mỳ đâu?"

"Hàm Vân! Cảnh Kiều là chú của cháu, ông đã nhấn mạnh bao nhiêu lần rồi?"

Lục Hàm Vân bị giọng nghiêm khắc của ông làm cho bối rối, nhưng mà cô ta từ nhỏ đã quen ngang ngược, được cưng chiều, có chút không phục hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn về phía Lục Cảnh Kiều.

Lại thấy anh mặt không chút thay đổi cắn một miếng thịt bò, vẫn còn ăn cơm, ưu nhã giống như quý tộc, đối với lời của cô ta, phảng phất giống như không nghe thấy.

Từ góc độ của cô ta, vừa lúc có thể trông thấy sườn mặt vô cùng tuấn tú của anh, mỗi một góc độ, đều ưu nhã hoàn mỹ, góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt thâm thúy, mặc dù lông mi buông xuống, đuôi mắt hơi lên, vô vùng tà mị.

Tìm cô ta không khỏi đập nhanh một nhịp, vội vàng quay đầu lại công bằng mà nói, trên người của người đàn ông này có một loại mị lực làm cho người ta khó có thể ngăn cản, nhưng đối với người đàn ông này, cô ta vẫn chán ghét như cũ.

"Hàm Vân, dù sao Cảnh Kiều cũng là chú của cháu, cháu không được trái phép tặc."

Lâm Ngọc trách cô ta một câu, nhưng mà, khi quay đầu nhìn về phía Lục Đình Hách, lại oan ức nói, "Chẳng qua, cha, đứa bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng mà con bé nói đúng, chi tiêu từ trên xuống dưới nhà họ Lục cắt giảm còn ba trăm vạn, có thể nào..... quá hà khắc rồi không?"

"Chuyện này, Cảnh Kiều cũng đã bàn bạc qua với cha, cắt giảm đến ba trăm vạn, cũng được ta tán thành!"

Lục Đình Hách nói như vậy, Lâm Ngọc và Lục Hàm Vân đều ngo ngắc.

Nói đến chuyện này, Lục Đình Hách buồn đũa, thở dài một tiếng. "Hiện giờ tình hình rất túng thiếu, khủng hoảng tài chính Wall street, kinh tế toàn cầu suy thoái, lúc này thương nghiệp suy yếu, Lục Thị gặp phải đả kích trước nay chưa từng có, đúng là hết sức khó khăn, tài chính thật sự thiệt hại lớn. Cho nên....."

"Không công bằng!"

Bỗng nhiên Lục Hàm Vân tức giận nói, "Anh ta mua cho Mộ Niệm Đồng một chiếc túi hơn trăm vạn, vậy mà cắt giảm chi tiêu nhà họ Lục xuống ba trăm vạn?! Dựa vào cái gì!?"

Cô ta chất vấn hỏi, "Ông nội, ông không hỏi anh ta một chút, rốt cuộc tiền anh ta mua túi là ở đâu ra?! Nếu ông nội cũng nói, hiện giờ tài chính Lục Thị đứt gãy, như vậy, hơn một trăm vạn này, không phải là tham ô trong tài khoản của công ty chứ? Càng nghĩ càng thấy lo! Tài chính công ty này sớm không ngừng, muộn không ngừng, anh ta đến liền đứt đoạn! Anh ta có thể tham ô một trăm vạn mua túi, như vậy, không chắc anh ta âm thầm chuyển đi bao nhiêu đâu! Ông nội, giao Lục Thị cho một người ngoài quản, lòng người cũng rất lớn! Người ngoài dù sao cũng chỉ là người ngoài, có khi moi rỗng Lục Thị lúc nào đi cũng không biết!"

Lời này của cô ta, là mưu đồ hiểm ác!

Mộ Niệm Đồng cũng khẩn trương theo, không khỏi nghi ngờ, số tiền này rốt cùng có phải lấy từ Lục Thị hay không, cô nâng mắt nhìn về người đàn ông phía đối diện, thấy trên mặt anh không gọn sóng, không sợ hãi.

Sắc mặt Lục Đình Hách lại xấu hổ lo lắng, Lục Hàm Vân vốn tưởng rằng, cô ta nói như vậy, Lục Đình Hách sẽ khẩn trương, sẽ phản nộ!

Lại thấy ông cụ có chút bất an nhìn về phía Lục Cảnh Kiều, ăn nói khép nép, "Cảnh Kiều, con đừng chấp nhặt với con bé kia! Nó còn nhỏ, còn đang đi học, không hiểu chuyện, đừng đem lời nói vớ vẩn này để trong lòng!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Không thấy được thân phận thật sự

Ông hèn mọn như thế lấy lòng Lục Cảnh Kiều, lại làm cho tất cả mọi người vô cùng kinh sợ!

Lâm Ngọc lại chấn động.

Lục Đình Hách cho tới bây giờ vẫn luôn cao cao tại thượng, chủ tịch của tập đoàn tài chính hùng mạnh như Lục Thị, cho tới bây giờ đều ngạo mạn làm mưa làm gió, cao cao tại thượng, chưa từng cúi đầu với một người, điều bộ còn thật cẩn thận như thế, giống như là cung phụng!?

Người này, vẫn là con của ông chứ?

Lúc này..... Lúc này có chút không thể nói nổi!

Mặc dù Lục Đình Hách nói, Lục Cảnh Kiều là con riêng của ông ở nước ngoài nhiều năm, hiện giờ chính thức thừa nhận thân phận của anh, cũng có thể vì bù lại trách nhiệm người cha bao nhiêu năm nay và tiếc nuối không chăm sóc chu đáo.

Nhưng dù sao với thân phận này, Lục Đình Hách lại hèn mọn trước mặt Lục Cảnh Kiều như thế, thật khiến mọi người không thể tưởng tượng!

Chẳng qua, Lâm Ngọc bình thường bận bịu để ý tới xã giao giữa các quý bà, mà Lục Hàm Vân say mê đồ xa xỉ, cả ngày quần áo lụa là lêu lổng cùng với mấy nhĩ thế tử*, hai người tất nhiên không biết, thân phận đằng sau của đứa "con hoang" trong mắt hai người là gì.

*Nhĩ thế tử: người thừa kế gia tài của lớp cha chú để lại.

Cái tên Lục Cảnh Kiều này, khiến rất nhiều người sợ hãi!

Bằng vào tài năng thương nghiệp thiên phú, tư duy nhanh nhạy, hai mươi tuổi liền sáng lập "tập đoàn Âu Hoàng", mở rộng và phát triển trên lĩnh vực Internet, có người sử dụng trên toàn thế giới, mà còn nghiên cứu hệ thống máy tính, từng từng đoạn tạo nên một thiệt hại lớn cho thị trường độc quyền vi mạch.

Hai năm trước, tập đoàn Âu Hoàng tiến hành đầu tư ngành mới, thành lập trang web mua sắm toàn cầu "OhBuy", bằng vào phát minh nghiên cứu của tập đoàn Âu Hoàng, năm thứ hai liền thu về được 5 tỷ đô la, năm trước giá thị trường của tập đoàn được đưa ra ở New York, giá đột phá lên đến 2000 triệu đô la, giá trị con người hàng tỷ bạc.

Cùng lúc đó, tập đoàn Âu Hoàng đầu tư vào ngành du lịch, phòng ở, chuỗi khách sạn, công nghiệp điện ảnh, cũng thu về hiệu quả kinh tế và lợi ích rất lớn.

Hiện giờ công thương nghiệp gặp khủng hoảng nặng, nguyên nhân chủ yếu mà nói, đều đến từ sự phát triển mạnh mẽ và tính xâm lược của tập đoàn Âu Hoàng mà ra.

Internet, mua sắm, dây chuyền thương nghiệp..... Thế lực của tập đoàn Âu Hoàng giống như mạng nhện lan tràn mở rộng, nhất là trên lĩnh vực Internet và khoa học kỹ thuật, dường như là bá chủ lũng đoạn toàn bộ thế giới, hiện giờ là tập đoàn có giá trị thị trường cao nhất do tạp chí Forbes bình chọn.

Một người đàn ông như vậy, chiếc túi Gucci một trăm vạn đồng đối với anh mà nói, thật sự không đáng nhắc tới.

Khi anh mua, thậm chí không lo lắng đến vấn đề giá cả.

Nói cách khác, cho dù chiếc túi này có giá trị gấp ngàn vạn lần, cùng anh mà nói, cũng chẳng qua chỉ là một viên đá nhỏ ném xuống biển, không dậy nổi chút gợn sóng.

Trên thực tế, tình cảm giữa Lục Đình Hách và Lục Cảnh Kiều cũng không tính là tốt, vô cùng xa lạ, từ nhỏ Lục Cảnh Kiều sống và lớn lên ở nước ngoài, trừ bỏ kinh tế nuôi dưỡng, đối với cái tên Lục Đình Hách này, chỉ có chán ghét.

Lục Thị gặp khủng hoảng tài chính, người đầu tiên Lục Đình Hách nhớ tới là đứa con này!

Lục Tuấn Ngan, không tranh tới, đối với đứa cháu không chỉ tiền thù này là không thể trông cậy vào!

Lục Cảnh Kiều cho dù quan hệ không tính là hòa hợp, nhưng tác phong của anh quyết đoán, ra tay tàn nhẫn, ánh mắt kinh người, nếu là mời anh trở về giúp đỡ Lục Thị, có lẽ Lục Thị sẽ có cơ hội chuyển mình.

Vì thế, ông liền không tiếc cúi đầu mời anh về nước, không nghĩ rằng, Lục Cảnh Kiều lại đáp ứng lời cầu xin của ông.

Bởi vậy, mời Lục Cảnh Kiều về nhà họ Lục, là ông hạ mình cúi đầu, mà không phải anh trèo cao Lục Thị.

Lục Hàm Vân can rở nói anh như vậy, Lục Đình Hách hiển nhiên kinh hồn bạt vía, vội vàng "tạ tội" với anh.

Nhưng Lục Cảnh Kiều không tỏ thái độ chút nào, chỉ là mặt có chút lạnh băng, đôi mắt âm trầm, cũng khó có thể che dấu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Quỳ xuống cho ông!

Mộ Niệm Đồng về mặt tự nhiên ăn cơm, đặt mình ra ngoài chiến tranh.

Lục Hàm Vân vẫn luôn chán ghét mờ mờ nói, "Cháu thấy, nhất định là anh ta lợi dụng chức vụ, lấy trộm tiền từ sổ sách trong công ty, ông nội, loại người có động cơ không trong sạch này một ngày còn ở lại công ty, chính là tai họa một ngày của Lục Thị!"

Lục Đình Hách tức giận đến nóng ruột, xoay người vỗ bàn, chỉ vào Lục Hàm Vân, tức giận nói, "Không phân lớn nhỏ! Còn ra thể thống gì nữa!? Cảnh Kiều là chú của mày, là trưởng bối, không được phép làm càn ở đây!"

"Ông nội! Vì sao ông cứ phải giúp đỡ anh ta như vậy?!"

Lục Hàm Vân tức giận đến mặt xanh mét, cô ta bỗng nhiên đứng dậy, đi đến bên người Lục Cảnh Kiều, nghẹn ngào nói, "Đều tại anh! Nếu không phải đứa con hoang như anh, ông nội sẽ không mắng tôi như vậy! Lục Cảnh Kiều, anh đặc ý cái gì? Anh cũng đừng quên! Tất cả của anh bây giờ, rốt cục là ai đưa cho anh! Là Lục Thị! Nếu không phải ông nội thương anh là lợi một mình, mới đem anh mang về nhà họ Lục, anh có tư cách gì mà ngồi ở chỗ này!?"

Lục Đình Hách tức giận đến đỏ mắt, ông đứng dậy, đi đến bên cạnh cô ta, giận dữ quát, "Lục Hàm Vân, mày quỳ xuống cho ông!"

Lục Hàm Vân khó có thể tin nhìn về phía Lục Đình Hách, không thể tin được ông nội luôn luôn yêu thương mình, thế nhưng lại bắt cô ta quỳ xuống?!

"Ông nội? Vì sao? Ông cứ phải bảo vệ anh ta như vậy!"

Lục Đình Hách giận không nhịn được, "Ông bảo mày quỳ xuống, mày có nghe không!?"

Lục Hàm Vân oan ức cắn môi, trừng mắt liếc Lục Cảnh Kiều một cái, lại quét một vòng, thấy Mộ Niệm Đồng mặt không chút thay đổi nhìn mình, trong

lòng càng thẹn quá hóa giận.

"Mộ Niệm Đồng, cô nhìn cái gì mà nhìn! Trong lòng đang vui sướng khi người gặp họa có đúng không?!"

Lâm Ngọc vội vàng nháy mắt với cô ta, "Hàm Vân, mau quỳ xuống, đừng để ông nội thêm tức giận!"

"Mẹ!"

Lục Đình Hách đã hết kiên nhẫn, nâng tay gior gây lên, hung hăng đánh xuống đầu gối của cô ta, Lục Hàm Vân đau đến rên lên một tiếng, trọng tâm không vững, chật vật quỳ gối trên mặt đất.

"Đêm nay, mày quỳ tại đây, không có mệnh lệnh của ông, ai cũng không cho phép để nó đứng lên!"

Lục Đình Hách nói xong, cũng tức giận đến ăn không ngon, bỏ bữa xuống, xoay người rời đi!

"Ông nội!"

Lục Hàm Vân tức giận cắn chặt môi, quay đầu lại, hung hăng trừng người đàn ông phong thái tôn quý bên cạnh, mà Lục Cảnh Kiều làm như cái gì cũng không xảy ra, tao nhã dùng khăn ướt lau miệng, đứng dậy rời đi.

Mộ Niệm Đồng cũng không ăn nữa, vội vàng rời khỏi.

Đảo mắt, nhà ăn to như vậy, chỉ còn lại có hai người là cô ta với Lâm Ngọc.

"Mẹ!"

Lâm Ngọc có chút đau lòng nhìn cô ta một cái, nhưng cũng không có quyền để cô ta đứng lên, quy tắc nhà họ Lục nghiêm khắc, bà ta cũng không dám làm trái mệnh lệnh ông Lục.

"Hàm Vân, con trước tiên ở đây, mẹ đi xin ông nội!"

Nói xong, Lâm Ngọc liền đi lên tầng hai, tiến đến giúp ông cụ nguôi giận.

Lục Hàm Vân liền lê loi quỳ gối trong nhà ăn, bất động tại chỗ, người làm thu dọn bàn ăn sạch sẽ, rửa xong bát, để lại một ngọn đèn, liền trở về phòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thời gian dài như trôi qua một thế kỷ, Lục Hàm Vân chỉ cảm thấy đầu gối bị đá cẩm thạch mài đau, lại nghe thấy tiếng có người xuống lầu.

Cô ta cõ lòng đây hy vọng ngẩng đầu lên, còn tưởng rằng Lục Đình Hách đau lòng đến "đặc xá" cho cô ta, dưới ngọn đèn u ám, Lục Cảnh Kiều một thân áo choàng tằm màu đen, đi tới trước tủ rượu, cầm lấy một cái ly nhỏ có chân dài, rót một ly rượu vang đỏ, dáng vẻ lười biếng tựa vào trước quầy bar.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Cô nói ai là đồ dê tiện

Anh tắm rửa xong, có thói quen uống một ly rượu vang, thói quen này, nhiều năm chưa từng thay đổi.

Lục Hàm Vân nhìn thấy anh, oán hận bị quỳ phạt ba giờ lập tức nổi lên trong lòng, cô ta trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Lục Cảnh Kiều, anh đừng nghĩ rằng ý vào ông nội cưng chiều anh, anh có thể coi trời bằng vung! Sớm muộn cũng có một ngày, tôi sẽ, nhất định sẽ đuổi anh ra khỏi nhà họ Lục!"

Lục Cảnh Kiều cong môi, tao nhã mỉm cười, "A? Mối mắt trông chờ."

"Anh---!"

Cô ta không thể ngờ nhìn thấy vẻ mặt không chút để ý của anh, dường như cô ta có chọc giận anh thế nào cũng không sao, anh coi cô ta giống như một con quỷ nhỏ giương nanh vuốt, gây hấn trước mặt trường bối thành thực.

Lục Hàm Vân bỗng nhiên cười dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Vật hợp theo loài, người hợp theo bầy, anh và Mộ Niệm Đồng dê tiện không biết xấu hổ kia, mới chân chính là trời sinh một đôi!"

Ánh mắt Lục Cảnh Kiêu khẽ biến, anh hơi nghiêng mắt liếc cô ta một cái, bỗng nhiên đi tới gần cô ta, cúi đầu mát lạnh băng nhìn cô ta.

"Cô nói ai là đồ dê tiện."

"Anh không nghe rõ sao? Tôi nói Mộ Niệm Đồng là tiện....."

Lời còn chưa dứt, Lục Cảnh Kiêu mặt không chút thay đổi nâng ly chân dài, hơi hơi nghiêng đi, rượu dính dính tinh khiết một đường rơi thẳng tắp, không hề giữ lại giọt nào mà rơi xuống trên đỉnh đầu cô ta.

Lục Hàm Vân bất ngờ không kịp phòng bị mà bị rót rượu lên mặt, chất lỏng màu đỏ tươi của rượu dọc trên làn da của cô ta mà chảy xuôi xuống, chặt vật đến cực điểm.

Cô ta kinh hãi nghẹn họng nhìn trần trời, khó có thể tin tưởng anh, không dám tin.

"Tĩnh táo một chút."

Lục Cảnh Kiêu lạnh lùng nói, đầu ngón tay buông lỏng, ly có chân thẳng tắp rơi xuống, vỡ tung tóe gần tay cô ta, mảnh vỡ bắn ra cắt lên hai má, liền chảy ra tơ máu.

Lục Hàm Vân bị ánh mắt lạnh thấu xương của anh làm sợ hãi, trong ấn tượng về Lục Cảnh Kiêu, anh tao nhã nho nhã, ung dung khéo léo, mà anh hiện giờ, mặt lạnh như sương, ánh mắt như gió, sắc mặt lạnh như băng, giống như đế vương máu lạnh.

Cô ta không hiểu sao trong lòng sinh nổi kính sợ, không rét mà run, cúi đầu, cuối cùng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, bả vai co rúm, run rẩy sợ hãi.

Mãi tận khi bước chậm chậm rãi rồi đi, bước lên lầu, nhà ăn lần thứ hai yên tĩnh lại.

Lúc này cô ta mới dám ngẩng đầu lên, hoảng hốt không dứt nhìn lên phía lan can, lòng còn sợ hãi.

.....

Phòng Lục Cảnh Kiêu ở tầng ba, khi đi ngang qua phòng đọc sách, thấy cửa khép hờ, có một chút ánh sáng chiếu ra.

Anh đi tới cửa, đẩy cửa ra, thấy Mộ Niệm Đồng cúi đầu xuống bàn dài, đang vất hết óc mà đối mặt với luận văn báo cáo.

Dường như mạch suy nghĩ của cô đã dừng lại, cô nhắm mắt lại, không ngừng mà xoa xoa huyệt thái dương.

Lục Cảnh Kiêu khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa, yên lặng nhìn cô.

Mộ Niệm Đồng cũng không có nhận ra anh ở ngay cửa, vẫn đắm chìm vào trong suy nghĩ như cũ.

Khi cô nghiêm túc suy nghĩ, lông mày thanh tú nhăn lại, trên khuôn mặt trũng ngỗ xinh đẹp tràn đầy thâm trầm không hợp với tuổi của cô, đầu ngón tay gõ gõ vào bút máy, dường như đây là thói quen khi cô đang suy nghĩ.

Anh bỗng nhiên đi qua, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, cũng có thể là do cô quá mức chăm chú, thế nên anh đi đến đằng sau người cô, cô cũng không phát hiện.

Mộ Niệm Đồng còn đang suy nghĩ vất óc, bỗng nhiên cảm thấy được hơi thở trong sạch phả lên trên đầu mình, hiu hiu quét qua.

Cô bỗng dưng sợ hãi, còn không kịp phản ứng, một đôi cánh tay thon dài chậm rãi ôm lấy bả vai cô, đem cô ấn vào trong ngực.

Lục Cảnh Kiêu nhẹ nhàng mà ôm cô từ đằng sau.

Giây tiếp theo, đôi môi mỏng ấn xuống một nụ hôn lên trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Bị động thành chủ động

Mộ Niệm Đồng thấy đôi tay này, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi lên trên khuôn mặt của người đàn ông.

Anh mặc áo choàng tẩm màu đen, nổi bật làn da trắng nõn của anh, lộ vẻ thành thực chừng chạc.

Ngon đèn ấm áp trong thư phòng chiếu lên trên khuôn mặt anh tuấn, khí thế bức người của anh, giống như cả người đều chứa một tầng sáng nhu hòa, khuôn mặt lúc này, chứa đựng vàng sáng ôn nhu, anh hơi cúi đầu, khi tới gần môi của cô một ít, cô lại vội vàng tránh ra, quay đầu, cố gắng trốn tránh.

Thật vất vả mới làm cho hô hấp dồn dập của mình trôi chảy được một ít, Mộ Niệm Đồng nắm chặt trang sách, ra vẻ bình tĩnh nói: "Lục Cảnh Kiều, anh điên rồi? Nơi này là nhà họ Lục!"

Ngữ khí của cô coi như bình tĩnh, nhưng Lục Cảnh Kiều lại nhìn thấy đầu ngón tay run rẩy của cô, không thể nghi ngờ là khó có thể kìm nén bối rối và nhịp tim đập.

Môi mỏng của Lục Cảnh Kiều hơi hé mở, nhưng không có bởi vì phản ứng lạnh lùng của cô mà thức thời thu lại tay của mình, ngược lại thân mình càng dựa sát vào cô hơn.

Hô hấp nóng rực gần trong gang tấc, Mộ Niệm Đồng theo bản năng co lại bả vai, dường như muốn lui đến một góc anh không thể chạm đến.

Lục Cảnh Kiều thấy phản ứng của cô, cũng cảm thấy thú vị, nắm cầm cô, ôm lấy mặt cô, không nói gì mà hôn lên!

Khi nụ hôn dừng trên môi cô, dường như Mộ Niệm Đồng theo bản năng nhìn thoáng qua, lại thấy cửa khép hờ, anh thế nhưng cũng không nhân tiện đóng cửa lại!

Phòng ngủ của Lục Hàm Văn ở ngay tầng ba, nếu cô ta quay về phòng ngủ, nhất định phải đi qua hành lang chỗ phòng đọc sách.

Cô lo lắng khi Lục Hàm Văn lên lầu đi ngang qua, gặp được một màn này, người khi đang làm chuyện sai trái, càng căng thẳng hơn, vẫn luôn cảm giác có người trốn đầu đó mà nhìn mình chăm chăm!

Cô một lòng muốn mở miệng nói, không khỏi vươn tay đẩy anh ra.

Nhưng cô đẩy anh, bất kể dùng sức như thế nào, cơ thể anh cũng không chút nào nhúc nhích.

Ngũ quan đẹp để dưới sắc màu ấm của ngọn đèn, thâm thúy, mê hoặc lòng người, cực kỳ mê người!

Kể cả cô, đều không nhận được suýt nữa bị đắm chìm trong đôi mắt của anh, bên trong đôi mắt kia chợt lóe lên tia tình cảm dịu dàng.

Ngay khi anh hôn nhẹ cô, điện thoại di động chợt rung lên!

Mộ Niệm Đồng ghen ngào kinh hãi, về mặt kinh ngạc nhìn về máy điện thoại, nhìn chăm chăm dây số không ghi tên, nhìn là biết điện thoại của Lục Tuấn Ngạn, khuôn mặt lạnh đến trắng bệch.

Dường như cũng không nghĩ nhiều, cô vươn tay, trực tiếp nhấn tắt, cắt đứt điện thoại.

Lục Cảnh Kiều thấy vẻ mặt cô chưa hết hoảng hốt, nhưng cũng không dừng lại động tác trong tay, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, đổi vị trí với cô.

"A....."

Mộ Niệm Đồng kinh hãi nghệt thờ, sau khi trấn tĩnh, lúc này mới thấy tình cảnh hiện giờ, anh ngồi trên ghế, đem cô ôm vào trong ngực, chỉ trong vòng vài giây, người đàn ông này liền bị động chuyển thành chủ động.

Đối với thân hình cao gần một mét chín của anh mà nói, Mộ Niệm Đồng một mét bảy, cũng không tính là đáng người nhỏ bé, nhưng đối với anh mà nói cũng đủ nhỏ xinh, trong ngực anh, rất mỏng manh, vòng eo giống như không bằng một vòng tay, cô còn đang giãy dụa, nhưng anh vươn tay, ôm chặt lấy thắt lưng cô, cô liền không thể động đậy!

Mộ Niệm Đồng bị khóa chặt ngồi trên người anh, đối diện với anh, ánh mắt bối rối đảo loạn xung quanh, cũng không biết đặt ở nơi nào, cô không dám nhìn vào mắt anh, lại càng không dám cúi đầu nhìn vào ngực anh.

Anh mặc áo choàng tắm, chỉ thắt đai đơn giản ở thắt lưng, lộ ra lồng ngực, làn da hoàn mỹ rõ ràng, đem vóc dáng cường tráng của anh phô bày ra.

Đáng người có lực hấp dẫn như vậy, phụ nữ căn bản không hề có sức chống cự!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Kiều Y khiêu khích

Mà Mộ Niệm Đồng cũng không ngoại lệ, tầm mắt vô tình đảo qua lồng ngực anh, cơ bụng rắn chắc kia, trên mặt lại nóng bừng lên một trận!

Cô kháng cự, ngập ngừng nói, "Lục Cảnh Kiều, không cần như vậy....."

"Không cần thế nào?"

Đôi mắt Lục Cảnh Kiều hàm chứa ý cười, bắt được cánh tay đặt trong ngực anh, cùng cô mười ngón đan xen, hoàn toàn khóa chặt, không để cho cô đường lui.

Mộ Niệm Đồng tức giận nói, "Lục Cảnh Kiều, cửa không khóa, không phải anh cố ý chứ? Muốn cho người nào thấy chúng ta....."

Lục Cảnh Kiều dường như nắm bắt được trọng điểm chính, làm như không có việc gì mà hỏi lại, "Nói như vậy, tôi đóng cửa, là có thể muốn làm gì em thì làm sao?"

Mộ Niệm Đồng không còn từ nào để chống đỡ, cô thật sự nghi ngờ người đàn ông này cố ý, đây là nhà họ Lục, anh cũng dám làm xằng bậy?

Anh còn có cái gì không sợ hãi nữa đâu!

Cùng lúc đó, một nơi khác, trên ban công của khách sạn, Kiều Y nắm chặt di động, nhìn màn hình, không dám tin, điện thoại thế nhưng lại bị cắt đứt.

Cô ta quay đầu nhìn qua cửa sổ sát đất, nhìn phía trên giường, Lục Tuấn Ngan vẫn đắp chăn nằm im, đôi mắt nhắm lại.

Vừa rồi vui vẻ với cô ta thật lâu, hai người trên giường mây mưa, gấn bó triền miên, người đàn ông này, cùng với cô ta bốn lần, mới bỏ qua cho cô ta, mây mưa chấm dứt.

Trong lòng Kiều Y lại vô cùng thỏa mãn, tinh lực hùng hực như thế, chứng tỏ mấy ngày cô ta không có trong nước, anh cũng không có người phụ nữ nào.

Để anh ta ngủ xong, Kiều Y thế nhưng lại không có buồn ngủ, ánh mắt dừng ở điện thoại trên gối, cô ta ma xui quỷ khiến lấy tay anh qua, giải mã vân tay, trộm lật xem lịch sử cuộc gọi của anh ta trong điện thoại.

Bệnh đa nghi của cô ta rất nặng, có lẽ là giữ một người đàn ông như vậy trong tay, dường như cảm thấy bất an mỗi phút mỗi giây, thừa dịp anh ta ngủ, tự nhiên phải kiểm tra một phen, trong di động anh ta cất giữ bí mật gì!

Có điều, khiến cô ta vui mừng chính là, thời gian cô ta không ở trong nước, người đàn ông này không ở sau lưng cô ta tìm phụ nữ, "thù thân như ngọc", nhưng mà cho đến khi cô ta xem được một dòng chữ.

"Mộ Niệm Đồng."

Anh ta thế nhưng lại lưu số điện thoại của người phụ nữ này!?

Trong lòng Kiều Y không thoải mái, trong cảm nhận của cô ta, cho dù Mộ Niệm Đồng là vợ hợp pháp của anh ta, nhưng là, cô ta vẫn tự xưng mình là "chính cung", mà Mộ Niệm Đồng, đến ngay cả vợ lẽ cũng không phải!

Nói mãi người phụ nữ này là vợ của Lục Tuấn Ngan, Mợ chủ của nhà họ Lục?

Nhưng thế thì làm sao!?

Người đàn ông này, hiện giờ còn không phải là đang yên tâm nằm bên cạnh cô ta, ôm lấy cô ta triền miên đấy thôi!?

Danh phận tất nhiên là quan trọng, mà không có danh phận, làm sao tránh khỏi cười nhạo của người khác.

Kiều Y không khỏi sinh ra vài ý nghĩ, nghĩ rằng sao không thừa dịp này, ra oai với người phụ nữ kia một chút?!

Vì thế, cô ta cầm lấy di động, đi đến ban công, gọi vào dãy số, nhưng trăm đường không ngờ đến, mới chỉ vang vài tiếng chuông, điện thoại đã bị từ chối!

Người phụ nữ này, cũng dám ngắt điện thoại?

Kiều Y tràn đầy nhục nhã, buồn bực, cô ta vốn đã chuẩn bị một đồng lời nói, muốn khiêu khích người phụ nữ kia thật tốt, lại không nghĩ rằng chuông vang vài tiếng liền bị cắt đứt, cô ta không cam lòng, nên gọi lại.

Lúc này sau khi chuông thật lâu, rốt cục cũng nghe máy.

Kiều Y nắm di động, không có nóng lòng mở miệng, đầu bên kia truyền đến một giọng nói vô cùng bình tĩnh của một người phụ nữ. "A lô?"

"....."

"Lục Tuấn Ngan, nói chuyện."

Kiều Y đắc ý cười lạnh, nói từng chữ một, "Mộ Niệm Đồng, người chồng cô yêu thương, hiện tại đang ở chỗ tôi, bây giờ còn đang ngủ!"

Đầu bên kia im lặng vài giây, giọng điệu có vẻ càng thêm nhợt nhạt.

"A. Cô là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Bà Lục chỉ có một

Dáng vẻ của Kiều Y càng thêm ngạo mạn, từng từ từng chữ như châu ngọc, "Cô không cần biết tôi là ai! Mộ Niệm Đồng, tôi nghĩ là cô biết Tuấn Ngan không yêu cô. Nếu đã biết rõ là như thế sao cô không thức thối một chút, sớm lý hôn đi, đừng dây dưa không dứt anh ấy mãi như thế!"

Trong phòng làm việc, Mộ Niệm Đồng cảm di động. Đầu bên kia điện thoại, Kiều Y thái độ kiêu căng, giọng điệu vênh vác cứ như bản thân mới là bà Lục đích thực mà Lục Tuấn Ngan đã cưới hỏi dang hoàng.

Theo những gì mà cô ta nói thì Lục Tuấn Ngan đang ở chỗ cô ta, hai người đang thủ thủ tâm tình, nói chuyện yêu đương, nói với giọng rất dối tự tin.

Chỉ là một cô nhân tình nào đó của chồng mình mà lại dám ngang nhiên gọi điện cho cô, tự cho bản thân mới là người vợ chân chính của anh ta mà làm nhục cô.

Lửa giận được đốt lên trong lòng Mộ Niệm Đồng. Đây không phải vì ghen mà chẳng qua cô là một người bình thường chứ không phải là thần thánh, làm gì có chuyện để mặc kẻ thứ ba đó khiêu khích trước mặt mình. Dù sao thì trên danh nghĩa cô mới là vợ của Lục Tuấn Ngan cơ mà.

Khó chịu nhất chính là câu nói sau cùng của cô ta.

Bảo cô cái gì mà nên "thức thối một chút" đừng có "dây dưa không dứt" Lục Tuấn Ngan?

Nói cho cùng thì ai mới là người "dây dưa không dứt" đây?

Cô tất nhiên là không muốn cái cọ làm gì cho phí nước bọt. Đúng là cô rất muốn ly hôn nhưng Lục Tuấn Ngan vẫn cứ mãi cắn chặt không bỏ, không chịu ly hôn.

Nhưng mà cô ta sẽ không tin như vậy, có khi lại nghĩ cô đang nói đùa đó chứ.

Nghe cách cô ta nói cũng đủ biết chiêu dụ dỗ của Lục Tuấn Ngan rất cao tay. Anh ta dỗ cô ta đến ngoan ngoãn dễ bảo, nói gì tin đó. Cô ta chắc chắn tin rằng Lục Tuấn Ngan muốn ly hôn nhưng cô nhất quyết không đồng ý!

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng cô vẫn khó chịu vô cùng. Mà cô đã khó chịu thì làm sao có thể để Kiều Y vui sướng được.

Vì vậy, Mộ Niệm Đồng cười lạnh, chậm rãi nói: "Tôi cứ nghĩ là ai? Hóa ra là cô nàng nhân tình bí ẩn nào đó của Lục Tuấn Ngan, phải nói cho rõ là "một trong" chứ nhỉ? Ha ha ha, xin lỗi cô nhé vì tên cô là gì, cô là ai mà tôi cũng không biết, bởi vì Lục Tuấn Ngan cặp kè với nhiều người quá, mà cô thì cũng chỉ là một trong nhiều người đó thôi."

Dừng một chút, cô khẽ nhếch môi, từng chữ từng chữ mà nói: "Nhưng mà bà Lục chỉ có một."

Lời này đúng là một cú phản kích mạnh mẽ!

Kiều Y bị nghẹn lời, không biết nói gì để phản bác.

Sau lưng cô, Lục Cảnh Kiều đang ôm cô cũng nghe được những lời này, ánh mắt dần lạnh lẽo, có chút không vui!

Những lời này sao khó nghe thế nhỉ!

Bởi vậy đột nhiên anh rất muốn trêu đùa cô một chút. Anh cúi đầu, dán sát vào tai của Mộ Niệm Đồng, khẽ cắn đôi tai trắng trẻo như bạch ngọc kia, đầu lưỡi lại không ngừng liếm mát, trêu chọc.

Mộ Niệm Đồng giật mình, cô phải cắn chặt môi mới không để tiếng "rên rĩ" thoát ra khỏi miệng mình.

Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh, khẩu hình, "An phận chút đi."

Lục Cảnh Kiều siết chặt eo cô hơn nữa, hôn nhẹ lên khoe môi, hơi thở như hoa lan, “Em còn muốn tôi an phận như thế nào nữa?”

Sao anh lại chẳng có chú ý gì cả, chẳng biết kiêng kị, cô còn đang nói chuyện điện thoại.

Anh chàng này điên rồi à!

Mộ Niệm Đồng lo lắng đề phòng bật lại loa di động, hai mắt giận dữ trừng mắt nhìn anh thế mà Lục Cảnh Kiều lại còn hí cặp mắt phượng đó lại, nhếch môi cười xấu xa. Điều cười chứng tỏ trò đùa của anh có tác dụng.

Câu nói của Mộ Niệm Đồng làm cho Kiều Y vừa tức vừa xấu hổ. Chính vì vậy mà cô ta không nghe được giọng nói khàn khàn từ tính của người đàn ông bên đầu kia của điện thoại.

Trước khi gọi cuộc điện này, cô ta đã tưởng tượng ra những phản ứng mà Mộ Niệm Đồng sẽ có.

Thẹn quá hóa giận?

Đau khổ đến phát điên?

Nhưng lại chưa từng nghĩ tới sẽ bị phản kích mạnh như vậy. Kiều Y biết rõ Mộ Niệm Đồng chỉ đang cố chọc tức cô ta, nhưng cô ta là người hẹp hòi, chỉ cần một câu “bà Lục chỉ có một” cũng đủ châm ngòi cho ngòi nổ lửa giận trong lòng cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Cô cướp được sao?

Kiều Y nắm chặt di động, âm dương quái khí mà chế nhạo nói: “Ái chà, Mộ Niệm Đồng, làm một bà Lục hữu danh mà vô thực thôi cô cũng đắc ý như thế cơ à? Tuấn Ngạn nói với tôi, anh ấy chưa từng đụng vào cô dù chỉ một sợi tóc, cô có danh phận đấy nhưng lại “vô thực” thì có ý nghĩa gì? Tôi cảnh cáo cô, người phụ nữ mà Lục Tuấn Ngạn yêu, chỉ có tôi! Bà Lục như cô không sớm thì muộn cũng sẽ thành quá khứ mà thôi!”

“Kiều Y, cô chỉ thế này thôi ư? Cô cứ luôn miệng nói là Lục Tuấn Ngạn yêu cô như thế nào như thế nào, coi cô là duy nhất, nhưng sao đến giờ cô vẫn chỉ là một cô nhân tình không thể gặp người mà không phải là vợ của anh ta?”

“Cô!”

Kiều Y nghẹn lời, thở hổn hển.

Mộ Niệm Đồng đang muốn cúp máy thì sau lưng, Lục Cảnh Kiều lúc này đang khó chịu vì cô cứ lãng phí thời gian với cuộc điện thoại này, cánh tay đang ôm eo cô luồn vào trong lớp áo, bắt đầu đốt lửa làm loạn.

Kiều Y nhạy cảm nghe được giọng đàn ông gọi cảm mà từ tính truyền từ bên kia điện thoại nói, “Đồng Đồng...”

Nhưng ngay lúc này điện thoại cúp máy!

Trên ban công, Kiều Y cứ đứng sững tại chỗ, tay vẫn còn đang giữ điện thoại nghe, vẻ mặt sợ hãi, một lúc lâu vẫn chưa phản ứng gì.

Cô ta nghe nhầm sao?

Sao cô ta lại nghe được giọng đàn ông ở đó?

Chẳng lẽ, người phụ nữ này...

Trong lòng bắt đầu nghi ngờ, cảm giác chuyện này chắc chắn có gì đó. Kiều Y cứ cầm điện thoại như vậy, một lúc lâu sau mới phản ứng lại. Cô ta không kịp nghĩ thêm gì khác, vội vàng xóa đi lịch sử trò chuyện. Đúng lúc này, một luồng khí lạnh đang áp sát sau lưng cô ta.

Kiều Y quay phắt người lại thì thấy ở lối ra vào ban công, Lục Tuấn Ngạn đã đứng ở đó với khuôn mặt không biểu cảm, trên người mặc chiếc áo tắm dài, để lộ phần ngực cơ bắp, ánh mắt như thăm dò đánh giá cái gì.

Kiều Y sợ đến mức hồn bay phách lạc, cơ mặt run rẩy!

Anh ta tỉnh lúc nào vậy?

Anh ta đứng sau lưng cô ta nghe được bao nhiêu rồi?

Làm sao lại tới đây mà không phát ra tiếng động như thế chứ?

Kiều Y túm chặt góc áo, khuôn mặt bởi vì bị bắt tại trận mà hiện ra căng thẳng và lo lắng.

Lục Tuấn Ngan nhìn cô ta chăm chăm, đột nhiên thấy di động trên tay cô ta, đáy mắt bắt đầu lạnh dần kèm theo nghi hoặc.

“Ai thế?”

Anh ta hỏi như vậy làm Kiều Y thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra anh ta vừa mới tỉnh, có nghĩa là anh ta không nghe được cuộc đối thoại giữa cô ta và Mộ Niệm Đồng.

Nghĩ vậy, Kiều Y thầm cười lạnh, nhưng khuôn mặt lại bắt đầu hiện ra ủy khuất, hai tay ôm lấy thân mình, khoe môi hiện ra một nụ cười tự giễu và âm ỉ như thật, bình thân nói: “Còn không phải là vợ tốt của anh? Mộ Niệm Đồng!”

“Cô ta à?”

Lục Tuấn Ngan bỗng nhiên cảm thấy có chút khẩn trương, “Cô ta gọi cho anh?”

“Ừ!”

Kiều Y ủy khuất nói: “Anh đang ngủ thì điện thoại kêu, em không đành lòng gọi anh dậy nên mới thay anh nghe, anh sẽ không để ý chứ?”

Lục Tuấn Ngan không nói gì nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ khác thường!

Người phụ này cũng biết quan tâm anh cơ đấy!

Anh ta không về mà cô cũng chủ động gọi điện xem anh ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Em đừng càn quấy như vậy

Kiều Y hiển nhiên không để ý đến sự khác thường trên mặt anh ta. Cô ta yếu ớt dựa vào ngực Lục Tuấn Ngan, mím môi, ngậm thơ vô tội nói: “Tuấn Ngan, bao giờ anh mới ly hôn với cô ta? Anh không nghe vừa rồi trong điện thoại cô ta kiêu căng ngạo mạn như thế nào đâu! Cô ta ý vào là vợ trên danh nghĩa của anh, diều võ dương oai với em. Cô ta còn khiêu khích em, nói em chỉ là một trong những cô nhân tình không được gặp người! Mà bà Lục thì chỉ có một thôi! Anh nói xem, như thế có tức không cơ chứ?”

Lục Tuấn Ngan nghe xong lại có chút hoài nghi và khó có thể tin được, “Hả? Cô ta nói như thế thật?”

Không giống phong cách của người phụ nữ này chút nào!

Bà Lục chỉ có một!

Câu này thú vị thật đấy!

Câu này thì đúng là “kiểu Mộ Niệm Đồng” rồi!

Vì cô không khác gì một con mèo nhỏ, lúc nghe lời thì ngoan ngoãn nằm trong ngực người ta, dễ thương làm người yêu không được, thế nhưng một khi bị chọc giận thì sẽ dựng đứng lông, giương nanh múa vuốt nhào lên, mấy cặp móng vuốt sắc nhọn đó sẽ cào cho người ta thương tích đầy mình.

Anh ta nhếch miệng, cô cũng đáng yêu đó chứ!

Kiều Y vốn là một diễn viên, kỹ thuật diễn vô cùng xuất sắc. Dù cho người gọi điện là cô ta, người khiêu khích trước cũng là cô ta, Mộ Niệm Đồng chỉ phản kích lại mà thôi. Nhưng theo cách cô ta nói thì lại hoàn toàn lật ngược đúng sai, nói đen thành trắng, thậm chí vắn vẹo sự thật.

Cô ta có ý châm ngòi thổi gió, “Anh nói xem ý cô ta là sao? Cái gì mà bà Lục chỉ có một? Cô ta kiêu căng ngạo mạn như thế đấy! Tuấn Ngan, anh biết không, từ bé đến giờ em chưa từng bị ai làm nhục như thế cả...”

Cô ta đang nói lại thấy Lục Tuấn Ngan không tập trung, liền tức giận đẩy anh ta, bất mãn nói: “Tuấn Ngan! Anh có nghe em nói không đó?”

Lục Tuấn Ngan lấy lại tinh thần, ôm lấy cô ta, hỏi: “Cô ta còn nói gì nữa?”

Kiều Y cảm thấy giọng nói của anh có cái gì không đúng.

Phụ nữ không cầu thả như đàn ông, họ luôn luôn tỉ mỉ và nhạy cảm. Kiều Y mơ hồ nhận ra, cứ mỗi lần nhắc đến người phụ nữ này thì giọng nói của Lục Tuấn Ngan không có chán ghét như trước, thậm chí còn có chút dễ ý.

Kiều Y khó chịu vô cùng, cô không vui hỏi: “Anh quan tâm cô ta làm gì?”

“Anh đâu có quan tâm cô ta!” Lục Tuấn Ngan nói.

Kiều Y giọng nói, “Em nghe giọng anh rất khác thường, giống như đang quan tâm cô ta vậy. Lục Tuấn Ngan, đừng nói là anh yêu cô ta nhé?”

“Ồi... Em nghĩ là có khả năng đó sao?”

Khóe môi Lục Tuấn Ngan chuyển sang lạnh lẽo, “Kiều Y, em đừng càn quấy!”

“Em càn quấy?”

Kiều Y tủi thân vô cùng, hai mắt đỏ bừng, nước mắt chảy xuống như mưa, “Lục Tuấn Ngan, anh nói em càn quấy? Vợ tốt của anh làm nhục em như vậy mà anh không những không quan tâm mà lại quay sang quan tâm cô ta! Đã thế lại còn nói em càn quấy! Anh có ý gì hả?”

Lục Tuấn Ngan cũng nhận ra mình nói hơi nặng lời liền kéo cô ta vào trong lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, “Được rồi! Đừng giận nữa! Em biết là anh không có ý đó mà!”

“Được thôi! Anh cho em một cái thời hạn đi, bao giờ thì anh ly hôn với cô ta?”

Lục Tuấn Ngan im lặng không nói.

Kiều Y không để cho anh ta lảng tránh, tiếp tục hỏi đến cùng, “Anh nói đi xem nào. Chẳng lẽ anh nói sẽ ly hôn với cô ta chỉ là thuận miệng lấy lệ em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Cho anh ta đội nón xanh

Lục Tuấn Ngan tiếp tục lảng tránh việc này.

Mộ Niệm Đồng từng nói rằng khi ly hôn cô không lấy bất cứ thứ gì của anh ta, có nghĩa là anh ta sẽ chẳng phải lo đến việc phân chia tài sản. Nhưng anh ta không cam lòng cứ ly hôn như thế.

Thấy anh ta thần nhiên chẳng nói chẳng rằng, Kiều Y giật nảy mình, trong đầu lại vang lên câu nói của Mộ Niệm Đồng, “Anh ta nếu như yêu cô như vậy thì sao bây giờ cô vẫn chưa thành vợ của anh ta?”

Kiều Y nghi ngờ vô cùng, chẳng lẽ anh ta đã nổi hứng thú với Mộ Niệm Đồng rồi sao?

Nghĩ đến khả năng này, sự ghen ghét đóng đầy trong mắt cô ta.

Cô ta đột nhiên nghĩ tới điều gì, khóe môi lạnh lùng cười, ý vị sâu xa nói: “Cô vợ tốt của anh cũng chẳng phải loại tốt lành gì!”

Lục Tuấn Ngan nhú mày, “Em có ý gì?”

Kiều Y châm chọc mỉa mai nói: “Em có ý gì ư? Anh nên hỏi xem vợ mình là có ý gì ấy? Đêm hôm khuya khoắt cặp kè với một người đàn ông khác. Không biết cô ta coi người chồng như anh là gì? Hay là cô ta đã “hồng hạnh xuất tương”, có người đàn ông khác?”

Kinh ngạc và tức giận hơi lướt qua trong mắt Lục Tuấn Ngan, anh ta quay đầu lại, bóp lấy mặt Kiều Y, chậm rãi hỏi: “Em nói cái gì?”

“Anh khản trương như thế làm gì?”

Kiều Y càng lúc càng cảm thấy thái độ của Lục Tuấn Ngan kỳ quặc, anh ta không phải quan tâm Mộ Niệm Đồng hơi quá sao?

Cô ta hừ lạnh một tiếng, nói từng chữ một, “Vừa rồi trong điện thoại, em nghe thấy có tiếng người đàn ông thân mật gọi cô ta là Đồng Đồng... Giờ anh

không ở nhà, trên giường cô ta, khéo có người đàn ông khác chứ chẳng chơi? Cô ta mà cho anh đeo nón xanh, truyền ra bên ngoài thì không biết người ta chế cười nhà họ Lục thế nào đây?”

Lục Tuấn Ngan giận dữ cảnh cáo, “Kiều Y, em không được nói bậy.”

“Em nói bậy cái gì? Chẳng lẽ em nói mà anh không tin? Hay anh đang hoài nghi em châm ngòi ly gián? Ha ha, em nghe rõ ràng luôn nhé, đó là giọng của một người đàn ông, nghe là biết thân mật cực kì rồi!”

Lục Tuấn Ngan thả tay ra, xoay người, cầm lấy áo khoác trên giá áo.

Kiều Y nhìn thấy anh ta mặc quần áo liền hoảng sợ.

“Anh muốn đi đâu?”

Lục Tuấn Ngan không quay đầu lại nói: “Về nhà!”

“Về nhà?”

Kiều Y lập tức đi tới chặn trước mặt anh ta, không vui nói: “Chẳng phải anh đã nói đêm nay ở bên em sao? Anh định nói mà không giữ lời à?”

Lục Tuấn Ngan hết kiên nhẫn, khuôn mặt chuyển dần lạnh lẽo, vội giục, “Tránh ra.”

“Lục Tuấn Ngan! Anh về tìm cô ta đúng không?”

“Tránh ra!”

Lục Tuấn Ngan đẩy cô ta ra, đi tới cửa, mở khóa, nghênh ngang rời đi.

“Rầm” một tiếng, cửa đóng mạnh lại.

Kiều Y đứng ngây người, người run lên bần bật, Lục Tuấn Ngan lại bỏ cô ta mà về nhà!

Vì người phụ nữ đó, anh ta lại bỏ cô ta lại trong khách sạn một mình!

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên anh ta bỏ cô lại mà không thêm quan tâm như thế này!

Chỉ vì người phụ nữ kết hôn hai năm mà không nhớ nổi tên kia?

Nghĩ đến đây, Kiều Y giận điên lên, bắt đầu điên cuồng gào thét. Cô ta gạt phăng tất cả những gì trên bàn com để phát tiết.

“Xoảng” một tiếng, cốc chén ly tách rơi trên thảm, vỡ tan tành.

Kiều Y vẫn không nguôi giận, quay phắt nhìn chằm chằm cánh cửa gào lên, “Lục Tuấn Ngan, anh là đồ khốn nạn!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.